

קובץ שופר הזוהר

פרק ט'

ובו שישה ספרים נפתחים

- א. נחלי הזוהר
- ב. חיים של זוהר
- ג. טהרת הזוהר
- ד. הלולא דרשב"י
- ה. מכתב לעשירים
- ו. מזפה רבים פהלכתה

יצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
חשוון תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

הַמְשִׁיחַ מַחְבֵּה שְׁנֵלְמַד זֶהֱר הַקְדוֹשׁ

"וְהַמְשִׁפִּילִים יִזְהִירוּ בְּזֶהֱר הַרְקִיעַ", כִּךְ אֹמֵר מִשֶּׁה בְּנֵנוּ עֲלוֹי הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבִי זִיעִ"א: "בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאֵיהֵו סִפְר הַזֶּהֱר... וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מֵאֵילָנָא דְּחַיִי, דְּאֵיהֵו סִפְר הַזֶּהֱר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". פְּרוּשׁ: מִשׁוּם שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטְעַם מֵאֵילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְר הַזֶּהֱר, עַל יְדוּ יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים (רַעֲיָא מְהֵימְנָא פִּי נִשְׂא דֶּךָ קַבֵּד: רמ"ק)

אַלְיֵהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יֵרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כִּמְה חֲזִילִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכִמְה מְלָאכִים סְבִיבוּ וְשִׁכְנִתָּא עֲלָאָה עֲטָרָא עַל בְּלָהוּ [וְשִׁכְנֵיהָ עֲלוּזָה הֵיתָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרִשְׁבִי: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֵלֵיהֵו הַנְּבִיא לְרִשְׁבִי: וְכִמְה בְּנֵי נִשְׂא לְתַתָּא יִתְפָּרְנְסוּן מֵהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵי... פְּרוּשׁ: כִּמְה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפָּרְנְסוּן מִזָּה חֲבוּרָא שְׁלָךְ [שְׁיִהִיָּה לְהֵם מְזוּן וְתַקוּן הַנְּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזֶּהוּ"ק] פְּאָשֶׁר יִתְגַּלֵּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוּב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבְשִׁבִיל לְמוּד הַזֶּהוּ"ק יִתְקַיֵּם מַה שְׁפָתוּב "וּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהָ" - פְּרוּשׁוֹ, שְׁיָבוּא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוּפָר גְּדוֹל לְחַרוּתְנוּ בִּב"א (תִּיק"ז תי"ו - הַגְּרָא וּבִלְר). - לְשׁוֹן הַפֶּסַע מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקְּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׁנַחֲשֵׁב כְּאֵלוּ פְּדָאֵנִי לִי וּבְנֵי מַהְגְּלוֹת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כִמְה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמַשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מֵאֲמַרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, וְאִין קִץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאִשְׁרִינוּ וּמַה טוֹב חֲלַקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעֵזֵר וּלְקַרְבֵי בִיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כִךְ גָּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרְךָ שְׁלֵא יִתְגַּלֵּה יִהְיֵה גְנוּז סִפְר הַזֶּהֱר הַקְּדוֹשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׁבוּזְכוּתוֹ יָבוּא הַגּוֹאֵל, כִּי סְגָלָה זֶה בּוּ דוֹקָא וְלֵא בּוּזְלוֹתוֹ, עַכ"ל.

זֶה הַשַּׁעַר לְהַצְדִּיקִים יִבְאוּ בוֹ

סֵפֶר נַחֲלֵי הַזּוֹהַר

דְּרָשָׁה מִכ"ק אֲדַמו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
בִּישִׁיבַת נַחֲלֵי נֶצַח
ז' תמוז תשע"ב לפ"ק

יצא לאור על ידי
מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 עיה"ת בית שמש תובב"א
בו מובא מכתב גילוי [שנתגלה אחרי 90 שנה]
מהצה"ק בעל הסולם זיע"א

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

מחפשים תורמים להדפיס מאות אלפים עד 15 מיליון
של תיקוני זוהר "תיקון מג"
לחלקם ל-15 מיליון יהודים בחינם.
התורמים משלמים ישר לדפוס!
ובתוך כמה ימים מקבלים הסחורה בע"ה.
האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה
שיכולים לזכות בכסף קטן?

לפרטים: 054-8436784

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הגאון הגדול הצדיק ראש הישיבה הרה"ג רבי שמואל שטרן שליט"א וברשות כל הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים שארגנו את הקבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

אנחנו מקוים שהקדוש השם הגדול היוצא **מן הקבוץ הזה**, יביא בעזרת השם במהרה את **הקבוץ גליות**, בביאת משיח צדקינו בב"א.

אחילה בתפלה ובברכה לכם ולמשיח צדקנו, מזל טוב מזל טוב שהרב שליט"א זכה לעשות דבר גדול כזה ללכת בדרך של אלהי צדיקים המובאים באור הזוהר, זכותם תגן עלינו, שפנותים שכל אחד מישראל צריך ללמוד זוהר הקדוש, ואין לתאר את השמחה הגדולה בשמים, בעולמות העליונים, ידוע שהבאבא סאלי זכותו תגן עלינו, היה נוסע מיחד ללמוד זוהר הקדוש בירושלים, ואמר שהלומד דף אחד זוהר בירושלים הוא כמו 10 דפים בשאר ארץ ישראל, ועתה בשעור הזה שלומדים ביחד עבור כזה גדול דברי חזק על לימוד ספרי מוסר, ובפרט הזוהר הקדוש, אי אפשר בשכל אנושי בכלל לתאר שמחת הצדיקים כאשר אנו עתה מתחברים בקשר חזק לרבי שמעון בר יוחאי ולרבי אלעזר בנו זי"ע ששמחים אתנו בשמחתנו ורוקדים אתנו עכשו, וזכינו להוציא לאור ספר בשם ערפה של שעה, שחלק חנם מאות אלפים ועוררו את אחינו בני ישראל בכל העולם כלו שכל אחד מישראל, זקנים עם נערים צריכים להיות דבוקים בתורת הרשב"י, ואפילו ילדים קטנים גם ללמוד את תורת הרשב"י.

צריכים לדעת:

אצלך מתגלגלים יהלומים - תזהר שלא תחשב שזה זכוכית. באמריקה אומרים **זמן זה כסף** - אצלנו היהודים אומרים **זמן זה חיים!!! אבל אף אחד לא יודע כמה באמת שווה הזמן שלו!!!** ואיך אפשר להפך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה תורה, וזה רק במשגי העולם הזה (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח, "עין לא ראתה אלקים וזלתך יעשה למחפה לו") - **עכשיו תדע שכל דקה שווה לך יותר ממיליון וחצי שנה, ולא תבזבז אף רגע** - מי משגע חסר דעה, שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה רוצה עורך דין מפרסם ומצליח צמוד אליך - רופא ממחה שדואג שלא תהיה חולה שיתלווה אליך בכל שעות היממה - ברכה מבטחת לבנים צדיקים ונחת מהצאצאים - מזל טוב ומצלח כל ימי חיך - חיים ארכים טובים ומתקנים - שפע ברכה והצלחה בכל הענינים - מעתה כל יהודי יכול לזכות ולזכות.

הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים

לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הבאות על ישראל אינן אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מיכה פרק א' פסוק ה') ... (אלהיו זוטא פ"א, מחזיק ברכה אות ה') ועל כן צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהילים פרק י"ט, י"א), (כף החיים סימן קנ"ו סק"א).

ערפה של שעה

בואו חשבון!!! - מה שיהודי אחד יכול לזכות על ידי למוד הזהר בין בימות החול ובין בשבת קדש.

רבותינו הפליגו בשבחה וערפה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") "זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין".

מנא הרי"ח הטוב, בספרו "בן איש חי" (פרשת שמות שנה שנה), כתב וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלק פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכל"ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלק שנים, שנאמר "כי אלק שנים בעיניך כיום אתמול" וגו' - ושבת קודש היא מעין עולם הבא - זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של השי"ת ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלק ידות, לערך ימי החול (מצא חן בפדבר).

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שוה ללמוד שבעים וחמש שנה בימות החל"א. וכסק הגה"ק

הוספות והארות

א. הערה מאת רש"ר: והנה לדברי רבנו ימצא | הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המושנה

הכף החיים (קנ"ה סק"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאאות הרבה הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע, מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סק"ב), וד"ל ה"פסא מלך" (תקון מ"א): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה, מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרינוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברינוח (עיי"ש), על כן כאשר לומד ביסורים, הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שווה, מאה מליון שנה תורה!!!! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא כ"ח ה".

כתב הכף החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פרייה ורבייה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום מה שלא חדש מקדמת דנא, ונזהר יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע

הוספות והארות

בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

ב. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום הקרציית של

קחציר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת "ויצא" ברעיא מהימנא (דף עה): "ווי לאינון דאכלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל

(חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: **כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנינים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות**, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דכדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה, חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי.

בזוהר הקדוש (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, **שכל יהודי חייב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.**

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חייב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו, בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל. ובשו"ת תורה לשמה (לבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב: **כי מי שחדש איזה חדש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.**

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערך חדוש) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה, דהיינו, להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים בפרד"ס

הוספות והארות

חדוש על התורה. כמה חידה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתיא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתי, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרביין בגדפין, ומתלבשין בגדפין. וכד שאיל לון קדשא ברוך הוא, ולא תבין ושתקין, כדן חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוודת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה כתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם]. (עיי' שם באורך ובדף קע"ד ע"ב).

אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדין, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו (עיי' שם).

ג. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין פלהו נשמתין דשאריו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא ברוך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושה הוה לנו בההוא עלמא באורייתא. זכאָה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חידה עבדי קדשא ברוך הוא, כניש לפמליא דיליה, ואמר, שמעו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתיא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתא. אינון לתתא, וקודשא ברוך הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - [ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשירי מי שאומר לפני

על תנ"ך וְש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בנודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהזוהר הקדוש בהקדמה (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך ליזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה, כדברי הכסא מלך, ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הַבן איש חי ז"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, ובסוורים כפול מאה כדאייתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיה, וגם צער כבישת היצר נחשב לסוורים [ככתוב בספרים הקדושים].

הוספות והארות

העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם תבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו.

אמר רבי שמעון לחבראי במטותא מנייכו דלא תפקון מפומיניכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין לההוא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למנא. פתחו כלהון ואמרו רחמנא לשזבן, רחמנא לשזבן. - [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראים, בבקשה מכס שלא תוציאו מפיקם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעין גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ה. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - (פרק א'): ידוע דאייתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרשי" בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליי שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות),

(ועין ב"סידורו של שבת" שרש החמישי ענף ב' אות ח', וז"ל: ודברי הכל בשבת נתנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריך אדם לחפש ביום השבת, עין שם).

ד. כתוב בהקדמת הזוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא ימא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דההוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם וליילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועין שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון דא דכורא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיך ההוא דאקרי עון באנון חבלי השוא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אתתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון זה הדקר. וכעבות

ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שווה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שווה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, במשך מאה ימים] וכך קוויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה, ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר ועונש, ובאר את הודו: "וסרנו ממצותיה וממשפטיה הטובים ולא שווה לנו", שלא עשינו חשבון, והחשבנו באמת את התורה והמצוות כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא יקרה היא מפנינים, מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזוהר הקדוש. וכן קים החפץ חיים בעצמו אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחכה לו, ובתפלה בברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום, כתב מר"ן האר"י הח"י, שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאולת עם ישראל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האר"י ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כולנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים ילדים בחורים ואברכי הכוללים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוף דבש הזוהר הקדוש,

הוספות והארות

לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש. ו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה. שבלמוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים טהורה.

וראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשארת עמלם פרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר בשביל חנוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל

נפתח לבם ומתרחב מחם לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! נמי יודע מה ילד יום!!! - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזוהר יפקון מן גלוּתא ברחמי, כי הזוהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זוהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזוהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובצה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזוהר הקדוש.

נספר לכם סיפור נורא שקרה בשבוע שעבר כאן במאה שערים.

”פקיחו דעיניין”

חושו וראו

כוחו של הזוהר מתגלה בעולם

נס גדול לבחור ישיבה מירושלים

שבזכות פועלו בהפצת ולימוד ספרי זוהר, ניצל מתאונה

מחרידה

נס גדול ונורא שארע בעקבות הפצה לזיכוי רבים של ספרי

”בראשית תמן” (תיקון מ”ח של הזוהר) בבתי ישיבות בירושלים.

בחור ישיבה, בשם אלון כהן, הלומד בירושלים, קיבל להפצה

הוספות והארות

בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שבגריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמותין, כמזכר בתקוניים, ואז נחשב זה לבדיקה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): “כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל”... כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב”י) ז”ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. (ראה באורך באור הזוהר).

ז. ובגודאי זכו לכל זה שהרי ה”אור הגנוז” טמון - ומתגלה בלימוד הזוהר הקדוש (בדברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכן זוכים לחדש נפלאות בתורה.
ח. ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים יזהירו פזהר הרקיע. אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אקד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון תקיים (שמות א) כל הבן היולד היאורה תשליכהו. ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף ק”ג: ברעא מהימנא)
הרמח”ל ז”ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד “הזהר הקדוש” בדרך ללא הפסק, שבכח “הזהר הקדוש” לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. וז”ל: בגריחת רבי שמעון

ממפעל הזוהר העולמי, באמצעות אמו, חבילות קונטרסים של
"בראשית תמן" -

אלון כהן נסע לשיבת "שאו מרום עיניכם" בירושלים עיה"ק
בנשיאות הרה"ג רבי שלמה אופר שליט"א.

כל הישיבה למדו את התיקון (מ"ח) ביחד, והיתה שמחה גדולה
לישיבה בלימוד הזה, שאין לשער ולספר.

בתום הלימוד, נסע אלון כהן לביתו בראשל"צ, והתנגש בתאונה
מחרידה עם רכב ג'יפ צבאי שבו נהג בחור בשם אלמוג כהן,
שבה לחופשה לארץ מגרמניה, שבה משמש כאחד משחקני
הכדורגל הגדולים.

לג'יפ לא ארע כמעט דבר, רק המספר הרישוי התקלקל.

אולם רכבו של אלון כהן, נמעך לגמרי ונחצה לשתיים, ואלון
יצא ללא כל פגע!!

נהג הג'יפ, אלמוג כהן פנה לאלון כהן, בחור הישיבה, ואמר לו,
"אתה לא צריך לשלם לי כלום, ב"ה שלא קרה לך כלום, ורק
נפגע הרכב.

וכפי שאימו של אלון סיפרה לי, היום זה ישודר ברדיו

אמו של אלון כהן, תרמה כסף להדפיס הספר "נשמת כל חי"
להודות לה' יתברך על הנס הגדול שנעשה לבן שלה.

מה המסקנה?

אנו רואים את כוחו העצום של הזוהר

כל מי שעוסק בלימוד ובהפצה של ספר הזוהר מוגן, כבתיבת
נוח!

ידה הארוכה של הזוהר שומרת עוטפת ומחבקת כל יהודי
שעוסק בה.

שימו לב, לדיוק של הנס הגדול

הרכב נמעך לחלוטין והבחור יצא ללא כל פגע

ובאותה מידה, כמו שנכון בפרט, נכון בכלל

הרכב שנמעך הוא בבחינת הגויים שצרים עלינו בבחינת "חרבם
תבוא בליבם וקשתותם תשברנה"

הבחור שניצל ללא כל פגע משול ליהודי שנשמר מכח הזוהר
שלמד וזיכה את הרבים
ולכן בכח לימוד הזוהר להגן על כלל עם ישראל מכל הצרות,
היסורים הגזרות הקשות פצצות האטום ושאר מרעין בישין.
ואנו רואים שאם רק נעסוק בזוהר "שערת ראשינו לא תיפול"
ואנו נהייה מוגנים כעובר ברחם אימו. (רחם בא מהמילה רחמים)
ולמה אתם עוד מחכים?
רוצו, לימדו והפיצו את הזוהר הקדוש
יומם ולילה

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו'
עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים בוא
משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה
שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם
שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם
המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שישנו לתוספת הקדשה הזו, והוא
רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לחות הבית).

בואו ונתאחד כולנו ביחד ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה
לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון
0722-99-00-44, ובשבת קודש נלמד שעה אחת למען תיקוני השכינה הקדושה,
ובעזרת השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים,
כמו שכתב הרשב"י, בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי, ביאור: בספר הזה נצא מן
הגלות ברחמים (זוהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו
מעין צנאה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר
הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת
משיח צדקינו"..." **"ותורת הסוד מה יהא עליה?"** [ספר הרש"ש עמ' 158]. מלותיו
האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן.
"**ותורת הסוד מה יהא עליה?!"**... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקיני. הקדישו
מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו –
ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, במיוחד להזהיר גדולים
על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין

הוספות והארות

ט. כתוב בזוהר הקדוש דעל ידי כנישתא חדא | תכף נגאל, דקודשא בריך הוא אוקייטא וישראל

גדיים אין תישים, כף יחדר תלמודם מנערוותם, לתלמודי תורה, לשיבות ולכוללים, וכל ישראל יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה כמו שכתוב בכסא מלך בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, ובאמרי פנחס השלם (דף ק"ו), לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ל ע, וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זה, שהוא בחינת עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיכול להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל. (הקם הרזים).

ובלמוד זוהר הקדוש תמידים כסדרם, בזה ממשיך עליו קדושה כקבלת התורה בהר סיני כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלתך (דף קנב). דקרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהו קיימי בטורא דסיני. ובאר הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבי יהודה פתיה ז"ע, וז"ל: ונראה לי בבאור פגנתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתניצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינון דקיימו בטורא דסיני", כלומר, ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

ואמר הרבי מקאמאנא: יש הרבה שוטים שבורחים מללמד רזין של מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות

הוספות והארות

לכוון בכל מצוה ומצוה]. עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני]. (ועין בתיקוני זוהר בהקדמה דף ה' ע"ב דבור המתחיל "דרגא תמינאה") ולזמנא דאתי, זמינין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה. (הביאור מהפרוש מותק מדבש).

חד הוא, ועוד הא דכתב הרמח"ל ז"ע דכל ששים רבוא נשמתין נכללו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.
י. וזה לשונו: חפמין עבדי דמלכא עלאה, [החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני [אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתכלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבסיפורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכונות שצריך

גובר, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר הזוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הבעש"ט והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובר, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים ספר הזוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמות הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי ז"ע וגם על ידי החבור והוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבבת הקטרוגים (חסיד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). - וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת, יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקו"ז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצ'טאו זכר צדיק וקדוש בברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגו"א ז"ע דאלו היה מי בדורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו פי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גונם, כי אני אלקלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושינתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ובדגל מחנה אפרים (פרשת שמיוני): וזהו "דרש דרש משה", הינו כשיתגלה (כי בכל דור ידור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

ובספר אור ישרים מירא דכ"א שכתב: קדם ביאת המשח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד

לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר **שבחי האר"י** (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמודו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

והגם דבהיותו קורא ספר הזהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר **מורה באצבע** (אות מ"ד) "למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו הוא תקון גדול לנשמה". וכן כתב בספרו **שם הגדולים** (מערכת ספרים שם, ועוד בשו"ת חיים שאל ח"א סימן ע"ה סוף אות ב'), ומקדמת דנא כבר כתב מעין זה **מהר"י צמח בספרו לחם מן השמים** בסדר הלמוד דליל שבועות (דף ל"א ריש ע"ב), **והרמח"ל בשלהי קוניטוס דרך עץ חיים**. [ועין עוד בספר זכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאגי ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אפרקסתא דעניא סימן ע"ד].

וכתב הרמ"ק: ולזה הספר יקרא ספר הזוהר מפני השפעת האור ההוא מהזוהר העליון, ודרך אורו משפיעים בהשגחה אלקית כל המתעסקים בו, שהיה אור ושפע עליוני מהדעת מושפע ברזי תורה דהיינו רזי וסתרי תורה וכו' כיון שגשפע משם אתקרי החבור הזה ספר הזהר, כלומר שגשפע מהזהר ההוא (הרב משה קוודוביזו, דע את אלקי אביך, ב').

בא וראה מה דכתב המקובל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר **קול ברמה**: רחל מבכה על בניה, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת

הוספות והארות

שביעא ביראת ה', כל מאן דאית ביה יראת ה' לית ליה חסר הדא הוא דכתיב יראו את ה' קדושו כי אין מחסור ליראיו... דרגא תמינאה ביראת ה' למהוי ליה בשת אנפין... ומאן דלית ביה בשת אנפין אוקמוה מארי מתניתין, **בוודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני**. (עין שם)

יא. השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת חטא מימיו (ועין ב"עשרה מאמרות"). [וכן כתב הגר"א ז"ל: **העוסקים ברמז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם**. (פירוש הגר"א על משלי ה', י"ח). **יב.** ובתיקוני זוהר (בהקדמה דף ה' ע"ב): דרגא

הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, ש'יאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר שכוון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר, כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין "בניה" מושכים וממהרים את המשיח.

וידוע דברי הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), גודל הזכות שיש למזכה הרבים ומוכיח את חברו, אם חברו שמע, המוכיח מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם חברו לא שמע, אז המוכיח מקבל כל חלקו הטוב של חברו, וזה שלא שמע לוקח מפנו את חלק הגיהנום שלו. ובזהר (פ' תרומה כ"ט ע"א), אמרו: שצריך האדם למרדף בתר חיביא ולמזכה להו כמאן דרדיף בתר חייו, עד כאן לשונו.

בואו ונשיר ביחד עם העליונים שישו ותחתונים עליו רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום ורבי אלעזר בנו וכל החבריא קדישא רוקדים ביחד אתנו על שהתקבצו צבור גדול כזה ב"ה יחד, לעורר על לימוד תורת הסוד וכך נוכל להבין יותר טוב את תורת הנגלה, ובזה נתקשר כלנו לשושרת הרשב"י, וכל אחד מפאן יעורר את חברו ובנדאי משיח יבוא תקף ומיד ממש כהבטחת הרשב"י בדא יפקון מגלותא ברחמי אמן פן יהי רצון.

נתחיל בנגון:

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו
בר יוחאי.

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר
אתכם, אביכם שבשמים. ואומר, מקוה ישראל השם, מה מקוה
מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברום הוא מטהר את ישראל.

צריך באור בתבות "מקוה ישראל השם, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף
הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל", ואפשר לפרש בהקדם דברי הצדיק הקדוש
רבי פנחס מקאריין ז"ל: ע: כשאין לכם מקוה צריכים אתם להטהר בקדשת הזהר.

אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור שיושבין בכפרים ואין להם מקוה, אינם
רוצים ללמד זהר, ואני אומר להם אדרבא, על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל
יום טוב בערב שבת אין צריך לטבל על השבת, כי מה צריך מקוה גדולה מקדשת
יום טוב (רבי פנחס מקאריין ז"ל, ע, אמרי פנחס השלם דף קס"ד).

ולפי זה אפשר לפרש, מקוה ישראל השם, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף
הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל, שהשם והמקוה והזהר הם דבר אחד כמו שכתוב

הוספות והארות

יג. ובספרו קהלת יעקב כתב, זה לשונו: | וצריך להתגלות בו חכמת האמת כדי שיבוא
"ומה גם בודונו זה עתה שהוא דרא בתראה, משיח".

בזוהר (חלק ב' פרשת בא דף ל"ח עמוד א', וכן מובא באדרא): בָּכְנוּ רַבֵּי חֵיטָא וְרַבֵּי יוֹסֵי וְאָמְרוּ, רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, שֶׁהוּא פִּתַח הַשְּׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת הַחֲכָמָה, וְהוּא פֹּעֵל תַּקּוּן בְּמַדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְדַאי בְּדוֹר הַזֶּה מִי הוּא פְּנֵי הָאֲדוֹן ה', זֶה רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, שְׁעָלְיוֹ נֹאמַר: **"שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶל פְּנֵי הָאֲדוֹן ה'",** מִי שֶׁהוּא גֹבֵר בְּגוּבְרֵינָן צְרִיךְ לְהִתְנַאֲוֹת לְפָנָיו. וְעַכְשָׁו מוֹיָבן דְּבַרֵּי רַבֵּי פִּנְחָס מְקַאֲרִין זְכוּתוֹ תַּגְּן עָלֵינוּ.

עוֹד אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ "תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מֵאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעֵדְנוּ אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי", דְּהֵנָּה אָמְרוּ חַז"ל (סִנְהֶדְרִין דְּף צ"ח עמוד ב'): אָמַר עוֹלָא יִיתֵי וְלֹא אֵיחְמִינִיה וְכֵן אָמַר [רַבָּה] יִיתֵי וְלֹא אֵיחְמִי, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. כִּי הֵם רָאוּ מַה שִּׁיְהִיָּה בִּימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְלֹא יָכֻלוּ לְהַבִּין אִיךָ יְכוּלִים לְעַמּוֹד בְּזֶה.

רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זי"ע, רָאָה כָּל זֶה וְהִכִּין לָנוּ אֶת הַנֶּשֶׁק הַכִּי הַטּוֹב שֶׁאֵנוּ יְכוּלִים בְּרַגְעִים אֶחָדִים לְהִתְקַשֵּׁר לְהַקְב"ה וְלִזְכוּת לְמַה שֶׁכָּל הַדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְזַכּוֹת, וְכֵמוֹ שֵׁשׁ פְּצֻצַת אָטוֹם בְּגִשְׁמֵי כַף יֵשׁ בְּרוּחָנִי.

מְדַבְּרִים כָּאֵן עַל דְּבַר שְׁמַקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה וּמְבִיא אֶת הַמְּשִׁיחַ, וּמַעֲכָב מְלַבּוֹא עַל עִם יִשְׂרָאֵל פְּצֻצַת אָטוֹם. אֵין זְמַן יוֹתֵר!!! כָּל הַיְהוּדִים בְּאֶשֶׁר הוּא שֵׁם צְרִיכִים לְהַפְּיץ אֶת לַמוֹד הַזּוֹה"ק.

עַכְשָׁו נִקְרָא לְכֶם מִכְּתָב גִּלּוּי שֶׁל הַצַּה"ק מִרְן בַּעַל הַסֵּלֶם (נִשְׁמַת הָאָר"י ז"ל) שֶׁנִּתְגַּלָּה אַחֲרֵי תִשְׁעִים שָׁנָה:

מִכְּתָב גִּלּוּי שֶׁל בַּעַל הַסֵּלֶם.

"וְתִדַּע נְאֻמָּנָה, שְׁעֵדִין לֹא הָיָה מִזְמַן הָאָר"י ז"ל עַד הַיּוֹם הַזֶּה מִי שִׁיבִין אֶת שִׁימַת הָאָר"י ז"ל עַל שְׂרָשׁוֹ וְכוּ', וְהֵנָּה בְּרִצּוֹן הַעֲלִיּוֹן וְתַבְרַךְ זְכוּתִי לְעַבּוֹר נִשְׁמַת הָאָר"י ז"ל, לֹא מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הַטּוֹבִים, אֲלָא בְּרִצּוֹן עֲלִיּוֹן שֶׁנִּשְׁטַבְּ גַם מִפְּנֵי עֲצָמֵי לְמַדָּה נִבְחַרְתִּי אֲנִכִּי לְנִשְׁמָה נִפְלְאָה זוֹ שֶׁלֹּא זָכָה בָּהּ אָדָם מֵעַתַּת פְּטִירְתּוֹ עַד הַיּוֹם, וְלֹא אוּכַל לְהַאֲרִיךְ בְּעֵנִין זֶה מִפְּנֵי שֶׁאֵין דְּרָכֵי בְּזָה לְדַבֵּר בְּנִפְלְאוֹת".

(מִרְן "בַּעַל הַסֵּלֶם" זי"ע בְּמִכְתָּב מִשְׁנַת תרפ"א).

מִכְּתָב הַתְּגִלוֹת נְבוּאִית שֶׁל הַשִּׁי"ת אֶל בַּעַל הַסֵּלֶם

"וַיְהִי בְּתוֹךְ שְׁנֵי הַמַּלְחָמָה בֵּימֵי הַטֵּבַח הָאֵיוִם, וְאֲנִי תַפְלָה, וְאֲבָךְ בְּכִי רַב כָּל הַלִּילָה. וַיְהִי כַּעֲלוֹת הַבִּקּוֹר וְהֵנָּה אֲנִשִּׁי הָעוֹלָם כְּלוֹ כְּמוֹ מְקַבְּצִים בְּקִבוּץ אֶחָד לְפָנָי דְּמִיּוּנִי, וְאִישׁ אֶחָד מֵרַחֵף בִּינִיהֶם בְּרֹאשׁ חֲרָבוֹ עַל רְאֻשֵׁיהֶם, מִצְּלִיף כְּלָפֵי רְאֻשֵׁיהֶם, וְהִרְאֻשִׁים פּוֹרְחִים לְמְרוֹם וְגוֹיּוֹתֵיהֶם נוֹפְלִים לְבִקְעָה גְדוֹלָה מְאֹד וַיְהִי לִים שֶׁל עֲצָמוֹת.

והנה קול אלי: אני אל שדי המנהיג לכל העולם כלו ברחמים מרבים, שלח ידך וּאחז בהחרב כי עתה נתתי לך עֲצָמָה וּגְבוּרָה. ותלבישיני רוח ה' ואחזתני בהחרב, ותכף נעלם אותו האיש והבטתי היטב על מקומו ואיננו, והחרב ברשותי לקנני הפרטי.

ויאמר ה' אלי: שא רגלך ולך לך ממולדתך אל ארץ החמדה ארץ האבות הקדושים, ואעשך שם לחכם גדול ועצום, ונברכך בך כל גאוני הארץ, כי אותך בחרתי לצדיק וחכם בכל הדור הזה, למען תרפא את שבר האנושי בישועה של קיימא, ואת החרב הזה תתקח בידיך ותשמור עליה בכל נפשך ומאודך, כי היא האות ביני וביניך אשר כל הדברים הטובים האלו יתקיימו על ידיך, כי עד עתה עוד לא היה לי איש נאמן כמוך, למסור לו החרב הזאת, ועל כן עשו החובלים מה שעשיו, ומעתה כל מחבל אשר יראה את חרבי בידיך, תכף יתעלם ויתבער מהארץ.

ואסתר פני כי יראתי מלהביט לעמת הדובר בי, והחרב שהייתה למראה עיני דמיוני כמו חרב פשוטה של ברזל, בדמות משחית נורא, הנה נתהפכה ברשותי לאותיות נוצצות השם הקדוש "אל שדי" אשר ברק זיווים מלאה אור ונחת והשקט, ובטח את כל העולם כלו.

ואמרו (ה) אל לבי: מי יתן ואקנה לכל דרי העולם מטופס (מטפה / מאפס) טהרה של החרב הזאת, כי אז ידעו שיש נעם ה' בארץ.

ואשא עיני והנה ה' נצב עלי ויאמר אלי: אני אל אלקי אבותיך, שא נא עיניך מהמקום אשר אתה עומד לפני ותראה כל המציאות אשר המציאתי יש מאין, עליונים ותחתונים יחד, מראש מתחילת יציאתם לגלוי המציאות, ועד כל המשך זמן בסדרי התפתחותם, עד יבואו על גמר מלאכתם כראוי, למעשה ידי להתפאר. ואראה ואשמח מאד על הבריאה הנהדרה וכל מלואה, והענג והטוב אשר כל באי הארץ מתענגים עליה, ואודה לה.

אז אמרתי לה': לפניך נעבד ביראה ופחד, ונודה לשמך תמיד כי מאתך לא תצא הרעות והטוב, אכן שלשלת של נעם ערוכה לפנינו מראש עד סוף, ואשרי הדורכים על עולמך, אשר הכינות להם לנעם ועדן וכל טוב, אין שום נפתל ועקש בכל מעשי ידי העליונים ותחתונים יחד. ונמלאתי חכמה נהדרה, ועל כלם חכמת השגחתו הפרטית בתכלית. כן הלכתי והוספתי חכמה יום יום ימים רבים שמונים ומאת יום.

בימים האלה עלה על לבי לערוך תפלה לה' לאמור: הן נמלאתי חכמה יותר מכל הקדמונים ואין דבר בעולם אשר יפלא ממני, אולם את דברי הנביאים וחכמי ה', איני מבין כלום, גם השמות הקדושים ברבם לא הבנתי, והרהרתי: הנה ה' הבטיח לי חכמה ודעת, עד להיות למופת בין החכמים והנבונים, ואני עדן את שיחתם איני מבין.

ובטרם אקרא והנה ה' שורה עלי ויאמר: הן תראה חכמתך והשגתך למעלה למעלה, על כל החכמים אשר היו בארץ עד הנה, ומה שאלתו ממני ולא נתתי לך? ולמה תדאיב את רוחך בהבנת דברי הנבואה, שאינך מספק שדבריהם נאמרים מתוך קטנות מהשגתך, האם תרצה שאורידך ממדרגתך, ואז תוכל להבין את כל דבריהם כמותם?

והחרשתי ושמחתי בהתפארות רחבה ולא עניתי דבר.

אחרי זה שאלתי את ה': הלא עד הנה לא שמעתי דבר על קיום גויתי, וכל הטובות והיעודים הגיעו לי מתוך רוחניות בלבד, ואליה הפל מיעד, ואם פן מה יהיה שבגלל איזה מחלה או פגעי הגוף יתבלבל שכלי ואחטא לפניה, האם תשליכני מלפניה ותאבד את כל הטובה הזאת, או תענישני?

וישבע לי ה' (הן כבר באת על תכליתך, ולכל פשעיך סלחתי והחסד הזה) בשמו הגדול והנורא ובכסאו הנצחי, כי לא ירפה חסדו ממני בנצחיות, ואם אחטא, ואם לא אחטא, חסדו יקדושתו לא יסור הימני לנצח, ושמעתי ושמחתי מאד.

ובמלות הימים האלה הקשבתי קשב רב לכל היעודים וההבטחות שנועדתי מאת ה', ולא מצאתי בהם ספוק ולשון איך לדבר אל בני העולם, ולהביאם לחפץ ה' אשר הודיעני, ולא יכלתי להתאפק לטיל בין בני אדם הריקים מכל, ודוברים סרה על ה' ועל בריאתו, ואני שבו^(ה) על ההלך הולך ושמח, וכמו מצטחק על האמללים האלה, ונגעו אלי הדברים עד הלב.

אז הסכמ בלבי – יהיה מה שיהיה ואפילו ארד ממדרגתי הרמה, הנני מוכרח לשפוך תפילה חמה לה', לתן לי השגה ודעת בדברי נבואה וחכמה ולשון להועיל את בני העולם האמללים להעלותם לדרגת החכמה והנעם כמותי. והגם שידעתי מאז שאסור לי להדאיב רוחי עם כל זה לא התאפקתי, ושפכתי שיח ותפלה חמה מאד.

ויהי בבקר ואשא עיני וראיתי יושב בשמים ישחק עלי ועל דברי ויאמר לי: מה אתה רואה? ואומר אני רואה ב' אנשים מתאבקים יחד, אחד חכם ושלם בכל עוז, והשני קטן וטפוש כמו קטן שנולד, והשני החסר טעם, הקטן והחלש, מפיל את הגבור והשלם.

ויאמר לי ה': זה הקטן גדול יהיה. ויפתח הקטן את פיו ואמר לי איזה פסוקים בלתי מובנים לי כל צרכם, אמנם, הרגשתי בהם כל אוצרות החכמה והנבואה הנהוגה בין כל נביאי אמת, עד שידעתי כי ענה לי ה', ונתן לי מהלכים בין כל הנביאים וחכמי ה'.

ויאמר לי ה': קום על רגלך והבט לרוח מזרחית קדמה, ונשאתי עיני וראיתי אשר הקטן הלז ברגע אחת נתרום והשוה את עצמו וקומתו לקומת הגדול, ועדיין היה חסר טעם ושכל כמקדם ונפלאתי מאד.

אחר זה היה דבר ה' אלי במחזה לאמור: שכב על צדך הימנית. ואשכב על הארץ, ויאמר לי: מה אתה רואה? ואומר: אני רואה גויים ולאמים רבים מאד מתנשאים ונאבדים ומראיהם משחת מאדם. **ויאמר לי ה':** אם תוכל לתן צורה לכל הגויים האלה ולהפיח בהם רוח חיים, אז אביאך אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיך לתת לה, וכל יעודי יתקומו על ידך".

(העתק התגלות נבואית מתוך כתב יד קדשו של מרן בעל "הסלם" ז"ע)

מי שמתבונן בב' קטעים אלו היטב, מבין שלפני מספר לא רב של שנים נתגלגל האר"י הקדוש שוב לעולמנו זה, וחי בינינו. ולא בכדי הביא השי"ת נשמה נפלאה זו לעולם, אלא עשה זאת מפני שהעולם נצרך לה, בכדי להאיר את דרכם של הדורות הנמוכים, אשר הנם כמגששים קיר מחמת עיוורונם הרוחני, ומחמת שליטת החמר והגשמיות בדרך חיייהם. ולפיכך הטביע השי"ת בנשמת רבינו את הסגלה של הבהרת ערכי עבודת ה', באפן הבהיר ביותר, בצורה מיחדת המתאימה לאנשי הדור הזה. נשמה מאירה כזו, אשר יורדת פעם בעשרות דורות לעולם, נשלחת בכדי להורות למבקשים את דרך עבודת השי"ת באפן האמתי. כי מדריכים רבים יש לדור בעבודת ה', אולם רבם ככלם לא הגיעו להשגות עליונות, ולא נתגלו להם רזי תורה כלל. אם כן, כל הדרכתם בנויה על סברות בלבד, ואין ערבות, ולו גם קלושה על אמתיות דבריהם. אולם הדרכתו של רבינו הקדוש, שהגיע לרום המעלות הנשגבות ביותר, הנה בוערת באש אמת יוקדת. וכל ההולך לפי הדרכתו, הרי הוא הולך בנתיב שהלך בו רבינו, והגיע על ידו לקרבת השי"ת, כפי שנראה מן ב' הקטעים הנ"ל, ועל כן ודאי תורתו תורת אמת, ללא שמץ של פסלת או ספקות. וזהו ההבדל הגדול בין הדרכתו של מי שכתב הגיע לגמור תקונו, לבין מי שעדין תוהה בערפל הספקות, ומנסה לברר ברורים שונים מספקים לחלוטין.

והנה כדרכם של דברים, כל זמן חיותו לא נתפרסם כל כף הדבר, ורק לאחר פטירתו, מעט מעט החל לזרוח אורו, עד שכיום עלה נוגה תורתו, ומאיר בעז לכל המבקשים דבר ה'. וכבר נמנו וגמרו הטועמים תורתו, כי אין רפואה לדור זה ולבאים אחריו, אלא בצרי זה שהוא תורת רבינו הקדוש ז"ע. וכבר שוקדים על עמקי סודותיו חסידים ואברכים ובני עליה מפל החוגים והזרמים זה בצד זה.

ועכשיו יכולים להבין למה בעל הסלם הלך עשרים שנה לפני מלחמת העולם לכל הרבנים להגיד להם שילמדו זוהר הקדוש כי היה שליח השם להציל את עם ישראל.

ידוע שבעל הסלם זצ"ל עשרים שנה לפני מלחמת העולם, הלך לכל הרבנים וראשי שיבות, ואמר להם שיש גזירה גדולה שנחתמה על כלל ישראל, שחלק גדול מכלל

ישׁראל יִמְחֶקוּ מִן הָעוֹלָם רח"ל, וְאָמַר דְּבָרֵי הַרְמַח"ל הַיְדוּעִים שֶׁרַק לְמוֹד הַזוהר הַקְדוּשׁ יְכוּל לְהַצִּיל אוֹתָנוּ מִן הַגְּזֵרוֹת הַרְעוּתִי רח"ל.

הוספות והארות

ד. על ידי למוד הזהר הקדוש
מתמתקים היסורים

בְּזֶהָר נִשְׂא (דף קנ"ג): [וּפְנֵה רַבִּי שְׁמֵעוֹן לַהֲרַעֲיָא מִהֵימָנָא וּפְרַשׁ לוֹ מַה שְׁכָתוּב "שֵׁם שָׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט" בְּאִפּוֹן אַחֵר, וְאָמַר] וְרַעֲיָא מִהֵימָנָא, [שְׁנוֹשְׁמַתָּךְ מִתְנוּצָצָת בְּתַלְמִידי חֲכָמִים שֶׁבְּכָל דוֹר], תָּמַן אֲתַקִּימֵם בְּךָ, [שֵׁם בְּגִלוֹת נִתְקַיֵּם בְּךָ, מַה שְׁכָתוּב] שֵׁם שָׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט [הֵיִינוּ הַתְּלַבְּשוֹת הַתּוֹרָה הָעֲלוּיָהּ בְּשִׁשָּׁה סֻדְרֵי מִשְׁנֵה שְׁבַמט"ט, שֵׁשׁ בָּהֶם קוֹשִׁיָא וּמְחַלְקַת וּמִרִירוֹת, וְהוּא מִתְמַרְמֵר בְּתוֹכָם עַד שְׁמִתְלַבֵּן הַהֲלָכָה], וְשֵׁם נִסְהוּ. [וּמְפָרֵשׁ] וּבַהֲיָ עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ אִיסוּר וְהִיתֵר. [וּבְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע שְׁמִשֵּׁם הוּא עֲנָן אִיסוּר וְהִיתֵר, דְּהֵינּוּ עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה שְׁהִיָא שִׁשָּׁה סֻדְרֵי מִשְׁנֵה שְׁמַצַּד מִלְאָךְ מִט"ט, יִתְעַלוּ הַתְּלַמִּידי חֲכָמִים מִחֲמַת שִׁינְעוּ עֲצָמָם בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה] וּבְאֵינוּ רִזִּין דְּאֲתַגְּלִין עַל יְדָךְ, [וּבְאֵלוֹ הַסּוּדוֹת שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדָךְ], וְיִמְתְּקוּ הַמִּים. [דְּהֵיִינוּ] כְּמִלְחָ דְּמִתְקַת בִּשְׂרָא, הַכִּי יִתְמַתְקוּן בְּרִזְיָא דְּאֲתַגְּלִין עַל יְדָךְ, כָּל אֵינוּ קוֹשְׁיִין וּמְחֻלּוֹקוֹת, [כְּמִלְחָ הַמִּתְקַת אֶת הַבִּשְׂוֹר, כֶּךָ יִתְמַתְקוּ וְיִתְשַׁבּוּ בְּכַח הַסּוּדוֹת שֶׁנִּתְגַּלּוּ עַל יְדָךְ כָּל אֵלוֹ הַקְּשִׁיּוֹת וְהַמְחַלְקַת, כִּי יֵשׁ כְּמַה מֵאִמְרֵי חֲז"ל שְׂאִינוּ מִתְיָשָׁבִים אֶלָּא עַל דְּרָךְ הַסּוּד], דְּמִיִּין מִרִין דְּאוֹרִיִּיתָא דְּבַעַל פֶּה, [כִּי מִים הַמְּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, דְּהֵיִינוּ מַה שְׁטַעְמוּ טַעַם מִר בַּתּוֹרָה מִחֲמַת הַקְּשִׁיּוֹת], אֲתַהֲדֵרוּ מִתִּיקוּן מִי אוֹרִיִּיתָא, [עַל יְדֵי הַסּוּדוֹת חוֹזְרִים לְהִיּוֹת מִי הַתּוֹרָה מִתִּיקִים].

דְּחֻקִּין דִּילָךְ, כְּחֻלְמִין דְּעִבְרִין. [וְיִחְזְרוּ לָךְ כָּל הַצְּרוֹת שֶׁעֲבָרוּ עֲלֶיךָ כְּמוֹ חֲלוּמוֹת שְׁעוֹבְרִים וְאֵינָם], וְחֻלְמִים, בְּהִיפּוּךְ אֲתוּנוּ מִל"ח. דְּמִתְקַת יֵת בִּשְׂרָא. [וּמִלַּת חֻלְמִים בְּהִפּוּךְ הָאוֹתִיוֹת הִיא מִל"ח הַמִּתְקַת אֶת הַבִּשְׂוֹר], אוּף יִסוּרִין מְמַתְקִים. [כֶּךָ הַיִּסוּרִים שֶׁמִּתְקִים כְּמִלְחָ יְהִי כְּמוֹ חֲלוּם], כְּמַה דְּאוֹקְמוּהָ. [כְּמוֹ שֶׁבְּאָרוֹ הַחֲכָמִים [עֵין מִסְכַּת גְּרָכוֹת דָּף ה' ע"א]].

א) ברור הסיגים - הרשעים מישראל

וְלִרְשָׁעִים מִתְהַדְרֵן יִסוּרִין מִלְחָ סְדוּמִית, [וְלִרְשָׁעִים יִחְזְרוּ הַיִּסוּרִים כְּמוֹ מִלְחָ סְדוּמִית], דְּאִיהִי מִסְמָא אֶת הַעֵינִים, [שֶׁהוּא מְעוֹר אֶת הַעֵינִים, כִּי לֹא יִשְׁיֵגוּ אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים בְּחֻבְלֵי מְשִׁיחַ וְיִבְעֻטוּ בָּהֶם וְיִצְאוּ מִכָּלל יִשְׂרָאֵל], לְקַיִמָא בְּהוּ [לְקַיִם בָּהֶם מַה שְׁכָתוּב] (אִיּוֹב יא כ') וְעֵינֵי רְשָׁעִים תִּכְלִינָה. [וְלֹא יִזְכוּ לְרְאוֹת בְּטוֹב ה', וְעֵנָן זֶה יַעֲשֶׂה הַקְּב"ה לְנִסּוֹת בָּהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל לְרְאוֹת הַיַּעֲמָדוֹ בְּאֲמוּנוֹתוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ].

וְאֵינוּן (דף קנ"ג ע"ב) עֲרַב רַב רְשִׁיעִיָא, [וְאוֹתָם הָעֲרַב רַב רְשָׁעִים], דִּיתְקִיִּים בְּהוּ בְּהֵוּא זְמָנָא, [שִׁיתְקִים קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ מַה שְׁכָתוּב] (דְּנִיָּאל יב י') יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים. [כִּי אִזּוּ יִהְיֶה בְּרוּר הַגְּמוּר שֶׁל כָּל הַבְּחִינּוֹת שֵׁשׁ בִּישְׂרָאֵל, וּמְפָרֵשׁ] יִתְלַבְּנוּ: אֵינוּן מְאִרֵי מִשְׁנָה. [אֵלוֹ הֵם בְּעֲלֵי מִשְׁנָה שִׁיתְבָּרְרוּ עַל יְדֵי לְמוּד הַתּוֹרָה], וְיִצְרְפוּ: אֵינוּן זֶרְעָא קְדִישָׁא דְּשָׂאֵר עֵמָא. [אֵלוֹ הֵם זֶרַע קוֹדֵשׁ שֶׁל שְׂאֵר הָעַם שִׁיתְבָּרְרוּ עַל יְדֵי מִצּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וְצִדְקָה], הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, [זֶהוּ שְׁכָתוּב] (זְכַרְיָה יג ט') וְצִרְפַּתִּים כְּצוּרָף אֶת הַכֶּסֶף. [דְּהֵיִנוּ עַל יְדֵי הַכֶּסֶף שְׁנוֹתְנִים לְצִדְקָה], וְהַרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים, אֵינוּן עֲרַב רַב. [אֵלוֹ הֵם הָעֲרַב רַב שִׁיִּצְאוּ מִכָּלל יִשְׂרָאֵל].

ב) העוסקים בזוהר הקדוש יזכו להיכנס בתבת נח - ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג

וְיִסוּרִין דִּילָךְ [וְהַיִּסוּרִים וְהַצַּעַר שֶׁלָּךְ, דְּהֵיִנוּ הַצַּעַר שְׁמַגִּיעַ לְהַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה], בְּרִזִּין אֵלִין דְּאֲתַגְּלִין עַל יְדָךְ, יְהוּן לָךְ מִתִּיקוּן, [בְּסוּדוֹת הָאֵלוֹ שֶׁמִּתְגַּלִּים עַל יְדָךְ יְהִי לָךְ מִתִּיקִים, כִּי עַל יְדֵי הַסּוּד יִשְׁיֵגוּ אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים, וְכִשְׂאָדָם מְשִׁיג אֶת מַעְלוֹת הַיִּסוּרִים יִשְׁמַח בָּהֶם], וְיִהְיֶה לָךְ כָּל

שליחותה בנאמנות] **דשליח אחרא דאקרי בשמך**, [כי שליח אחר דהינו ירבעם הנקרא בשמך (כי כל חכמי ישראל היו בפניו כקלפת השום) ועוד שהיה מלך ישראל וכמשה רבנו שנאמר בו ויהי בישרון מלך] **כעורב דאשתלח בקדמיתא, ולא אתהדר בשליחותא**, [הוא נדמה לעורב ששלחו נח בתחלה מן התבה ולא חזר בשליחותו, כי לא רצה לילך בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה שליחותו להחזיר ישראל בתשובה, אלא] **דאשתדל בשקצים, דאתמר בהו, (במסכת פסחים דף מט ע"ב) עמי הארץ שקץ**. [שהשתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ שנמשלים לשקץ], **בגין ממונא דלהו, (בשביל הממון שלהם שנתנו לו), ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא לצדיקיא בתיובתא**. [ולא השתדל בשליחותו להחזיר את ישראל שהם צדיקים בתשובה], **כאלו לא עביד שליחותא דמאריה**. [ולכן נחשב לו כאלו לא עשה שליחות קונו בשביל מה שנשלח לעולם הזה, לכן נגרם הגלות על ידו]. (ויש להקשות מדוע אמר כאלו לא עביד, הרי ממש לא עשה שליחותו, ולמה אמר כאלו?

ויש לומר שרומז לרבנים שבאמת הם בונים בנינים גדולים, ולכאורה עושים מעשים טובים עם הרבה פרסום, אך באמת כונתם הוא רק **לחמדת הממון**, ואלו העקר שזה להחזיר את עם ישראל בתשובה ולדאג לגאולה, **זה לא עושים**, ולכן אמר "כאלו" דכלפי חוץ חושבים שעושים המון, ורק יודע תעלומות רואה שלא עושים כלום, **ולא אכפת להם מכלל ישראל ומצער השכינה הקדושה** (עין אור הזוהר בשם המהר"ח"ו והרמח"ל).

ובך **יתקיים דא דיונה**, [ובך משה רבינו מהימנא יתקיים הסוד של יונה הנביא], **דעאל בעמקין דתהומי ימא**, [שנכנס בעמקי תהום הים], **הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא**, [כך תפנס אתה בעומקי תהומות התורה], **הדא הוא דכתיב**, [זה שאמר יונה הנביא] **ונשליכני מצולה בלבב ימים**. [הרומז על ים התורה]. (מתוך מדבש)

[ומה שקתוב] **(דניאל יב) והמשכילים יבינו אינו מארי קבלה**, [אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה], **דאתמר בהו [שנאמר בהם] (דניאל יב ג) והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע**. [והיינו] **אלין אינו דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר**, [אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזהר, כלומר שמנגעים עצמם להבין את עומק דבריו], **דאיהו פתיבת נח**, [שהוא פתיבת נח, כמו שתבת נח לא זכו להכנס בה אלא מעט, כך לא יזכו להכנס בהגנת ספר הזהר אלא מעט, וזה שאמר] **דמתכונשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא**. [שנאספים בו שנים בעיר ושבעה מן המלכות, דהינו מכל המדינה], **ולזמנין [ולפעמים כשאינן זכות בדור, אז רק] אחד מעיר, ושנים ממשפחה**. [כלומר מעטים יהיו הזוכים להבין את ספר הזהר], **דבהו [כי באלו שיזכו להבין את ספר הזהר] יתקים [מה שקתוב] (שמות א כב) כל הנו הילוד [הינו כל הנשמות הנוולדות מאמא קדישא, היאורה תשליכוהו. דורש האונ"ה נוטריקון אור ה', ועוד יש לומר היאור"ה כמו לאור דהא אהרונה כל בתחלתה, (רש"י על הפסוק הבאים מצרימה), ולהיא"ר נוטריקון ליהי אור וזה אור הגנוז בתורה, ומתגלה בספר זוהר הקדוש]] **ודא אורה דספרא דא**, [וזהו האור של ספר הזה שזכו לראות באורו], **וכלא על סיבה דילך**. [והכל הוא על סבה שלך ובכחך, לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].**

ג) ירבעם השתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ בשביל הממון שלהם ולא השתדל להחזיר את ישראל בתשובה - זוהי סבת אריכת הגלות

[וזה שאמר] **וימאן גרים דא**. [ומי גרם את אריכות הגלות], **עורב [דהינו ירבעם שחטא והחטיא את ישראל והשחיר פניהם כעורב, ועוד דהוא כעורב שלא נאמן בשליחותו]] דאנת תהא בההוא זמנא, כיונה**. [כי אתה רבינו מהימנא תהיה בעת ההיא כיונה של נח שעשתה

על כן העצה היא, שכל אדמו"ר רב וראש ישיבה יאמר, שכל יהודי צריך ללמוד זוהר הקדוש.

ולא שמעו בקולו! ^{יט}

אחר כף פרצה מלחמה גדולה ונהרגו 6 מליון יהודים, פעת אני שואל את אותה השאלה שמקשה הגמרא במסכת שבת (נה) מי הרג אותם? ^{יט}

הוספות והארות

יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנגמין דברים מלערים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל עולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלה.

ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם.

וזה"ל מדרש רבה (איכה דף נ"ב ע"א) וממקדשי תחלו באותו שעה קפצה קטגוריה לפני פסא כבוד אמרה לפניו רבון העולמים, איזה מהן נהרג **על שמך, איזה מהן נפצע מחו על שמך, איזה מהן נתן נפשו על שמך.**

והנה הב"ח (חלק ח"מ ס"ט) הקשה מדוע ממות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד מגדולי ישראל שקנא לעשות כמעשיו וללך בדרכיו לסבב בכל שנה, גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תרוצים על קשי' זו אבל קשה מאד לסמך לעשות הלכה למעשה על תרץ זה.

והיוצא לנו על כל פנים מזה הוא שאם יש דרך לסבב גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל, להדריכם ולנהלם ועל דרך זה לא יהיה שיך תרוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבדך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] **גודאי בלי שום ספק שרמי' עליו לסבב וללך כדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה ננתתך, [וראה להלן מה שהבאנו מהפסח חיים זצ"ל, דכל רב בישראל נקרא צופה, (המעתיק)] וכל ישראל ערבים זה בזה, מכש"כ בדור היתום הזה**

טו. מי שמונע תורת סוד, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

ובתקוני זוהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו... ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרוצופים, [שתי התורות] הוא ג"ן סדרים, [תורה שבכתב הוא ג"ן פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששית מי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

טז. הנה אהז"ל (שבת דף נ"ה ע"א) אמרה מדת הדין לפני הקב"ה רבוננו של עולם מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבוננו של עולם היה בידם למחות ולא מחו. אמר לו גלוי וידוע לפני שאם מחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו רבוננו של עולם אם לפניך גלוי להם מי גלוי, וכתוב ויחלו באנשים הזקנים, תנו ר' יוסף אלו בני אדם שמקיימין את התורה כולה מא' ועד תי"ו.

(עיין ילקוט שופטים רמז ס"ח) וז"ל: וכל מי שספק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנושפים בישראל נשפכים על דירי, א"ת אותם ע"ב אלה שנהרגו בגבעת בנגמין מפני מה נהרגו היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע ופנחס בן אליעזר עמהם שיקשרו תבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארפבותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל:

ידוע מאמר חז"ל (שבת דף נ"ה עמוד א') אַמְרָה מִדַּת הַדִּין לִפְנֵי הַקַּב"ה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מֵה נִשְׁתַּנּוּ אֵלּוּ מֵאֵלּוּ. אַמְרָ לּוּ, הִלְלוּ צְדִיקִים גְּמוּרִים וְהִלְלוּ רְשָׁעִים גְּמוּרִים. אַמְרָה לִפְנֵי רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם **הִיא בְּיָדָם לְמַחֲוֹת וְלֹא מַחֲוִי**, וְאֵין כָּאֵן מְקוֹם לְהֶאֱרִיךְ.

הוספות והארות

מְלַמֵּד וּמְחַזֵּק כָּל הַנְּלוּיִם אֵלָיו, וַיַּעֲקֹב אֲבִינוּ לְמַד בְּנֵינוּ כּוֹלֵם וְהַבְּדִיל לָיו וּמָנְהוּ רֹאשׁ וְהוֹשִׁיבוּ בִישִׁיבָה לְלַמֵּד דְּרָךְ הַשֵּׁם וְלִשְׁמוֹר מִצְוֹת אֲבֵרָהֶם עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. **הִרִי שְׂאֵבְרָהֶם אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם כְּכֹר חֵבֵר סְפָרִים בְּעֵינֵינוּ הַיְהוּדוֹת וְשִׁלְחָם כְּדִי לְהַפְיֵץ וְלְהוֹדִיעַ עַל יְדֵי כָּךְ שֶׁה' אֵל עוֹלָם.**

בֹּא וּרְאֵה כִּמָּה גְּדוֹל שִׁכְרַת הַמַּחֲזִיר

בְּתִשׁוּבָה

אֵיתָא בְּזוּהַר חֲדָשׁ פְּרֻשַׁת לָךְ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְאָמַר ר' אֲבָהוּ בֹא וּרְאֵה כִּמָּה שִׁכְרוּ שֶׁל אָדָם הַעוֹשֶׂה לְאַחַר לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה מִנְרָאָה לִי מִמָּה דְכָתִיב "וּמִלְכֵי צִדְקָה מְלָךְ שְׁלָם". תִּנִּי ר' חֵזְקִיָּה רַבָּה בְּשִׁעָה שֶׁנִּשְׁמַת הַצְּדִיק הַמַּחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה לְאַחֲרִים, יוֹצֵא מִן הַגּוֹף מֵיכָאֵל הַשֵּׁר הַגְּדוֹל הַמְקַרֵּב נִפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים לִפְנֵי בּוֹרְאוֹ (אֵינוּ ר"ל קָרְבָן מִמֶּשׁ אֵלָּא שְׁהוּא מְקַרֵּב אוֹתָם וּמֵבִיאֵם בְּהִילָה ה' וּמִסְפָּר שֵׁם גְּדוֹל זְכוּתָם) הוּא יוֹצֵא וּמְקַדֵּשׁ שְׁלוֹם לְנִשְׁמַתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק, שֶׁנֶּאֱמַר "וּמִלְכֵי צִדְקָה" זֶה מֵיכָאֵל רֹאשׁ שׁוּמְרֵי שְׁעָרֵי צִדְקָה "מְלָךְ שְׁלָם" זֶה יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה הוֹצִיא לְחֵם וַיֵּין שֶׁהַקְּדִישׁ וַיִּצָּא לְקִרְיָתוֹ וְאָמַר לוֹ שְׁלוֹם בּוֹאֵךְ עַל־ל. וְגַם בְּעוֹלָם הַזֶּה יִזְכֶּה שִׁמְשׁוֹף עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד עֲבוּר זֶה וּמִמִּילָא יִמְצָא חֵן בְּעֵינֵי הַכֹּל כְּדֹאמְרֵינוּ בְּתַמִּיד דִּךְ כ"ח:

הַחֻבָּה לְהַזְהִיר אֶת אַחֲרִים

פּוֹק חֲזִי מַה שֶׁקֵּתֵב בְּסִפְרֵי יְסוֹד וְשֶׁרֶשׁ הַעֲבוּדָה (שַׁעַר ז' פ"ד) וז"ל: וְאֵין דִּי לְהַפְקִיעַ אֶת עֲצָמוֹ בְּלִבָּד בְּזִהְיֹת הַהִשְׁגָּחָה עַל עֲצָמוֹ, אֵלָּא עַל הַכֹּל כְּלוּ יִצָּא לְהַזְהִיר אַחֲרֵים גַּם כֵּן, וְאֲשֶׁרֵי חֵלְקוֹ לְמִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל לְזְכוּת הַרְבִּים בַּזֶּה. עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ.

וּבִסְפָר חוֹבַת הַלְּבָבוֹת שַׁעַר אַהֲבַת הַשֵּׁם פֵּרַק ו' זֶהוּ לְשׁוֹן קְדוּשׁוֹ: וְכֵן מִי שֶׁאֵינוּ מֵתֵקֵן אֵלָּא נִפְשׁוֹ בְּלִבָּד תַּהִי זְכוּתוֹ מֵעוּטָה וּמִי שֶׁמֵתֵקֵן נִפְשׁוֹ וּנְפִשׁוֹת רַבּוֹת תִּכְפַּל זְכוּתוֹ כִּפִי זְכוּת מִי שֶׁמֵתֵקֵן לְאַלְקִים, עַד כֵּן לְשׁוֹנוֹ. וְאִמְרִינוּ בְּסִנְהֵדְרִין (דף

לְעַת עֲתָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים אֲשֶׁר נִתְקַזְּמִים בְּכִמְהָ מְקוֹמוֹת אֲזַלְתָּ יְדִי, וְאָמַרו חֲכָמֵינוּ ז"ל נִתְמַעֲטוּ הַתְּלַמִּידִים וּפִירִשׁ"י (חֻלְק דִּף צ"צ תְּלַמִּידִים כָּאֵלוֹ נִתְמַעֲטוּ הַמַּחֲזִיקִין דִּי יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיר לְמוֹטָב) **וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בּוֹדָאֵי הוּא עֲתִיד לְתַת אֶת הַדִּין עֲבוּר שֶׁהוּא בְּכָלל עֲצוּמִים כָּל הַרוּגִיָּה הַגֵּיעַ לְהוֹרְאָה וְאֵינוּ מוֹרָה, כִּי עֵינֵי רָאוּ וְלֹא זָר, לֹא פִעַם אַחַת וּשְׁתֵּים וְשִׁלֵּשׁ אֵלָּא פְעָמִים אֵין מִסְפָּר, שֶׁדְּבַרְתִּי עִם בְּנֵי אָדָם כָּאֵלוֹ עַד שֶׁכִּמְעַט לֹא הָיָה נִכְרַ בְּהֵם שׁוּם צִוּוֹת צָלָם יִשְׂרָאֵלִי וְלִבְסוֹף כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי עִמָּהֶם בְּדַבְרֵים דְּבָרֵי רִפִּים וּכְבוּשִׁים וְרִפִּים [כְּמוֹ שֶׁצִּוְּתָה תוֹרָה (בְּפִרְשַׁת וְאָרָא) "וַיִּצְוֶם" אֵל "בְּנֵי יִשְׂרָאֵל פִּירִשׁ"י "לְהַנְהִיגֶם בְּנַחַת"]. **זְלוּ עֵינֵיהֶם דְּמַעוֹת וְאָמְרוּ אוֹי לֵנוּ שְׁמִימֵינוּ לֹא עוֹרְרוּ אוֹתֵנוּ עַל דְּבָרִים כָּאֵלוֹ. וּמַעֲתָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע וּמְקַבְּלִים עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מַה שֶׁתֵּאֱמַר אֵלֵינוּ, וְאֵנוּ נוֹתְנִים לָךְ אֵלֶךְ תּוֹדוֹת עַל שֶׁטְרַחַתְתָּ אֶת עֲצָמְךָ לְהַאֲדִיר עֵינֵינוּ וְלְהוֹרוֹת אוֹתֵנוּ הַדְּרָךְ אֲשֶׁר נָלַךְ בָּהּ. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.****

יז. הַדְּבָר שֶׁל עֲרִיכַת סְפָרִים וְהַפְּצָתָם בְּעוֹלָם כְּכֹר הַקְּדִימָנוּ בְּזֶה אֲבִי אוֹמְתֵינוּ אֲבֵרָהֶם עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם בְּקָרְבוֹ אֶת הַבְּרִיּוֹת תַּחַת כִּנְפֵי הַשְּׂכִינָה וְכַלְשׁוֹן הַרְמָב"ם (פ"א מ"ה ע"ס"ה הַלְכָה ג') וז"ל:... וְהַתְּחִיל לְעוֹמֵד וְלִקְרָא בְּקוֹל גְּדוֹל לְכָל הָעוֹלָם וְלְהוֹדִיעַם שִׁישׁ שֵׁם אֱלֹהִים אֶחָד לְכָל הָעוֹלָם וְלוֹ רְאוּי לְעִבּוֹד וְהָיָה מְהֵלֵךְ וְקוֹרָא וּמְקַבֵּץ הָעָם מַעִיר לְעִיר וּמְמַלְכָה לְמַמְלָכָה עַד שֶׁהִגִּיעַ לְאַרְץ כְּנָעַן וְהוּא קוֹרָא שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּקְרָא שֵׁם בְּשֵׁם ד' אֵל עוֹלָם וְכִיּוֹן שֶׁהָיָה הָעָם מִתְקַבְּצִין אֵלָיו וְשׁוֹאֲלִין לוֹ עַל דְּבָרָיו הָיָה מוֹדִיעַ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי דַעְתּוֹ עַד שֶׁיִּחְזְרֵהוּ לְדָרָךְ הָאֱמֶת עַד שֶׁנִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו אֲלָפִים וְרַבּוֹת וְהֵם אֲנָשֵׁי בֵּית אֲבֵרָהֶם וְשִׁתַּל בְּלָבָם הַעֲקָר הַגְּדוֹל הַזֶּה וְחִבְרָ בּוֹ סְפָרִים וְהוֹדִיעוּ לְיִצְחָק בְּנוֹ, וַיִּשָּׁב יִצְחָק בְּגֵר מְלַמֵּד וּמְזַהֵר, וַיִּצְחָק הוֹדִיעַ לְיַעֲקֹב, וּמָנְהוּ לְלַמֵּד וַיִּשָּׁב

הרמב"ן שנדחים מורה שהרחיקו לברוח ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך וכ"ש כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בענינו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובדות לידיעה הבורא ועבודתו. (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה ברבים יתבקשו הנפשות האובדות

והנה נמצאים מבעלי תורה ויראי השם שד' נתן בלבם חכמה ותבונה והי' בכחם להפאות שבר עמנו והחיוב עליהם לקרא בגרון וכשופר להרים קולם לדרוש ברבים להציל ההמון ממים הזדונים מאנשי רשע ממתעים וממדיחים שלוחי דסט"א ולהשריש בלבם אמונת השם יתברך ולחזק לבם בצוק העתים לחזקם ללימוד תורה הקדושה ולקיום המצוות ואם לא יעשו ככה יתבקשו מהם נפשות האובדות ועל זה רמז הנביא [יחזקאל ל"ד] בן אדם הנבא וכו' את הנחלות לא חזקתם וכו'. (שם).

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן הח"ח) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם

ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה וכמו שכתוב והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה. (שם).

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חבירו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל ואם

צ"ט: [ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:] כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן"

איתא בזוהר חדש דף ס"ב כרוזא כריזי בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמזכיין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובה יקיים ג"כ הפסוק דואהבת את ה' אלקיך שפירושו ג"כ שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקיב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדם דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטוונו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הק' ז"ע: החובה להצלת נפשות ישראל

בזריזות - מואהבת את ה' אלקיך

כתוב בתורה ואהבת את ד' אלקיך וכתוב הרמב"ם שמצוה זו כוללת שנהי' קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחיו ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותם, כן כשתאהב אותם יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו. בספרי ז"ל: ואהבת את ד' אלקיך אהבה על הבריות כאברהם אביך שנאמר את הנפש אשר עשו בחרן.

הנך רואה בעליל שהזריזות איש את חבירו לקיום דת ד' הוא עצם המצוה של אהבת ד' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב.

והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם. (חז"ד להח"ח זצ"ל).

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו" וכתוב בפרשת תצא "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים וההתעלמות מהם השב תשיבם לאחיך". וכתב

וּלְפִי דְבָרֵי חַז"ל אֵלּוּ הָאֲדַמּוּרִים הָרַבָּנִים וְהָרָאשִׁי יְשִׁיבוֹת שְׂקִלּוֹ לְהַצִּיל וְלֹא הַצִּילוֹ, הֵם אֲשֶׁמִּים עַל כָּל הַשְּׁשָׁה מְלִיּוֹן יְהוּדִים שֶׁנֶּהָרְגוּ שֶׁנִּשְׁחָטוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם!!! שְׁהִיָּה בְיָדָם לומר לְצַבוֹר לְלַמֵּד זֹהָר הַקְּדוּשׁ וְנִתְעַצְלוּ וְלֹא אָמְרוּ, וְזֶה הָאֲמֶת לְאֲמֶתוֹ, וְכִתְבֵתִי עַל הָעִנִּין הַזֶּה סֵפֶר שְׁלֵם "מִצּוֹת הַתּוֹכָחָה".

הַרְבֵּה שׁוֹאֲלִים אֶת הַשְּׂאֵלָה! הֲרֵי יֵשׁ כָּל מֵינֵי רַבָּנִים שֶׁלֹּא אוֹמְרִים לְלַמֵּד זֹהָר

הוספות והארות

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב עכ"פ כחפצי עצמו ובחפצי עצמו ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתייאש ממנו אלא הולך לידועים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו ה' חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, ה' מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי ה' הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר בכל דרכיך דעהו וכו', ר"ל באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ירך. (ע"כ תוכן דברי החפץ חיים בספר חומת הדת)

אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם מרצחים: "איכה היתה לזונה קרי נאמנה" הכוונה אפשר לומר כי ישעי הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר קדשנו ירושלים עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צדיק ילין בה" שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן מכשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה" אבל במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע זרזו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד וזה שאמר "ועתה מרצחים" על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזרז בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה

נתעצל בזה עובר בלאו דלא תעמוד וכו' [כמו"ש בחו"מ תכ"ו] או אם רואה לחבירו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בוודאי מחויב בכל כחו למנעו מזה וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום מצותיו ועי"ז באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בוודאי אסור לנו להתעצל מלזרזם לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפי' אבל לבסוף גבי דילי'. (שם).

מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ד' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהי ביכלתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכלנו ערבים זה לזה, כמ"ש הנסתרות לד' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו וכו' וכפירש"י, לכן הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חבירו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

ועתה נתבונן אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרים, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות ה' ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שע"ז יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חבירו מאיזה עון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עון.

הקדוש, אם כן מפני מה אנו נכנסים בעבי הקורה לפרסם ולהוכיח על למוד זוהר הקדוש? למה שתשמעו בקולי אם הרב שלכם לא אמר לכם ללמוד?
תשובה: אני רק מפרסם מה שאלף רבנים גאונים וצדיקים גדולי ישראל, צעקו ללמוד זוהר הקדוש, ובתוכם החפץ חיים שצוה לכל תלמידי הישיבה והאברכים ללמוד את הזוהר הקדוש בכל שבוע על הפרשה [וכל הראשי ישיבות מדור שעבר למדו זוהר הקדוש – ראה בספר אור הזוהר, מאורות הזוהר, זוהר הישיבה], והחפץ חיים כשידע את האמת, לא עשה חשבון לשום רב, רק פחד מהבית דין של מעלה, שכל יהודי יצטרך לתת תשובה אחר 120 שנה.

בספר זוהר מגנא ומצלא, ובספר סוד ה', ועוד, וכן פתב הגוב". הג"ר מנחם מענדל הלפרין זצ"ל: **הענינים וההרואים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך:** וזה לשון בעל הגוב"י על 'עין חיים' (בהסקמה שנתן להג"ר חיים שאול דוויק זצ"ל על ספרו 'איפה שלימה'). **מי שאינו לומד**

הוספות והארות

לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המכון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשוב המשורר (דוד המלך עליו השלום) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: "אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט). **פי באמת חכמה רבה ויקרא אבדה מישראל, וחכמינו זכרונם לברכה אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט א). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן:**

ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתין, כמזכר בתקונים. ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזהו שנאמר (ישעיה נב, ג): "כי לא בחפזון תצאו, ובמונסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלוקי ישראל..."

והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית

[רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא].

יח. ידוע מה שנכתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהיינו ללא יסורי חבלי משיח. הרמח"ל (רבנו משה חיים לוצאטו הקדוש) מסביר בספרו אדיר במרום מה עומד מאחורי הדברים הללו של הזוהר. השורה התחתונה: פדאי מאד דנקא עכשו לזבך בקריאת ספר הזוהר הקדוש (כידוע). אמרו המקבלים שספר הזוהר פועל גם אם לא מבינים את המלים שקוראים).

ומביא הרמח"ל: **"תניא אמר ר' שמעון לחבריא**

עד אמת נתיב בקיימא דחד סמכא"

מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאלה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (קכ"ד ב): "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים)

והענין הזה תלוי הוא בעקרים גדולים מעקרי החקמה, ומושרש בעומקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו,

לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח).

ועל כן גם בריחת משה ורבי שמעון בר יוחאי היו על ידי הגזרה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קים ועומד לכל מי שיזדמן אליו, דהינן: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אמא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמוזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח).

בטול הגזרות על ידי למוד הזוהר

בלי הפסק

וזאת ידעתי אגיד, כי ודאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע חס ושלום אל מקום גדול. ואנו תודה לקל הקדמנו ויחצה ה', יהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חידשים בקרוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו. וזאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרם צורך, לנצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רבי שמעון בר יוחאי בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנא עמוד א': 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויכלא ועל דא לא אצטרין אורייתא למפסק', ושם למעלה מעט: 'כל זמנא דחפימין ייחדון בה באורייתא לא כיל סמ' בהו', ועל כן שמנו עצמנו לקבע למוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]. שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי, שהלמוד הזה לא יהיה אלא לתקון כל ישראל. ועל כן כלם פאיש

הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין צז ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוף תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפותה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעלות:

לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה.

ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקליפות תשארנה כפופות תחתם.

אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכי ושבתי עד ה' אלהיך" וכי' (דברים ד, ל)

דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות ז"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מגעת ל"אמא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר חלק ג' סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאמא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה

נסתר וחכמת ספר הזהר, תסמנה שערוותיו ובשרו יעשה חדודין חדודין בהעלותו על לבו כי עניוּתא דישׂראל, הגזרות והמלחמות, המשיסות וההרגות, הוא בעצמו גורם לזה. ובפמליא של מעלה העני יחיבו על דלותו ושפלותו, וההרגו על הריגתו, וכל זה נקרא חטאים שבין אדם לחברו. אשר גם יום הכפורים אין מכפר עליהם, או לנו מיום הדין והתוכחה. ואני רק שליח של כל גדולי ישראל להצלת עם ישׂראל מפצצת אטום, כמו שאמחז"ל, (שבת נה, ילקוט שופטים רמז, סח, מדרש רבה איקה נב. ועין חפץ חיים במכתב כ"ה), עליו לדעת כי בנפשו הוא, ויתבע חס ושלום על זה. והזוהר הקדוש מגלה את האמת מי נמנה אם עושי מצוה, ומתקבץ ואומר מי לה' אלי!!! וכמו שלמדנו הרשב"י הקדוש במכילתא "לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן", ומפרש החיד"א בניצוצי אורות על הזוהר הקדוש פרשת בשלח (דף ס"ב עמוד ב"ט), פרוש, דוקא לאותם

הוספות והארות

לשכינה בגלות ולא למשה רבנו שנמצא עמה, וכו'... ובגינה איתמר בגלותא בתראה, ולאדם לא מצא עזר אלא כולהו כנגדו, עיי"ש, ובמקדש מלך פירש (הובא במתוק מדבש), **שהקב"ה לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כולם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה לסייע לתיוקן השכינה עכ"ל,** עיי"ש.

יט. וזה לשון הזוהר הקדוש (ח"ב בשלח דף ס"ב ע"ב):

רבי שמעון אמר, תא חזי, עד לא יתב קדשא בריך הוא אורייתא לישׂראל, אבחיין בין אינון בני מהימנותא, ובין אינון חייבאי דלאו אינון בני מהימנותא, ולא קיימין באורייתא. ובמה אבחיין לון. בקמן. כמה דאתמר אנסנו. וכל אינון דאשתקחו דאינון בני מהימנותא, רשים ליה קדשא בריך הוא, ברשימו דכתרא דחס"ד, כמה דאת אמר המיחלים לחסדו, ועל דא למען אנסנו. וכל אינון דלא משתכחי בני מהימנותא, אעדי מנייהו כתרא עלאה דא. ומנא אכריזי ואמר, (משלי יג) ונטן רשעים תחסר. ועם כל דא לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר.

תאנא, בההוא שעטא אשתלימו ישׂראל לתתא, כגוונא דלעילא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות טו) ויבואו אילמה ושם שתים עשרה עינות מים ושבעים תמרים וגו'. ואתתקף אילנא קדישא, בתריסר תחומין, בארבע סטרי עלמא. ואתתקף

אחד וחסבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישׂראל. ובסדר זה יתחילו: מיד אחר תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמד שעור קבוע לו עד בוא ב' יקח ממנו הספר עצמו, ומקום שהוא מסים שם יתחיל, עד בוא השלישי יקח ממנו. וכן יקיפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת למודו יהא דינו כמתפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסים למודו עד שיתחיל הב', באפן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלמוד הוא ספר הזוהר, תקונים וזוהר חדש - ונמצינו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה חס ושלום.

ועתה אל ישליכו חכמי ישׂראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא אשר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישׂראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה תודה לקל, ועוד לנו סדרים רבים ונאים בענין הלמוד הזה, עכ"ל.

ועיין זוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כ"ח ע"א), **שרבי שמעון בר יוחאי צועק ואומר ווי לעלמא דאינון אטימין ליבא וסתימים עיינין דלא מסתכלין ברזא דאורייתא וכו'... ולא עוזרים**

דאָכיל קמפּעא, לקיט קמפּעא, ומאן דאָכיל יתיר, לקיט יתיר, והא כתיב לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר. אלא לפום אינון דאכלין לקטין. משמע אכלו, מאן דהוה אכיל ליה, ובגיני כך לא כתיב אכילתו.

מאי קא מיירי. אחיד בר נש בעבדא, או באמתא, ואמר דהוא דיליה. אתא חבריה, ואמר, האי עבדא דילי הוא. קריבו לקמיה דמשה לדינא, אמר לון כמה נפשאן בביתך, וכמה נפשאן בביתיה דדין, אמר כך וכך. והוא שעתא אמר לון משה, לקטו מחור, וכל חד מנייכו ייתי לגבאי. למחור, נפקו ולקטו, ואתין קמי משה, שוין לקמיה מנא, הוה מדיד ליה. אי ההוא עבדא דדין, אשכח ההוא עומרא דעבדא, בהאי מנא. דהא חד עומרא לכל נפש ונפש מביתיה. מדיד לדין, ואשתכח חסרא, ההוא מיכלא דעבדא, בההוא מנא דיליה, וחד עומרא לכל נפש ונפש מביתיה. אמר עבדא דדין הוא, הדא הוא דכתיב איש לפי אכלו לקטו וכתיב עמר לגלגלת מספר נפשתיכם.

תרגום לשון הקודש:

רבי שמעון אמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישׂראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? במן, כמו שצאמר אנסנו. וכל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של תתרה חס"ד, כמו שצאמר המיחלים לחסדו, ועל זה למען אנסנו. וכל אותם שלא נמצאו בני אמונה, העביר מהם הכתר העליון הזה, והמן הכריז ואמר, ונטן רשעים תחסר. ועם כל זה, לא העדיף המרבה והממעט לא החסיר.

שנינו, בשעה ההיא נשלמו ישׂראל למשה כדגמא של מעלה, כמו שבארנו, שכתוב (שמות טו) ויבאו אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים וגו'. והתחזק האילן הקדוש בשנים עשר תחומים, בארבעה צדדי העולם, והתחזק בשבעים ענפים, והכל כדגמא של מעלה.

באותה שעה נטף טל קדוש מהעתיק הנסתר, ומלא את ראשו של זעיר אנפין, מקום שנקרא

בשבעין ענפין, וכלא כגוונא דלעילא.

בההיא שעתא, נטיף טלא קדישא, מעתיקא סתימאה, ומליא לרישיה דזעיר אנפין, אתר דאקרי שמים. ומההוא טלא דנהורא עלאה קדישא, הוה נגיד ונחית מנא לתתא. וכד הוה נחית, הוה מתפרש גלידן גלידן, ואקריש לתתא. הדא הוא דכתיב דק כפפור על הארץ.

כל אינון בני מהימנותא, נפקי ולקטי, ומברכאן שמא קדישא עליה. וההוא מנא, הוה סליק ריחין דכל בוסמין דגנתא דעדן, דהא ביה אתמשך ונחית לתתא. שניה לקמיה, בכל טעמא דאיהו בעי, הכי טעים ליה, ומברך למלכא קדישא עלאה.

וכדין מתברך במעו, והוה מסתפל וידע לעילא, ואסתכי בחכמה עלאה, ועל דא אקרון דר דעה. ואלין הוו בני מהימנותא, ולהון אתיהיבת אורייתא לאסתכלא בה, ולמנדע ארחאה.

ואינון דלא אשתכחו בני מהימנותא, מה כתיב בהו, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מאי שטו. שטותא הוה נסבי לגרמייהו, בגין דלא הוה בני מהימנותא. מה כתיב בהו. וטחנו ברחים או דכו במדוכה וגו'. מאן אטרח (דף ס"ג ע"א) לון כל האי. אלא דאינון לא הוו בני מהימנותא.

כגוונא דא, אינון דלא מהימיני ביה בקודשא בריך הוא, לא בעאן לאסתכלא בארחוי, ואינון בעאן לאטרחא גרמייהו כל יומא בתר מזונא, יממא ויליל, דלמא לא סליק בידייהו פתא דנהמא. מאן גרים לון האי. בגין דלא אינון בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמייהו, ובעאן לאטרחא עליה, הדא הוא דכתיב, וטחנו ברחים. בתר כל טרחא דא, לא סליק בידייהו, אלא דכתיב והיה טעמו כטעם לשד השמן. ולא יתיר. מאן גרים לון האי, בגין דלא הוו בני מהימנותא.

אמר רבי יוסי, מאי לשד השמן. איכא דאמרי, דליש במשחא, כתרגומו. ואיכא דאמרי, מה השד אתחזר לכמה גונון, אוף מנא, אתחזר לכמה גונון. רבי יהודה אמר, לשד השמן, יניקא דמשחא.

רבי יצחק אמר, איש לפי אכלו לקטו. וכי מאן

שְׁהִי אֹכְלִים אוֹתוֹ בְּעֵנְי [אֵת הַמֶּן מוֹכֵן כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁלַח לָהֶם בְּלִי טִירְחָא], כְּמוֹ שֶׁהִיא יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, שְׂבָעָה עֲמֻדָה בּוֹ סִגְלַת רוּחַנִיּוֹתוֹ לְפִקּוּחַ הַשָּׂכַל, לְאַפְסוּקֵי אֵינוֹן דְּמִשְׁנִים אוֹתוֹ (כְּלוּמֵר, שֶׁשְׁחַנּוּ בְּרַחִים וְדָכוּ בְּמִדּוּכָה, כְּלוּמֵר, אֱלוֹ שְׂלֵא הִי רֵאוּיִים וְהִי צְרִיכִים לְטִרְחָ בּוֹ), וְלָכֵן הוּוּ נֹסְבִי שְׁטוּתָא לְגֵרְמִיּהוּ, (הֶרְמִ"ז), עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

וְכַתּוּב בְּמִדְרַשׁ שֶׁמְלַבֵּד הַטִּרְחָא לְטַחוּן וְכו' גַּם הִי אֱלוֹ שְׂלֵא הִי בְּנֵי מְהִימְנוּתָא (שְׂלֵא מֵאֲמִינִים וְלֹא עוֹמְדִים בַּתּוֹרָה - לְשׁוֹן הַזוֹהַר וְלֹא קְיִימִין בְּאוֹרֵיתָא), הִי צְרִיכִים לְלַכֵּת רְחוּק לְחַפֵּשׂ אֵת הַמֶּן שֶׁשִּׁיךְ לָהֶם, מֵה שְׂאִין כֵּן הַצְדִּיקִים הִיא יוֹרֵד לִיד פְּתַח בֵּיתֶם בְּלֹא טִירְחָא, וְלָכֵן הִי הַרְשָׁעִים קוֹרְאִים לְמֶן לְחַם הַקְּלוּקֵל שֶׁהִיא מְגַלָּה קְלָקְלָתוֹ, וְהַמֶּן גִּילָה אֵת הָאֲמֵת מִי הוּא הַצְדִּיק וְמִי הוּא הַרְשָׁע, וְיוֹתֵר מִזֶּה, שֶׁכְּפֹאֶשֶׁר אָכְלוּ אֵת הַמֶּן הוֹצִיא

הוספות והארות

לְשֵׁד הַשָּׁמֶן, וְלֹא יוֹתֵר. מִי גֵרַם לָהֶם אֵת זֶה?
מִשׁוּם שְׂלֵא הִי בְּנֵי אֲמוּנָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵה זֶה לְשֵׁד הַשָּׁמֶן? יֵשׁ אוֹמְרִים, שֶׁהִיא נְלוֹשׁ בְּשָׁמֶן כְּתַרְגוּמוֹ. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, מֵה הַשָּׂד מְתַהַפֵּף לְכַמָּה גִּנּוּיִם, אִף הַמֶּן מְתַהַפֵּף לְכַמָּה גִּנּוּיִם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, לְשֵׁד הַשָּׁמֶן - יִנְיַקֵּת הַשָּׁמֶן.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אִישׁ לְפִי אָכְלוּ לְקֻטוֹ - וְכִי מִי שֶׁאוֹכֵל מֵעַט לּוֹקֵט מֵעַט, וְמִי שֶׁאוֹכֵל יוֹתֵר לּוֹקֵט יוֹתֵר? וְהִי כְּתוּב לֹא הַעֲדִיף הַמְּרַבֵּה וְהַמְּמַעֵט לֹא הַחֲסִירִי? אֲלֵא לְפִי אוֹתָם שֶׁאוֹכְלִים, לּוֹקֵטִים. מִשְׁמַע אָכְלוּ - מִי שֶׁהִיא אוֹכֵל אוֹתוֹ. וּמִשׁוּם כֶּף לֹא כְּתוּב אֲכִילָתוֹ.

מֵה זֶה אוֹמֵר? אַחַז אָדָם בְּעֵבֶד אוֹ בְּאִמָּה וְאָמַר שֶׁהוּא שְׂלוֹ. בָּא חֲבָרוֹ וְאָמַר: עֲבָד זֶה הוּא שְׂלִי! קָרְבוּ לְפָנַי מִשֶּׁה לְדִין. אָמַר לָהֶם: כְּמָה נְפִשׁוֹת בְּבִיתְךָ, וְכְמָה נְפִשׁוֹת בְּבִיתוֹ שֶׁל זֶה? אָמַר כֶּף וְכֶף. וְאוֹתָהּ שַׁעָה אָמַר לָהֶם מִשֶּׁה: לְקֻטוֹ מְחָר, וְכָל אַחַד יְבֵא אֵלַי. לְמַחֵר יִצְאוּ וְלְקֻטוֹ, וְיָבֵאוּ לְפָנַי מִשֶּׁה. שָׁמוּ לְפָנָיו אֵת הַמֶּן, וְהִיא מוֹדֵד אוֹתוֹ. אִם אוֹתוֹ עֲבָד שֶׁל זֶה - מִצָּא אֵת אוֹתוֹ הַעֲמֵר שֶׁל הָעֶבֶד בְּמֶן הַזֶּה, שֶׁהִי עֲמֵר אַחַד לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּיתוֹ. מִדֵּד לְזֶה - וְנִמְצָא חֲסֵר אוֹתוֹ מֵאֲכַל הָעֶבֶד בְּמֶן שְׂלוֹ, וְעֲמֵר אַחַד לְכָל נֶפֶשׁ וְנֶפֶשׁ מִבֵּיתוֹ. אָמַר וּפְסִק: הָעֶבֶד שֶׁל זֶה הוּא! זֶהוּ שְׂכַתּוּב וְטַחְנוּ בְּרַחִים. אַחַר כָּל הַטִּרְחָה הַזֹּאת לֹא עָלָה בִּידֵיהֶם, אֲלֵא שְׂכַתּוּב וְהִיא טַעְמוֹ כְּטַעַם

שָׁמַיִם. וּמֵאוֹתוֹ טַל שֶׁל אוֹר עֲלִיּוֹן קְדוֹשׁ הִיא שׁוֹפֵעַ וְיוֹרֵד מִן לְמַטָּה, וְכִשֶּׁהִיא יוֹרֵד, הִיא נִפְרָד גְּלִידִים גְּלִידִים, וְנִקְרָשׁ לְמַטָּה. זֶהוּ שְׂכַתּוּב דִּק כְּכַפֵּר עַל הָאֲרִץ.

כָּל אוֹתָם בְּנֵי אֲמוּנָה יוֹצֵאִים וְלוֹקֵטִים, וּמְבָרְכִים עֲלֵיו אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְאוֹתוֹ מִן הִיא מַעֲלָה רִיחוֹת שֶׁל כָּל הַבְּשָׁמִים שֶׁל גֵּן עֵדֶן, שֶׁהִי מִפְּנֵי נִשְׁמֵךְ וְיוֹרֵד לְמַטָּה. שָׁם אוֹתוֹ לְפָנָיו, וְכָל טַעַם שֶׁרָצָה - הִיא טוֹעֵם אוֹתוֹ, וּמְבָרַךְ אֵת הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ.

וְאִז מְתַבָּרַךְ בְּמַעֲיו, וְהִיא מְסַתְּפֵל וְיוֹדַע לְמַעֲלָה, וּמְסַתְּפֵל בְּחֻמְקָה הַעֲלִיּוֹנָה, וְעַל זֶה הִיא נִקְרָא דוֹר דְּעָה. וְאֵלָה הִי בְּנֵי אֲמוּנָה, וְלָהֶם נִתְּנָה תוֹרָה לְהַסְתַּפֵּל בָּהּ וְלְדַעַת דְּרָכֶיהָ.

וְאוֹתָם שְׂלֵא נִמְצָאוּ בְּנֵי אֲמוּנָה, מֵה כְּתוּב בָּהֶם? (בַּמְדַּבֵּר יב) שְׁטוֹ הָעַם וְלְקֻטוֹ. מֵה זֶה שְׁטוֹ? שְׁטוֹת הִי לּוֹקֵחִים לְעַצְמָם, מִשׁוּם שְׂלֵא הִי בְּנֵי אֲמוּנָה. מֵה כְּתוּב בָּהֶם? וְטַחְנוּ בְּרַחִים אוֹ דָּכוּ בְּמִדְכָה וְגו'. מִי הַטִּרְחָה אוֹתָם לְכָל זֶה? אֲלֵא שֶׁהֶם לֹא הִי בְּנֵי אֲמוּנָה.

כְּמוֹ זֶה אוֹתָם שְׂלֵא מֵאֲמִינִים בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא רוֹצִים לְהַסְתַּפֵּל בְּדְרָכָיו, וְהֵם רוֹצִים לְהַטִּרִיחַ אֵת עַצְמָם כָּל יוֹם אַחַר מְזוֹן יוֹם וְלִילָה, אוֹיֵל לֹא יַעֲלֶה בְּיָדָם פֶּת לְחֵם. מִי גֵרַם לָהֶם אֵת זֶה? מִשׁוּם שֶׁאֵינֶם בְּנֵי אֲמוּנָה. אִף כָּאֵן, שְׁטוֹ וְלְקֻטוֹ - שְׁטוֹ בְּשְׁטוֹת שֶׁל עַצְמָם, וְרוֹצִים לְהַטִּרִיחַ עֲלָיו. זֶהוּ שְׂכַתּוּב וְטַחְנוּ בְּרַחִים. אַחַר כָּל הַטִּרְחָה הַזֹּאת לֹא עָלָה בִּידֵיהֶם, אֲלֵא שְׂכַתּוּב וְהִיא טַעְמוֹ כְּטַעַם

את שטותם וגילה את מעשיהם הרעים לחוץ, ולהם לא הועיל המן לדעת את סודות התורה כדברי החיד"א הנ"ל.

מכאן רואים, מי שמאמין בהקדוש ברוך הוא ובתורת אמת, לומד זוהר הקדוש ומתדבק בשכינה הקדושה ומרגיש בזה טעם מן, וזוכה להיות מבני עליה, ומי שלא רוצה ללמד זוהר הקדוש, זה עצמו מגלה עליו שאינו מבני אמונה של השם יתברך. וכנראה שגם במן לא טעם ולא זכה להבין בסודות התורה, אי לו ואוי לנפשו, ואם חזר בגלגול זה, אם זכה, ירוץ ויתקן מה שעוה בדור המדבר, אולי ישוב ורפא לו.

ידוע הספור, איך ארץ ישראל נצלה מהיטלער ימ"ש, ואיך יכולים להנצל בזמנינו מפצצת אטום!!!

רב אחד ספר לי ששמע מהגה"צ המקבל רבי יהודה ליב אשגל בעל מחבר ספר הסלם על הזוהר הקדוש.

הגה"צ רבי יהודה ליב אשגל זצ"ל ראה שמלחמת היטלער ימ"ש פרצה על העולם, ופחדו מאד שתגיע לארצנו הקדושה להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ח"ו. על כן אמר, היות ורבי שמעון בן יוחאי כותב בזהר הקדוש, בספרא דא פקון מגלותאי, התחיל לתרגם הזוהר בלשון הקודש כדי שכל יהודי יוכל להבין וללמד את הזוהר הקדוש, ואמר שביום שיצא לאור הספר הראשון על הזוהר הקדוש יהיה לרשע מפלה גדולה, וכך היה ביום שיצא לאור הפרק הראשון מספר הזוהר, אז היה לו להרשע מפלה ונגמרה המלחמה של היטלער ימ"ש. ולא הצליח זממו להגיע לארצנו הקדושה.

וכמו שאנו זקוקים לרחמי שמיא, ויש כמעט אחד וחצי בליון ערבים שכלם רוצים לחסל את 15 מליון יהודים ח"ו, לכן אנו בטוחים, שאם נלמדו את הזוהר הקדוש בכל יום עשר עד 15 דקות, וכך כל אחד יגמר כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ננצל מחבלי משיח, כמו שפתבו גדולי הרבנים של חברי הבד"ץ עדה החרדית בירושלים עיה"ק בשנת תרפ"א כהבטחת רבי שמעון בן יוחאי ע"ה שבספרא דא פקון מן גלותא ברחמי.

ואכן, ביום שאנשי "מפעל הזוהר העולמי" סימו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדר הימי, הנדפס בי"ב פרקים לי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה של עופרת יצוקה בעזה, בחדש טבת לפני ג' שנים [מל' כסלו עד ח"י טבת - (למספרם בין 27 בדצמבר 2008) ל' בכסלו תשס"ט (185- בינואר 2009)]. וחרו מליון אנשים לביתם, אחרים שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות.

הוספות והארות

כ. הצטרף עוד היום! הצטרף עוד היום לאלפים | הלומדים מספר הזהר היומי.

אחר שְׁבועֵה הָיָה כְּתוּב, בְּעֵתוֹן "חֲדָשׁ", בְּבֵית שְׁמֶשׁ, שְׂרָב הַטִּילִים שֶׁזָּרְקוּ הָעֶרְבִים הָיוּ צְרִיכִים לְהִגִּיעַ לְבֵית שְׁמֶשׁ, וְכָל הַשְּׁלֵשׁ שָׁבוּעוֹת הָאֵלוּ עָבְדוּ אֶצְלָנוּ כְּמָה אֲנָשִׁים לְעֶרְךָ 26-30 מֵעַת לַעַת בְּלֵי הַפֶּסֶק, לְסִדֵּר אֶת הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ לְלִמּוּד הַיּוֹמִי, וְאַחַר כֵּן נוֹדַע לָנוּ הַנֶּס הַגָּדוֹל שֶׁהֶצִּיל אֶת כָּל בֵּית שְׁמֶשׁ מִהַטִּילִים, וְגַם כֵּן שֶׁבְּגִמְרַ הַסֶּפֶר הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם מִמֶּשׁ נִגְמְרָה הַמְּלַחְמָה. [וְהִגִּיעַ רַק טֵיל אֶחָד קָרוֹב לְמִקּוֹם שֶׁל מַחְנֶה צְבָאֵי שֵׁישׁ שֶׁם פְּצַצַת אֶטוּם, וְגַם הָיָה נֶס גָּדוֹל שֶׁלֹּא קָרָה כְּלוּם].

וְגַם בְּמַלְחַמַת עוֹפְרַת יְצוּקָה הָיוּ נִסִּים גְּדוֹלִים מְאֹד כִּידוּעַ. וְרָאִינוּ בְּעֵינֵינוּ אֶת הַנִּסִּים הַנִּגְלִים, שֶׁקָּרוּ עַל יְדֵי הַדְּפֶסֶת סִפְרֵי הַזוהַר, עוֹד לְפָנַי שֶׁחֲלָקוּ אוֹתָם לְרַבִּים, שֶׁרַק כְּשֶׁעוֹסְקִים בַּהֶפְצַת הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ יֵשׁ כֶּבֶר נִסִּים גְּלוּיִים.א.

הוֹסְפוֹת וְהַאֲרוֹת

הַגּוֹאֵל הַעֲצוּם צָרִיךְ שֶׁתִּהְיֶה בַּיַד יִשְׂרָאֵל מִצוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, וְזוֹלַת זֶה יִתְעַכֵּב מְבּוֹא, וְלִזֶּה רִמְזוּ בְּאוֹמְרוֹ כֶּבֶס וְגו', פִּירוּשׁ כִּי כּוּחוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַמְצוּפָה שִׁילָה שְׁמוֹ, הוּא בַּחֲנִינַת עֶסֶק הַתּוֹרָה, שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעֵינָי מַה שֶׁפִּירֶשְׁתִּי (שֶׁהַשׁ"ו ב) בַּפְּסוֹק "הַבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיֵּין", וְאָמַר כִּי בְּאַמְצְעוֹתָהּ יִהְיֶה לְבוֹשׁוֹ שֶׁהוּא כִּינּוּי לְמַלְכוּת, נִכּוֹן אֵלָיו לְלוּבְשׁוֹ.

וְאוֹמְרוֹ "וּבִדְם עֲנַבִּים" וְגו' - נִתְכוּן לֹמַר, כִּי אִם יִגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה וְלֹא יִמְצָא יֵיךְ, פִּירוּשׁ שֶׁאֵין בְּנוֹ תּוֹרָה, תִּהְיֶה הַגְּאוּלָּה בְּאַמְצְעוֹת עוֹל וְתוֹקֵף הַגְּלוּת אֲשֶׁר יִצְרִיחַ הָאוֹמוֹת לְיִשְׂרָאֵל, כְּאוֹמְרָם ז"ל (סִנְהֶדְרִין צ"ג): כִּי כְּשִׁיגִיעַ קֶץ הַנְּחִתָּם וְלֹא יִהְיֶה בְּיִשְׂרָאֵל זְכוּת לְגוֹאֵל יַעֲמִיד לָהֶם מֶלֶךְ קֶשֶׁה כְּהֵמָן וְכו', וְהוּא אוֹמְרוֹ וּבִדְם עֲנַבִּים, כִּי בְּאַמְצְעוֹת הַיִּסוּרִין יִדְכַּכּוּ הַנְּפִשׁוֹת וְיִתְבַּרְרוּ נִיְצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה, כְּדֶרֶךְ שִׁיתְבַּרְרוּ בְּאַמְצְעוֹת בַּחֲנִינַת הַתּוֹרָה, אֲלֵא שֶׁזוֹ מִלְּאֲכַתּוֹ נָאָה וְזוֹ מִלְּאֲכַתּוֹ בִּלְתֵי נָאָה, וְאוֹמְרוֹ "עֲנַבִּים" כִּי בְּאַמְצְעוֹת הַיִּסוּרִין תִּגְמַר הַכְּנֵתָה כְּגַמְר בִּישׁוּל פְּרֵי הַגֶּפֶן שֶׁהֵם הַעֲנַבִּים, גַּם רִמְזוּ כִּי לֹא יִשְׁלֹטוּ הָאוֹמוֹת לְשׁוֹפֵךְ דָּם לְזִמּוֹר אֵילָן אוֹ עֵנֶף אוֹ אֲשֶׁכּוֹל אֲלֵא עֲנַבִּים, פִּירוּשׁ גְּרַגְרִין.

וְאָמַר "סוֹתָה", לְרִמּוֹז מְדַרְגָּה קִטְנָה לְמַטָּה מִהֶסוֹתָ כִּי הַסוֹת יִרְצָה לְשׁוֹן כִּסּוּי הַהִכְרַחַי, לְשׁוֹן מִסוּהָ, וְהוֹכּוּנָה בְּזֶה כִּי הַפֶּרֶשׁ גָּדוֹל יִהְיֶה בֵּין אִם תִּהְיֶה הַגְּאוּלָּה בְּאַמְצְעוֹת הַתּוֹרָה וְהַמְצוּהָ, אִם יִגְלֶה בְּגִלּוּי מַלְכוּת עֲלֵיוֹן, לֹאֵם תִּהְיֶה בְּאַמְצְעוֹת

כ.א. אָמְרוּ בְּמִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא (בִּשְׁלַח פֶּרֶק כ"ה), "וַיִּבֵּא עֲמַלְק וַיִּלְחַם עִם יִשְׂרָאֵל", רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן חֲסִמָּא אוֹמַר מִקְרָא זֶה רְשׁוּם וּמְפּוֹרֵשׁ הוּא עַל יְדֵי אִיּוֹב שְׁנֹאמַר (אִיּוֹב ח) "הִיגָאָה גּוֹמָא בְּלֵא בַּצָּה" וְגו' כֶּשֶׁם שֶׁאֵי אֲפֻשֶׁר, כֵּךְ אֵי אֲפֻשֶׁר לְיִשְׂרָאֵל לַחַיּוֹת אֲלֵא אִם כֵּן מִתְעַסְקִין בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, וְלִפִּי שֶׁפִּירְשׁוּ יִשְׂרָאֵל מְדַבְרֵי תּוֹרָה, לְפִיכֵךְ הַשְׁנוּאָ בֵּא עֲלֵיהֶם, וְלַעוֹלָם אֵין הַשְׁנוּאָ בֵּא אֲלֵא עַל הַחֲטָא וְעַל הָעֲבִירָה, לְכֵךְ נֹאמַר וַיִּבֵּא עֲמַלְק.

... אַחֲרַיִם אוֹמְרִים אֵין רִפְדִּים אֲלֵא שֶׁרְפוּ יְדֵיהֶם מִן הַתּוֹרָה, וְלִפִּיכֵךְ עֲמַלְק בֵּא עֲלֵיהֶם, וְכֵן אֵת מוֹצֵא שֶׁאֵין הַשְׁנוּאָ בֵּא אֲלֵא עַל יְדֵי רִפּוּיִן יְדֵים מִן הַתּוֹרָה, שְׁנֹאמַר (ד' ה' ב' י"ב) "וַיְהִי כִּהְכִין מַלְכוּת רַחֲבַעַם וַחֲזַקְתּוֹ עֲזַב אֶת תּוֹרַת ה' וְכֵל יִשְׂרָאֵל עֲמוֹ" וְמָה עֲנִשׁוֹ? "עֲלָה שִׁישֶׁק מֶלֶךְ מִצְרַיִם עַל יְרוּשָׁלַיִם וַיִּקַּח אֶת אוֹצְרוֹת בֵּית ה' וְאֵת אוֹצְרוֹת בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְאֵת הַכֶּלֶק לִקַּח וַיִּקַּח אֶת כָּל מַגְנֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה" (מַלְכִים א' י"ד).

וּבְמִדְרַשׁ תַּנְחוּמָא פֶּרֶשְׁתָּהּ וַיְחִי (פֶּרֶק י')... "כֶּבֶס בֵּינִי לְבוֹשׁוֹ" מְרֹב יֵיךְ "וּבִדְם עֲנַבִּים סוֹתוֹ"... אֵין יֵיךְ אֲלֵא תּוֹרָה, שְׁנֹאמַר (שִׁיר א') "כִּי טוֹבִים דוֹדִיךְ מִיֵּיךְ הַבִּיאֵנִי אֶל בֵּית הַיֵּיךְ" הַכְּלִילִי עֵינַיִם מִיֵּיךְ" מִכָּאֵן אֵת לְמַד שֶׁהַתּוֹרָה הַרְבֵּה אֲצִלוּ חִיךְ לִי לִי מֵיִינָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלִבְנֵי שְׁנַיִם בְּזִכּוֹת הַתּוֹרָה אִם יְהִי חֲטָאִיכֶם כְּשֶׁנִּים כְּשֶׁלַּג יִלְבִּינוּ (יִשְׁעִיָּה א).

וּבְאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (בְּרֵאשִׁית פֶּרֶק מֵט פְּסוֹק י"א), "כֶּבֶס בֵּינִי" וְגו' - יִתְבָּאֵר עַל דֶּרֶךְ אוֹמְרִים ז"ל (בְּזוהַר חֲדָשׁ פֶּרֶשְׁתָּהּ בְּרֵאשִׁית) כִּי גְלוּת ד' שְׁבוּ יִגְלֶה

ובזכות זה, יתקיימו דברי הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהיינו, שרק בגמר כל הספר כלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כלנו את ה"זוהר המקלק" דבר יום ג'י'ומו ("דף היומי" בזהר), אז בקרוב ממש נזכה להבטחת הרשב"י האמונה לעיל "ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

מוני ורבותי, לא נעשה את השגיאה שעשו הרבנים ביוראפ שלא רצו לשמוע בקול הגה"צ בעל הסלם זצ"ל!!!

ב"ה שזכינו כבר שישיבות וכוללים ומאות אלפים יהודים מתאחדים ביחד ללכת בדרכיהם של כל גדולי עולם זי"ע, להפיץ את הזוהר הקדוש, שכל יהודי יעשה סיום כל שנה על כל ספר הזוהר הקדוש, וכמו שמשה רבינו עליו השלום הבטיח: "ובגין דעתידין ישאל למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

הוספות והארות

ובאלופן דאורייתא דהוה עסק, רחיצין עמא בית ישראל, ומנצחין בקרבא כאילו אחדין בידיהון כל מיני זנין דגיברין, וברש"י פירש: "שלטי הגבורים", שהתורה מגן לישראל. ובפסוק ה' "שני שדין לשני עפרים תאומי צביה הרועים בשושנים", ובתרגום יונתן פירש: תרין פריקין דעתידין למפרקן משיח בר דוד ומשיח בר אפרים וכו'. ובפסוק ו' "עד שיפוח היום ונסו הצללים אלק לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה", פירש ב"צרוור המור": אלך לי אל הר המור זה הר סיני, לעשות ישראל מקותרת מור, כי כמו שהקטרת מור מבריא כל רוחות רעים, כן על ידי הר סיני, פסקה זוהמתן, "ואל גבעת הלבונה", ללבן אותך ולהפוך כל החטאים לזכיות, עכ"ל. וזהו כמו שכתוב במדרש תנחומא לעיל, (ויחי) "ולבן שנים" בזכות התורה, "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (ישעיה א), עכ"ל. שזה הכוח ניתן לתשובה מאהבה שמהפך לזכיות, כמו כן על ידי לימוד יינה של תורה שהם סודות התורה זוכים לתשובה מאהבה, ומהפכים הכול לזכיות.

הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (זכריה ט' ט').

ובאור החיים הקדוש בפירושו ראשון לציון על שיר השירים (פרק ב ד) "הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה", פירש, וז"ל: דע כי ביין יש ארבעה דברים... וכנגד ד' דברים אשר ביין הם בתורה פרד"ס... ואמרו ודגלו עלי אהבה" נראה שרמז כאן מה שכתוב בזהר חדש בשעשוע שמשותשע הקב"ה עם הצדיקים בגן עדן, עכ"ל.

ובמסכת סוטה (דף כ"א ע"א), ד"א עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה שנאמר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וברש"י שם פירש: לכבות את האהבה - זו תורה דכתיב (שיר ב) הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה, יין סוד. ובתוי"ט על מסכת אבות (פרק ד משנה כ'), כתב: רוב המפרשים פירשו שהענבים כנגד חלק הפשט שבתורה. והיין כנגד חלק הנסתר וכן אמרו (סנהדרין ל"ח.) יין בגמטריא סוד.

ובשיר השירים (פרק ד' ד') "כמגדל דין צאריך בניו לתלפיות אלק המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים", ובתרגום יונתן פירש: וריש מתיבתא...

פרוש: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

על כן בואו ונתמסר למען הגאולה, ונתקדש בתורה, וכל ישראל ילמדו זוהר הקדוש בכל יום, ואם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא, ובודאי תקף נגאל, ויהי רצון שזכרה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרו, לגרם לפדות נפשנו, ולמדו בכל יום כמה דקות זוהר הקדוש.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

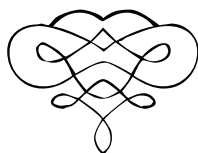
התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירום ידו ויראה באצבעו, כלם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. הלואי שזכרה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרו, לגרם לפדות נפשנו, וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרבי שמעון בר יוחאי "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו" וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגננו, גלה פבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבינו, ותגל נפשנו, בישועת מלכנו, ונלך כלנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

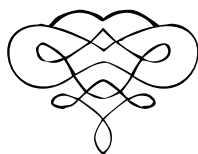

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ספר חיים של זוהר

דעת התורה הקדושה על החיוב לכל אֶחָד וְאֶחָד לְלַמֵּד
זוהר הקדוש,
וְהֶאֱזוּבָה אֶת עֲצָמוֹ יְחוּס עַל נְשֻׁמָּתוֹ

יוצא לאור על ידי
מפעל הזוהר העולמי
בעיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

בס"ד

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

ספר חיים של זוהר

וְנַתַּתָּה אֶת הַבְּרָכָה עַל הַר גְּרִזִּים וְאֵת הַקִּלְעָה עַל הַר עֵיבָל:
וּבְחֵרֶת בַּחַיִּים...

דַּעַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל הַחַיִּיב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוּשׁ,
וְהַאוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ יְחוּס עַל נִשְׁמָתוֹ

דַּע שְׁמִי שֶׁנִּשְׁמָתוֹ מְהוֹרָה וְנוֹכָה, מִשְׁתוֹקֵק לְלַמּוֹד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה!!!
אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... מְבַטְלִים אֶת הַקְּלָפוֹת וּמְבִיאִים אֶת הַמְּשִׁיחַ
(דָּגֵל מַחְנֶה אֶפְרַיִם שְׁמִינִי).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... מְקַרְבִּים אֶת הַגְּאֻלָּה וְעוֹשִׂים נַחַת רוּחַ גָּדוֹל
לְיוֹצְרָם (מְקַדֵּשׁ מֶלֶךְ לְתַקְיָנִי זֶהר).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... זוֹכִים וּמְזַכֵּים אֶת הַרְבֵּים (זֶהר).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... מְצִילִים אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲסוֹנוֹת (זֶהר).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... בְּשַׁבַּת מְקַבְּלִים שְׂכָר עַל שְׁעָה אַחַת: אֵלֶּף
שָׁנָה תוֹרָה. בְּשִׁמְחָה: מְלִיּוֹן שָׁנָה. בְּצַעַר: מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה (הַרִ"ח
הַטוֹב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אַבְדֵּר"ג).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... בַּחוּל, שְׁעָה אַחַת כְּמוֹ שָׁנָה שְׁלִימָה. בְּשִׁמְחָה:
אֵלֶּף שָׁנָה, בְּצַעַר: מֵאָה אֵלֶּף שָׁנָה (הַרִ"ח הַטוֹב, אוֹרְחוֹת צְדִיקִים, אַבְדֵּר"ג).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... יִשְׁמִיעַ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ אֶת קוֹלוֹ וַיֹּאמֶר,
בְּהַפְנוֹתוֹ אֶצְבַּע עַל יְהוּדֵי הַזֶּה: "בְּזִכּוֹתֶךָ הִגַּעְתִּי! לֵךְ יֵשׁ חֶלֶק בַּגְּאֻלַּת
הָעָם". כִּךָ יִרְאֶה עַל כָּל יְהוּדֵי וַיְהוּדֵי שֶׁפָּעַל לְמַעַן בִּיאָתוֹ.

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... בְּזִכּוֹתֶם יֵשׁ בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקַלּוֹת הַגְּלוּת
וְהַשְּׁבִתַת הַקְּטְרוּגִים (חֶסֶד לְאַבְרָהָם מְעֵן רֵאשׁוֹן נְהַר כ"ד).

אֱלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זֶהר... יִנְצְלוּ מִהַמְּבוּל וּמִמְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג כְּמוֹ
בְּתַבַּת נֹחַ (תַּקְיָנִי זֶהר חֶדֶשׁ דָּף ע"ב עֲמוּד ד').

אלו שלומדים זהר... נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפלו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא כדכתיב (שיר השירים א, ד) ודגלו עלי אהבה וכו', הא למה הדבר דומה, לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח בשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמד אך אין דעתו משגת (פלא יועץ, ערך זהר).

אלו שלומדים זהר... מי יתן והיה שינתחילו ללמד עם הצאן קדושים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיו בודאי זוכים לגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגאון הצדיק רבי שפתי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

אלו שלומדים זהר... התורה נתנה ללמד וללמד בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים דעת השם, וגם מצינו בהרבה ספרי מקבלים שמוזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמד אותה (רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז).

אלו שלומדים זהר... מה טוב ומה נעים אם ישתדלו לקבץ חבורות ללמוד הזהר בפרט לעת כזאת אשר ניצוצי הגאולה החלו לפרח עלינו להשתדל בלמוד הקדוש הזה המסגל לביאת משיח צדקנו כאשר דבר בקדשו אליהו הנביא זכור לטוב לרעיא מהימנא דבהאי ספר הזהר יתפרקון מן גלותא וביה יפקון מן גלותא. והשם יחיש גאלתנו בביאת משיח צדקנו בעגלא ובזמן קריב במהרה בימינו אמן (הקדמת הרבנים לזהר דפוס גרבה).

אלו שלומדים זהר... נצולים מכל פגעים רעים (תקוני הזהר, כגן היקד הקדמת המחבר).

אלו שלומדים זהר... לומדים עם נערים קטנים כמו שרבי שמעון בן יוחאי בעצמו אמר, שנערים קטנים ילמדו מסוד השם (אור החמה).

אלו שלומדים זהר... יושב בשמים ישחק וישמח בשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמד אך אין דעתו משגת (פלא יועץ ערך זהר).

אלו שלומדים זהר... למוד ספר הזהר נשגב מאד, אפלו אם שוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא ודומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחקו לו ישמחו לקולו, כן יושב בשמים ישחק וישמח אפלו אין דעתו משגת (פלא יועץ ערך זהר).

אלו שלומדים זהר... לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקנם וכך היה רובש יראת שמים במקום חכמה חיצונית (רבינו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

אלו שלומדים זהר... מבטלין כל הגזרות רעות והיו ממשיכין שפע ואור על כל העולמות, בן השפעות פשטיות, בני חיי מזוני (רבינו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

אלו שלומדים זהר... אני קורא לכל אחד להקדיש כל יום זמן ללמוד הקבלה, מפני שבזה תלוי נקוי נשמתכם (זקן המקבלים הרב יצחק כדורי ז"ע).

אלו שלומדים זהר... שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שיהיה חטאיכם כשנים הללו, שסדורות ובאות מששת ימי בראשית, ואז בשלג ילבינו (פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, סימן ח' דף נ"א עמוד א).

אלו שלומדים זהר... נוהגין ללמד בספר התקונים בחודש אלול וְעֶשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שאז נתנו הלוחות שניות למשה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה (פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, סימן ח' דף נ"א עמוד א).

אלו שלומדים זהר... הגאלה וביאת המשיח תלויים רק בלמוד הקבלה (הגאון מוילנא, ספר אבן שלמה 11,3).

אלו שלומדים זהר... על למוד הזהר אין שום הגבלות... (החפץ חיים).

אלו שלומדים זהר... מבטלים כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות (רבינו ירושלים, שנת תרפ"א).

אלו שלומדים זהר... על ידיהם יצאו מן הגלות (רבי שמעון בר יוחאי, זוהר, נשא).

אלו שלומדים זהר... פותח פתחי גאולה (אורות נ"ז).

אלו שלומדים זהר... הלואי שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שנדחה החשך מפני האור. אף שעוונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהנה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש והנה עבור זה נשארו ערמים מן החכמה (רבי יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז).

דע שמי שלא רוצה ללמד זהר הקדוש, צריך לבנות ולהתחנן על נפשו אשר היא בשבי ובכלא והערב רב שולט עליו רח"ל.

אלו שלא לומדים זהר... מי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן דוחין אותה משם בכזיון - ואפלו אם יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם, השורפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום (זוהר שיר השירים, זוהר פקודי דף רמז:).

אלו שלא לומדים זהר... וזהו עוון הערב רב שאמרו למשה עמד אתה עמנו ונשמעה בעץ הדעת טוב ורע, ואל ידבר עמנו אלהים פן נמות בסתרי תורה, בסברת הטועים קצת בני תורה אשר בזמננו זה המוציאים שם רע על חכמת האמת חיי עולם ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות בקצרות שנים חס ושלום... (מאור ושמש, פרשת אמר, עמוד ש"ע טור א').

אלו שלא לומדים זהר... וי לון דגרמי עניותא וחרבא וכיזה והרג ואבדן בעלמא (תקוני זוהר תקון ל').

אלו שלא לומדים זהר... כל תורתם היא להיות שמם וריחם נודף בכל הארץ ודומים במעשיהם לאנשי דור הפלגה הבונים מגדל וראשו בשמים, ועקר סבת מעשיהם היא מה שכתב אחר כך הכתוב

וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם. וּבְזוֹהַר עַל פְּסוּק אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, שְׁחַמְשָׁה מֵיָנִים יֵשׁ בְּעַרְב רַב, וּמִן הַג' מֵיָנִים, מֵהֶם הוּא הַנִּקְרָא בֵּת גְּבוּרִים, דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר הֵמָּה הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם, וְאִינוֹן מַסְטָרָא דְאֵלִין דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן (בְּרֵאשִׁית י"א) הֵבֵה נִבְנָה לָנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְגו' וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם בְּבִנְיָן בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי מִדְרָשׁוֹת וְשׁוּיָין בְּהוֹן סִפְר תוֹרָה וְעֵטְרָה עַל רִישִׁיהָ, וְלֹא לְשִׁמָּה, אֲלֵא לְמַעַבְד לֹון וְכו' (זֵהר בְּרֵאשִׁית דָּף כ"ה; מֵהַרְח"ו).

אֵלֹו שְׁלֵא לּוּמְדִים זֹהר... וּבִפְרָט בְּזִמְנָנוּ זֶה בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים אֲשֶׁר הַתּוֹרָה נַעֲשִׂית קְרֹדִים לְחַתֵּךְ בָּהּ אֲצֵל קֶצֶת בְּעֲלֵי תוֹרָה אֲשֶׁר עֲסָקִים בְּתוֹרָה עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס וְהַסְפָּקוֹת יִתְרוֹת, ... וְהִנֵּה עַל הַבֵּת הַזֹּאת אָמְרוּ בְּגִמְרָא: כָּל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה נָח לוֹ שְׁנֵהפְכָה שְׁלִיתוֹ עַל פָּנָיו וְלֹא יֵצֵא לְאֹוִיר הָעוֹלָם (הַקְדָּמַת מוֹרִינוּ הָרַב חַיִּים וִיטָאֵל זי"ע עַל שְׁעַר הַהַקְדָּמוֹת).

אֵלֹו שְׁלֵא לּוּמְדִים זֹהר... כִּמָּה גְּדוֹל חַיּוֹב עַל תְּלִמְיָדֵי חֲכָמִים לְלַמֵּד קִבְלָה, וְעֲנֹשֶׁם כִּמָּה גְּדוֹל אִם אֵינָם לּוּמְדִים קִבְלָה, וְגוֹרֵם אֶרֶךְ גְּלוּתָא, כִּי הֵם מַעַכְבִּים הַגָּאֲלָה רַחֲמָנָא לִיְצֻלָן (תִּיקוּנֵי זֹהַר תִּיקוּן ל' בְּבֵאוֹר כֶּסֶף מְלָךְ). **אֵלֹו שְׁלֵא לּוּמְדִים זֹהר...** מִי שְׁאִינוּ עוֹסֵק בְּסִפְר הַזֵּהר וְתִקּוּנֵים וְכַתְבֵי מְרֵן הָאָר"י שֶׁהֵם חַיִּים מִמֶּשׁ לְנַפְשׁ, בְּלוּלָה בְּמִקְרָא וּבְמִשְׁנָה וּבְתִלְמוּד וּפּוֹסְקִים, יֵדַע נֶאֱמָנָה שְׁכָל תּוֹרָתוֹ שְׁעוֹסֵק הוּא מְשַׁפָּה וְלַחוּץ, כְּדוֹאֵג, וְאִין לוֹ עֵסֵק בְּחַיִּים וְהָאָרָה לְנַפְשׁ, וְהוּא כְּלוֹ טְעוֹת וּרְמָאוֹת, וְאִינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה אֲלֵא לְהִיּוֹת מֵאֲנָשֵׁי שֵׁם, לְהִיּוֹת רַב וְרֹאשׁ גְּדוֹל הַדּוֹר וְלְהַשְׁתַּרֵּר עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאִין לוֹ חַיִּים וְלֹא חֶלֶק בְּחַיִּים... (הֵיבֵל הַבְּרָכָה פְּרִשְׁת עֵקֶב ז', י"ט).

אֵלֹו שְׁלֵא לּוּמְדִים זֹהר... הַלּוּמֵד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה לֹא נִקְרָא חֲכָם רַק לְמִדָּן, כִּי אִם הַלּוּמֵד כְּדֵי לְהַשְׁפִּיעַ לְמִדָּה הַנִּקְרָאת זֹא"ת וְכו' (תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף פְּרִשְׁת קְדוּשִׁים - מֵהַרְבּ הַקְדוּשׁ רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף כ"ץ מְפּוֹלְנָאָה, מִתְלַמְּדֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב - וְכֵן כְּתוּב בְּסִפְרוֹ כְּתַנַּת פְּסִים פְּרִשְׁת קְדוּשִׁים).

אֵלֹו שְׁלֵא לּוּמְדִים זֹהר... סִימָן לְמִרְהָ שְׁחוּרָה: שְׁאִין לוֹ חֶשֶׁק לְלַמֵּד בְּסִפְר הַזֵּהר (מְדֻרָשׁ פְּנִיחָס, רַבִּי פְּנִיחָס מְקָאֵרִיץ זצ"ל, קוֹנְטֵרַס י' אוֹת כ"ט).

אֵלֹו שְׁלֵא לּוּמְדִים זֹהר... אֲסוּר לְהֵם לְלַמֵּד תְּשַׁבֵּר (רַבִּי פְּנִיחָס מְקָאֵרִיץ, חֲכָם הַרְזִים).

אלו שלא לומדים זהר... צריך שיתגלגל עד שיטרח בארבע
בחינות של פרדס (ברפת אליהו תשכ"ו ירושלים - להרב הגאון הקדוש סלימאן
אליהו מני זי"ע).

אלו שלא לומדים זהר... כל תורתם לחיצונים (זהר).

אלו שלא לומדים זהר... כל למודם גאווה כבוד וממון (זהר).

אלו שלא לומדים זהר... אשמים וגורמים לאסונות של עם
ישראל (זהר).

אלו שלא לומדים זהר... נשמתן משידין רוחין ולילין (זהר).

אלו שלא לומדים זהר... לא רוצים את הגאולה (זהר).

אלו שלא לומדים זהר... מעכבים את הגאולה (זהר).

אלו שלא לומדים זהר... לא יהיה להם שום תרוץ בעוה"ב (ע"ח).

אלו שלא לומדים זהר... לא מעוניינים לעשות תשובה (ע"ח).

אלו שלא לומדים זהר... לא מאמינים בשכר ועונש (תורתו מגן לנו,
ע"פ ח"ח זי"ע).

אלו שלא לומדים זהר... לא זוכים לילדים טובים (תורתו מגן לנו בשם
רבי פנחס מקריץ).

אלו שלא לומדים זהר... ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת
אחור ועכוב בננין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ
חיים).

אלו שלא לומדים זהר... נתגבר בעוונותינו הרבים חשכות
החכמות החיצוניות הכסיל בחשך הולך ובמהרה בימינו "ויאמר
אלקים יהי אור" ויאר לנו (מורנו הרב צבי אלימלך מדינוב, מעין גנים, פרק א'
אות ה').

אלו שלא לומדים זהר... מתחייב בנפשו (תולדות יעקב יוסף פרשת
קדושים מהרב הקדוש רבי יעקב יוסף כ"ץ מפולנאה, מתלמידי הבעל שם טוב, וכן
כתוב בספרו כהנת פסים פרשת קדושים).

אלו שלא לומדים זהר... לא רוכשים יראת שמים, ונשארים עם
חכמה חיצונית (הרה"ק רבי יצחק איזיק מקומרנא, נוצר חסד).

**מתוך דרשה לסליחות תשס"ט
מכ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

יהודים הספיתו ושמעו היום אם בקולו תשמעו: כה אמר המשיח לרבי יהושע בן לוי (סנהדרין דף צ"ח ע"א). זכה דורנו להשתוקקות מחדשת לתורת הנסתר ולצמאון אלקי להודה וזינה המבשרים את פעמי הגאולה, כמו שכתוב בזהר: "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילני דחיי דאיהו האי ספר הזהר, יפקון מן גלותא ברחמי", ובתקונים (דף מ) איתא: ובדרא בתראי בסוף יומיא, בגינייה וקראתם דרור בארץ וכו'. ובזהר הקדוש פרשת נשא (דף קכ"ד ע"ב) "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

באור הדברים: בזכות החבור שלך, שהוא ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח! ואף משמים הספימו לכה! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריה קדישא שעמו, ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: כמה רב פחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם, ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון: וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינייה, וקראתם דרור בארץ".

באור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה. וכתב בספר הקנה על הפסוק "ושבתם וראיתם כו' לאשר לא עבדו", כי מי שעוסק דוקא בנגלה ולא בזהר הקדוש נקרא לא עבדו. גם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמה הפנימית, יעו"ש...

ובספר כסא מלך כתב: וכיין שידיעת כמה גדולה מעלת למוד חכמת האמת כו'... יודע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר גם בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה

ללמוד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקוין למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (פסא מלך תקו"ז מ"ג).

יהודים יקרים, את אחי אנכי מבקש, פידוע אנו דור עקבתא דמשיחא, ואשר על בן זכות היא לנו וחובה קדושה לזרו ולהביא את משיח צדקנו כמה שיותר מהר!!! - כיצד נקרב את ביאת המשיח? "כי הם חיינו וארץ ימינו ובהם נהגה יומם ולילה" - עלינו משלת החובה של למוד התורה יומם ולילה עשרים וארבע שעות ביממה, כל דקה פנויה להקדיש ללמוד התורה הקדושה, כך העולם מתקנים, כמאמר התנא באבות: "על שלשה דברים העולם עומד על התורה..." - יסוד היסודות אשר תבל ומלואו נתמכים בו ונשענים עליו, הוא לימוד התורה הקדושה! - אין אנו מבינים מה הפעל הנעשה בעולמות העליונים על ידי למוד דבור תורה אחת, וכמשל: הנמלה אשר מרב קטנותה היא אינה יכולה לראות מה שכן אנוש רואה מלמעלה למטה. היא מפירה את הקן שלה ואת אדמות החול מסביבה, אף פעם לא ראתה מחוזות חדשים ולא מפירה מרחבים. בודאי שלא מסגלת להבין מה ששכל אנוש מבין. כך אנו כלפי מעלה; מרב קטנותנו איננו מבינים מה מתרחש בשמים, איננו מסגלים להבין כהוא זה ממה שרואים מלמעלה למטה, מן השמים לארץ, כשיהודי עושה רצונו של מקום ומתישב ללמוד התורה הקדושה, כמה מלאכים יושבים ומקשיבים לקולו הערב, למתיקות הלמוד, איזה ענג הוא מסב למלך מלכי המלכים הקב"ה.

כמה גדול כחו של רבי שמעון בר יוחאי: כמו שאמר הרשב"י הקדוש במסכת סכה (דף מ"ה ע"ב), וזה לשונו: "ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואלמלי אלעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו".

בואו וראו כמה מעלת למוד הזהר הקדוש, ובפרט למי שלא לומד קבלה, שהזהר הקדוש אפלו בגירסא נחשב לו כלמוד הקבלה. [כף החיים סימן קנ"ה סקי"ב, ובפלא יועץ ערך זוהר וערך חידוש].

אחי ורעי, רבותי!!! האם אנו יודעים מהי ערבת המגן האמתית של עם ישראל? מהו הנשק הסודי שלנו להשבית את אויבינו? - מהי ההגנה הטובה ביותר של עם ישראל בכל הזמנים? וכיצד ננצל מחבלי משיח?

יהודים יקרים, יש פאן מכרה יהלומים! נדיר ואדיר! ממש בזיל הזול! בהשג יד של כל אחד! רק לרצות ולהאמין!!! "יקרה היא מפנינים וכל חפציה לא ישוו בה"

בואו וראו כחו העצום של למוד התורה בשבת קדש!

מִרְן הַבֵּן אִישׁ חֵי פָרַשְׁת שְׁמוֹת שָׁנָה שְׁנֵיהָ כּוֹתֵב וְז"ל: כְּתָבוּ הַמְּקַבְּלִים זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה דְגָדוֹל הַפֶּעַל הַנֶּעֱשֶׂה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שַׁבַּת אֶלֶף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנֶּעֱשֶׂה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחֹל, עַב"ל. זֹאת אוֹמְרֵת, שְׁעָה אַחַת שֶׁל שַׁבַּת שְׁוֶה אֶלֶף שְׁעוֹת בְּיוֹם חֹל, וְכִבֵּר לְמַדְנֵוּ הַכֶּסֶּא מֶלֶךְ דְּשְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חֹל, יוֹתֵר מִשְׁנָה שְׁלֵמָה שֶׁל לְמוֹד פֶּשֶׁט.

צא ולמד: שְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוֹד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ בְּשַׁבַּת קְדֵשׁ, יוֹתֵר מֵאֶלֶף שָׁנִים פֶּשֶׁט בְּיוֹם חֹל. "עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַמוֹשְׁלִים בּוֹאוּ חֻשְׁבוֹן".

הִבָּה וְנִתְבוּנֵן: כְּאֲשֶׁר לוֹמְדִים זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ שֵׁשׁ שְׁעוֹת בְּשַׁבַּת קְדֵשׁ, מִתְקֵן אֶת כָּל שְׁשֵׁת אֲלָפִים הַשָּׁנִים שֶׁל הָעוֹלָם. אִם כּוֹלְנוּ נִתְאַחַד בְּאַהֲבָה וְנִלְמַד זֶהֱר הַקְּדוֹשׁ יְבוֹא הָעוֹלָם לְתַקּוּנוֹ הַשָּׁלֵם.

עַל יְדֵי לְמוֹד שְׁעָה אַחַת זֶהֱר בְּשַׁבַּת קְדֵשׁ אֶפְשֶׁר לְהַבְיֵא הַגְּאֻלָּה שְׁלֵמָה: בְּסִפֵּר יִשְׁעִיָּה (פֶּרֶק ס' פְּסוּק כ"ב) נֶאֱמַר: "הַקֶּטֶן יִהְיֶה לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עַצוֹם אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אַחִישְׁנָה".

וְצָרִיךְ בְּאוֹר, מֵה כּוֹנֵת הַפְּסוּק שֶׁהַקֶּטֶן יִהְיֶה לְאֶלֶף, אִיךָ יְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁבֵּן אָדָם קֶטָן יִזְכֶּה לְהִיּוֹת לְאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עַצוֹם? - וְנִפְרַשׁ בְּהַקְּדָם אֶת פְּסוּק כ"א, שֶׁאֵמַר: "וְעַמָּה כָּלָם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר מִטְּעֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי לְהַתְּפָאֵר", דִּהְיָה אִיךָ יְכוּל לְהִיּוֹת וְעַמָּה כָּלָם צְדִיקִים וְכו', הֲלֹא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן לָנוּ יֶצֶר הָרַע דֵּי גְדוֹל, וְצָרִיךְ לְנַהֵל אֶתוֹ מִלְחָמָה כְּבָדָה, וְקִשָּׁה מְאֹד לְנַצֵּחַ אוֹתוֹ, וּמִי יִימַר דִּהְיֵי צְדִיק?

- ולבאר זאת נקדים דברי המפרשים: בתרגום יונתן על ישעיה (פרק ס פסוק כב): "דזעיר בהון יהי לאלפא ודחלש לעם תקיף אנא ה' בזמנה איתינה". ובמלבי"ם שם: "הקטן יהיה לאלף" - ברבוי הכמות, "והצעיר" - בכח "יהיה לגוי עצום" - ברבוי האיכות בכח ועצמה, והגם שאני מתמהמה עתה והעם חלשים ומעטים, הנה אני ה' בעתה אחישנה - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות (פי זה גדר פעל חיש) ואמלא את הבטחתי, עכ"ל.

והבאור הוא, על פי דברי הבן איש חי והכפסא מלך זי"ע בענין למוד בשבת קודש, שעל ידי שילמד בשבת קודש שעה אחת זהר, זה כמו שלמד אלף שנים, ואם לומד שש שעות בשבת, נחשב כמו שלמד ששת אלפים שנה כנגד ימי בריאת העולם. ועל ידי כך נזכה ל"אני ה' בעתה אחישנה" - בבא העת המיעד אעשה הדבר בזריות כמו שכתב המלבי"ם. ובזה יבארו הפסוקים "ועמך כלם צדיקים", שאם כלנו נתאחד ונלמד וגם לגרס בזהר הקדוש, נזכה להיות צדיקים, "לעולם יירשו ארץ" ונזכה לירשת הארץ, "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר", שהקב"ה יוכל להתפאר אתנו במה שזכינו בלמוד של שש שעות לקים את כל הבריאה ששת אלפים שנה, ועל ידי כן נזכה למה שאמר בפסוק הבא "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני ה' בעתה אחישנה", ושאלנו איך יכול להיות שהקטן, אפלו ילד קטן, פשוטו כמשמעו, יהיה לאלף, והצעיר לגוי עצום? ועתה מתבאר: שעל ידי שילמד שעה אחת בזהר הקדוש בשבת קדש, שנחשב כפול אלף - וכך כל אחד יחשב לאלף.

עוד מצאנו ענין למוד הזוהר הקדוש במשך שש שעות וסגלתו, (בספר אגרת מסע אור החיים הקדוש, כתב יד אחד מתלמידיו), וז"ל, ולמדנו עד ששה שעות, ובסוף ו' שעות נתמלא הבית ריח טוב אשר כמודו לא נהיה.

ועוד מצאנו ענין למוד שש שעות זוהר הקדוש (באגרת הרמח"ל):... והגאון ר"י באסאן רבו של רבינו שאל את רבינו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח כזה להסטרך אחרך נגד התורה, ורבינו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבינו, כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה, ותקן בישיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר

חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים. ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזוהר הקדוש ללמד כל היום בלוי ועוד שש שעות בלילה, חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו', וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזוהר אפלו בזמן הלמוד הכללי של כבוד מורנו הרב רבי משה חיים (זולה"ה) (נרים משה משפט הבה"ת אות יד).

פלאי פלאות: מכאן יכולים להבין את גדל הכח של יהודי פשוט הלוקח על עצמו ללמד זוהר הקדוש בשבת קדש שש שעות, שבכך הוא מחזיק את כל הבריאה בלה, מיום בריאת העולם עד ביאת המשיח שיתגלה בב"א. מכאן יכולים להבין איזה כח גדול יש בזוהר הקדוש שמתקן את כל העולם בלוי. האם נוכל לשער גדל העצמה של למוד כזה? האם נוכל לאמדם את כחו הרב? האם נוכל לדמין מה קורה ברקיע בעת למוד הזוהר הקדוש? הרי זה איש להבת שלהבת שמנקה ומזכך את האדם עם כל העולם בלוי, ומביא אותו לדרגות עליונות וסיעתא דשמיא בכל.

השי"ת יעזר שנזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל פחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ויקים בנו הבטחת הרעיא מהימנא: "בהאי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915, בגימטריה: השם ישמרך - ישמרך השם - מלחמת אדום ופרס [על ידי לימוד הזוהר הקדוש ישמרנו השם ממלחמת גוג ומגוג - אדום ופרס]

מכתב ברכה וחזוק מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל הרב אברהם מרדכי יצחקי שליט"א מרא דאתרא "מושב פרת" (לב השרון) בסיעתא דשמיא, לחדש שבט, שנת "יצוה השם" ה'תש"ע, והיננו קבלה "התש"ע" - גימטריא הזוה"ר הקדוש.

המלצה וברכה, לכבוד תורתו הגאון הצדיק רבי שלום יהודה גראס שליט"א האדמו"ר מהאלמין, מזכה הרבים, בית המדרש "עטרת ישעיה" ק"ק רמת בית שמש.

ישמחו השמים ותגל הארץ. שמחתי ונגל לפני בראותי את המפעל הכפיר אשר ידו עשתה, ונעלה שמו "מפעל הזהר העולמי" - לזכות את הרבים במי עדן דברי הזהר הקדוש מתורת רבי שמעון בר יוחאי, זכותו תעמד לנו ולכל בית ישראל אמן בן יהי רצון.

הנה נודע בפערים גדל מעלת וחסיונות למוד חכמת הקבלה, כמאמר רשב"י זיע"א בזהר הקדוש [בהעלתך קנ"ג]: "והמשפילים יבינו אינון מארי קבלה דאתמר בהון והמשפילים יזהירו בזהר הרקיע, אילין אינון דקא משתדלין בזהר דא דאתקרי ספר הזהר דאינו פתבת נח דמתכנשין בה שנים מעיר ושבע ממלכותא דבהון יתקים כל הון הילוד היארה תשליכהו ודא אורה דספרא דא". ודברי גאון עזנו המקבל האלהי רבי יוסף חיים בן איש חי זיע"א [בראש ספרו דעת ותבונה]: "ישמע השומע ויבין המשפיל את אשר חכמים הגידו ואשר הזהירו והודיעו לכל איש ישראל לגשת אל הקדש בעסק סודות התורה ונסתריה עץ חיים היא למחזיקים בה", ועוד מפרשים דברי הרע"א מהימנא נשמת משה רבינו לרשב"י [זהר נשא, חלק ג' דף ככד]: "והמשפילים יזהירו בזהר הרקיע, בהאי חבורא דילך, דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה, תשובה, באילין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי..." וכו'. והם דברי מורנו ורבנו קדוש ישראל הרש"ש זיע"א אשר מסר לבנו הרב חזקיה יצחק זיע"א טרם עלית נשמתו לגנוי מרומים. גם נודעו דברי חכמי הדורות במעלה הרבה של הלמוד בזהר הקדוש ותורת ח"ן שהם זכוף לנשמה, ואמרו כי כל ההשגה הראויה בתורה מתחילה בלמוד הזהר הקדוש וסתרי תורה ורק אחר כך יבין שמועה במה שיגלה. לפיכך הרבו לחזק לקרא בזהר הקדוש ואפלו בגירסא, ואף על פי שלא יבין נשמתו בודאי תבין לו, ובלבד שיהא ביראת שמים וטהרת הלב והגוף.

וברוך השם זכנו השם יתברך ללמוד וללמוד בספר הזהר הקדוש זה כמה שנים רבות, ובכל מוצאי שבת קדש זוכים להסתופף עם למעלה מחמש מאות לומדים קבועים בבית מדרשנו "דוד המלך" מושב פרת, מלבד שעורי ח"ן בלילות השבוע. עוד נודע מנהגנו בחבורא קדישא אשר מקבלים על עצמם מדי חדש בחדשו למוד דף

ליום בכל חלקי הזהר הקדוש ובסמוך לראש חודש עורכים סיום ביומא טבא לרבנן ותלמידיהון.

וכבר זכה כבוד תורתו להפיץ בהמון את ספרו "אור הזהר" סובב ומקיף על מעלת הספר הקדוש, ומעלת הרשב"י זיע"א וזכות הלמוד בו. ועוד הדפיס את הספר הקדוש "תקוני הזהר", וחלקו לשס"ה ימי השנה, למען יתגו בו הגורסים והלומדים דף ליום וינעלה להם לשנה תמימה. וכן את יזמתו הברוכה בעידוד שעורי "אור הרשב"י" ללמוד הזהר הקדוש בכל מקום וישוב, ומה שהיה לפני כחדשים כ-180 שעורים, עלה והתרבה ביום למנן למעלה מ-550 שעורים שהתקבלו בכל מקום. והדברים מתפרסמים בעלוני "אור הזהר" המחזקים ומקשרים את הלומדים להיות עם אחד. ועתה עלה ונתעלה להוסיף חילים ולהדפיס מהדורת הזהר הקדוש ולהפיצו בהמון בית ישראל.

"אשרי אדם שומע לי לשקד על דלתותי יום יום". דבר גדול הוא לזכות הרבים בזהר הקדוש, וסגלתו רמה ועליונה לחזק לבבות המוני בית ישראל ולבטל גזרות. ונתפרסמו דברי מורנו ורבנו המקבל האלהי הרב מרדכי שרעבי זיע"א, כי למוד הזהר הקדוש וקבלה שעה אחת בשבת שנה ללמוד 75 שנים בימות החל! ומנן "הזהר הקדוש" הוא גימטריא "תורה חביבה", "בן דוד משיח צדקת", "ה' עליון על כל הארץ", "ויתבוננו חסדי ה'", "ומעשה ידינו כוננהו". ובפרט בשנה הזו - ה"תש"ע - כמנן "אור חדש על ציון". ישוטטו רבים ותרבה הדעת במים לים מכסים בכל פרד"ס התורה.

ואפריון נמטייה להאי גברא רבא ויקירא הרב הגאון מעוז ומגדול מזכה הרבים, אשר אותה נפשו לפעל גדולות ונצורות מזיו קדש הזהר הקדוש לעם קדוש. ואמינא אישר חילה לאורייתא באשר השם אתו. והננו לברך מברך שחפץ השם בידו יצלח. תרב גדלתו, יפוצו מעינותיו חוצה להגדיל פרד"ס התורה ולהאדירה.

ונזכה כלנו בסיעתא דשמיא שכל למודינו יהא להקים שכינתא מגלותא בקרוב, אם הבנים שמחה, במהרה בימינו אמן.

בברכת התורה:

אברהם מרדכי יצחקי - החונה פה פורת

(מספר מאורות הזוהר - אגרות הזוהר - אגרת ד')

תורת הזוהר הקדוש - מהדורה חדשה תשע"ג

זוהר ליל הפסקה

בלשון הקודש

דיסק מס' **1**

שיעורים רצופים הקדמת הזוהר ופרשת בראשית

14 שעות mp3

לצפייה: YouTube: "ב'אריה ברדה"

100 ש"ח

מפי הרב: אריה ברדה
קריאה רדיופונית

בשיתוף עם מפעל הזוהר העולמי

כל הפרטים שמורות: אין להתיק. ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באינטר: www.anyebarda.co.il

דף היומי בזוהר הקדוש

בשפת לשון הקודש

9 שעות

mp3

לצפייה: YouTube: "ב'אריה ברדה"

50 ש"ח

תרומה לרשב"י

מפי הרב: אריה ברדה
עם קרינות רדיופוניות

- מסכת שבת ב' -

מדף פ"א עד דף קנ"ז כל שעור בנפרד

בשיתוף מפעל הזוהר העולמי האדמו"ר רבי שלום יהודה גרוס

כל הפרטים שמורות: אין להתיק. ניתן להשיג את הדיסק: בטל. 054-4577956 או באינטר: www.anyebarda.co.il

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר טְהַרַת הַזּוֹהַר

דְּרָשָׁה מִכֶּ"ק אֲדָמוֹ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיטֵ"א
בְּעִיהַ"ק "נִצְרֵת עֲלִית" ת"ו
חֲלָקִים נִבְחָרִים מִדְּרָשָׁה

עַל יְדֵי לִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ
הַמְּחוּלָּק לַתַּתִּיק"ס קוֹנְטְרָסִים
נִגְיַע לְאַלְף סִיּוּמִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם

יֵוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזְּהַר הָעוֹלָמִי"
בְּעִיהַ"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹבֵב"א
כ"ה אֲדָר ב' שְׁנַת תשע"א לִפ"ק

תוכן הענינים

א	על ידי לימוד הזוהר הקדוש המחולק לתתק"ס קונטרסים נגיע לאלף סיומים בכל יום ויום
ב	הקדוש ברוך הוא קרא בשמות משה ורבי שמעון בן יוחאי
ב	משה רבינו ורבי שמעון בן יוחאי נקראו "סיני"
ג	משה רבינו ורבי שמעון בן יוחאי מנעו פרעניות מן העולם
ד	כשאומרים לשון האדרא "אתער" מיד בא הרשב"י ויושב בינינו
ד	להתאחד בלימוד הקדוש הזה - וכך נזכה לגאולה האמיתית
ה	ה' יתברך מחפה לנו שנלמד את תורת הרשב"י כאיש אחד בלב אחד כדי שיחוש לגאולנו
ה	ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות
ו	וידע כל פעול, כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו וכו'
ז	משה הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון
ז	כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל ביניה של תורה
ח	ויהי אחרי מות משה עבד ה'
יא	לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים
יב	האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה
יג	שבועים אלף איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות
יד	דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעווננו
טו	הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח
טו	הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שומע במתיבתא דרקיע ש"מקוה" ש'חיטה וע'ירוב הם יסודי הדת
יט	באותו המקום שהיה השחיתות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה
כז	הרב מוריד חלב דאורייתא בהתנדבות
כז	אכילת חלב מביא את האדם לכפר באלקי ישראל כמו שראינו אצל שבתי צבי ימח שמו וזכרו
כח	הרבנות מגלה על אטליז בחיפה שלערך 30 שנה קנו הפשר מהערבים
כח	רב מאריך ישראל בודק 21 בתי שחיטה וכלם נבלות וטרפות
ל	כי משמש בעשרה לשונות
לא	מסמ 571ה - ברוך מרדכי מייזליש שליט"א
לא	"להשבית עצת המן עמלק אשר קרף בדרך" בגימטריא (2689) כמנין "אמר רבא מיחייב איניש לבסומי
לג	בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי"
לג	מי יאכילנו בשר - סודות חדשים שנתגלו - הבית ישראל זי"ע מציל את אחינו בני ישראל בארצות
לג	הברית מאכילת חלב דאורייתא. מכתב שנתקבל מהגה"צ רבי משה אליעזר פאפער
לד	מכתב לכ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א
מ	האמוראים הקדושים על ימי הגאולה, והסתרת פנים
מא	כמו ביציאת מצרים בן בביאת המשיח, רק זה שיראת ה' בלבו יזכה להיות בין הזוכים
מא	משה רבנו בא בגלגול אחת לחמשים שנה, כדי שלא יטעו הערב רב את ישראל
מז	מעשה נורא בהשגחה פרטית
מט	העברה הראשונה היתה מאכלות אסורות שהנחש פתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם
נב	תלית עשרת בני המן בפעם השניה - סוד הגלגול
נג	נבואה במגלת אסתר - משפטי ניניברג

ספר טהרת הזוהר

דְּרָשָׁה מִכֶּ"ק אֲדַמּוּ"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א בַּעִיָּה"ק "נִצְרַת עֲלִית" ת"ו
ז' אָדָר ב' תשע"א לפ"ק

עַל יְדֵי לְיַמּוּד הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ הַמְּחוּלָק לַתַּתְק"ס קוֹנְטְרָסִים נִגִיעַ לְאֶלְף
סִיּוּמִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם

חֲלָקִים נִבְחָרִים מֵהַדְּרָשָׁה

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

בְּרִשׁוֹת הָרַב שְׁלִיט"א הָרַב הַחֲסִיד רַבִּי יִשְׁעִיָּהוּ הַרְצֵל שְׁלִיט"א מֵרֵא דְאַתְרָא
דְּהַעִיר נִצְרַת עֲלִית, וּבְרִשׁוֹת הָרַב"ג רַבִּי אֱלִיָּהוּ מִמֵּן רֵאשׁ מוֹסְדוֹת
תּוֹרַת אַבְרָהָם, וְרַבָּנִים חֲשׂוּבִים רֵאשֵׁי הַקְּהֵלָה וְכָל הַקְּהֵל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה.

הָרַב שְׁלִיט"א בְּקֶשׁ מִמֶּנִּי שָׂאגִיד דְּבַרִּי בְּרַכָּה וְחִזּוּק וּמוֹסֵר, חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי
הָאֵם אָנִי רָאוִי לֹאמַר דְּבַרִּי מוֹסֵר לְאַנְשִׁים צְדִיקִים כְּאֵלוֹ שְׂיִוְשְׁבִים
בְּנִצְרַת עֲלִית גּוֹרְסִים וְלוֹמְדִים זֹה"ק תְּמִידִים כְּסֻדְרָן?

אֲבָל אִם מִבְּקֶשֶׁם מִמֶּנִּי כֹּל כֶּךָ הִיָּה קֶשֶׁה לִּי לְסַרְב.

עַל כֵּן הַחֲלַטְתִּי שְׂאוּמֵר לְעֲצָמֵי דְבַרִּי מוֹסֵר בְּקוֹל, וְשָׂאֵר אֲנָשִׁים גַּם כֵּן יִשְׁמְעוּ.
אֲנַחְנוּ עוֹמְדִים כְּעַת בְּז' אָדָר ב', יוֹם פְּטִירַתוֹ וְלִידַתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּינוּ ע"ה,
גְּדוּלְתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֵין לְשַׁעַר וּגְדוּלָה מֵהַשְּׁגָתָנוּ וְלֹא קֵם בִּישְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה עוֹד. וְהוּא נִשְׁמַת הָרֶשֶׁב"י כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַמַּגְלָה עֲמֻקּוֹת, (אופנים, אופן ע'):
רָאָה מֹשֶׁה מֵהַ שְׂיִתְקֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי שֶׁהִיָּה נִיצוּץ שֶׁלּוֹ מְזֻמָּנָא תְּנִינָא
דְּסָלִיק מִשָּׁה לְהַר כּו', וְזֶה סוּד פְּסוּק עֲלִית לְמָרוּם שְׁבִיתָ שְׁב"י נוֹטְרִיקוֹן
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי שֶׁהוּא בְּזֻמָּנָא תְּנִינָא דְסָלִיק לְהַר, עכ"ל.

נתחיל בדברי התקוני זהר (דף קי"א): אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן^[א]: חֲבָרִים, בּוֹדָאֵי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַסְּכִים עִמָּנוּ, שְׁעֲלוּנִים וְתַחְתּוּנִים לְהִיּוֹת עִמָּנוּ בְּחִבּוּר הַזֶּה, אֲשֶׁרִי הַדּוֹר שֶׁזֶה הַתְּגָלָה בּוֹ, שְׁעַתִּיד כָּל זֶה לְהִתְחַדֵּשׁ עַל יְדֵי מֹשֶׁה בְּסוֹף הַיָּמִים בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן, לְקַיֵּם אֶת הַכְּתוּב מִ"ה שִׁיְהִי ה' וְאֵל שִׁיְהִי, וְבוֹ מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ ה' שְׂגִיחַ, אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂכָכָה לוֹ בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה, אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁיְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, שְׁעֲלִינוּ נֹאמַר דּוֹר הַלֶּךְ וְדוֹר בָּא, וְאֵינִי דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רְבוּא, וְעֲלִינוּ נֹאמַר דְּבַר צִוְהָ לְאַלְפֵי דוֹר, וְהַתְּפַשְׁטוּתוֹ הִיא בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּבְכָל צְדִיק וְחָכָם שְׁמַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, עַד שְׁשִׁים רְבוּא, לְהַשְׁלִים אֶת כָּל־מֵהֶפְגֵּם שְׁלֵהֶם, וְסוֹד הַדְּבַר - וְהוּא מְחַלְלֵ מִפְּשָׁעֵינוּ, שֶׁהוּא שְׁקוּל לְכָל־כֶּסֶם, כְּמוֹ שְׁבִאָרוֹהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, אֲשֶׁה אַחַת יְלֻדָּה שְׁשִׁים רְבוּא, וּמִיְהוּ? מֹשֶׁה שְׁשָׁקוּל כְּשְׁשִׁים רְבוּא, וּמִשּׁוּם זֶה נֹאמַר עֲלֵינוּ דוֹר הַלֶּךְ (וְדוֹר בָּא), לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְדוֹר בָּא הוּא יָבֵא כְּמוֹ מְקַדֵּם. (ועיין זוהר בראשית כ"ה ע"א).

הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא בְּשֵׁמוֹת מֹשֶׁה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי

טָרְם שְׁנוֹלַד מֹשֶׁה רַבִּינוּ, קָרָאוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁמוֹ "מֹשֶׁה" (פְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר פְּרָק ל"ב, וְעַן שֵׁם בְּהַגְהוֹת הַרְד"ל). וְכֵן אֵיִתָּא בְּזוֹהַר הַקְדוּשׁ (חֶלֶק ג' דף ס"א): עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי: רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, מִן יוֹמָא דְבָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, הָוֵה אֲוֹדְמָן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲשַׁתְּכַח עִמִּיהָ. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרִי לִיהָ בְּשִׁמְיָהּ.

מֹשֶׁה רַבִּינוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי נִקְרְאוּ "סִינִי"

לְמֹשֶׁה רַבִּינוּ קָרְאוּ "סִינִי", כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזוֹהַר (חֶלֶק ג' דף צ"ח: בְּרַעֲיָא מִהִימְנָא): חֲדוּ כּוּלְהוּ תַנְאִין וְאַמּוֹרָאִין וְאַמְרֵי מֵאן קָאִים קָמִי סִינִי. וְכֵן קָרְאוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי "סִינִי" בְּתַקּוּנֵי זוֹהַר. (תַּקּוּן כ"ב דף ס"ג:).

[א] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבָרִיא בּוֹדָאֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּפֵּם עִמָּנָא, עֲלֵאִין וְתַתֵּאִין לְמַהוּ בְּהֵאֵי חֲבוּרָא, זְכָאָה דְרָא דְהֵאֵי אֲתַגְלִיָּא בִּיהָ, דְעַתִּיד כּוּלֵי הֵאֵי לְאַתְחַדְשָׁא עַל יְדָא דְמֹשֶׁה בְּסוֹף יוֹמָא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, [שְׁעַתִּיד כָּל זֶה לְהִתְחַדֵּשׁ עַל יְדֵי מֹשֶׁה בְּסוֹף הַיָּמִים בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן] לְקִיּוּמָא קָרָא [לְקִיּוּם מֵה שְׁכַתּוּב] [קַהֲלַת א ט] מִ"ה שִׁיְהִי ה' וְאֵל שִׁיְהִי. וְבִיהָ (דף קיב ע"א) (תְּהִלִּים ל"ג יד) מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ ה' שְׂגִיחַ, (שֵׁם קַמַד טו) אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂכָכָה לוֹ בְּגִימְטְרִיא מִשָּׁה, אֲשֶׁרִי הָעַם שִׁיְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ, דְעֲלִיָּה אֲתַמַּר (קַהֲלַת א ד) דוֹר הַלֶּךְ וְדוֹר בָּא, וְלִית דּוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רְבוּא, וְעֲלִיָּה אֲתַמַּר (תְּהִלִּים קה ה) דְּבַר צִוְהָ לְאַלְפֵי דוֹר, וְאַתְּפַשְׁטוּתִיהָ הוּא בְּכָל דְרָא וְדָרָא, בְּכָל צְדִיק וְחָכָם דְמַתְעַסֵּק בְּאוֹרֵיִתָּא, עַד שְׁתֵּין רְבוּא,

נְשִׁיר כְּלָנוּ בַּיַּחַד: סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אָרִי שְׂבַח־בוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה^[א],
אֲדוֹנָנוּ בַר יוֹחָאי. וְאִמְרַתֶּם כֹּה לַחֲי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי: וְאִמְרַתֶּם
כֹּה לַחֲי, רַבִּי שְׁמַעוֹן צְדִיקָאי:

מִשֶּׁה רַבִּינוּ וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי מְנַעוּ פְּרַעַנְיּוֹת מִן הָעוֹלָם

עַל מִשֶּׁה רַבִּינוּ אֵיתָא שְׁהַעֲבִיר הַפְּרַעַנְיּוֹת מִלְּבוֹא בְּעוֹלָם. (ויקרא רבה א, ג), וְכֵן
נֶאֱמַר עָלָיו מִשֶּׁה עָמַד בַּפְּרָץ, דְּכַתִּיב וַיֹּאמֶר לְהַשְׁמִידֶם לְוַלֵּי מִשֶּׁה בַּחִירוֹ
עָמַד בַּפְּרָץ. (אסתר רבה ו, ב), וְכֵן אֵיתָא בְּזוֹהַר: לֹא הוּהוּ בְּעַלְמָא בַר נֶשׁ דִּיגִין
עַל דְּרִיָּה כְּמִשֶּׁה דְּאִיהוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא. (חלק א' דף ק"ג.) וְכֵן אֵיתָא בְּזוֹהַר עַל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁאָמַר: בְּחַיֵּי לֹא יִתִּיב עַלְמָא בְּצַעְרָא, וְלֹא אֵיתְדוֹן בְּדִינָא
דְּלַעֲיָלָא. [בְּחַיֵּי לֹא יֵשֵׁב הָעוֹלָם בְּצַעַר וְלֹא נִדוֹן בְּדִין שְׁלַמְעֵלָה] (זוהר חלק א'
דף רכ"ה.). - וְעוֹד מְסוּפֵר בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁפַּעַם אֶחָד קָטְרַג הַשְּׁטָן וְקִבֵּל רְשׁוּת
לְהַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם, וְרָאָה הַרְשָׁב"י זי"ע שֶׁהַחֲשִׁיד הַיּוֹם בְּבִקְרָה, הִבִּיט וְרָאָה
אֶת הַסַּמ"ךְ מ"ם, אָמַר לוֹ לָךְ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ וְתֹאמַר לוֹ שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעוֹלָם
וּמִגֵּן עַל הָעוֹלָם, וְלֹא הַסַּמִּים לְלַכְתָּ, אָמַר לוֹ אִם אֵין אַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי מְבַטֵּל
אוֹתְךָ לְגַמְרִי, מִיַּד הַלֵּךְ לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מַה? אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ בְּוֹדָאי שֶׁהַרְשָׁב"י יְכוֹל לְהִגֵּן עַל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ וְלְהַצִּילוֹ?
וְעַכְשָׁיו נִסְפֵר עַל הַתְּכַנִּית הַחֲדָשָׁה הָעוֹלָמִית שְׁבוּדָאי יְבִיא מֵהַר אֶת
הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן וְאָמֵן.

יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים הִמָּה כְּלוּלִים כָּל שְׁשִׁים רַבּוֹא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ
סֵפֶר הַזוֹהַר"ק, כְּדִכְתַּב רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ הַרְמַח"ל זי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן
כָּל אֶחָד יִטְמִין עֲצָמוֹ בְּסֵפֶר הַזוֹהַר הַק' בְּמִיָּחָד בְּדוֹרָנוּ דְרָא בְּתַרְאָה [דוֹר
אַחֲרוֹן]. וּבְזוֹהַר (זוהר חלק ג' דף קנ"ג) בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח"
שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְוָה תִקַּן הַרְמַח"ל זי"ע דִּיקְבָצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל
לְלִמּוֹד זוה"ק וּבְזוֹהַר יִתְבַטְלוּ כָּל הַגְּזוֹרוֹת - וַיִּצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְחַת קַרְן דְּדוֹר
בְּמַהְרָה (ועי' בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁב"י).

לְאִשְׁלָמָא לְכֻלְהוּ מִפְּגִימוֹ דְּלֵהוֹן, וְרָזָא דְמַלְכָּה (ישעיה נג ה) וְהוּא מְחוּלָּל מִפְּשַׁעֵנוּ, דְּאִיהוּ
שְׁקִיל לְכֻלְהוּ, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין אִשָּׁה אַחַת יְלָדָה שְׁשִׁים רַבּוֹא, וּמִנּוּ מִשֶּׁה
דְּשְׁקִיל כְּשִׁשִׁים רַבּוֹא, וּבְגִין דָּא אִתְמַר עֲלֵיהּ דוֹר הוֹלֵךְ (דוֹר בָּא) לְהֵהוּא עַלְמָא, וְדוֹר בָּא
אִיהוּ יִתֵּי כְּמַלְקָדְמִין.

[ב] בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ פִּרְשַׁת פִּנְחָס: אִמְרוּ הַתְּנַאִים לְרַשְׁב"י אֵלוֹ לֹא נָתַן לָנוּ הַקַּב"ה אֶת
הַתּוֹרָה אֲלֵא נָתַן לָנוּ אֶת הַרְשָׁב"י דִּינּוּ. וְזֶה פִּירוּשׁ מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה.

כְּתַב בְּשָׂרֵי חֲמַד (מערכת מ' סוף כָּלל קצ"ח) וז"ל: **מְצוּה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הֲרֵבָה** בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְּפוֹת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוֹ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כִּמָּה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שֶׁחֲלָקוּ בֵּינֵיהֶם לְלִמּוּד סֵדֶר מְשֻׁנָּיוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתְנַת שֵׁיטוּל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוֹ לְמַד הַש"ס כּוֹלוֹ, עַכ"ל. הַלּוּמְדִים בַּחִבּוּרָה כָּל אֶחָד כִּמָּה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שֶׁלְמָדוֹ כָּל הַזוּה"ק, וְכֵךְ נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנֵי דְבָרֵי הַנְּבִיא יִשְׁעִיָּה (פָּרָק ס' כ"ב) "הַקְטֹן יִהְיֶה לְאַלְף" שֶׁאֶפִּילוֹ בְּדוֹרָנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֶׁר הָאֲלֵף, שְׁסִיּוּם כָּל הַזוּה"ק, וּבִפְלֵא יוֹעֵץ (עֲרֵךְ רַבִּים) כְּתַב: וְכִמָּה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וּתְפִלָּה דְרַבִּים וְכָל מְצוּהַ הַנְּעֻשִׁית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵּן רְאוּי לְכָל אָדָם לְהִתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּוֹד הַמְּלֶךְ ע"ה (תְּהִילִים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ", עַכ"ל.

כְּשֶׁאוֹמְרִים לְשׁוֹן הָאֲדָרָא "אֲתַעֲטֵר" מִיַּד בַּא הַרְשָׁב"י וְיוֹשֵׁב בֵּינֵינוּ

כְּתַב הַמְּקוּבֵל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אַבְרָהָם אֲזוּלָאֵי זִיַּע"א זְקֵנוֹ שֶׁל הַחִיד"א בְּשֵׁם הַמְּקוּבֵל הַרַב אַבְרָהָם גְּלָאֲנִטִי זי"ע, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֲמָה" עַל ה"אֲדָרָא דְמִשְׁכְּנָא" (שֶׁבְפָרְשַׁת מִשְׁפָּטִים דָּף קכ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: אֶפִּילוֹ עוֹד הַיּוֹם אַחַר שֶׁנִּפְטַר רַשְׁב"י מִבֵּינֵינוּ, כָּל זְמַן שֶׁאֲנִי עוֹסְקִים בְּדְבָרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֵר", בַּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מַעֲטַר כְּמֶלֶךְ בְּעִטְרוֹתָיו בְּרֵאשׁ, וְיוֹשֵׁב בְּגוֹוֹן, עַכ"ל. הָאֵם יֵשׁ שְׁמַחָה גְּדוּלָּה מְזוּ, עַל כֵּן רְאוּי לַעֲשׂוֹת סְעוּדַת מְצוּהַ. וּבְוֹדָאֵי כְּאֲשֶׁר יִבְקַשׁ וְיִתְפַּלֵּל בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י תִּתְקַבַּל תְּפִלָּתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ.

לְהִתְאַחֵד בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה - וְכֵךְ נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה הָאֲמִיתִית

וּבְזוּה"ק קְרָאוּ לְמִי שֶׁלֹּא לומֵד סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְלִכְלֵל הַפְּחוֹת לִימּוּד בְּקְרִיאָה זוּה"ק, עִם הָאֲרִץ, וּבְגִלְלוֹ מִתְעַכֵּב הַגְּאוּלָּה רַח"ל. עַל כֵּן כּוֹלְנוּ צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלְהִתְאַחֵד בְּלִימּוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. וּבְרוּךְ ה' שֶׁזְּכִינוּ בְּדוֹרָנוּ לְהִתְחַבֵּר כָּלל יִשְׂרָאֵל עִם "מַפְעֵל הַזוּהַר הַעוֹלָמִי" הַעוֹבֵד לְלֹא לְאוֹת לְלֹא מִטְרוֹת רוּחַ, וְלוֹקַח עַל שְׁכֵמוֹ מִשָּׂא וְעוֹל הַחוּבוֹת לְמַעַן הַקִּים הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְשַׁמַּח לְאַבְיָנוּ שְׁבִשְׁמִים - עַל כֵּן אַחִי! כָּל אֶחָד יִכְלַל בְּלִימּוּד הַנְּשָׁגֵב הַזֶּה לְמַעַן פְּדוּת הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְמַעַן פְּדוּת נַפְשָׁנוּ וּפְדוּת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקִרְוֵב בְּיָמֵינוּ בְּרַחֲמִים, אֲכִי"ר.

ובזוהר (ויקרא פא עא) כתוב על הפסוק "והוא באחד ומי ישיבנו", והלא אחד לא יאמר אלא באחד, כלומר והוא יתברך שורה בבני ישראל באחדות, ואז אין מי שישבינו ויסלקנו מעליהם כמו שאמרו (בראשית רבה לח), חבור עצבים אפרים הנח לו (הושע פרק ד יז), אבל חלק לבם עתה יאשמו, הכוונה שאם הם חלוקים בלבותם אז הקב"ה מסתפל לאשמותם רח"ל. - ובפחיד"א (בספרו "חדרי בטן" דרוש לפרשת זכור) כתב: דאחדות סבת קיום הדת, והיא אבן יקרה יסוד מוסד ישראל ויסוד הגאולה, עכ"ל.

ה' יתברך מחכה לנו שנלמד את תורת הרשב"י כאיש אחד בלב אחד פדי שיחוש לגאלנו

בשיר השירים (פ' ב, ח-י): קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות: דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר כתלנו משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים: ענה דודי ואמר לי קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. - בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים - בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי (זוה"ק).

ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קפסאות, וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים. וכל אחד שלומד, מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו, ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק

אמרו חז"ל לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י דברי הימים ב' ל"א ד') - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. - רואים מהזוהר הקדוש שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה. - ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב: שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביניה של תורה, ובאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יין גימטריה "סוד").

על פן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה בלמדנו זוהר הקדוש באחדות כל ל"ב [32] ישראל, על ידי כמה אופנים: א. כל אחד יקח קפסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק והמחולק לתתק"ס חלקים (960), וילמד קונטרס אחד

בְּכֹל יוֹם כְּשֶׁבַע דְּקוֹת [בְּמִשְׁךְ חוֹדֶשׁ יָמִים] עִם עוֹד 31 שָׁהֵם בְּיַחַד ל"ב [32] אִישׁ, מְסִימִים אֶת כָּל הַזּוּהָ"ק בַּחוּדֶשׁ, וְזֶה אֶפְשָׁר בְּקִלּוֹת, וּבְכֶךְ יְסִימוּ יַחְדָּו אֶת הַזּוּהָ"ק בְּכָל חוֹדֶשׁ. - ב. כָּל אֶחָד יַחְלֵק לְחֻבְרָיו חוֹבֶרֶת אֶחָד בְּסֶךְ הַכֹּל לְחֵלֶק ל-30 אִישׁ [שְׁזֶה לֹא קָשָׁה], וּבְכֶךְ יוֹכְפְּלוּ זְכוּיֹתָיו לְאַלְפִים וְלָרַבּוֹת, וּכְכֹר הוֹבֵאוּ דְבָרֵי הַזּוּהָ"ק בְּפִרְשֵׁת תְּרוּמָה [קכ"ח ע"ב], מְגִדֵּל מֵעֵלֶת "מְזוּפָה הָרַבִּים", וְכֹל ל"ב [32] בְּתֵי מְדֻרָשׁ, וְשֵׁם אַחֲרֵי הַתְּפִילָּה, [ג' פְּעָמִים הַזּוּהָ"ק. - ג. לְחֵלֶק ל"ב [32] בְּתֵי מְדֻרָשׁ, וְשֵׁם אַחֲרֵי הַתְּפִילָּה, [ג' פְּעָמִים בְּיוֹם], יִלְמְדוּ כְּשֶׁבַע דְּקוֹת [7] צְבוּר שֶׁל 30 אִישׁ, וְכֶךְ יְסִימוּ אֶת כָּל הַזּוּהָ"ק כְּמָה פְּעָמִים בְּיוֹם. - בְּיַדְנֵנו הַדְּבָר לְהַחִישׁ אֶת הַגְּאוּלָּה - וְלִזְכוּת לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּקִרְוֹב בְּרַחֲמִים. - לְפִרְטִים: 0548-436784

לְהוֹי יָדוּעַ שְׁכָל הַמְּסִימִים אֶת סֵפֶר הַזּוּהָר הַקְּדוּשׁ בְּבַחֲיִנַת כְּנִישְׁתָּא חֲדָא" (זוה"ק) הֵם בְּבַחֲיִנַת "אֶלֶף הַמְּגִן תְּלוּי עֲלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ד), - עֲלֵיהֶם תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֵּלֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת וּמְמַתְּקִים אוֹתָם, וּמִיד בָּאָה הַגְּאוּלָּה בְּב"א.

וַיֵּדַע כָּל פְּעוּל, כִּי אֶתָּה פְּעַלְתָּו, וַיְבִין כָּל יְצוּר, כִּי אֶתָּה יְצַרְתָּו, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ. ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלֹכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה אָמַר הַנְּבִיא (חֲבַקּוּק פָּרַק ג' ו') "עֲמַד וַיִּמְדַּד אֶרֶץ רָאָה וַיִּתֵּר גּוֹיִם וַיִּתְּפָצְצוּ הַרְרֵי עַד שָׁחוּ גְבְעוֹת עוֹלָם הִלִּיכוֹת עוֹלָם לוֹ". "עֲמַד" פִּירוּשׁ הַמְּלָכִים: אֶת שְׂעֵמֶד הָעֵז הַהוּא וַיִּתְּעוֹרֵר לְהַנְהִיג הַנְּהַגָּה נְסִית בְּהַשְׁגָּחָה גְלוּיָהּ, "הִלִּיכוֹת עוֹלָם לוֹ" פִּרְשׁ רש"י: הָרָאָה לָהֶם שְׁכָל מְהֻלְכוֹ שֶׁל עוֹלָם שְׁלוֹ הוּא.

כָּל הָעוֹלָם מִתְּהַפֵּף, שְׁלִיטִים נוֹפְלִים וּמְהוּמוֹת בְּכָל הַמְּדִינוֹת, וְאִישׁ אִינוּ יוֹדֵעַ מַה יֵּלֵד יוֹם, לְפָנָי שְׁבוּעַ הִיָּה רְעִידַת אֲדָמָה נוֹרָאָה בְּנֵי זֵילָנְד, וְהַשְּׁבוּעַ הִיָּה רְעִידַת אֲדָמָה גַם בְּסִין, וּבְלִיל שִׁישֵׁי הִיָּתָה רְעִידַת אֲדָמָה בִּיפֶן בֵּין הַקְּשׁוֹת בְּיוֹתֵר שֶׁהָיוּ בְּעוֹלָם, 9 בְּסֵלָם רִיכְטֵר, וְכֹל הָעוֹלָם הַזּוֹדְעוֹעַ וְזוֹ וְנִתֵּר מִמְּקוֹמוֹ וְגַם הַשְּׁעוֹן הַשְּׁתַנָּה, וְעוֹד יֵשׁ סִפְנָה מְזוּהוּם מְאַרְבָּעָה כּוּרִים אֲטוּמִים שְׁעוֹמְדִים לְהַתְּפוּצֵץ וְכֹל הָעוֹלָם בְּפֶחַד, וַיִּדְוֶעַ דְּבָרֵי הַחֲפִיץ חַיִּים שֶׁהַכֹּל לְעוֹרֵר אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, וְלְהַכִּין אוֹתָנוּ לְגְּאוּלָּה הַשְּׁלִימָה, וְהַכֹּל כְּדֵי "וַיֵּדַע כָּל פְּעוּל, כִּי אֶתָּה פְּעַלְתָּו, וַיְבִין כָּל יְצוּר, כִּי אֶתָּה יְצַרְתָּו, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ. ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלֹכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה". - וְשְׁמוּעָה נוֹרָאָה שְׁמַעְנוּ מַה שֶׁקָּרָה בְּיִשׁוּב אֵיתָמָר בְּלִיל שְׁבַת קוֹדֶשׁ שְׁנַרְצָחוּ 5 נְפִשׁוֹת רַח"ל. וְכֹל לֵב יְזוּעַ וְכֹל עֵינַי תְּדַמַּע, אֶף צְרִיכִים וּמְכַרְחִים לְדַעַת מַה כְּתוּב בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל כָּךְ.

כתב באור החיים הקדוש: (בפרשת ויחי פרק מט פסוק יא) על הפסוק: "אסרי לגפן עירה^[ג] ולשרקה בני אתנו כבס ביין לכשו וברם ענבים סותה", וזל"ק: וכנגד גאולה השניה בעזר השם שתהיה בימינו אמר: ולשרקה, פירוש בעת אשר ישרק ה' דכתיב (זכריה י"ח) אֲשֶׁרֶקָה לָהֶם וְאֶקְבָּצֵם, ... אֲבָל לְעֵתִיד לְבֹא בְעֶזֶר הַשֵּׁם לֹא יִנִּיחַ מֵהֶאֱמֹת אִמָּה גְדוּלָה או קטנה שלא תנתן להם [ויכניעם וינערם כמו שנער את מצרים], והוא אומר בני אתנו, פירוש מלכד עירה, אלא גם בני אתנו.

משה הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון

ובהמשך כתב... כי הלא ידעת דברי הזוהר הקדוש (שמות ככ) כי משה הוא הגואל אשר גאל את אבותינו הוא יגאל אותנו וישיב בנים לגבולם דכתיב (קהלת א ט) מ'ה ש'היה היא ש'היה, ר"ת "משה", ולא יקשה בעיניך דבר זה באומרו הלא מלך המשיח משבט יהודה מזרעו של דוד המלך ע"ה, ויש אומרים דוד עצמו מלך המשיח דכתיב (יחזקאל לו כד) ועבדי דוד מלך עליהם, כמשמעו, ואם כן היאך אנו אומרים שהוא משה, הבא משבט לוי... יש לך לדעת כי בחינת נשמת משה ע"ה היא כלולה מי"ב שבטי ישראל, כי כל הס' רבוא היו ענפים ע"ה, וענף שבטו של דוד במשה הוא, ולזה תמצאנו בארץ מדבר שהיה מלך וכהן ולוי ונביא וחכם וגבור, שהיה כולל כל הענפים שבקדשה, ולעתיד לבא תתגלה בעולם שרש המלכות שבמשה, שהוא עצמו מלך המשיח, והוא דוד, והוא ינון ושילה.

כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל בינה של תורה

כבס ביין וגו' - יתבאר על דרך אומרים ז"ל (בזוהר חדש פרשת בראשית) כי גלות רביעית שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז באומרו כבס וגו', פירוש כי כוחו של המלך המצפה, שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה שיתעסקו ישראל בינה של תורה, וכעין מה שפרשו (שהש"ר ב') בפסוק הביאני אל בית היין, ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא פנוי למלכות,

[ג] דברי הזוהר הקדוש (ויחי רל"ח ע"א) רבי יוסי אמר "אסרי לגפן עירה" זה מלך המשיח שעתיד למשול על חילות העמים, ועל שרי מעלה הממונים על העמים, עובדי כוכבים ומזלות, שהם הכוח של האומות להתחזק, ועתיד מלך המשיח להתגבר עליהם.

נכון אליו ללובשו... ואומרו ובדם ענבים וגו' - נתכוון לומר כי אם יגיע זמן הגאולה ולא ימצא יין, פירוש שאין בנו תורה, תהיה הגאולה באמצעות על ותוקף הגלות אשר יצירון האמות לישראל, כאומרם ז"ל (סנהדרין צז:) כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות לגואלם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכו', והוא אומרו ובדם ענבים, כי באמצעות היסורין יזדככו הנפשות ויתבררו ניצוצי הקדושה כדרך שיתבררו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה... ואמר סותה... והכוונה בזה כי הפרש גדול יהיה בין אם תהיה הגאולה באמצעות התורה והמצוה, אז יגלה בגלוי מלכות עליון, לאם תהיה באמצעות הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (זכריה ט' ט):

ויהי אחרי מות משה עבד ה'

ואיתא במסכת תמורה (דף ט"ז א'): אמר רב יהודה אמר רב בשעה שנפטר משה רבינו לגן עדן אמר לו ליהושע שאל ממני כל ספקות שיש לך, אמר לו רבי, כלום הנחתיה שעה אחת והלכתי למקום אחר, לא כף כתבת בי ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל, מיד תשש כחו של יהושע ונשתכחו ממנו שלש מאות הלכות, ונולדו לו שבע מאות ספקות, ועמדו כל ישראל להרגו, אמר לו הקדוש ברוך הוא לומר לך אי אפשר, לך וטורדן במלחמה, שנאמר ויהי אחרי מות משה עבד ה' [ד] ויאמר ה' וגו'.

במתניתין תנא, אלה ושבע מאות קלין וחמורין וגזרות שוות ודקדוקי סופרים נשתכחו בימי אבלו של משה אמר רבי אבהו אף על פי כן החזירן עתניאל בן קנז מתוך פלפולו שנאמר וילכדה עתניאל בן קנז, אחי כלב.

[ד] יש לרמזו דהצדיק הדור נשמת משה מוכיח את ישראל ומצילם ממאכלות אסורות – "ויהי אחרי מות משה עבד ה'", כאשר נסתלק הצדיק המוכיח מיד חס ושלום נכשלים ולא יודעים הלכות שחיטה וניקור. וזהו תפקידו של כל רב בישראל לצוות ולהוכיח על זה כמו שאמר הבעל שם טוב על הפסוק "בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים" (חבקוק ג' י"ב), בזעם ראשי תיבות זביחה עירובין מקוואות, כלומר בתיקון אלו הדברים "תצעד ארץ", ופירש רש"י לגרש שבעה אומות, ומה כתוב אחרי פסוק י"ג: "יצאת לישע עמך לישע את משיחך" וביאר המלבים שם: כי אז יתגלה המלך המשיח וילחם מלחמות ה', וה' יושיעהו, עכ"ל. לומדים מכאן שכאשר יתקנו זאת תיכף יצלח ויושיע מלך המשיח.

אָנוּ אוֹמְרִים בְּתַפְלַת מוֹסָף דְּרֵאשׁ חוּדְשׁ: "וַאֲיֵן אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירְתְּךָ בְּבֵית הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשְׁךָ" "הַיָּד" ה' שֶׁל הַי"ד מְרַמֵּז עַל ה' הַלְכוֹת שְׁחִיטָה, "יָד" מְרַמֵּז עַל י"ב בְּדִיקוֹת הַסְּפִיָּן, וּב' כְּסוּיִם עֶפֶר לְמַעַלָּה וְעֶפֶר לְמַטָּה, (בִּיצָה דף ז' ע"ב), דָּאֵמַר רַבִּי זִידָא אָמַר רַב הַשּׁוֹחֵט צְרִיךְ שִׁיתֵּן עֶפֶר לְמַטָּה וְעֶפֶר לְמַעַלָּה שֶׁנֶּאֱמַר וְשִׁפָּה אֶת דָּמוֹ וְכִסְהוּ בְּעֶפֶר עֶפֶר לֹא נֶאֱמַר אֲלֵא בְּעֶפֶר מִלְמַד שֶׁהַשּׁוֹחֵט צְרִיךְ שִׁיתֵּן עֶפֶר לְמַטָּה וְעֶפֶר לְמַעַלָּה, וְעַיִן מַטָּה אֶפְרַיִם, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר "זְבַחֵי צֶדֶק" עַל מֵה דְאֵיתָא בְּמַסְכַּת תְּמוּרָה (דף ט"ז א'): שְׂבִימֵי אָבְלוּ שֶׁל מִשֶּׁה נִשְׁתַּכְּחוּ ג' אֲלָפִים הַלְכוֹת, וְשְׁחִיטָה וְנִיקּוּר הֵם גַּם בֶּן מֵג' אֲלָפִים שֶׁנִּשְׁתַּכְּחוּ, וּמִפְּנֵי זֶה יֵשׁ בָּהֶם כָּל כֶּף הַרְבֵּה סְפִיקֵי הַלְכוֹת לְכֹן אָנוּ מוֹצְאִים בְּחוּ"ל וּבְשׁוּ"ת כָּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁאֵלוֹת בְּעֵנִינִים אֵלָיו. לְכֹן אָמַר מִפְּנֵי הַיָּד, שֶׁעַל יְדֵי שֶׁעֲבָרוּ עַל הַלְכוֹת אֵלָיו, נִשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשְׁךָ. - וְעַל פִּי דְבָרֵי הַסֵּפֶר "זְבַחֵי צֶדֶק" שֶׁכְּתַב, שֶׁמֵּה הַלְכוֹת שֶׁנִּשְׁכְּחוּ הֵם שְׁחִיטָה וְנִיקּוּר, וְלְכֹן יֵשׁ כָּל כֶּף הַרְבֵּה שְׁאֵלוֹת וְתִשׁוּבוֹת עַל הַלְכוֹת אֵלָיו, אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ לָמָּה רָצוּ לְהַרְוֵג אוֹתוֹ וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן, מִפְּנֵי שֶׁשָּׂאֵלוּ אוֹתוֹ עַל שְׁחִיטָה וְנִיקּוּר וְלֹא רָצָה לְהַתִּיר לָהֶם, עַל כֵּן רָצוּ לְהַרְוֵג אוֹתוֹ, כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּבִשְׂרׁ תֵּאוּהָ שֶׁבִּנֵי יִשְׂרָאֵל צָעֲקוּ אֶל מֹשֶׁה מִי יֹאכִילֵנוּ בְּשִׂר[ה] וְאַחַר כֵּן מֵתוּ בְּמִיתָה מְשֻׁנָּה רַח"ל.

וּבְבֵר פֶּרֶשׁ הַחִיד"א זי"ע כִּי "מַחֲה אִמְח"ה" גִּימַטְרִיָּה "זֵה הַמֶּן" (בְּסֵפֶרוֹ "חֲדָרֵי בְּטוֹן"), וְלִפִּי זֶה יֵשׁ לְרַמֵּז שֶׁהַמֶּן רָצָה לְמַחֲוֹת אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי הַסְּעוּדָה שֶׁלּוֹ שֶׁהֶאֱכִיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת, וְכִידוּעַ דְּבָרֵי הַזּוּהַ"ק בְּפִרְשַׁת מִשְׁפָּטִים לֹא תִבְשַׁל גְּדֵי בַחֲלָב אִמּוֹ, שֶׁנִּבְכַּדְנָצַר הֶרְשַׁע אָכַל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב, כִּי יָדַע שֶׁרַק בְּכַח שֶׁל בֶּשֶׂר בַּחֲלָב בִּיחָד נִבְרָא הַכַּח לְהַחְרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ רַח"ל, וְאוֹמֵר הַזּוּהַ"ק כִּי הַשְּׁלַחֵן לְבַד נַעֲשֶׂה מְרַכְּבָה לְסִטְרָא אַחְרָא.

[ה] ראה באריכות בספר "מי יאכילנו בשר". ספר תולדות יצחק (במדבר פרק י פסוק כט). הפיכת הנוני, לומר שהעולם הפוך, שיתרו שהוא מהאומות העולם נתגייר ונעשה יהודי כשר, וכל כך עד שישראל בקשו ממנו שילך עמם, וישראל בני אברהם יצחק ויעקב מתאוננים רע באזני ה', ומתאווים תאוה בוכים ואומרים מי יאכילנו בשר, ואף ה' חרה בעם ויך בעם מכה רבה מאד, וגם ויסעו מהר ה', והם שלש פורעניות וזה שכתוב והיית לנו לעינים והוא לעינין יראת השם, שיאמרו ישראל יתרו שהוא גר ירא את ה' וכל שכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב:

אֲנַחְנוּ כַּעַת שְׁבוּעַ לְפָנַי חַג הַפּוּרִים וְהַכְנָה לְקַבְּלַת יְמֵי הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים.
צְרִיכִים לְדַעַת מַה מְלַמֵּד אוֹתָנוּ חַג הַפּוּרִים?

אָמְרוּ חַז"ל בְּמַסְכַּת חֵלְזִין (דף קלט ב'): מֹשֶׁה מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר:
"בְּשֶׁגֶם^[1] הוּא בְּשָׂר", הֵמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "הֵמֵן הָעֵץ",
אֶסְתֵּר מִן הַתּוֹרָה מִנִּין, שְׁנֵאֲמַר: "וְאֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר", מְרַדְּכִי מִן הַתּוֹרָה מִנִּין
דְּכַתִּיב: "מֶרְדְּרוֹר" וּמְתַרְגְּמִינֵן "מִירָא דְכִיָּא^[2]". - וּבְרַש"י פֵּרַשׁ: בְּשֶׁגֶם הוּא
- בְּשֶׁגֶם בְּגִימְטְרִיא כְּמוֹ מֹשֶׁה, וְכַתִּיב שָׁם, וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, וְכַךְ
הָיוּ יָמֵי חַיֵּי מֹשֶׁה, כְּלוּמַר עֲתִיד לָבֵא בְּשֶׁגֶם מֹשֶׁה, מִן הַנּוֹלָדִים וְכֵן יָמָיו: מִנִּין
- לְמַעֲשֵׂה הֵמֵן: הֵמֵן הָעֵץ - יִתְּלֶה עַל הָעֵץ: לְמַעֲשֵׂה אֶסְתֵּר - הִסְתַּר אֶסְתִּיר,
בִּימֵי אֶסְתֵּר יִהְיֶה הִסְתַּר פָּנִים וּמְצִאוּהוּ צְרוּת רְבוּת וְרַעוּת: מִנִּין - לְגַדְלַת
מְרַדְּכִי: מֶרְדְּרוֹר - וְקָרִי לִיה רֹאשׁ לְבִשְׁמַיִם לְצַדִּיקִים וְאֲנָשִׁי כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה:
[שֶׁהַצַּדִּיקִים נִקְרְאוּ בְּשֵׁמִים וְהַדְּסִים]. - וּבִסְפָר אֲמַרִי שִׁי, הִבִּיא אֶת דְּבָרֵי חַז"ל
הַשּׁוֹאֲלִים: הֵמֵן מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? הֵיכָן מְרוּמָז בְּכָל הַתּוֹרָה הָעֵנִין שֶׁל הֵמֵן?
וְעַל כֵּן הִשְׁבִּיבוּ שֶׁהוּא מְרוּמָז בְּפֶסוּק "הֵמֵן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְבַלְתִּי אֶכֶל
מִמֶּנּוּ אֶכְלֶת". וְשׁוֹאֵל: מַה הַשְּׁיִיכוּת שֶׁל הַפְּסוּק בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית לְעֵנִין שֶׁל
הֵמֵן? - וּמְבַאֵר: רוֹאִים לְפַעֲמִים אֵיךְ שִׁיְהוּדִי מְאֵבֵד אֶת צֶלֶם הָאֱלֹהוּת שֶׁלוֹ,
הוּא נִהְיֶה מוֹשַׁחַת עַד כְּדֵי כֵּן שֶׁהוּא מוּכָן לְהַכְחִיד אֶת אֲחִיו, וּמֵהֵיכָן נוֹבַע
הַשַּׁחְתָּה כְּזוֹ אֶצֶל יְהוּדִי? זֶה קוּרָה מִכָּן שֶׁאֵין אוֹכְלִים כֶּשֶׁר, שֶׁהוּא מְטַמֵּם
אֶת הַלֵּב, כְּפִי שֶׁהֲרַמְּב"ם כּוֹתֵב שֶׁהָאוֹכֵל נִהְיֶה דָם, וְהַדָּם זוֹרֵם לְלֵב וּמְטַמֵּם
אוֹתוֹ עַד שֶׁהוּא הוֹפֵךְ אוֹתוֹ לְ"הֵמֵן" יְהוּדִי, כִּי הוּא אֶכֶל דְּבַר שֶׁ"צִוִּיתִי
לְבַלְתִּי אֶכֶל מִמֶּנּוּ", ע"כ. וְזֶה הִנֵּה עֲצַת הֵמֵן לְהַכְשִׁילָם בְּמַאֲכָלוֹת כְּדֵי שִׁיּוּכַל
לְשַׁלוֹט עֲלֵיהֶם ח"ו, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל שֶׁכָּל הַסְּעוּדוֹת הִיִּיתָה
בְּשָׂר בְּחֵלֶב וּגְבִינָה עִם בְּשָׂר^[3] (וְזֶהוּ פֶתֶבַג הַמֶּלֶךְ, ב"ג רֹאשִׁי תְבוּת ב'שָׂר ג'בִּינָה),
כְּדֵי לְהִיּוֹת שְׁלַחְנוּ שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ רָמְזוּ לְשַׁלַּחַן שׁוֹר הַטָּמֵא שֶׁל הַסְּטֵרָא אַחֲרָא,
לְהַאֲחִיזוֹ לְמַעֲלָה בְּסוּד גְּדִי בְּחֵלֶב אֲמוּ^[4], כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ הַזּוֹהֵר לְמַעֲלָה וּלְגֵרָם

[1] יש כאן רמז: "בשגם" גימטריה משה, - הוא בשר, כלומר שהוא המהות שלו זה לתקן את ענין הבשר, כשרות המאכלים.

[2] שמרדכי ואסתר הן הפועלים ומשה פועל העליון, כמבואר במדרש אסתר רבה (ענף יוסף בשם הגר"א ב"ק צ"ב ע"ב).

[3] וכן כתב הגר"א ב"ד סימן פ"ז בהגהותיו ב' פעמים שמוציין על ענין בשר בחלב את הזהר פרשת משפטים (דף קכה עמוד א' וב').

[4] וידוע שהישמעאלים שבשכנותינו אוכלים בשר בחלב, וזה נחשב אצלם למטעמים.

אחיזה לחיצונים ולהחריב את בית המקדש, ולזה מְכַרְחִים לְתַקֵּן אֶת עֲנִיָּן המְאֻכְלוֹת כְּדֵי לְזַכּוֹת לְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּב"א. [כְּמִבְאֵר בְּזֶהר הַקְּדוּשׁ פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים (דף קכ"ה ע"א וע"ב). - רואים מִפְּאֵן שֶׁלְאַכּוֹל אוֹכֵל שְׂאִינוּ כִּשְׁר גוֹרֵם לְרַעְהוּ¹⁰ הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר. - וְלִכֵּן אוֹמְרִים אֲרוּר הֵמֵן אֲשֶׁר בִּקֵּשׁ לְאַבְדֵי כִּי הוּא הֶאֱכִיל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַל יְדֵי כֶּף הִזָּה לוֹ אֶת הַכַּח לְגִזּוֹר עַל הַיְהוּדִים גְּזִירוֹת קָשׁוֹת (מַגְלַה י"ב).

לְךָ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים וְאֵל תֹּאכְלוּ וְאֵל תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים

וּכְתוּב בְּפ"ח (או"ח סי' תר"ע) וז"ל"ק, בְּפוֹרִים הִיְתָה עֵיקַר הַגְּזִירָה לְפִי שְׁנֵהֲנוּ מִסְּעוּדָתוֹ, עַל כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם לְהַרְגוֹ וְלֵאבֹד אֶת הַגּוֹפִים שְׁנֵהֲנוּ מִאֲכִילָה וְשִׁתְיָה שֶׁל אִיסוּר וְשִׁמְחָה וּמִשִּׁתְיָה שֶׁל אִיסוּר^[א], וְכִשְׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה

ומי יודע אם לא זה מה שנותן להם את כוחם להרע רח"ל, ועל כן מוטל עלינו להתחזק מאוד בטהרת המאכלים כדי להגביר כח הקדושה "וגבר ישראל".

[י] וְיִדְוַע הַעֲנֵשׁ בְּחִבּוּט הַקָּבֶר עַל הָאוֹכֵל מִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת: כְּתַב בְּסֵפֶר אֹר צִדִּיקִים (פְּרָק י"ט), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: דַּע כִּי מִי שֶׁלֹּא הָיָה מְדַקְדָּק בְּמִאֻכְלוֹת בְּעוֹלָם הָזֶה וְלֹא הָיָה נֹזֵהר לְהִבְחִין בֵּין אִסוּר לְהֵתֵר, וְאִפְלוּ אֵינוֹ אִסוּר מְפָרֵשׁ בַּתּוֹרָה אֵלָּא מְחַכְמִינוּ ז"ל. עֲנֵשׁוּ שֶׁלֹּאֲחֵר מוֹתוֹ בָּא הַמְּמֻנָּה עַל חִבּוּט הַקָּבֶר וּמִכָּה עַל בְּטָנוּ בְּשִׁרְבִיטוֹ שֶׁל בְּרוֹל וְאֵשׁ, עַד שֶׁכִּרְסוּ נִבְקַעַת וְיוֹצֵא פֶּרֶשׁנָדָּא, וְאִזּוּ מְהַפְכִין אוֹתוֹ עַל פְּנָיו וּמַכִּים אוֹתוֹ, וְאוֹמְרִים לוֹ בְּלַע מַה שֶׁהוֹצַאתָ, הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ וְיַצִּילֵנוּ מִדִּין הַקָּשָׁה הַזֶּה וּמִדְּכוּוֹתֶיהָ, וּבִפְרָט בְּאִסוּר בְּשֶׁר בְּחֻלְבֵי שֶׁהוּא עוֹן חִמּוּר, עַד כִּפּוֹן לְשׁוֹנוֹ.

וּכְבֵּר אֲמַרְתִּי בְּדַרְשָׁה מִה שִׁמְעֵתִי בְּשֵׁם הַרְה"ק הַאֲלֹקִי רַבִּי אֶהְרֵן רַקח מְבַעֲלוֹ זי"ע: כִּי כָּל כַּחוֹ שֶׁל הַרְשָׁע הַגְּרָמְנִי ימ"ש בָּא עַל יְדֵי שְׂאֻכְלוֹ מִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהֵיוּ שׁוֹחֲטִים קָלִים וּמִזֶּה נּוֹלַד עֲמַלְק הַגְּרָמְנִי, וְהִנֵּה בְּמִדָּה כְּנִגְדָּה מִדָּה מְפִינֵי שֶׁלֹּא הַשְּׁחִיזוּ הַסְּפִינִים כְּדָבָעִי, הַשְּׁחִיזוּ אֶת הַחֶרֶב שֶׁל הַבַּעַל דָּבָר שֶׁהוּא שֶׁר שֶׁל עֲמַלְק וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה בְּכַחוֹ לְשַׁחֵט מִיְלִיּוֹנֵי יְהוּדִים רַח"ל,

וְכֵן הַכְּשִׁילוּ עֲשָׂרוֹת אֲלֵפֵי יְהוּדִים עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּנִבְלוֹת וּטְרָפוֹת - בְּעִיר קְרֵאקָא כְּשֶׁהָיָה הַרֵב הַקְּדוּשׁ בַּעַל "מַגְלַה עֲמַקוֹת" הַגְּאוֹן הַקְּדוּשׁ הַמְּקַבֵּל רַבִּי נִתָּן נְטַע שִׁפְרֵא זְצוּק"ל אַב בֵּית דִּין קְרֵאקָא - מֵאֲרַע מְסַעִיר שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּתַקוּפַת הַגְּאוֹן הַצִּדִּיק ר' נִתָּן נְטַע שִׁפְרֵא זצ"ל בַּעַל "מַגְלַה עֲמַקוֹת" זצ"ל, וְהַרֵב הַקְּדוּשׁ בַּעַל "מַגְלַה עֲמַקוֹת" נִתָּן תַּקּוּן גְּדוֹל לְהַבְּעִילֵי תְּשׁוּבָה.

[יא] וְכִמְהָ נּוֹרָאִים דְּבַרֵי הַזּוּהַר"ק: א. כָּל מַה שֶׁשׁוֹבֵל הָאֲדָם בְּעוֹלָם הָזֶה הוּא מְפִינֵי שֶׁלֹּא נֹזֵהר בְּמִאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת (זֶהר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מְרֻשׁוֹת הַקְּדָשָׁה וְנִכְנָס לְרֻשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחֲרָא (זֶהר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצִרּוֹר הַחַיִּים כָּלֵל וְדָנִין אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאֲדָם מַגְעַל, כִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵלוֹ בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוּשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נַפְשׁוֹ בְּסְטָרָא אַחֲרָא וְגוֹעֵל נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַסְּמָאָה

עינו נפשותם כמו שאמרה אסתר: "לך כנוס את כל היהודים ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים". לפיכך קבעום למשתה ויום טוב לזכור את עיקר הנס. ולכן אומרים ברוך מרדכי היהודי כי בזכותו היהודים נצלו מגזירתו של המן, שהוא נוהר והזהיר שיהודים לא יכשלו במאכלות אסורות, ולזה הוא ישב בשער המלך לשמור שאסתר לא תאכל אכל שאינו כשר. ואמרו חז"ל שאכלה רק זרעונים, כדי להזהר במאכלות. ורק בזכות זה ששמרו ממאכלות אסורות - ניצלו היהודים, ולכן קראו להם "יהודי", ששום אוכל שאינו כשר לא נכנס לפיהם.

האוכל מאכלות אסורות יוצא מרשות הקדושה

בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא מא:): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו ל-120 שנה כאדם מכווער, כי הקב"ה מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא. - עוד כתוב שם (מב.) כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עפ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות. - עוד כתוב שם (מא:): שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא רחמנא ליצילן והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק בארץ ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקב"ה חס ושלום. - עוד כתוב שם (מב.) כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצילן לרשות הטומאה עפ"ל, והפיונה לך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

הגאון הקדוש רבי הלל קאלאמייער זי"ע מביא בספרו עת לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות) העבירה של המאכלות אסורות חמור מאוד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כזית, וחייבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפותם באיסור, כי האוכל שאינו נקי נותן לו את הכח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת.

שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ה. נעשה פני חיה רעה (זהר הקדוש ח"ב דף כ"ה). ו. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ז. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגעיל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א). ח. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטמאה שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).

- ועבירה גוררת עבירה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמיתית לירא ולאהוב את השם יתברך ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות. - ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הכשרות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנוהל על פי כל כללי הכשרות, אך העבירה היא קלה מאוד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקילים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם. - כשהם יגיעו לעת צרה והם יצטקו להשם יתברך אז אף השם יתברך ישמע להם? ואותם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברך - לא עמי אתם אתם אינכם שייכים לי, עכ"ל.

שבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו
במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את
כלם רח"ל

וידוע שעל ידי השוחטים הקלים שהאכילו בשר פגול, יצאו מן הדת לערך ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשאלות ותשובות "דברי חיים" (יורה דעה חלק א' סימן ז') שאין עברה במאכלות אסורות שמטמטם הלב הישראלי, ובעונותינו הרבים ראינו דעל ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לע"ז שאכלו ונתפטמו בנבילות וטרפות על ידי השוכי"ם הקלים, וגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עי"ש דבריו החוצבים להבות אש), וכן מובא ב"דגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבועים אלה איש כפרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפטמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל. וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסטרא דיליה ועל ידי זה הפל ברשתו^[יב]. - הרמב"ם כותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים פרשת עקב ד"ה "ומלתם" ובצפנת פענח פרשת יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלום) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות השכל שלו נמשך לטומאה והוא מגיע על ידי כך חלילה לפפירה רחמנא ליצלו, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות, עכ"ל.

[יב] ובספר "אהבת חיים" מהצדיק חכם מנחם מנשה זי"ע פרשת שמיני הביא את דברי הצדיק הקדוש חכם יהודה פתיה זי"ע שגזירות נוראות התרגשו לבוא מחמת אכילת טריפות רח"ל.

דבר הזה החריב את ביתינו, והשכינה עדין בגלות בעוונינו

אחים יקרים - בענין חומת הכשרות, כידוע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשל באכילה אסורה, ה"י.

אנו אומרים בתפלה בכל יום את שירת הים: "וירא ישראל את ה' הגדולה אשר עשה ה' במצרים ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו" - ה' מרמז: ה' הלכות שחיטה, יד י"ב בדיקות וכסוי בעפר למעלה ולמטה, (ביצה דף יז:) מרמז שעל ידי שישאל היו נזהרים במצרים שלא יאכלו טרפות, כמבואר במדרש, נגאלו ישראל ממצרים. - ותחלת הנס היה על ידי משה רבינו ע"ה, שנשתרבה ידה של בתיה, זה מרמז ב"ה' הגדולה" שה' נעשה גדולה, ומשה רבינו לא נכשל במאכל אסור שאפילו החלב של גויה לא בא בתוך פיו רק חוץ לפיו ומפני זה נתכוה כמו שאמר החיד"א ז"ע. ועל ידי זה שלא נכשלו יכלו להגיע ל"ויראו העם את ה' ויאמינו בה' ובמשה עבדו", כי אם ח"ו נטמאו על ידי מאכלות אסורות לא היו יכולים להגיע לאמונה כזאת. וזהו "ובמשה עבדו" שבקדושתו שנזהר מינקותו ממאכל אסור, המשיך את האמונה על כלל ישראל.

כתב בספר "ברית מטה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון וזל"ק: ועכשו שאיתרע חזקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעוונינו, וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר הידיעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיטת הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחוט הרבה אינם מדקדקים כל כך וממהרים לשחוט וקרוב לודאי שמאכילין נבלות וטרפות כאשר נתברר ומי שיהיה מותרמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכול בשר ואל תקרי וישטחו (במדבר יא לב) אלא וישחטו, שהיה נתחבו שונאיהם של ישראל כליה על שבקשו לאכול בשר תאוה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלפדים בעונם ח"ו ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים כמה רעות ולא ידעו ששחטו לעצמם בסכין פגומה כמו כן יהיה מיתתם בכלל נבלה וטרפה לכל

הוא הקלפה רח"ל תשליך אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלב וכו', עיי"ש באריכות גדול.

הצדיק הקדוש רבי נתן אדלער זי"ע במלחמתו הגדולה להביא משיח ידוע מה שכתב בספר דרך הנשר שהצדיק הקדוש רבי נתן אדלער^[ג] [מה שאמר הבעל שם טוב זי"ע, ראה בספר דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ועוד בשאר ספרי תלמידי הבעל שם טוב שכתבו: שעקר עכוב ביאת המשיח שאינו בא הוא בגלל השחיטה שמאכילים את עם ישראל בנבילות וטרפות ואם יתקנו זאת יבא תכף ומיד ממש], אמר "למה משיח לא בא בשנת הכתר" שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בודאי יבא, בגלל השחיטה שמאכילים את ישראל בנבילות וטרפות רח"ל. - ואעתיק מה שכתב שם ממקצת מספר "האבי"ב" [ראשי תבות א'חינו ב'ני ישראל ב'גולה] מהנוגע לדעת בדורנו וז"ל: ר' נתן אדלער ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקבלים בנסתר, ר' נתן אדלער רצה לפסל השוחטים דפראנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבה תחיה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמך מ"ם העמיד עליו רודפים קצבים והוצרך לברח. ובס' ברכת אברהם כתב: וזה היה סוד ירדת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמוז על זה ב"זע"ם" תצעד אר"ץ, ראשי תבות: ז'ביחה ע'רובין מ'קואות.

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שומע במתיבתא דרקייע ש"מקוה"
ש'חיטה וע'ירוב הם יסודי הדת שהעולם עומד עליהם

שמעתי שתלמידי הרבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה היו יושבים ביחד ומתווכחים איזהו הדבר העקרי שראש ומנהיג הדור צריך להשגיח עליו. - יש מהם אמרו שהעקר הוא להשגיח על הזביחה שיהיה השו"ב ירא שמים, וכן בכל שאר ענינים השייכים לזה כי חס ושלוש מאכלות אסורים מטמטמים את הלב. - ויש שאמרו ערובין הוא העקר כי הלכות שבת כהררים התלויים בשערה (חגיגה דף י' עמוד א') והאסור חמור מאד. - ויש אמרו

[ג] מהגאון הקדוש המקובל האלוקי רבי נתן אדלער כהן צדק זצ"ל אב"ד באסקאוויץ ופראנקפורט דמיין יצ"ו בעל מחבר משנת רבי נתן הגהות ופירושים על ששה סדרי משנה, וספר תורת אמת אגדה וחינושי הלכה על התורה ושאלות ותשובות על ד"ח שו"ע.

מקנה היא העקר להשגיח שהמקנה תהיה כשירה בלי שום חשש, כי אם יסוד
בנין האדם הוא חס ושלום בלי כשרות קשה לו מאד להתגבר על הרע רחמנא
ליצלן. - ואחר זה אמר להם מרן הרב ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה
בזה הלשון, תיתי לי כי בעת הזאת פלפלו גם כן במתיבתא דרקייע^[יד] איזה
מהם עקר ואמרו כמר וכמר. - והסימן הוא במקרא (חבקוק ג') בַּזַּע"ם תַּצְעַד

[יד] תשובה מן השמים על גודל ענין הטבילה: ובתשובות שהשיבו מן השמים לקדוש
אחד מרבנן קמאי הרב החסיד רבינו יעקב הלוי ממרויש ומקרבלי זללה"ה אשר שאל
על ידי התבודדות ותפלה והזכרת שמות הקדושים על ענין טבילת בעל קרי, והשיבו
לו מן השמים בזה הלשון: "ועבדתם את ה' אלקיכם" הוי אומר זו תפלה, אפשר טמא
ומקריב קרבן, ואם תאמר שארי טומאות, אינו דומה טומאה היוצא מאונס לטומאה
היוצאת מדעת, אינה דומה טומאה הבאה מחוץ, לטומאה היוצאת מגופו, ועזרא
כשתקן, ברוח הקודש ראה ותקן. הדבר הזה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת
ישראל כתיקונה כבר היה נשמע תפלתם זה ימים רבים. ועל הירושלמי: דע אילו היה
עמהם בבית המדרש לא מצאו ידיהם, ועוד הרי חזר בו ואמר קודם תקנת עזרא נשנית
משנה זו, הדבר ה זה גורם אריכות הגלות כי אם היתה תפלת ישראל כתיקונה כבר
הי' נשמע תפלתם זה ימים רבים, אך סבלות הגלות ולימוד התורה ומעשים טובים הם
העומדים לישראל.

אם יטהרו שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל: ואחר זה השיבו לו עוד
בזה הלשון: שמענו מאחורי הפרגוד לטהר כל ישראל יחד אי אפשר, אך אם יטהרו
שליחי ציבור בכל מקום ימהרו את ביאת הגואל, ובכל מקום מוגש לשמי ומנחה טהורה
אבא אליך וברכתך. - אחרי ראותי כל אלה שאלתי ליל ג' י"ט כסלו אם התשובה הנזכר
לעיל באו אל פי מואת ה' והדברים נאצלו מרוח הקודש ויש בהם תועלת או טוב
להסתירם ולהעלימם. ועל זה השיבו לו: תדע כי באמת המה דברי ה' ודברים עתיקים
ועתיק יומן אמרן והיום יום בשורה וחכינו עד אור הבוקר, ואחר שעה השיבו לו עוד
בזה הלשון: והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמוע אל הכהן (רצה לומר, עזרא הכהן) העומד
לשרת שם ומת האיש ההוא, והנה אנכי עמך ושמרתך בכל אשר תלך, עד כאן לשון
התשובה. (שאלות ותשובות מן השמים, סימן ה', הובא ברדב"ז סוף ח"ה).

אַרְצֵי [טז] רְאִשֵׁי תְבוֹת "זְבִיחָהּ [טז], - "עֲרוֹבֵינִי [יז], - "מִקְוֵה [יח], כָּל אֵלֶּה הֵם יְסוֹד הָאָרֶץ. עַכְלָל. (סֵפֶר בְּרָכוֹת אֲבָרְהָם פְּרָשֶׁת וְאַתְחַנֵּן, בֵּית אֶהְרֹן בְּלִיקוּטִים, וְכֵן הוּא פְּבַעַל שֵׁם טוֹב עַה"ת פְּרָשֶׁת יִתְרוֹ).

[טז] (ספר חבקוק פרק ג' פסוק י"ב) בְּזַעַם תִּצְעַד אֲרֶץ בְּאֵף תִּדְוֹשׁ גּוֹיִם. ראה רש"י חבקוק (פרק ג' פסוק י"ב) וזה לשונו: "בזעם תצעד ארץ": - לגרש שבעה עכו"ם. ובמצודות דוד שם פירוש: תצעד ארץ - רמסת יושבי הארץ.

[טז] ידוע דרשות הרבים הוא מעלמא דפירודא הסטרא אחרא, ורשות היחיד הוא רשות הבורא עולם סטרא דקדושה כנסת ישראל, (ראה בתיקוני זהר (דף ס"ט עמוד א'), דרשות לחם שלמה לשמחת תורה דרוש ע'), והסטרא אחרא הוא המלאך המות, הוא הסמ"ך מ"ם, ואין לו זמן לעבוד בריטעיל ונעשה חכם ונעשה האלסעילער, וכל תכסיסי מלחמה של הסמ"ך מ"ם הוא, שמעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה שהבשר לא יהיה כשר, וידוע שמערמת הסמ"ך מ"ם שלא לפתות כל יחיד ויחיד, רק מעמיד שוחטים ורבנים בכל מקום מסיטרא דיליה ועל ידי זה הכל ברשתו, רח"ל. - וראה מה שכתב בעל "תולדות יעקב יוסף" (פרשת נשא בד"ה העולה) וזה לשון קדשו: עתה התחכם היצר הרע שלא יצטרך לילך ולפתות וללכוד ברשתו כל יחיד ויחיד, רק יחיד אשר רבים נכשלים בו, והוא שמעמיד שוחט בעיר מסיטרא דיליה המאכיל טריפות לרבים וכולם נלכדו ברשתו, עיי"ש. ועל ידי זה מעבירים על הדת ונעשים אפיקורסים כמו שכתוב הדברי חיים בשו"ת (יו"ד חלק א' ס"ז ז') כותב שעל ידי שוחטים שהיו קלים, הרבה קהילות התקלקלו בגרמניה, ועזבו את דרך היהדות רח"ל (עיי' שם באריכות)

[יז] ראה בתיקוני זהר (דף ס"ט עמוד א') וזה לשונו: בראשית יר"א שב"ת, (ובה) שבתותי תהא דחיל, יר"א תורה, יר"א ברי"ת, כמה דצריך נטירו דברית, דלא יעול ליה ברשו נוכראה, כגוונא דא צריך בר נש נטירו דשבת, דלא לאפקא מרשות היחיד ויעול ברשות הרבים, רשות היחיד איהי שכנתא, רחבו ד' ואיננו יקו"ק, וגבהו עשרה יו"ד ק"א וא"ו ק"א, רשות הרבים נחש אשת זנונים, סם דאל אחר דאיהו סמא"ל, ואיהו כללא דשבעין אומין, ואיהי חללה זונה, ובעלה חלול שבת איהו, ובגין דא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים חייב סקילה. - ערוב איהו עמודא דאמצעיתא, וביה מטלטלין מבית לבית, דאיננו שכינה עלאה ותתאה, ועלייהו אתמר את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, דא מקדש יו"ד אות שבת, (דא ברי"ת) דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה, דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר ויברך אלקי"ם את יום השביעי ויקדש אותו, ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרוייהו הוו נפקי קדמאי לקדמות כלה, והוו אמרי תרי זמני באי כלה באי כלה, בההוא זמנא קול חתן וקול כלה, עד כאן לשונו.

הצדיק הקדוש רבי שלמה זלמן עהרענרייך זי"ע משאמלויא (בעל שאלות ותשובות דרשות לחם שלמה): וכן יתאמץ כל אחד ואחד במסירות נפש שלא יפריעו חס ושלום העירוב שעשינו ברוך השם על צד היותר טוב, והארכתי בביאור הטובה הרבה של העירוב וכוונתו לעשות מרשות הרבים רשות היחיד הוא רשות הבורא עולם סטרא דקדושה כמבואר בספרים

הקדושים, והוספתי דרש"י ז"ל כתב בפרשת וירא כי שם אלקים הוא לשון רבים, עיין שם בפסוק ויהי כאשר התעו אותי אלוקים, ושם הוי"ה ברוך הוא הוא לשון יחיד, (וחוץ מזה שם הוי"ה הוא רשות היחיד רחבו ד' אותיות גבוה עשרה במילוי יו"ד אותיות, עיין במעשה רוקח מסכת שבת), וכשעושינו עירוב נעשה מרשות הרבים רשות היחיד ונתהפך מדין לרחמים, משם אלוקים להוי"ה ברוך הוא, ונמתק הדין לרחמים, וזכות זה יעמוד לנו להשמר מכל יגון וצרה, ויתרומם קרנינו בפרנסה טובה, ונזכה להושע בדבר ישועה ורחמים במהרה בימינו אמן.

(דרשות לחם שלמה לשמחת תורה דרוש ע'). - ובספר הקדוש אוהב ישראל (פרשת מסעי) וזה לשון קדשו: ולזה תיקן שלמה המע"ה נטילת ידים לכל דבר שבקדושה לאכילה שהוא במקום קרבן בעת הזאת, ולשאר דברים שבקדושה ובפרט בלילה בעת השינה אז הוא עיקר זמן אחיזה להם רחמנא ליציל בהידים שהם התפשטות הכוחות. אמנם כשנותנים על הידים מים שהם בחי' חסדים בזה מסירים אחיזתן. גם מ"ם הוא מספר ט' יודי"ן משמות הק' ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. ועל ידי המים מחזירים ומדביקים הכוחות לשורשן הרמה בקודש. וזהו שאו ידיכם קודש (תהלים קלד, ב) היינו להעלותן לבחי' קודש וכנ"ל. וזהו גם כן סוד רום ידיו נשא (חבקוק ג, י) כי רו"ם הוא גם כן בחי' חכמה קדישא. - ובה נתבאר סוד נטילת ידים והוא נקרא בבחינת אבידה מדעת. כי בריאת העולמות היה על דעת זה למען יתעצם איש הישראלי כל ימיו בעבודת ה' ולעבוד אותו באמת בעודו בחיים חיותו ולהעלות אלו הכוחות ויקבל שכר נצחי על זה מהאל הטוב והמטיב בחסדו. והעירוב הוא סוד אבידה שלא מדעת. כי נשמתו של אדם הראשון נחצבה מאתר עילאה וזיהרא קדישא, וכאשר בא לידו אותו מעשה האכילה מעץ הדעת טוב ורע אז כל הנשמות נתערבו בטוב ורע כי באדם הראשון היו כלולים נשמות ישראל כולם. וכן כשהאדם הולך אחר תאוות לבו ותוקף תשוקת חומרו ובא לידי חטאים רחמנא ליצילן אז על ידי זה מערב גם כן טוב ברע חס ושלום. וזהו בבחינת אבידה שלא מדעת ע"ד (סוטה ג) אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות. גם כי לא על דעת כן ברא הבורא ברוך הוא וברוך שמו את העולם כי אם לעבדו ולבחור רק בטוב סלה ולבל יהיה שום אחיזה להחיצונים על ידי מעשה בני אדם רחמנא ליצילן כי מפשעיהם לכל חטאתם רצה לומר על ידי המחשבות רעות רצה לומר שמביאם לזה יש אחיזה להחיצונים רחמנא ליצילן בהכוחות שבאו מעולם המחשבה וצריך להעלותן למקורן ולשורשן לעולם המחשבה שהוא בסוד שם ע"ב הק' הוא הוי"ה במילוי יודי"ן.

ולזה תיקן שלמה המע"ה בחכמתו הנפלאה עירובין לשבת קודש והמוציא חוץ לעירוב הוא מוציא מרשות לרשות אחר. כי מבפנים לעירוב הוא רשות הקדושה והטוב, וחוץ להעירוב הוא רשות סט"א רחמנא ליצילן. ועל ידי העירוב יופרד ויתפרש אחיזתן לגמרי וישאר אך קודש לבד ואז אינו מעורב טוב ברע כלל כי עיקר אחיזתן נמשך מבחי' יד השמאלי בחי' גבורה שהוא מספר רי"ו. וסוד עירו"ב הוא ע"ב רי"ו. ועי"ז נכלל השמאל בהימין כי שם הק' ע"ב הוי"ה במילוי יודי"ן הוא מקור ושורש החסד עליון. גם רי"ו אותיות ישנו בהשם הקדוש והנורא שם ע"ב המפורש היוצא מפסוקי (שמות יד, יט כא) "ויסע ויבא ויט" והבן זה. - ואז בימי שלמה המלך עליו השלום נשאר כולו טוב וחסד מזוכך על ידי חכמתו ועבודתו הקודש ואז היתה הסיגרה קדישא במילואה וטובה ולזה אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה (דח"י ב' ט, כ) וכמבואר למעלה בפרשת פינחס. ועל

באותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמה

והדברים מבקלים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר
עמינו בעת מלחמת השואה, שפאותם הרפכות שהובילו את

ידי התיקון שעשה בזה בחכמתו והעלה הכל לשורשו לבחינת קוד"ש על ידי זה נעשה
שמחה וחדוה ותענוג בכל העולמות להמשיך כל חדו וכל טיבו לכל העולמות ולהכנס"י
לעילא ותתא. ולזה יצתה בת קול ואמרה בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני והבן זה.
- ובספר אוהב ישראל (לחג השבועות) וזה לשון קדשו: יש לומר, כי סוד העירוב הוא סוד
יחוד וקישור עלמין עילאין בעלמין תתאין בסוד יחוד הוי"ה אדנ"י. לבל יהיה אחיזה
לחיצונים רחמנא ליצלן. ולזה עיר של רבים צריכה שיוור. כדי שלא תשתכח תורת רה"ר.
כדפירש"י. והיינו כי רה"ר הוא מקום שיש אחיזה לחיצונים רחמנא ליצלן. וסוד העירוב
הוא לקשר ולייחד הקדושה. לבל יהיה אחיזה לחיצונים רחמנא ליצלן. אמנם עם כל זה
צריך לישאר מקום בחוץ לעירוב לאחיותם. ולזה צריכים שיוור לעירוב. אמנם כשישנו
חמשים דיווין א"צ שיוור. כי הנה כל רצועה שבא"י מרמזת לארץ חפץ החיים ארץ
הקדושה סוד המלוכה הק'. וכמו שיש בעלמא דבינה סוד ה' עילאה בסוד ה' אותיות
מנצפ"ך. וכ"א כלול מעשר והם חמשים שערי בינה, והוא בסוד חג השבועות הזה סוד
שער הנו"ן כידוע ליודעי חן. ככה ישנו חמשים שערים בסוד המלוכה הק' סוד ה' תתאה.
וצריך לייחדם ולקשרם ויאגדו אלה באלה. אלו הנו"ן. באלו הנו"ן. לבל יהיה אחיזה
החיצונים רחמנא ליצלן בהמלוכה הק' חס ושלוש רק שיהיה מלכותו בכל משלה ולסוד
זה צריך שיוור לעירוב כעיר חדשה שהיתה ביהודה שהיה בה נו"ן דיווין. כדי שיהיה מקום
להשראת הק' של נ' שערי בינה העליונים הקדושים והבן זה, עד כאן לשונו. (וראה עוד

באר מים חיים פרשת יתרו, ועיין עוד סדורו של שבת שורש ב' ענף א' בענין זה).

[יח] ראה בספר הקדוש באר מים חיים פרשת בהעלותך (פרק ח):

צריך לטבול בערב שבת קודש לברוח מרשות הרבים אל רשות היחיד יחודו של עולם
בערב שבת קודש בעת אשר יתחיל הארת השבת קודש ואז צריך האדם לעלות אל לבו
בחינת הבשת האמור להתבייש במר נפש ממעשה החול ולבוא לבחינת תשב כנוכר. בא
הרחיצה במים חמין להראות אשר צריך לטבול ברשפי אש להיות אש אכלה אש של
היצר הרע, וזה הוא עיקר הטבילה שאדם צריך לטבול בערב שבת קודש לברוח מרשות
הרבים אל רשות היחיד יחודו של עולם באש להבה אכלה סביב. ועל כן חיוב זה הוא
מדברי נביאים ופסקי חכמינו זכרונם לברכה בגפ"ת. ואך אחרי זה צריך עוד לטבול
בארבעים סאה המבואר בדברי הרב האר"י ז"ל. שהם המים המטהרים מכל טומאה
לטהר את הגוף מכל מיני טומאות במים שהנדה טובלת בהן. והכל רמז על טבילת הלב
במי הדעת שהוא העיקר כמו שאיתא ברמב"ם ז"ל (בסוף הלכות מקואות) כאשר הארכנו בזה
בחיבורנו סידורו של שבת (שורש הראשון ענף ג'). אבל טבילת החמין הוא חיוב יותר כי כל

הַבְּהֵמוֹת הֵלֵא כְּשָׂרִים, לְהֶאֱכִיל אֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל פְּגוּלִים, כַּעֲבוּר עֲשָׂרוֹת שָׁנִים - הוֹבִילוּ בָהֶם אֶת אֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמַחְנֶה הַהִשְׁמָדָה 'אוֹשְׁוִיץ', וּבְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם שֶׁהָיָה הַשְּׁחִיטוֹת שֶׁל הַבְּהֵמוֹת הָיָה אַחַר כָּךְ מַחְנֶה הַהִשְׁמָדָה^[יט] וְכִידוּעַ שְׁעַל רַכְבוֹת הַהִשְׁמָדָה הָיָה פִּיתוּב 'הוֹבֵלֵת בְּהֵמוֹת', וְזֶה הָיָה הַכְּתוּב מֵאוֹתָם שָׁנִים, (וְאָנוּ רוֹאִים פֶּאן מִמֶּשׁ מִדָּה פִּנְגָד מִדָּה) ה"י.

וְהַגָּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּקוּבָּל הַמֵּיחָד שֶׁבְּדוֹרְנוּ פֶּאֶר הַדוֹר וְהַדוֹר הָרַב עוֹבְדֵי יוֹסֵף שְׁלִיט"א, ה' יֶאֱרִיךְ יָמָיו בְּטוֹב וּבִנְעִימִים, אָמַר כִּי כָּל הָאֲנָשִׁים

דבר אשר יבוא באש תעבירו באש וטהר כנאמר. ובזה הנער בא אל המלך מלכו של עולם לקבל אור קדושת ה' ועולה לבחינת קדם קדמתה למעלה מכל בחינות עולם הזה למקום התשובה הנקרא עולם הבא והוא שבת קודש הרומז ליום שכולו שבת בחינת עולם הבא. ואז הקדם מכפר ומכסה על האחור וזדונות נעשין זכויות. (באר מים חיים פרשת בהעלותך - פרק ח).

ראה עוד תיקוני זהר (דף ס' עמוד א'), רעיא מהימנא (השמטות דף רס"ד עמוד ב'), רעיא מהימנא (במדבר פרשת פנחס דף רמ"ב עמוד א'), תיקוני זהר (דף כ' עמוד א') תיקוני זהר (דף ס"ו עמוד ב') [יט] הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּמַלְחַמְתָּם הַגְּדוֹלָה לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכְּלֵיָה חַס וּשְׁלוֹם. הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ רָאָה הַגְּזֵרָה הַנּוֹרָאָה שֶׁל אוֹשְׁוִיץ וְנָסָה לְבַטְלוֹ: מִקְּתָב שֶׁקְּתַב הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ רַבֵּי יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֶׁם טוֹב זי"ע לְחַבְרוֹ הָרַב הַק' מ' מְרַדְכֵי מַטְלוּסֵט זי"ע ["בֵּן גִּילוֹ הַצַּדִּיק נִסְתָּר" - כָּךְ פֶּתַח בְּכַמָּה מִקְּתָבִים מַהֲבַעֵשׁ ט זי"ע אֲלֵינוּ] בְּאַגְרַת הַקֹּדֶשׁ [דף קעב] (ג), מִקְּתָב ס' [נו' 183]: [נִדְפַס בְּסִפְר "הַתָּמִים" - יָצָא לְאוֹר בְּוֶאֶרְשָׁא י"ב לַחֲדָשׁ תַּמּוּז שְׁנַת תַּרצ"ו - חוֹבֶרֶת רַבִּיעִית] וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

ב"ה, אור ליום ג' ראה ת"ק טי"ת אושפיצין.

לְחַבְרֵי הָרַב הַק' מ' מְרַדְכֵי מַטְלוּסֵט

למע"ש (למען שמו) תַּכְּפָּה לְבוֹא כִּי רוּאָה אֲנִי דְבָרִים לֹא טוֹבִים עַל הַקְּהֵלָה, וְטוֹבִים הַשָּׁנִים מִן הָאָחָד וְנִמְתִּיק סוּד, "וְסוּד ה' לִירְאָיו", בְּטַחֲוִי חֲזַק שֶׁתַּכְּפָּה תְּבוּאָה לְפָנֶי תַּקַּח אֶתְךָ הַתָּבִים הַיְדוּעִים לָךְ מִמוֹרְנוּ הַק' נֵעַ כִּי נְחוּצִים הֵם לִי. הַכֶּרֶךְ דו"ש בְּאַהֲבָה נֶאֱמָנָה. יִשְׂרָאֵל בַּעַל שֶׁם טוֹב מַטְלוּסֵט. עַד כַּאן.

וכן ידוע שהאחים הקדושים רבי ר' אלימלך ורבי זושא זי"ע נדדו בגלות ממקום למקום לתקן את ישראל עד שהגיעו לאושפיצין זו אושפיץ, ושם הסמיך מ"ם לא נתנם לעבור, וחזרו חזרה. רואים מכאן עד כמה גדולה האחיזה של הסטרא אחרא בעון מאכלות אסורות, עד שגדולי הצדיקים הקדושים כדוגמת מרן הבעל שם טוב, רבי אלימלך ורבי זושא, ורבי נתן אדלער והדברי חיים מצאנז זי"ע לא עלתה בידם לתקן את הקילקול הנורא ובלי התיקון נגזרה הגזירה רח"ל וכל האבידה הנורא של יותר משה מיליון יהודים קרתה בגלל זה, ועוד רואים בזמיננו כמה רח"ל יתומים ואלמנות וגזירות נוראות ומשונות, וכל זה בגלל החטא הנורא של מאכלות אסורות. ותודה להשם יתברך שזיכה על ידינו לעשות 400 ספרים על עניני כשרות ומאכלות אסורות, על שחיטה ניקור חלב

בְּקִדּוּשָׁה, כְּנֶגֶד הַקְּלִיפָה שֶׁכָּתוּב בְּפָסוּק (שְׁמוֹת כב ל) וּבְשֵׁר בְּשָׂדֶה בְּטָרְפָה לֹא תֹאכְלוּ, (עֵינֵי עֵץ חַיִּים שֶׁעַר מִ"ט פ"ו). - וּמֵאֵיֶדֶךָ גֵּיטָא "אָרוּר הַמֶּן" גִּימְטְרִיָּה 502-וְכֵן "בְּרוּךְ מְרֻדְכִי", גִּימְטְרִיָּה 502 בְּגִימְטְרִיאַת תַּק"ב, שֶׁהוּא סֵךְ "בְּשֵׁר",

כן גימטריא תק"ב, וקל להבין. [ויש להוסיף דקליפת עמלק הוא נקרא "כלב" ומדתו חצוף ועז פנים, וחשב המילים "כלב עז פנים וחצוף" בגימטריה עם ד' תיבות 503 = בשר עם הכולל 503, שכאשר חס ושלום נכשלים בבשר טרף, זה כוח עמלק. ובזה נרמז גם דברי המשנה (סוף סוטה), פני הדור כפני הכלב, ולתקן זאת מוכרחים להינצל ולהזהיר את הרבים על הכשרות].

והנה זה ידוע, ש"ראשית גוים עמלק" (במדבר כד, כ), מזרע עשו הרשע, ויש לו אחיזה באל אחר, כי "עמלק" הוא גימטריא ר"מ - כמנין "אל אחר" (שמות לד, יד), שהוא גם כן גימטריא ר"מ, וכנגדו בקדושה הוא "רוח הוי" (שופטים יא, כט). והנה כנגד שתי קליפות שור וחמור, יש בקדושה משיח בן דוד, שהוא יתגבר על הקליפה של חמור בסוד (זכריה ט, ט): "עני ורוכב על החמור", ומשיח בן יוסף איקרי "שור", כמו שאמר הכתוב (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו".

והנה איתא בזוהר (עין חלק ג' דף קכ"ד עמוד ב', וזוהר חדש רות, דף ק"א ע"ב), כי מבין שתי הקליפות הנזכרות לעיל, דהיינו מקליפות שור וחמור, יצא קליפה אחת הנקראת "צפע", כי "משורש נחש יצא צפע" (ישעיה יד, כט), ו"צפע" גימטריא "עמלק" - ר"מ, ולכן צריכין אנו לכתוב בספר תורה במי עפץ (עין גיטין דף י"ט עמוד א') שהוא אותיות "צפע" בהיפוך אתוון, ובזה אנו מכניעין הקליפה של צפע, מה שאנו כותבין הספר תורה במי עפצין. ונחש הוא ראשי תיבות: נחש, חמור, שור - שהן שלש קליפות הראשונות שבשבעים אומות. וקליפות "שור" "חמור" גימטריא "צרעת". ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה פ"כ, ד) הני סלעין דנחש היא צרעת, ולפי שהנחש דיבר לשון הרע, נלקה בצרעת.

והנה קליפת צפו בן אליפז, בן עשו, שהשר שלו הוא סמא"ל ולילית הרשעה, עשו בקטרוגם חורבן גדול בארץ פולין וליטא כמו שכתבתי לעיל (בד"ה והנה הנעלם), ולקחו השונאים בעוונותינו הרבים הספרי תורה שנכתבים בקדושה על גבי העור מצד בשר, שהוא גימטריא תק"ב, ולא על גבי דוכסוסטוס, שהוא מצד השערות, ונכתב דוקא במי עפץ, שהוא נגד קליפת עמלק. ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (עבודה זרה דף י"ח עמוד א') בספר תורה שנשרף עם רבי חנינא בן תרדיון, אותיות פורחות והקלף לחוד נשרף. וכן בגזירות פולין היו נשרפים כמה אלפים ספרי תורה, שאותיותיהן פרחו, והקלף והעפץ נשרף. והשונאים אינם יודעים, שמכח זה אין להם שום אחיזה בקדושה, כי התורה צייתה (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו" - באכילה הוא אסור, אבל מותר לכתוב על גבי עור נבילה וטריפה, ובזה היה להם אחיזה בקדושה, ואחר שנשרפו הספרי תורה - מאותו היום נתמעטו כח הקליפות הנזכרות לעיל, ויפריח כח שור וחמור שבקדושה, שיבואו תרין משיחין: משיח בן דוד ומשיח בן יוסף, והמקדש של מעלה ירד למטה.

הינו שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת בָּשָׂר אֲפָשָׁר לְעֵלוֹת לְבַחֲנֵנָה הַנְּשֻׁגְבָה שֶׁל "בְּרוּךְ מְרַדְכִי", וְאֲפָשָׁר חֲלִילָה לְרַדֵּת לְשֹׂאֵל תַּחֲתִית - "אֲרוּר הֶמֶן". וּמִפְּנֵי זֶה אָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם שֶׁכָּל כֹּף הַרְבֵּה בַּחֲוִירִים וְאֲבָרְכִים יּוֹצְאִים לְתַרְבוֹת רָעָה רַח"ל, כַּמְּבֹאָר בְּאַגְרָא דְפְרָקָא (אות קכ"א, ועוד, עי"ש). - בְּאוֹר הַדְּבָרִים שֶׁעַל יְדֵי אֲכִילַת בָּשָׂר כָּשֶׁר וּמְהֵדָר, זֹכִים לְעֵלוֹת מַעְלָה מַעְלָה, וּלְתַקֵּן אֶת כָּל הַנְּצוּצוֹת, בַּחֲנִינַת "בְּרוּךְ מְרַדְכִי", וְאִם חֲלִילָה אוֹכְלִים בָּשָׂר טְרַפָּה מְקַלְקְלִים הַכֹּל, עַד שְׂמִיגָעִים לְבַחֲנֵינָה "אֲרוּר הֶמֶן". - וְעַל יְדֵי שְׁשׁוּתִים וּמַתְבַּסְמִים בֵּינָן בְּיוֹם הַפּוֹרִים, מְגַלִּים מִי הוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר זֹכֶה לְאֶכּוֹל מֵאֲכָלוֹת כְּשֵׁרִים, וּמִי הוּא שְׁחֲלִילָה נִכְשָׁל בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרִים וּבְפִיגּוּלִים, בְּסוּד "נִכְנַס יַיִן יֵצֵא סוּד", כִּי לְפַעֲמִים נִרְאֶה עַל אָדָם מְסִים שֶׁהוּא נִזְהָר מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת וְעַל יְדֵי שְׁשֻׁתָּהּ יַיִן הַבְּאִישׁ רִיחוֹ וְנוֹדַע שֶׁהוּא אֵינוֹ נִזְהָר מִמֵּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת וּמִגֵּאֵל אֶת נַפְשׁוֹ בְּפִיגּוּלִים. וְזֶה הָעֲנָן שֶׁחֵיב אָדָם לְבִסּוּמִי בְּפוֹרֵיָא עַד דְּלֵא יָדַע בֵּין אֲרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ מְרַדְכִי, וְהַדְּבָרִים נִפְלְאִים [כא].

הֵנָּה בּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ מְזַכֵּר 172 פְּעָמִים [כב] שֶׁלִּפְנֵי בֵּיאת הַמְּשִׁיחַ, צְרִיכִים לְהִזְהָר מִהָעֶרֶב רַב וְאִין עוֹד עֲנָן אֶחָד שֶׁמְזַכֵּר כָּל כֹּף הַרְבֵּה פְּעָמִים בּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ, וּמַתְלִמֵּי הַבְּעִשָּׁט הַקְּדוֹשׁ יְדוּעַ שְׁבַעֲיִקְבָּתָא דְּמְשִׁיחָא רֹב הַרְבָּנִים יִהְיוּ מְעַרְב רַב, ה"י. וּמִפְּנֵי זֶה בָּא מֹשֶׁה רַבֵּינוּ בְּגִלְגּוֹל פַּעַם אַחַת לְחַמְשֵׁים שָׁנָה. וְאָמְרוּ חַז"ל (סנהדרין צ"ו ע"ב) "מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל הֶמֶן לְמַדּוֹ תוֹרָה בְּבְנֵי בְּרַק" וּבְאֵר בְּסִפְר מִצָּא חַז בַּמְדָּבָר: כְּמוֹ שֶׁאֲפָשָׁר לְפָרֵשׁ לְשַׁבַּח, שֶׁהַתְּגִיירוֹ וְנִדְבָקוֹ בְּקְדוּשָׁה, גַּם אֲפָשָׁר לְפָרֵשׁ לְגִנְאִי, שְׁגָם בְּתוֹךְ לּוֹמְדֵי הַתּוֹרָה חֲדָרוֹ וְנִכְנְסוֹ עַמְלָקִים, ה"י.

וּבְפִסּוּקִים (בַּמְדָּבָר פְּרָק כה) "וַיְהִי הַמַּתִּים בְּמַגְפָּה וְכו' פִּינְחָס בֶּן אֱלִעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי

[כא] ועוד אפשר לפרש: חייב איניש לבסומי עד דלא, כלומר שיקיים בעצמו את הלאו דלא תגורו מפני איש, וזה אפשר על ידי יין כמו שאמרו בגמרא (בבא בתרא), פחד קשה יין מפיגו, [אפשר עוד לפרש יינה של תורה מפיגו, שזה תורת הסוד שהלומד וזה"ק מקבל יראת שמים ואומץ ועזות דקדושה], ואז, ידע בין ארוור המן לברוך מרדכי, שיש הנראה כמרדכי ובאמת הוא ארוור המן, ויש הנראה כהמן ובאמת הוא ברוך מרדכי, ועל ידי היין לא ירא מפני איש ויאמר את האמת, (מה"ב).

[כב] 172 גימטריה - עקב לרמז שהם המציקים בזמן העקב, והם מעכבים הגאולה, ואם זוכים ל' - כלומר יראת ה' זוכים לתתן אמת ליעקב - ומגלים את כל האמת מי שייך לערב רב ומי הוא מצדיקי האמת.

בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" הינו שפנחס מסר את נפשו על מנת לעצור את המגפה. - ומקשים המפרשים מדוע דוקא על ידי פנחס נעצר המגפה, והבאור בכך הוא שהרבש"ע ראה איך שכלל ישראל עובר עבירות וכל הנשיאים שתקו ולא מחו, ופינחס מסר את נפשו בקנאו את קנאתי, זה גרם נחת רוח להקב"ה ועל ידי כך עצר את המגפה. מוכח מכאן שיש מצבים בכלל ישראל שכל הנשיאים שותקים ואינם מוחים, מפל מקום צריך לקום ולמסר את הנפש, ולעורר קול זעקה ומחאה על הפירצות שיש בדור.

ידוע המעשה שהבעש"ט הקדוש נסע לגרמניה, וראה שיש גזרה נוראה על היהודים, וקרא לתלמידו שיבוא ביחד עמו לבטל את הגזרה, משום טובים השנים מן האחד, וראו הגזרה על המקום שנקרא אושפיצין ששם היה אחר כך למחנה ההשמדה 'אושויץ'^[כג]. וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה כתוב 'הובלת בשר', וזה היה הכתוב מאותם שנים, ה"י. - ובספר דרשות הגר"ש שווייצער שליט"א מביא מהצדיק הקדוש רבי אהרן מבעלזא זי"ע, שאמר: כל כוחו של הרשע הגרמני ימח שמו בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השחיו הספינים כדבעי, השחיו את החרב של הבעל דבר, שהוא שר של עמלק, ועל ידי זה היה בכחו לשחוט מיליוני יהודים רח"ל.

עוד מסופר על הצדיק הנ"ל: שבשנות השואה התחננו אליו כמה אנשים ובקשו שיתאמץ לבטל את הגזרה הנוראה, ואמר שכל הצרה באה בגלל השחיטה הטרפה, והרשע הגרמני הוא קלפת עמלק בעצמו^[כד], וכמו שבמלחמת עמלק כתוב (שמות פרק יז ט-יא) ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידי. ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור

[כג] וכידוע האחים הקדושים רבי אלימלך ורבי ר' זושא זי"ע הלכו וטיהרו את כל מקומות היהודים עד שהגיעו לאושוויץ, ושם נגלה עליהם השטן רח"ל ואיים עליהם שאם לא יחדלו מכאן - אז יהפוך את כל העולם לחסידים שלהם, ומזה פחדו שהחסידים שלהם יהיו שליחים של הסמ"ם מ"ם, ומי יודע מי באמת חסיד של אמת. [כד] ומסופר על הצדיק הקדוש המקובל האלוקי רבי סלמן מוצפי זי"ע, שהיה עושה תפילות ותיקונים ויחודים אצל קברי צדיקים כדי לבטל את הגזירה הנוראה ופעם אחת כאשר הרבה להתפלל ולכוון בקבר רחל אימנו, הראו לו מן השמים נחש בעל כמה ראשים שרצה להורגו, וכששאל את אחד המקובלים הגדולים אמר לו שהרשע ימ"ש הוא קליפה מאוד קשה, ושלא יסתכן בנפשו.

עַל־רֹאשׁ הַגְּבֻעָה. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יָרִים מֹשֶׁה יָדוֹ וַגְּבַר יִשְׂרָאֵל וְכַאֲשֶׁר יִנִּיחַ יָדוֹ וַגְּבַר עֲמֶלֶק. וַיְדִי מֹשֶׁה כְּבָדִים וַיִּקְחוּ אֶבֶן וַיִּשְׁמְנוּ תַחְתֵּי וַיֵּשֶׁב עָלֶיהָ וַאֲהַרֹן וְחֹר תָּמְכוּ בְיָדָיו מִזֶּה אֶחָד וּמִזֶּה אֶחָד וַיְהִי יָדָיו אַמּוֹנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ. וְהָיוּ שָׁם ג' צַדִּיקִים: מֹשֶׁה וַאֲהַרֹן וְחֹר שֶׁהִתְפַּלְּלוּ וְנִלְחַמוּ מִלַּחְמָה רֹחֲנִית כִּי גַם הַיּוֹם צָרִיךְ ג' צַדִּיקִים כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה, וְחַפְּשׂוּ וּמְצְאוּ רַק עוֹד אֶחָד [נִכְד הַחַת"ם סוֹפֵר], וְלֹא נִמְצָא הַצַּדִּיק הַשְּׁלִישִׁי. וְלָכֵן לֹא עָלְתָה בְיָדוֹ.

וּבְדוֹרֵנוּ אָנוּ גַם בֵּן רֵאִינוּ מַעֲשֵׂה כְּזֶה, בְּאֶחָד מֵהַכְּשָׁרִים שֶׁחָשְׁבוּ שֶׁהֵם הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר, וְזֶהוּ הַעֲדָה הַחֲרָדִית^[כה], וְאֶפְּלוּ הַרְבֵּנוֹת אֶסְרָה אֶת הַבֶּשֶׂר מֵאוֹתוֹ הַכָּשֵׁר וְכו', וְכַבּוֹד ה' הַסֵּתֵר דְּבָר.

וְאִם־פֶּר עָתָה מַעֲשֵׂה מִכְּהִיל שֶׁהָיָה עָמִי בַעַת שְׁהוּתִי בְּגִלוֹת אַמְרִיקָה, הָיִיתִי שָׁם אֶצֶל רוֹפֵא מְמַחָה, וְלֵאחֶר שִׁיּצְאֵתִי מִשָּׁם הִזְמַנְתִּי מוֹנִית, וְאָמְרוּ לִי שִׁיבּוֹא עוֹד חֲצִי שָׁעָה, וְהֵגַם שִׁירְדוּ גְשָׁמִים עֲזִים חֲשִׁבְתִּי בְּדַעְתִּי לִילָךְ

[כה] אמרה התורה: (ויקרא פרק ד' כ"ב): אֲשֶׁר נָשִׂיא יִחְטָא וְנִעְשָׂה אַחַת מִכָּל מִצְוֹת ה' אֲלֵקִינוּ אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ בְּשִׁגְגָה וְאִשָּׁם, ואמרו בגמרא אשר מלשון אשרי, שאשרי הדור שהנשיא שלו מביא קרבן על חטאיו ומודה ברבים על טעויותיו, לכן כל אחד צריך להתגבר על טבעו ולא יבוש מפני המלעיגים עליו, ואם נכשלו רבים בגללו יתוודה ויודה על טעותו, ושב ורפא לו. על כן אני מוכרח לומר את האמת ברבים, ואני כותב את שם, מפני שבעבר לפני יותר מארבעים שנה הדפסתי ופרסמתי את הכשרות שלהם בתוף ספרי נפש ישעיה חלק א-ב, והספר הזה נדפס כחצי מיליון עותקים, וסמכו עלי שזה הכשר טוב, מחויב אני לומר את האמת, ולוואי ואזכה לתקן את המכשול אשר נגרם על ידי. ואני מוכן להוכיח ולהסביר לכל גדול בישראל שרוצה לתקן באמת. נודע לי כעת, [ועוד נודע לי הרבה דברים שאין הנייר יכול לסובלם] כאשר הרב הגאון רבי דוד שווימער שליט"א רב ומו"ץ בשכונת בית ישראל בירושלים, שפירסם מכתב בחמש עמודים את המכשולים הנוראים מה שיש בהשחיטה של העדה החרדית בירושלים, ואיימו עליו להרוג אותו [וכן רצו להרוג את הגה"צ רבי משה שטרנבוך כשאמר על הכריסים שהם טריפה והיה מודעות גדולות בכל ירושלים עיה"ק, ובתוך שעתיים לא נראה אפילו מודעה אחת כי הם הורידו את זה תיכף, והכל נשלט על ידי שותפם של עמלק - ועל טריפות של הכרסים, ידוע לכל השוחטים שכבר 8 שנים יש הבעיה הזאת של נקיבת הכרסים] אם לא יכתוב מכתב חדש שהכל כשר, ולבסוף בגלל שעמד על דעתו ולא רצה בפרסומים של שקר, [והם פרסמו פרסומים שאין הדעת של ירא שמים סובלתן] העבירו אותו ממשמרתו. זאת אומרת שמשלמים לו כסף רק אם יגיד שהכל כשר!!! וכשרות כזה שייכת רק לעמלק ושותפיו כמו שהמשנה אומרת טוב שבטבחים שותפו של עמלק. (קידושין פ"ב). ומי שרוצה להבין באמת את כל הבעיות של השחיטה כיום יעיין בארבע מאות ספרים שכתבתי על הכשרות, ויתבהר הכל.

ברגל מהלך של עשר דקות, ובאמצע הדרך פגשתי יהודי, ושוחחנו שעה וחצי בגשם השוטף שירד, וספר לי ששליחים מהמדינה באו לרב ביעסטרצקי מצפת זצ"ל, ואמרו לו שהם לא יכולים לתפס את ההברחות של הבשר, ואולי הרבנים שיש להם חכמה יודעים איך לעשות זאת, ואמרו לו שבבשר עם חותמת של ההכשרים מההדרים מגיעים מהערבים, וזה יוצר שני בעיות רציניים, אחד שהם מאכילים את הבהמות אוכל שאינו פריא ואין השגחה וויטראנית על האוכל, ויש בעיה עם הבריאות. ועוד בעיה שהם אינם משלמים את המסים, ויש להם 300 תיקים פלילים שתפסו בשר עם הכשר שמגיע מהערבים, וספר אותו יהודי מאמערקא שלקחו אותו ולמדו אתו במשך שלשה חדשים דרכי בילוש איך לגלות מי מגניב את הבשר מהערבים והבטיחו לו סך גדול כחצי מליון דולר תשלום עבור זה. ולאחר מכן הגיע ליד ראמלה וראה שם באיזה מקום סודי תת קרקעי מפעל גדול שהיה שם המון מדפים מסודרים, כל מדף עם סוג הכשר שונה, עם פלומבות של כל סוגי ההכשרים, ופקידים מקבלים טלפונים: "אנחנו צריכים שלש מאות קילו בשר עם הכשר פלוגני", ולוקחים בשר פגולים ושמים עליהם הפלומבות של.... ומשוקים את זה, ולקח עמו כעשר שקיות, וכשבא להראות את זה לאחראיים, נכנס למשרד שלהם והניח את השקיות בחוץ, ולקח עמו כמה דגמאות להראות להם, וכשיצא לקחת את שאר השקיות בחזרה ראה שהם נעלמו, ואמר גם כן יש גנבים? והגיע אליו אחד מהאחראים של תעשיית הבשר הטרף, והרים אקדח קרוב לראשו ואמר לו, אם אינך עוזב את ארץ ישראל דמה בראשה, וברח לארצות הברית.

וכבר ידוע שבעתונים כבר פרסמו בערך 2000 מקרים איך שתפסו טרפות עם הכשרים מהדרים. - ואחד שאל אותי פעם לגבי הכשר של הרב..., האם זה טוב ומהדר, אז ספרתי לו שפעם פגשתי יהודי מבית שמש שעובד במפעל גדול של בשר, וספר לי שבאותו מפעל מגיע קונטיינרים של בשר, עם כל מיני הכשרים גלאט ואינו גלאט, וגם בשר בלי הכשר וגם בשר שעבר את התאריך - וגם הרבה פעמים הפריזער על האניה נתקלקל וממילא הבשר כבר מסריח וכשמגיע הוטרינר לבדוק את איכות הבשר, אם הוא מוצא בשר מקלקל הוא שופך על זה דיו מיחד וזורק את זה לאשפה בחוץ, ולאחר שהוא הולך לוקחים בחזרה את הבשר ומשפרים את זה עם חומרים כימיים, ועושים מזה אכל מיחד "דלישעס", ומשוקים את זה לאיזה בית אבות. ה"י. - ועוד מעשה מבהיל היה עמי, שהלכתי להיכל שלמה לפני 15 שנה לדרוש להם

על כַּשְׁרוּת, וּלְאַחַר הַדְּרָשָׁה שְׁאַלְתִּי אוֹתָם כַּמָּה מְנַקְרִים טוֹבִים (שְׂוִדְעִים הַלְכוֹת נְקוּר בְּכָל פְּרָטִיָּה), יֵשׁ לָכֶם, וְאָמְרוּ לִי שְׁנַיִם, וְשְׁאַלְתִּי אוֹתָם וְכַמָּה מְנַקְרִים אַתֶּם צְרִיכִים, וְעָנּוּ לִי בְּעֶרְךָ 500, וְנְקוּר זֶה בְּכֶרֶת, ה"י.

הַרְבַּ מוֹרִיד חֶלֶב דְּאוֹרֵייתָא בְּהַתְנַדְּבוֹת

בְּבֵית שְׁמֵשׁ גֵּר רַב שְׁכִיּוֹם הוּא בְּעֶרְךָ בֵּן שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְהָיָה גֵּר בְּחִיפָה בְּעֶרְךָ חֲמִשִּׁים שָׁנָה. לְפָנַי חֲמִשִּׁים וְחֲמֵשׁ שָׁנָה בְּחִיפָה בְּתַלְמוּד תּוֹרָה שְׁלָנוּ לְמַדְתִּי אֶצְלוֹ, הוּא הָיָה מֵהַרְבָּנִים הַגְּדוֹלִים בְּחִיפָה בְּאוֹתוֹ זְמַן.

לְפָנַי שְׁלוֹשׁ שָׁנִים בְּעֶרְךָ, דְּבִרְתִּי אֶתוֹ בְּטַלְפוּן, שְׁאַלְתִּי לְשַׁלּוֹמוֹ וְסִפְרְתִּי לוֹ עַל הַעֲבוּדָה שְׁלִי, עַל הַסְּפָרִים שְׁאַנִּי מוֹצִיא לְאוּר וְכְדוּמָה, תּוֹךְ כְּדֵי דְבוּר הַגְּעָנוּ גַם לְנוּשָׂא הַפְּשָׁרוֹת, שְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ מֵה יֵשׁ לוֹ לומר עַל "נְקוּר", וְכֵן סִפֵּר לִי, שְׁכַשְׁהִיָּה רַב בְּחִיפָה הֶלֶךְ כָּל שָׁבוּעַ לְכַמָּה אֶטְלִיזִים וְהוֹרִיד חֶלֶב דְּאוֹרֵייתָא מֵהַבְּהֵמוֹת, אִךְ הַחֶלֶב שְׁמִדְרַבְּנָן לֹא הוֹרִיד כִּי לֹא הָיָה לוֹ פְּנָאֵי לְכַךְ, שְׁאַלְתִּי הָאֵם עָשָׂה כֵּךְ בְּכָל הָאֶטְלִיזִים, אָמַר, לֹא. שְׁאַלְתִּי, מֵה עִם שְׁאָר הָאֶטְלִיזִים אָמַר לִי, מִי שְׂיִכּוֹל וְיוֹדֵעַ נְקוּר שְׂיִוְרִיד, הוּא עֲצָמוֹ עָשָׂה זֹאת בְּהַתְנַדְּבוֹת וְלֹא יִכַּל לְהַגִּיעַ לְכָלָם.

אֲכִילַת חֶלֶב מוֹבִיא אֶת הָאָדָם לְכַפֵּר בְּאַלְקֵי יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׂרַאֲנוֹ אֶצֶל שְׁבִתִּי צְבִי יְמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ.

וּבְנוֹסְף לְזֶה נְבִיא גְבִית עֲדוֹת מִבֵּית דִּין הַגְּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם - אִיךְ שְׁשִׁבְתִּי צְבִי לְקַח מַנִּין וְהָאֲכִיל אוֹתָם חֶלֶב הַכְּלִיּוֹת שֶׁהִיא אֲסוּר כְּרַת וְעָשָׂה עַל זֶה הַבְּרָכָה בְּרוּךְ אַתָּה ד' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מִתִּיר אֲסוּרִים, כְּמוֹ שְׁמוּכָא בְּסִפֵּר תּוֹרַת הַקְּנָאוֹת לְרַבְּנוּ יַעֲקֹב מֵעַמְדִין וְצ"ל וְהִיא קְבוּצַת מְאָמְרִים וּכְתָבִים נֶגֶד שְׁבִתִּי צְבִי וּמְתֵי סוּדוֹ, נִדְפָּס בְּאִמְסִטְעֶרְדָּאם תְּקוּ"ב. וְנִדְפָּס בְּדְפוּס צִלוּם בִּירוּשָׁלַיִם תְּשִׁל"א ע"י הוֹצָאַת מְקוּר, וּז"ל: טָפְס קְבֻלַּת עֲדוֹת בִּירוּשָׁלַיִם תוֹב"ב: בְּמוֹתָב תְּלַתָּא בֵּי דִינָא כַּחְדָּא הוֹינָא, וְאַתָּא לְקַדְמָנָא הַחֲכָם הַכּוֹלֵל מֵהוֹר"ר מִשֶּׁה חָבִיב אִישׁ סְפָרְדִי וְהַעִיד בְּתוֹרַת עֲדוֹת (בְּלִשׁוֹנוֹ), וּז"ל בְּלַה"ק: אֲנִי מַעִיד שְׁמִפְרָסָם הַדְּבָר בֵּין תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים בִּירוּשָׁלַיִם וְחֶבְרוֹן, שְׁשִׁבְתִּי צְבִי תר"ו קָדָם שֶׁהִמִּיר דָּתוֹ, הָאֲכִיל חֶלֶב כְּלִיּוֹת לְעִשְׂרָה מִיִּשְׂרָאֵל, גַּם צִוָּה לָהֶם לְהַקְרִיב פֶּסַח בַּחוּץ לְאֶרֶץ וְהָאֲכִילָם כְּסִדֵּר אֲכִילַת פֶּסַח, גַּם עָשָׂה בְּרָכָה עַל אֲכִילַת חֶלֶב בְּזוֹ הַנְּסָחָא, בְּרוּךְ אַתָּה ה' מִתִּיר אֲסוּרִים, וְגַם שְׁמַעְתִּי דְבָר זֶה מֵאָדָם אַחַד בְּעַל תּוֹרָה גְּדוֹל שֶׁעָשָׂה גַם כֵּן דְּבָר זֶה וְאַחַר כֵּךְ עָשָׂה תְּשׁוּבָה,

שְׁנִיסְפוּ בְּשׂוֹאָה הָיוּ גְּלִגּוּלִים, [עוד שְׁמַעְתִּי מִשְׁמוֹ שֶׁהֵם הָיוּ מְדוּרוֹ שֶׁל מְרַדְכִי הַצְדִּיק וְאָכְלוּ שֵׁם בְּסֻעוּדָה לְכֵן נֶאֱסָפוּ כָּעֵת רַח"ל מִפְּנֵי שְׁנֵהֲנוּ מִסֻּעוּדָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע, וְזֶה הָיָה הַתְּקוּן שֶׁלָּהֶם (וְרַבִּים יֵצְאוּ נֶגֶד דִּיבּוּרוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק) וְאֲנִי הִקְטַן אָבִיא רֵאִיָּה לְדַבְרָיו, שְׁכִפְדוּעַ שְׂאוֹתוֹ רָשָׁע 'הֵיטְלָר' יִמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ, הָיָה מִקְפִּיד בְּכָל יוֹם וְיוֹם שִׁיְהַרְגוּ דוּוֹקָא עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אִישׁ לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר, אִכְרָ כְּתוּב בְּאַנְצִיקְלוֹפֵדְיָה - הַחֲשִׁבוֹן בְּדִיוֹק לְפִי בְּתֵי הַגּוֹ, וְכִמְהָ שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מְקוֹם בְּבֵתִי הַגּוֹ הָיָה חוֹפֵר בּוֹר גְּדוֹל וְהַכְּנִיס לְשֵׁם לְעֶרְךָ 1600 יְהוּדִים וְכִסָּה אוֹתָם, וַיֵּשׁ כִּמְהָ אֲנָשִׁים שָׁזָכוּ לְהִינָצֵל וְלִהְשָׂאֵר בְּחַיִּים סָפְרוּ אֶת זֶה] וְזֶהוּ מְרוֹמְזוֹ כִּנְגַד עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים שְׁקָלִים שֶׁשָּׁקַל הֶמֶן הָרָשָׁע - לְאַחֲשׁוּרוּשׁ, שֶׁגַם אִז נִתְחַיֵּיבוּ כְּלֵיָה מֵאוֹתוֹ סִיבָה - שְׁנֵהֲנוּ מִסֻּעוּדָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּגִמְרָא מְגַלָּה (יב): "מִפְּנֵי מָה נִתְחַיֵּיבוּ שׁוֹנְאִיָּהֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁבָאוֹתוֹ הַדּוֹר כְּלֵיָה? אָמַר לָהֶם: אָמְרוּ אִתְּם! - אָמְרוּ לוֹ: מִפְּנֵי שְׁנֵהֲנוּ מִסֻּעוּדָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ רָשָׁע", ע"כ. - עוֹד יְדוּעַ מִעֲנִין מִשְׁפֵּט נִירְנַבְרַג שְׁבְדִיוֹק נִשְׁפָּטוּ וְנִתְלוּ עֲשֶׂרֶת נְאֻצִּים י"מ"ש, וְהֵם כִּנְגַד עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הֶמֶן וְהֵם בְּעֲצָמָם גַּם אָמְרוּ כֵן, (ובְּהַמְשָׁךְ נִדְבַר מִזֶּה בְּהַרְחֵבָה).

אִיתָא בְּגִמְרָא מְגַלָּה (ז' ע"ב): "חַיֵּב אָדָם לְכַסּוּמֵי בְּפוּרְיָא עַד דְּלֹא יָדַע בֵּין אָרוּר הֶמֶן לְבְרוּךְ מְרַדְכִי". וְהַעֲנִין הוּא שְׁעַל יְדֵי שִׁישְׁתָּה י"ן, יִזְכֶּה לְצִאת מַגְשָׁמִיּוֹת הַדַּעַת, וְלִהְכַנֵּס לְרוּחַנְיּוֹת הַדַּעַת - הַדַּעַת הָאֲמֵתִית וַיִּתְבָּאֵר לְהֵלָן.

כְּתוּב בְּסֵפֶר קַב הַיָּשָׁר (פָּרָק קב): בְּשָׁר בְּגִימְטְרִיָּה מְנִין הַשָּׁנִים שְׁחֵיו הָאָבוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב בִּיחַד עוֹלָה תַק"ב בְּגִימְטְרִיָּה "בְּשָׁר"^[כ] שֶׁהֵם

ודם, שהם כנגד 400 מחנה עשו דקליפה כנודע. ואפשר לפרש דהא דמרדכי הצדיק לבש "שק", כדי לתקן את ענין הנ"ל, "שק" גימטריה 400 [ראה באריכות בראשית חכמה].
[כ] והנה כתבנו לעיל, דמכח חטא אדם הראשון נעשה מן אות אל"ף אות עי"ן, וזהו בתיבות "כתנות עור", שהיה צריך להיות "אור" - באל"ף, ולכן "נרגן מפריד אלוף" (משלי טז, כח), כמבואר ענין זה בכמה ספרי מקובלים (עיין שלה"ח"א, מאמר בית דוד, דף טז), והאבות תיקנו חטא ופגם זה על ידי שלש תפילות: שחרית, מנחה, ערבית - שהן ראשי תיבות "שמע". והנה ידוע (עיין זוהר חלק א', דף קס"ז עמוד א', ותיקוני זוהר בסופו, תיקון י', דף קמ"ז עמוד ב'), שמכח חטא אדם הראשון גברו שתי קליפות: שור וחמור, וחמור הוא קליפת ישמעאל, ושור הוא קליפת אדם, ותיבות "אדם", "ישמעאל" הן גימטריא תַק"ב, כמנין השנים שהיו האבות חיים בעולם הזה, כי אברהם היה חי קע"ה שנים, יצחק - ק"פ שנים, יעקב - קמ"ז שנים, קע"ה וק"פ וקמ"ז - צרפם יחד - יהיו תַק"ב שנים, כי האבות הן בקדושה נגד הקליפה. וזהו הסוד (שמות כב, ל) "ובשר בשדה טריפה לא תאכלו", כי "בשר" הוא גם

גם שְׁמַעְתִּי שְׁבַשְׁנַת תכ"ה גִּילָה שְׁבַתִּי צָבִי עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד..... עוֹד שְׁמַעְתִּי מֵהַחֶכֶם הַכּוֹלֵל הָרַב אַבְרָהָם יִצְחָקִי אב"ד ור"מ דְּסַפְרָדִים כַּעֲיָה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹב"ב, שֶׁשָּׁמַע מְרַבּוֹ הַגְּדוֹל הַחֶכֶם הַכּוֹלֵל מֵהוֹרֵר מִשֶּׁה גְּלָאֲנָטִי אוֹמֵר, מִתְחַלֶּה לֹא הֵייתִי מְבוֹה לְשַׁבְּתָאִי צָבִי יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ, אַף עַל פִּי שֶׁלֹא הֵייתִי מֵאֲמִין בּוֹ, רַק אַחַר שְׂרָאִיתִי כְּתַב יָד שֶׁל שְׁבַתִּי צָבִי יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ שְׁכַתְּב לְכָאן לְאַחַד שֶׁהִיָּה מֵאֲמִין בּוֹ, וְחַתַּם אֶת עֲצָמוֹ אֲנִי הוֹי"ה אֱלֹקֵיכֶם שְׁבַתִּי צָבִי, דִּהְיִנּוּ שְׁכַתְּב שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּכַתִּיבְתוּ, אַחַר זֶה אֲנִי מַחְרִים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם.

הַרְבֵּנוֹת מִגְּלָה עַל אֲטִלְיֹ בַחֲפִיפָה שְׁלֵעֶרֶךְ 30 שָׁנָה קִנּוּ הַבֶּשֶׂר מֵהָעֲרָבִים

בְּעֶרֶךְ לִפְנֵי 25 שָׁנָה הִגִּיעַ אִישׁ אֶחָד לַרְבֵּנוֹת וּסְפָר שְׂרָאָה מִשְׂאִית עוֹמֶדֶת בְּגָבוֹל וּמַעֲבִירָה בֶּשֶׂר מֵהָעֲרָבִים, הוּא הַמְּשִׁיף לַעֲקֹב אַחַר הַנְּעֻשָׁה וְרָאָה שְׁמוֹלִיכִים אֶת הַבֶּשֶׂר הַנ"ל לְאֲטִלְיֹ כֶּשֶׁר בַּחֲפִיפָה. - הַרְבֵּנוֹת חִקְרוּ אֶת הַדָּבָר וְאָכְנוּ גִילּוֹ כִּי כִּבְר שְׁלוֹשִׁים שָׁנָה עוֹשִׂים כֶּהָ, לְכֵן כְּתַבּוּ בְּעֵתוֹן אֶת הַמַּעֲשֵׂה הַנּוֹרָא שֶׁהַתְּגַלְתָּהּ וְעַל כָּלֵם לְהַכְשִׁיר אֶת הַפְּלִים וְלַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. - וְלֵאחֶר שְׁגַמְרְתִּי אֶת הַדְּרָשָׁה כַּמַּעַט כָּלֵם קִבְלוּ עַל עֲצָמָם לֹא לְאָכוֹל יוֹתֵר בֶּשֶׂר בְּהֶמָּה. - וּמִי יוֹדֵעַ מַה בְּאֲמַת הוּא אוֹכֵל, וּמִמֶּשׁ צְרִיכִים מְשַׁגְּיחִים יִרְאִי שְׁמִים בְּאֲמַת מֵהַשְּׁחִיטָה וְעַד לְהוֹבְלָהּ וּבְחֻנּוֹת עֲצָמָה - וְכוּלֵי הָאִי וְאוּלֵי.

רַב מֵאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל בּוֹדֵק 21 בְּתִי שְׁחִיטָה וְכָלֵם נְבִלוֹת וּטְרָפוֹת

לִפְנֵי 26 שָׁנִים, הֵייתִי אֶצֶל רוֹפֵא לְפִתּוּחַ קוֹל בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, שֵׁם פְּגַשְׁתִּי תַלְמִיד שֶׁל ר' מִשֶּׁה פִּינְשֵׁטִיין זצ"ל, ר' רַאוּבֵן פְּרֶלוֹבִיץ (עָוֹעֲנִיו 12, רְחוּב 43) הַתְּלָמִיד הַזֶּה הָיָה הַמְּנַקֵּר בְּמוֹנָסִי. כְּדַרְכָּם שֶׁל תַּלְמִידֵי חֻכְמִים דְּבַרְנוּ בְּנוֹשְׂאֵי לְמוֹד, תוֹךְ כְּדֵי דְבוֹר הַגְּעֵנוּ לְנוֹשְׂאֵי הַשְּׁחִיטָה, סִפְרְתִי לוֹ עַל הַסְּפָרִים שֶׁהוֹצֵאתִי לְאוֹר וְאָמַר לִי "כֵּן, אֲנִי מִפִּיר טוֹב טוֹב אֶת הַסְּפָרִים הָאֵלּוּ וְהַשְּׁתַמְשְׁתִּי עִם זֶה הַרְבֵּה", וְאָמַר לִי: תִּדַע לָךְ שְׁבַאֲמִרְיָקָה עוֹד לֹא נִמְצָא אֲטִלְיֹ שֶׁהַקָּצֵב שֵׁם מִפִּיר וְיוֹדֵעַ הַלְכוֹת נְקוֹר. - עוֹד סִפֵּר לִי שֶׁעֲכָשׁוּ הוּא מִגִּיעַ מֵהַמְקֹנָה שֶׁל רַחֲמֵסְטְרִיוֹקָא וּפְגַשׁ שֵׁם רַב מֵאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל שֶׁשְּׁלַחוּ אוֹתוֹ הַרְבֵּנִים מֵהַרְבֵּנוֹת לְאֲמִרְיָקָה לְבִדּוֹק אֶת הַכְּבֵד שְׁשׁוּלְחִים מִשֵּׁם לְאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי עֲכָשׁוּ נוֹדַע לָהֶם כִּי עַד עֵתָה אֶכְלוּ כְּבֵד בְּלֵי נְקוֹר^[כו]. וְאָמַר לִי שֶׁהִלֵּךְ עִם

הרב ל-23 מפעלים ששוחטים שם בשך ומתוכם 21 היו ממש נבלות וטרפות. אמרתי לו: בבקשה ממך תסדר לי פגישה עם אותו רב! אמר לי אין צורך בכך, לך עכשו למקוה שם תפגש אותו, עשיתי כך והלכתי למקוה, ומיד כשהגעתי לשם ראיתי והבנתי מי הוא הרב שהגיע מארץ ישראל, שאלתי אותו: האתה הרב מארץ ישראל מעיר פלוגי? אמר לי כן! נתתי לו שלום והוא החזיר לי שלום, שאלתי אותו: האם ראית את חבורי שחברתי על השחיטה ששלחתי לעירך? אמר לי: אכן אני מכיר את כל הספרים ולמדתי

מסמך 671 - מצב הנקור בארצות הברית

יהודים יקרים משיח צדקנו מחכה לנו שנחזר בתשובה ויבוא אלינו במהרה. בית דין צדק מירושלים החליט שכל אלו שרוצים לקבל סמיכה על נקור בתור מנקה מקחה שאפשר לסמוך עליו, עליהם לעמוד לבחינה לפני הרבנים הגאונים הרב הגאון רבי מרדכי מלאכי שליט"א ולפני הרב הגאון רבי ברוך מייזליש שליט"א ואחרי אישורם בכתומת ידם ויתנו הבד"צ הסמיכה שלהם.

ידידכם הכ' הדל שבישראל זלמן בריזל

ירחון תרנ"ה הופיע בעיר סאטמער שנת תרצ"ו, בעת ששמש ברבנות כ"ק אדמו"ר הגה"ק רבנו יואל מסאטמער זצ"ללה"ה. והופיע על ידי הרה"ג מוה"ר שמואל שווארץ זצ"ל בן בנו של הקול אר"ה זצ"ל, והיה בן בית אצל רבנו הקדוש מסאטמער זי"ע ולא עשה שום דבר קטן או גדול בעיר בלתי הסכמת רבנו זצ"ל.

לקט שנת ו' גליון ב' ששנ"ה - לאפרושי מאיסורא סימן י"ט:

להתודע ולהגלות להעומדים על הפקודים להשיג בעניני נקור כי השמנונית שעל הכבד הוא אסור מדין חלב גמור דמלבד מה שמבאר בספרי נקור: דבאותו צד שהמרה תלויה בה חלב הדבוק שם הוא חלב של היתר שבקיבה שאסור, עוד נפרש ונצמד שם מחלב שעל בית הכוסות שהוא השמלה שקורין פרוסה שאסור וענוש כרת ר"ל, ויען כי הכותב דבר עם איזה משגיחים ולא חלו ולא הרגישו שיש שום אסור בשמנונית הכבד אפילו מטעם הא' ומילתא דשכיחא שהנשים לוקחות מהדקות הראה והכבד מחבר כמות שהוא ולא כולי עלמא דיני גמירי, על כן צריך לעורר ולהזהיר על זה להסיר המכשלה הזאת מקרב ישראל. עוד צריך להזהיר על מה שקרוב להפסד במה ששכיח שבהריאות מן הדקות נשאר שם מהחצר הכבד שקורין פלעקין ויש שם ב' קרומים וקרום א' שלצד הכבד אסור משום חלב הקרב המנח עליו ובקל יכולין לבוא לידי מכשול בזה, מחמת כי שכיחא מילתא ולא כולי עלמא דיני גמירי, על כן חוב על המשיגיחין לקיים מאחז"ל חזקה על חבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתקן.

גם בענין הכבד הלבן הנקרא ווייסע לעבער שמבאר בספרי הנקור שלא לבשלו מחמת חוטי הדם המרבין בה כי אם לנקרו תחלה ואחר כך לצלותו דאם נשאר איזה חוטי דם, נורא משאב שאב ואחר כך מי שרוצה לבשלו הרשות בידו, והנה הרבה טבחים מוכרין זאת בשם גראשיצל או פרעזיל בלי שום נקור ובלתי הודעה להבחין בין צלי לבשול, על כן גם בזה החיוב על המשיגיחים שיתנו עיניהם עינא פקיחא להשיגח על זה.

הרבה מתוכם. אמרתי לו: אני רוצה להמשיך לדבר אתך בנושא הזה, אמר לי בסדר! נכנסנו לבית המדרש וישבנו שם בשעה, ממש עד קרוב לזמן הדלקת נרות, היות והייתי קדם לכן אצל רופא לפתוח הקול היה בידי מכשיר הקלטה וכך יכלתי להקליט את כל השיחה. - וכך ספר לי הרב: "הלכתי יחד עם הגאון טיבורט שטרן שליט"א, מחבר שו"ת השבי"ט, היינו ב-23 בתי שחיטה וראינו ש-21 מהם נבלות וטרפות. - אמרתי לו ספר נא לי מה היה המכשול בכל ה-21 מפעלים עד כדי כך שאמרת שהם נבלות וטרפות האם כי שוחט אחד שוחט 60 בהמות בשעה אחת? אמר לי מה אכפת לי כמה שוחטים בשעה אחת, אני רציתי לראות חלפים כשרים חפשי ולא מצאתי ב-21 בתי השחיטה חלף אחד כשר לרפואה! כמו כן ספר לי: מצאתי איזה שוחט מחשובי הקנאים מחסידי קהלת סאטמר הקדושה ונתן לי לבדוק את הסכין, אמרתי לו: יש כאן פגיונות! ענה לי השוחט עם כל החצפה: "ציוני משגע ימח שמו, לך לארץ ישראל!!! לא נבהלתי ועניתי לו דוקא אני חסיד בריסק ואיני לוקח כסף מהמדינה הציונית אז מה תגיד עכשו על החלף הפגום? ענה לי שוב פעם: "ציוני ימח שמו כי אתה גר בארץ ישראל!!! המשכתי ללכת לשוחט נוסף וגם הוא הגיב באפן דומה. שאלתי אותו מדוע הגעת מארץ ישראל דוקא עכשו? ענה לי: כל הלשונות והכבדים אנחנו מקבלים מאמריקה וסמכנו שזה כשר כי הם גם תמכו בנו (נתנו לנו כסף), אך עכשו שיצא הקול בעיר ושהיה מפרסם בעתון כנ"ל שהכבד אינו מנקר שלחו אותי לתקן את ענין הנקור של הכבד ועכשו שכבר באתי לתקן את הכבד בדתתי גם את השחיטות ומצאתי שהרבה מהם נבלות וטרפות.

עוד ספר לי כי הוא גם רב וגם שוחט, וכשהוא הולך לשחוט 6 בהמות, עומדים 45 אנשים שוחטים ומשגיחים וכאן שוחטים 60 בהמות לשעה ויש רק 4 אנשים: 1. שוחט, 2. בודק פנים, 3. בודק חוץ, 4. פלאמבירער [השם את החותמות]. - יש עוד הרבה לספר, אך אכמ"ל.

כי משמש בעשרה לשונות

הרב שלום רובין היה ראש ועד הכשרות באמריקה מטעם ממשלת אמריקה. והוא שלח לי מכתב שם כותב כך: לפי כמות הלשונות בשר כשר ששולחים לא"י צריך לכל בהמה להיות 10 לשונות, וצריך לי מסמך בו רשום כמות הלשונות ששלחו. - בדרך צחות אמר: ידוע מחכמינו זכרונם לברכה "כי משמש בד' לשונות" ואלו באמריקה, "קודה" (פרה) משמש בעשרה

לְשׁוֹנוֹת... וְאֲנִי מוֹסִיף, כָּאֵן בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל "קוּה" מְשַׁמֵּשׁ ב־27 לְשׁוֹנוֹת...
כְּשֵׁרוּאִים כִּמָּה כּוֹתָבִים בְּעֵתוֹנוֹת עַל הַסֵּרֶת הַכְּשָׁרִים מִחֲנִיּוֹת שֶׁתִּפְסוּ שֶׁהַבְּשָׁר
שְׁלֵהֶם בָּא מִהָעֲרִבִים בְּשָׁר שְׁחֹר. וּלְדַאֲבוּנֵינוּ זֶה מָה שֶׁאֲנַחְנוּ אוֹכְלִים, הָאֵם
זֶה חֲדוּשׁ שֶׁכָּל יוֹם בָּאִים מִכְּתָבִים מוֹעֵד הַרְבָּנִים עַל יְתוּמִים וְאֶלְמָנוֹת? רח"ל.

מִסְמָךְ 571 - בְּרוּךְ מֵרַדְכֵי מֵיִזְלִישׁ שְׁלִיט"א

הַרְבֵּי מֵיִזְלִישׁ הוּא מִנְקַר רֵאשִׁי בַפ"ת חֲתָן הַגֵּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּפֹרָס
מוֹהַר"ר אַבְרָהָם חַיִּים נֶאֱחָל זַצ"ל בַּעַמ"ח סְפָרֵי שִׁיעוּרֵי תוֹרָה קִצּוֹת
הַשְּׁלַחַן וְעוֹד.

ב"ה, כַּחַג הַפֶּסַח שְׁנַת ה' תִּשְׁמ"ג לַפ"ג נִזְדַּמְּן לִי לַחֹג אֶת חַג הַמִּצּוֹת
בֶּאֱרֶצֶה"ב בְּעִיר בְּרוֹקְלִין נוֹא יֵאָרֵק.

בַּיּוֹם א' דְּחוּה"מ בִּיקְרָתִי בַק"ק קְרִית קֶאשׁוּי אֲשֶׁר בְּבַעַדְפֶּאֲרֵד הִילֵלְס נוֹא
יֵאָרֵק אֲצֵל הַגֵּאוֹן הַצַּדִּיק הַמְּפֹרָס מוֹהַר"ר רַפָּאֵל בְּלוֹם שְׁלִיט"א
אַבְדֵּק"ק קֶאשׁוּי יַע"א, וְהִרְאָה לִי הַגֵּה"צ אַבְדֵּק"ק קֶאשׁוּי שְׁלִיט"א הַרְבֵּה
חֲתִיכוֹת בְּשֶׁר שֶׁקֵּנוּ בְּאִיטְלִיזִים חֲרַדִּים שְׁבוּיֵלִיאַמְסִבּוֹרֵג וּבֶאֱרֶא פֶּאֲרֵק וְעוֹד
בְּחֻזְקַת מִנּוּקָר נִמְלַח וְהוֹדַח וּמוֹכֵן לֵאכִילָה, וְנִשְׁתַּמְּמֵתִי עַל הַמַּחְזָה הַנּוֹרָא
שְׁנַתְּגַלָּה לְעֵינַי וְכַמְעַט לֹא רִאִיתִי כֹהֵנָה בְּכָל הָאֲרֻצּוֹת שְׁבִיקְרָתִי לְמַעַן הַדְּרוּשׁ
וְהַחִיקוֹר בְּמַצֵּב הַנִּיקוֹר, וְגַם בְּמִקּוֹמוֹת שְׁמִצְאָתִי הַזְּנַחָה מְרֻבָּה בְּעֵינֵי נִיקוֹר
הַחֵלֶב בְּכוֹלָם לֹא הִי הַמַּצֵּב יְרוּד בְּעֵינֵי הַנִּיקוֹר כֹּזֵה, וְהִיּוֹת שְׁמִצְאָתִי חֵלְבִים
שׁוֹנִים עַל אוֹתָן הַחֲתִיכוֹת, עַל כֵּן אֶפְרָטָם כֹּאֵן אַחַת לְאַחַת מֵה שְׁרִאִיתִי בְּעֵינַי
אִז בַּיּוֹם א' דְּחוּה"מ פֶּסַח תִּשְׁמ"ג בַּקְרִית קֶאשׁוּי:

מִצְאָתִי עַל הַבְּשָׂר שְׁנִמְכַר מוֹכֵן לֵאכִילָה:

א. הַרְבֵּה חֵלֶב עַל דִּיקַע טַעַנְדֶּעֲרֵלִיין מַחֲלֵב הַכְּלִיּוֹת מִמֶּשׁ שֶׁאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה
וְעוֹנְשׁוֹ בְּכֶרֶת רח"ל, וְגַם מַחֲלֵב הַקֶּרֶב הִיָּה מוֹנַח עֲלָיו. ב. רִאִיתִי כַּמָּה
חֲתִיכוֹת גְּדוּלוֹת הַנִּקְרָא בְּסִפְרֵי נִיקוֹר (וּבֵא"י) טְרִיפָה קֶאֲלֵנְעֵר וְהִיָּה עֲלָיו
וּמִתְחַתּוֹ חֵלֶב שֶׁאֲסוּר מִן הַתּוֹרָה. ג. מִצְאָתִי הַבְּשָׂר שְׁבִין צֵלַע י"ב לִי"ג שֶׁלֹּא
הִיָּה מִנּוּקָר וְהִיָּה שֵׁם חֵלֶב. ה. מִצְאָתִי קִצָּה הַצֵּלַע הִי"ג (הַסְּחוּס). ו. מִצְאָתִי
סְחוּסֵי הַחֻזָּה (מִכְמָה חֲתִיכוֹת) שֶׁלֹּא הוֹסֵר כְּרֵאוֹ. ז. מִצְאָתִי שְׁנִשְׂאָר קִצָּת מִהַקְרוּם
שֶׁעַל הַיּוֹתֶרֶת (לְצַד הַכְּבֵד). ח. נִשְׂאָר קְרוּם הַכְּסָלִים שֶׁהוּא מַחְמֵשׁ קְרוּמִים
הַמוֹזְכָּר בַּחז"ל. ט. חֵלֶב שֶׁעַל הַשְּׁפוֹנְדֵר (שְׁתַּחַת הַקְרוּם). י. חֵלֶב שֶׁעַל הַרִיפֶאֲלַע
מִצְאָתִי עֲלָיו בְּשַׁפְע. יא. חוּטֵי דְכַפְלֵי שְׁבִין הַצֵּלְעוֹת. יב. סְחוּסִים שֶׁל צֵלְעוֹת
י"א י"ב (בְּלֵי נִיקוֹר). יג. חֵלֶב הַקֶּרֶב שְׁבִין הַרִיפֶאֲלַע לְכִין הַיּוֹתֶרֶת (עֵיין אוֹרְחוֹת

חיים). יד. שומן שעל הצלעות בכל השטח שתחת הטרפז. טו. מצאתי שלא הוסר הקרום העב היוצא מבשר האדום (הריפאלע).

היוצא מכל הנ"ל כי הדברים מזעזעים עד מאוד בראותי הצד השווה שבהם כי הקצבים שעסקו בניקור חתיכות בשר שהראו לפני אינם בקיאים בהלכות ואומנות הניקור כדבעי, ומה שעושים הוא להוריד הקרום לבר כל אשר יעלה על המזלג (וגם בזה מניחים שיריים), אבל חלב הכסלים והכרס ועוד ועוד לא מנקרים כמעט, וגם חלב הכליות משאירים וכן כל הנ"ל.

אנא עורו נא! התעוררו נא! חוסו ורחמו על אחיכם בני ישראל והצילו אותם הצלת הנפש והגוף החזירו את עטרת קדושת ישראל ליושנה, והעצה לזה לעשות מיד תיקון גדול בהעמדת מנקרים ומשגיחים יראי השם שיהיו בקיאים הדק היטב בכל הלכות ומלאכת ואומנות הניקור בדרך המקובל דור אחר דור.

ומה מאוד יכאב הלב בראותי אנשים חרדים מדקדקים בקלה כבחמורה ומתרחקים מצ"ט שערי היתר שלא לפגוע בשער אחד של איסור נכשלים בשגגה בלי יודעים באיסור חלב החמור מאוד. - תקותי חזקה שתעשו כל מה שביכולתכם לעשות להעמיד מצב מעמד הניקור על כנה הראשון כמו שנהגו בימים הקדמונים שהוא הוא הדרך המקובל דור אחד דור עד לראשונים והאמוראים והתנאים עד משה רבע"ה שקיבל כן מסיני בלי שינוי כל דהוא. - זכות הצלת הרבים ממאכלות אסורות בפרט איסור חלב החמור (שעונשו בכרת רח"ל) יעמוד לכם שתוכלו להוציא את הדבר מכח אל הפועל להעמיד הדת על תילה ותשרה שכינה במעשי ידיכם ותזכו לכל הבטחות והיעודים המוזכר במדרשים לשופטי העם ומנהיגיו אתם וזרעיתכם וזרע זרעיתכם עד עולם כמבואר בר"ח שעה"ק פי"ב בשם מהר"י אבוהב זצ"ל, ובזכות פרישת ממאכלות אסורות נזכה כולנו במהרה לגאולה האמיתית בביאת משיח צדקינו בב"א.

הכו"ח מתוך צער ובטחון

ברוך מרדכי מייזליש

מנקר ראשי בפ"ת חתן הגאון הצדיק המפורסם מוהר"ר אברהם חיים נאה זצ"ל בעמ"ח ספרי שיעורי תורה קצות השלחן ועוד. קבלתי קבלה על ניקור חלקי אחורי והקדמי והפנים עוד לפני ארבעים וחמש שנים מאת המנקרים המומחים הרב ר' ראובן קלפוס בן הגה"צ ר' צבי קלפוס זצ"ל

ומהרב ר' אברהם בן ציון מייזליש זצ"ל שהם למדו וקבלו קבלתם מראשי המנקרים הצדיקים הר"ר ברוך ברוורמן זצ"ל ומאת הרב הצדיק הר"ר אלטער מגדלסון זצ"ל בשנת תרפ"ג בירושלים עיה"ק שהם שימשו בתור ראשי המנקרים עוד בזמנם של הגה"ק מרן רבי שמואל סלנט זי"ע והגאון הקדוש רשכבה"ג מרן רבי יהושע לייב דיסקין זצ"ל.

"להשבית עצת הַמֶּן עִמְלֶק אֲשֶׁר קָרַד בְּדָרְדֹרַד" בְּנִימְטָרִיא (2689) כְּמִנְיֵן "אָמַר רַבָּא מִיְחִיבֵי אִינִישׁ לְבִסּוּמֵי בְּפּוֹרִיאַ עַד דְּלֵא יָדַע בֵּין אָרוּר הַמֶּן לְבְרוּךְ מְרַדְכֵי עִם הָאוֹתִיּוֹת (57) וְעִם הַבּוֹלָל (1)

מִי יֹאכִילֵנוּ בֶּשֶׂר

"מֵאִין לִי בֶּשֶׂר לְתַת לְכָל הָעָם הַזֶּה כִּי יִכְפוּ עָלַי לֵאמֹר תִּנְהַ לְנוּ בֶּשֶׂר וְנֹאכְלָה. לֹא אוֹכֵל אֲנִי לְבִדִּי לְשֵׂאת אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה כִּי כְבֹד מִמּוֹנֵי וְאִם כָּכָה אֶת עֲשֵׂה לִי הֲרֵגֵנִי נָא הֲרֵג אִם מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאֵל אֲרֹאֶה בְּרַעֲתִי" (במדבר פרק

יא יג-טו)

סודות חֲדָשִׁים שְׁנַתְגָלוּ - הַבֵּית יִשְׂרָאֵל זִי"ע מְצִיל אֶת אַחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית מְאֹכִילַת חֶלֶב דְּאוֹרֵייתָא. מִכְתֵּב שְׁנַתְקַבֵּל מֵהַגַּה"צ רַבֵּי מֹשֶׁה אֱלִיעֶזֶר פֶּאפֶּנֶר שְׁלִיט"א רַב וְאַב"ד בֵּית מְדֻרֵשׁ סַעֲלִישׁ טְשָׁאָרְטְקוֹב בְּנֵי בְרַק.

דְּבָרִים הַמוֹכָאִים לְהֵלֵן נִכְתָּבִים בְּמַהֲירוֹת כְּדֵי לְקַיֵּם דְּבָרֵי הַצְּדִיק מְחוֹתְנֵי כְּ"ק הָאֲדַמּוּ"ר מֵהָאֲלִמִּין שְׁלִיט"א בְּבְרִיאוֹת גּוֹפָא וְנִהוּרָא מְעֻלְיָא בַס"ד וְנַחַת לְרוֹב מְפָל יוֹצְאֵי חֲלָצִיו, כּוֹלֵם אֶהוּבִים וְכֻלָּם בְּרוּרִים בְּלִי עֵין הָרַע וְכו'.

מֹשֶׁה אֱלִיעֶזֶר פֶּאפֶּנֶר, רַב וְאַב"ד בֵּית מְדֻרֵשׁ סַעֲלִישׁ טְשָׁאָרְטְקוֹב, בְּנֵי בְרַק. הַעֲלִיתִי עַד כָּאֵן עֲנִינִים הַשְּׂכִיִּים לְמַחְבֵּר הָרַב הַגָּאוֹן מְרַדְכֵי גַבְרִיאֵל מְלֹאכֵי זצ"ל.

מקדמא דנא ימים טובא עברו כחמש עשרה שנים ויותר בעת למדו שעורים כסדרם עם דיוק הדין וההלכה למעשה, הלכה למשה מסיני, ומעשה רב איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום.

בידוע מדברי הרמ"א בהלכות טרפות, וזה לשונו: "ודברים אלו אי אפשר ללמד דרך הפתב על ידי למוד אלא לפי נסיון המעשה שהיא על ידי למוד איש מפי איש בראיה ממש", עד כאן מתוך דברי לשונו הקדוש.

מענין לענין באותו ענין ספר לי רב הגאון הנ"ל כמה פעמים וכן הנה המעשה ממש כלשונו: כמה שבועות לפני פסח קבלתי הודעה שהצדיק הקדוש הבית ישראל זצל"ה קורא לי, נסעתי לירושלים עיר הקדש וקבל אותי בחביבות, ואחרי דרישת שלום, אמר לי בתקיפות: אתה יודע באמריקה אוכלים יהודים יראים חלב שהיא דאורייתא רח"ל, ומבקש אני אותך שתסע לשם ותתקן את הענין על צד היותר טוב. אמרתי, רבי, הרי פסח בא, ומשמש אני כרב בתל אביב ואלפי אנשים באים אלי למכור חמץ. אמר לי, למכור חמץ יש הרבה רבנים שיכולים, אבל תקון חלב דאורייתא ה' ירחם, רק אתה יכול. על כן עזבתי הכל ונסעתי בדברי קדשו, וכן הנה שכל ארצות הברית אכלו חלב ולא ידעו בין מינם לשמאלם, וכרוך ה' ידוע והתפרסם בכל ארצות הברית התקונים שתקנתי בענין הניקור של חלב דאורייתא. וידוע שעשרות אלפים יהודים שומרי תורה ומצוות הפסיקו לאכול בשר בהמה, וגם הגאונים הצדיקים יצאו במחאה נגד מאכילי החלב - וידוע שפ"ק מרן אדמו"ר מקלויזנבורג אסר לכל חסידיו לאכול בשר בהמה, והאדמו"ר מקאשוי זי"ע, אמר שלא יהיה בשר כשר עד ביאת המשיח, ובמכתבו לכל חסדיו כתב לא לאכול לאכול בשר בהמה, ולהבחיל"ח האדמו"ר מוויזניץ מאנסי גם אמר לחסידיו לא לאכול בשר בהמה, ועוד כשלישים צדיקים עוררו על זה, ורצו להרוג את כולם בידוע, ונדפס בספר קול השוחטים ו' חלקים באריכות.

מכתב לכ"ק אדמו"ר מקאשוי שליט"א

ב"ה יום ד' לסדר "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" חודש אדר תש"נ לפ"ק ברוקלין נוא יארק.

אל מקור החכמה והתבונה, אב לחכמה ואם לכינה, עובר בעמק הלכה המצויינה, חלציו כגבור מזויינה, רבא דעמא מדברא דאומתא, ה"ה האשל הגדול אדיר בלבנון, בצל שדי יתלונן, הרב הגאון האמיתי רשכבה"ג

מופת הדור המפורסם בכל קצווי ארץ מאיר לארץ ולדרים, בחבוריו היקרים, כבוד קדושת שמו תפארתו מו"ה רפאל בלום אבדק"ק קאשוי שליט"א והגליל.

אחרי השתחואה מול הדרת גאוונו וקדושו הרהבתי בנפשי עוז לבוא ולהציע מול הדרת גאוונו שליט"א את אשר עם לבכי.

אני כותב את המכתב בלשון אידיש, [כאן מובא תרגום ללשון הקודש] כמו שדברתי אתכם בטלפון, ובזה אוכל לקיים שני מאמרים.

א. כל שיש "בידו" למחות וכו'.

ב. מאמר הנביא "קרא בגרון אל תחשך כשופר הרים קולך" וכו'.

האמת, בשעה שאני הולך לקיים את מאמר הנביא - עובד הבעל דבר וגורם כל מיני עניינים שלא אוכל לדבר, ואיני יכול בכלל לדבר, כמו שבכמה חודשים האחרונים איני יכול כלל לדבר ל"ע. [ואני צריך ללכת לרופא של פיתוח קול] וכשהקב"ה עוזר לי, ואני יכול כבר לדבר ב"ה, איני יכול לדבר אתכם בטלפון, היות שהתקשרתי כבר הרבה פעמים ולא ענו לי, וחשבתי שאולי מן השמים מעכבים אותי שלא אוכל לדבר בטלפון, כדי שאכתוב זאת ואז זה ישאר לדורות.

הענין שאני כותב עכשיו, זה נוגע אך ורק לכ"ק הקאשוי רב שליט"א, ולילדיו ולנכדיו שיחיו.

איני הולך לכתוב עכשיו ממצב השחיטה, בגלל שהדבר ידוע מזמן שמצב השחיטה כבר אינו כשהיה, ממש בחינת פשיטת הרגל. רק ברצוני לכתוב רק מעניין העופות שהקאשוי רב שליט"א בכבודו ובעצמו וילדיו ונכדיו אוכלים זאת שנה אחר שנה, ואין פוצה פה ומצפצף.

כבר דברתי כמה פעמים עם הילדים שליט"א, ועם עוד כמה אנשים מהעיר קאשוי, בענין מצב השחיטה.

מופיע כמה פעמים בש"ס ובשו"ע - שכל דבר שהוא מותר בדיעבד הינו אסור לכתחילה, (עיין נדה דף ח' או ט', שו"ע או"ח ה' חוה"מ, אולי תקי"ז, או תקי"ח, סימן נ"א, וסי' רנ"ו או רנ"ח בב"י, וביו"ד דרכי משה סימן ע' או ע"א, [אין הזמן מספיק לציין בדיוק המקורות] דהיכא דרגיל לעשות כן, הוי דיעבד דינו כלכתחילה, ואסור).

ובדיוק השבוע נזדמן לי לשמוע ווארט מהרה"ג ר' משה פיינשטיין זצ"ל, שהלך לבית השחיטה בסקרענטען והיו שם עמו כמה

מתלמידיו, והיה שם כמה שאלות להלכה בענייני השחיטה, ותלמיד אחד ראה שמשליכים את הבשר שהיה בו שאלות, ואמר לר' משה - הרי זה כשר בדיעבד, ומדוע משליכים את זה, וענה לו ר' משה מי רוצה להיות יהודי בדיעבד?.

השמלה חדשה (בסימן א') מביא את הגמרא בחולין (כח ע"א): "רבי אומר "וזבחת כאשר צויתך" (דברים י"ב כא) וכו'". [ועיין סוף מס' חולין].

ובמטה אשר (שם סעיף ב') בא"ד וז"ל: יש מקומות מבלי משים, ואין תוכחה, וכו' עוד שם בשם פרי תואר, ומה גם כי ירבו עליו הזבחים, קים לי בגויה דלא רמי נפשיה למעבד בדיקה הצריכה לסכין כאשר צונו ה' וכו'.

איני רוצה למנות את כל הבעיות שעלולים לקרות בשעה ששוחטים מהר, אפילו אם שוחטים רק 400 עופות לשעה, וכל שכן כאשר שוחטים 600 עופות לשעה ויותר, רק ברצוני לומר שהלוואי שהשחיטה תהיה כשירה בדיעבד בצירוף של שעת הדחק והפסד מרובה, ואם זה היה כשר בדיעבד לא הייתי כותב את כל המכתב הזה, אבל יש מצבים שבוודאי מתעוררים שאלות מדיני חמשה הלכות שחיטה, שעוברים בשאט נפש עליהם בגלל שיקולים של פרנסה, והרי יש לנו את הכלל של ר' זירא כיון שעבר ושנה נעשית לו כהיתר, ובחובתי לכתוב זאת כדי שירד ממני האחריות של "כל שיש בידו למחות" שמונח על גבי, ועל ידי המכתב הזה זרקתי את האחריות על גבו של כ"ק אדמו"ר שליט"א, שדבריו נשמעים בכל העולם, ואני את נפשי הצלתי.

והדבר ברור אצלי כשמש, שכ"ק הקאשוי רב שליט"א עם ילדיו שיחיו, שהם מדקדקים בכל עניין, ושכל מצווה תהיה בכל דקדוקיה ופרטיה, בפרט בהלכה למשה מסיני כמו תפילין, ומי מדבר מאתרוג שמביאים לכם כל כך הרבה אתרוגים כדי לבחור את המהודר, ויש זמן לכל ענין, אבל כשזה מגיע לשחיטה אזי יושב הבעל דבר, ואינו נותן לעשות דבר, לבעל דבר יש את הפטנטים שלו איך להפיל את האדם - בטענה שהרי אני בעצמי עומד בשעת השחיטה ובודק, מה אני יכול לעשות יותר מזה, זה הרי לדאבונינו רחוק מלהיות מספיק, ויש רק עצה אחת שלא להיכשל, כמו שהמחבר בעל "שמירה טובה" כותב: שאין מי שיודע מהנעשה בבית השחיטה למעט מהשוחט עצמו, שהוא שוחט הרבה שנים עם הרבה ניסיון.

והדבר ברור אצלי שאם אחד מילדי הקאשוי רב היה מקיים מאמר חז"ל "תלמיד חכם צריך שילמוד כתב שחיטה ומילה" והיה שוחט בעצמו, כל העיר קאשוי לא היו מכניסים בשר אפילו בשר עוף. חוץ אם היו מקימים בית שחיטה מהודרת כמו שצריך, עם כל ההלכות. איני רוצה להאריך יתר על המידה, וכשיבוא הזמן אי"ה אני אסביר לכ"ק פנים בפנים.

ויש בידי עצה קלה לבני קאשוי שליט"א, אפשר לקנות בית שחיטה לא רחוק מהעיר, ואפשר לקבל זאת מאד בזול, וכל אחד שרוצה לאכול משחיטה כשירה ישלם \$2000.

הגמרא אומרת שלביאת המשיח יזכו אחד בעיר ושניים במשפחה, וידוע מהספרים הקדושים שעניין השחיטה הוא אחד מהגורמים הגדולים ביותר שמעכבים את הגאולה, ואיך אנו רוצים לקבל פני משיח צדקינו עם שחיטה כזו? (ראה בספר דרך הנשר, ברית מטה משה על הגש"פ ועוד).

וידוע שהבעלזער רב זי"ע אמר בביהמ"ד מאה שערים, בשנת תש"ד פרשת ויקרא, אחרי שכלל ישראל עברו את החורבן הגדול לדאבוננו (השוואה), צריכים לחנך את הילדים ולהכין את הדור לקראת ביאת משיח צדקינו, שלא נתבייש בעת שיגיע, ולכן כתוב ויקרא בא' זעירא, שצריך לחנך את הילדים הקטנים.

ואמר שני עניינים שצריכים להקפיד עליהם, טהרת המשפחה, וכשרות, אלו היסודות שצריכים להתאמץ עבורם.

איזה פנים יש לנו אם כזה שחיטה? שעל ידי כך אנו שוחטים את ילדינו, וכי עם כאלו פנים אנו יכולים לילך לקבל פני משיח צדקינו? וכי לזה התכוונו רבותינו הקדושים? זה מה שהכניסו לנו רבותינו?

החת"ם הקדוש לימד אותנו "חדש אסור מן התורה", וכי השחיטה ששוחטים את העוף והגוי אוחז את העוף בשעת השחיטה, אינו דבר חדש?

והמהירות, ששוחטים כל כך הרבה עופות במעט זמן, אינו חדש? הרי כתוב בתורה כאשר ציויתך!!!

אין בידינו עצה איך להתמודד עם זה, רק לעשות כמו שזקנינו היו עושים! - לאחוז את העוף ביד, ולשחוט במעומד ובזריזות, והשוחט צריך שיהיה לו גיבוי מספיק למה שהוא עושה.

אני מסכים לבוא אליכם ולסייע בידכם להקים בית שחיטה מהודר כמו שראינו אצל הדורות הקודמים.

וה' יהיה בעזר כבוד תורתו הרמה להציל את כל היושבים תחת דגלו מכל מכשול, ובפרט בענין אכילה כמבואר ברמב"ן וברמב"ם ז"ל, וצריך האדם להיות נזהר מאוד מאכילת איסור או ספק איסור.

ומאזה אנכי לכ"ק ולכל ביתו שמחת פורים, ונזכה לשמוע מהרה בשורות טובות ומנחמות ציון וירושלים ואומר בזה שלום ידידו אוהבו הנאמן.

הק' שלום יהודה גראס

אבדק"ק האלמין יצ"ו

נב. שלחתי מכתב נחוץ בענין פקוח נפשות לפני כמה שבועות, גם כן שלחתי אחר כך פאקס הסבר על התשובה ועדיין לא קבלתי תשובה על זה.

הנ"ל

ומובא בספר "אהבת חיים" להמקובל הצדיק הנסתר^[כז] רבי חכם מנשה זי"ע בפ'רשת "שמייני" שהביא בשם אחד הצדיקים - שמי ששומר את עצמו ממאכלות אסורות מוכרח שיעשה לו נס למעלה מדרך הטבע. ולעניות דעתי זה ברור שזוהי מדה כנגד מדה שכפה את יצרו מלאכל כדרך הטבע כך השי"ת מכוּפף הטבע בפניו.

אמרנו למעלה "ארור המן" בגימטריה "ברוך מרדכי" ובגימט' ריה "בשר" גימטריה שנותיהם של האבות הקדושים תק"ב - 1502.

ובזה אפשר לפרש דברי השו"ע (אורח חיים סימן תרצה ב'): חייב איניש לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי: הגה ויש אומרים דאין צריך להשתפר כל כך אלא שישתה יותר מלמודו (כל בו) וישן, ומתוך שישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהרי"ל). - ששעל ידי שתיית היין מתגלה הדעת האמתית כמו שאמרו חז"ל נכנס יין יצא סוד, ואז רואים האמת לאמתו וזוכים לקיים ולא יבוש מפני המלעיגים עליו, ומגלים האמת,

[כז] הערה, המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זי"ע - אמר עליו - שהוא ראש הל"ו צדיקים נסתרים - ובזמן השואה הנוראת גילו לכמה צדיקים מהשמים - שחכם מנחם מנשה זי"ע [עם עוד כמה צדיקים] בתפילתו המיוחדת גן על ארץ ישראל שלא יגיע לשם השואה ה". והלכו אליו רבי יהודה צדקה זי"ע (ראש ישיבת פורת יוסף) ועוד גאונים עד שהצרך להסכים - ובתנאי שלא יגלו. ומפאן רואים עד כמה גדול כוחו בשמים.

מי הוא ההמן האמתי ומי הם שלוהיו אנשי הערב רב וזה נחויץ שאם לא מגלים את ההמן ח"ו הקב"ה שולח המן חיצוני רח"ל כדגמת האירני שאמר על עצמו שהוא המן האמתי. ועוד על ידי שתית יינה של תורה שהוא הזוהר הקדוש זוכים לומר את האמת בלא מורא כדאמרו בזוהר פרשת תזריע (מ"ו ע"א): אמר לון ההוא בר נש, בקיטרא דעיטא חד אתיתון גבאי, ודאי לאו אתון אלא מאינון דדיוריהון בבי רבי שמעון בר יוחאי דלא דחלין מכלא [ביאור: אמר להם אותו האיש, בקשר של עצה אחת באתם אלי, ודאי אינכם אלא מאותם שדיורם בבית רבי שמעון בן יוחאי, שלא פוחדים מהכלו. אי בני דאתיין אבתראי יקטרגו בכו, איך מלייכו באתגלייא. [ביאור: אם בני שבאים אחרי יתקוטטו עמכם על שבזיתם אותי, איך היה דבריכם בגלוי ולא נתתם לבככם לירא מבני שהם חכמים גדולים?] אמרו ליה אורייתא הכי הוא, דכתיב, (משלי א) בראש הומיות תקרא בפתחי שערם בעיר אמריה תאמר. ומה אי במלי דאורייתא אנן דחלי מקמך, הא נשתכח בכסופא קמי קדשא בריך הוא. ולא עוד, אלא דאורייתא בעי צחותא. [ביאור: אמרו לו, התורה כך היא, שכתוב (משלי א) בראש המיות תקרא בפתחי שערם בעיר אמריה תאמר. ומה אם בדברי תורה אנו פוחדים מפניה, הרי נמצא בבושה לפני הקדוש ברוך הוא, ולא עוד, אלא שהתורה צריכה צחות, כלומר שיהיה אדם תוכו פברו ולא יחניף לשום אדם בעולם מלדבר את אמת התורה בגלוי]. וכל לומדי הזוהר הם נמצאים בבית מדרשו של רבי שמעון בר יוחאי ומקבלים יראת שמים ולא מפחדים ברעה בעולם ואומרים את האמת, ומי שרגליו עמדו על הר סיני ולא פחדו מפני האש הגדולה [כח] גם היום מוכנים למסור נפשם על השם יתברך ותורתו.

[כח] ובזוהר בהעלתך (דף קנב.) קרי לעוסקים בחכמת האמת אינון דהוו קיימי בטורא דסיני. וזה לשונו: חפימין עבדי דמלכא עלאה [החכמים שהם עבדים של מלך העליון], אינון דקיימו בטורא דסיני [אותם שעמדו על הר סיני], לא מסתפלי אלא בנשמתא, דאיהי עקרא דכלא אורייתא ממש וכו' [אינם מסתכלים אלא בנשמת התורה שהיא עיקר כל התורה ממש, כלומר שיודעים שבסיפורים וגם בגופי התורה יש פנימיות, שהם רזי התורה והכוונות שצריך לכוון בכל מצוה ומצוה], עד כאן לשונו. [ונכתב בצדו, אמר מעתיק: משמע אותם שאינם יודעים סודות התורה לא עמדו על הר סיני]. ולזמנא דאתי, זמינין לאסתפלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא. [ולעתיד לבוא הם עתידים להסתכל ולהתבונן בנשמה של הנשמה של התורה, כי אחר תחיית המתים עתיד הקדוש ברוך הוא לדרוש תורה חדשה בסודות נעלמים, מה שאי אפשר בזמן הזה לידע מהותה].

ובגלל זה הזוה"ק מביא ומזהיר אותנו 172 פעמים בביטוי "עקב", וכמוכא בעץ חיים שבבעקבתא דמשיחא יכשלו בחלב באחוריים שהוא אסור ברת, "עקב" עקבתא דמשיחא, ועוד שדרפם לנשך בעקבו, להתרחק מן הערב רב, שאומרים על בשר חלב שהוא בשר כשר.

ובספר אור המאיר מרחיב לכאר, את פונתו של אחשורוש הרשע, (שמות מגלת אסתר) וז"ל: "משתה שבעת ימים - כלומר משתה כזה שיש להם אחיזה בז' הפכיים, ועל פן נתחכם לבל תהיה להם ארוכה למחלתם, ונתייעץ להחטיאם במאכלות אסורות ויין נסך פנודע", ע"כ. ומדוייק בלשוננו שעל מאכלות אסורות אין "ארוכה למחלתם", ה"י.

האמוראים הקדושים על ימי הגאולה, והסתרת פנים

כתב הספורנו: "אוי מי יחיה משומו קל" (במדבר כ"ד כ"ג) - כענין שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (בסנהדרין צ"ח ע"ב): אמרו האמוראים הקדושים: "ייתי ולא אחמיניה" - כלומר יבוא המשיח בדור שיבוא ואין אנו חפצים להמצא אותו דור, על אף שנפסיד מלראותו, וכבר פרשתי שלא היו הקדושים האלו יראים מיסורי הגוף, אלא ראו ברוח קדשם בלבול המוחות והסמיות עינים, שיהיה בעקבא דמשיחא, ולרב קדשתם ידעו, שלא יהיה בהם כח לסבל זאת, וזה שאמר הכתוב: "אוי מי יחיה משומו קל" - וי לצרה! לאלו שיחיו בדור הזה... אלו שיחיו בדור ביאת המשיח - וי להם! מפני שלא תהיה להם אף זכות להגאל רק משום כבוד השם יתברך

עוד אפשר לפרש: "מי יחיה משומו קל" על דרך שכתב הספורנו, שהוא כענין שאמרו "ייתי ולא אחמיניה" - שראו שפלות המצב של הדור האחרון, ואם כן באיזו זכות ישראל נגאלים? ועל זה מתרץ, הדין הוא דכתיב: "וסלחת לעוונתי כי רב הוא" כי גדול הוא יתברך, בשביל כבוד שמו יתברך...

וממשיך ואומר הגה"צ הרב פתיה ז"ע: ונראה לי בבאור פונתו כי בתחלה כשיצאו ישראל לקראת האלקים היו מתיצבים בתחתית ההר ואחר כך נאמר: "וירא העם ויגעו ויעמדו מרחק", כי היו יראים פן תאכלם האש הגדולה הזאת וימותו. והיה מקצת מהעם שהיו ששים ושמחים לקראת השכינה ולא רצו לזוז ממקומם הראשון לעמד מרחוק אפילו אם ימותו ממש, ועליהם הוא מה שכתוב בזהר הנזכר "אינו דקיימו בטורא דסיני", כלומר ולא נעו ועמדו מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, ולכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

וכמו שִׁנְאָמֵר: (ישעיה פרק מח יא) "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אַעֲשֶׂה כִּי אֵיךְ יִחַל וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן".

כְּמוֹ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם כֵּן בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, רַק זֶה שִׁירָאת ה' בְּלִבּוֹ יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֵּין הַזּוֹכִים

אֵיִתָּא בְּפִרוּשׁ הַרַב"ד דְּמַסְכַּת עֵדִיּוֹת, וּמְבַאֵר גַּם כֵּן בְּמִדְרָשׁ: גַּם לְעֵתִיד תִּהְיֶה מִכַּת חֲשָׁךְ כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, וַיְהִי אֲנָשִׁים שְׂאִינָם רְאוּיִים לְרֵאוֹת בְּגִדְל הַטּוֹבָה וְגַם יוֹלִיכוּ אֶת יִשְׂרָאֵל שְׁנִית בְּמִדְבַּר הַזֶּה, וַיְהִי שֶׁם הַבְּרֹר, וּמִי שְׂאִינוֹ רְאוּי - יִדְחָה חֲלִילָה. עַל כֵּן עַל כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל לְחַשֵּׁב בְּנַפְשׁוֹ בְּאִיזָה מַצָּב הוּא עוֹמֵד, כִּי הֵרִי בְּאֵמֶת כָּל אֶחָד מֵלֹא הוּא בְּעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ אִיזוֹ תְּנוּעָה חֲשׂוּבָה יוֹתֵר לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכָל אֶחָד צָרִיךְ לִירָא, מִי יוֹדֵעַ הֵאֵם יִזְכֶּה הוּא וַיְהִי בֵּין הַהוֹלְכִין, כְּשִׁיעֲזוֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתִהְיֶה הַגְּאוּלָּה הַשְּׁלֵמָה, וְיִלְכוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוֹ, וְכָל הַנְּחֻמּוֹת הַמְּפָרְשׁוֹת בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְדַבְרֵי חֻכְמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, תִּתְקַיְּמָנָה, וְיִקַּבֵּל עַל עַצְמוֹ לְעִבּוֹר אֶת ה' בִּירְאָה וּלְהִרְבּוֹת בְּמִצּוֹת, וּירַחֵם עָלָיו ה', שִׁיזְכֶּה לְהִיּוֹת בֵּין הַזּוֹכִים, מֵאוֹתָן אֵלּוֹ שִׁיזְכּוּ לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוֹ, וְיִתְקַן הַכֹּל לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה עוֹד קִדְּם הַגְּאוּלָּה. (חד"ת תשט"ז, עמוד ק"נ).

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בָּא בְּגִלְגּוֹל אַחַת לְחַמְשִׁים שָׁנָה, כְּדִי שְׂלֹא יִטְעוּ הָעָרֵב רַב אֶת יִשְׂרָאֵל

בְּסִפְר הַקְּדוּשׁ זוֹהַר חֵי בְּרֵאשִׁית (על הזוהר בְּדף כ"ה ע"א בְּדִפִּי הַסֵּפֶר ד' צ"ו) מֵהַגְּאוּן הַקְּדוּשׁ מְקַמְאֲרָנָא זי"ע, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "שֶׁהָעָרֵב רַב הָיָה חֵלֶק הָרַע שֶׁל מֹשֶׁה, וּבִכְתָבֵי הָאֵר"י שַׁעַר הַפְּסוּקִים כְּתוּב, דְּמֹשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה אַחֲזוּ בַדְעַת דְּקִדּוּשָׁה וּכְנַגְדָם הָעָרֵב רַב בַדְעַת דְּקִלִּיפָה, וּלְכֵן חָשַׁב שִׁיכוֹל לְתַקְנָם וּלְהַעֲלוֹתָם לְקִדּוּשָׁה וּמֹשֶׁה רָצָה לְתַקְנָם... וּמֹשֶׁה עֲצָמוֹ יָקוּם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְיִתְגַּלְגַּל גַּם בְּיָמֵים אֵלּוֹ דְרָא בְּתִרְאָה בֵּין עָרֵב רַב... וְעַתָּה רׁוֹב הַדּוֹר וְרֵאשִׁים שְׂלָהֶם הֵם עָרֵב רַב, וּמֹשֶׁה בָּא בְּעִבּוֹר וּבְגִלְגּוֹל - אַחַת לְחַמְשִׁים שָׁנָה, שְׂלֹא יִטְעוּ רְאִשֵׁי עָרֵב רַב אֶת יִשְׂרָאֵל לְדַרְכֵים שׁוֹנוֹת... עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשָׁה. (מְבַאֵר כֵּן בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת נִשְׂא דְהֵרֵאשִׁים בְּכָל אֲתֵר וְאֲתֵר יְהִי מֵהָעָרֵב רַב וְתִמְלֵא הָאֲרִץ חֻמְס מִפְּנִיָהֶם, וְשֵׁם מֵהַזְהַר הַקְּדוּשׁ פְּרִשְׁת תִּצַּא דְּבִסּוּף הַגְּלוּת יִשְׁלֹטוּן עַל יִשְׂרָאֵל רְמָאִים וְדִינֵי שְׁקֵר וְעָרֵב רַב עַן שֵׁם).

וְעַתָּה רוב הדור עם הָרָאשִׁים שְׁלָהֶם מִהָעֶרֶב רב, וְשָׁלָא יִטְעוּ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכֵים מְקַלְקָלוֹת, הַזֶּהָר מִן הַיּוֹעֵצִים לְפִי דְרָכּוֹ, שֶׁתִּלְךְ בְּדֶרֶךְ הַחֲדָשָׁה לְבִזּוֹת אֶת כָּל הַתְּפִלָּה וְהַמְצוּוֹת בְּסִכְלִיּוֹת שֶׁל כְּסִיל בְּחֶשֶׁךְ הוֹלֵךְ, כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה הַטָּיִמָּה וְהָאָרֶז, שֶׁהִטְעָה אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּדַרְכֵים מְרוֹרוֹת פְּלִעָנָה, וְכֵן בְּכָל דּוֹר, וְלִזֶּה הַיּוֹצֵר לְהַתְגַּלְגֵּל מִשֶּׁה רַבְּנוֹ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר כְּמוֹ מֶרֶן הָאֵר"י וְרַבֵּי יִשְׂרָאֵל בְּעַל שֵׁם טוֹב וְכֵן בְּכָל דּוֹר צְדִיקִיָּא, שְׁלָא יִטְעוּ עֶרֶב רַב עִם רָאשִׁים שְׁלָהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל וְכָל זֶה מְבָאָר (בְּלִקוּטֵי תוֹרָה לְהָאֵר"י ז"ל פְּרָשַׁת וְאַתְחַנּוּ) לְמַעַיֵן בְּעֵינֵים מְאִירוֹת, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ. (זוהר ח' בְּרֵאשִׁית ד' ק"ג).

אֵיטָא בְּמִדְרַשׁ תְּנַחוּמָא (פְּרָשַׁת בְּחֻקוֹתֵי סִימֵן ג'): **"רַבֵּי אֶלְעָזָר אָמַר אִם אֵין עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה מֵעַצְמוֹ, הַקָּב"ה מַעְמִיד עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ רַע**^[כט], שְׁגִזְרוּתֵיו

[כט] תחקיר מיוחד של שופרניזו מגלה פרטים חדשים-ישנים אודות שורשי האנטישמיות האירנית. מסתבר, שאיראן היתה בעלת הברית הקרובה ביותר להיטלר בתקופת מלחמת העולם השניה, ואזרחיה ממש סגדו לצורך היהודים אדולף היטלר ימח שמו. האיראנים של אז ניסו לעשות את הכל כדי לשכנע את הנאצים להשמיד גם את היהודים שבארץ ישראל. השואה, מסתבר בכלל לא זרה לאיראנים...

התחקיר המעניין של שופרניזו, שמזכיר לנו שלא רק האירנים רצו לשלוח אותנו לאלאסקה, אלה גם "ידידנו" מהמערב (אמנם בתור "עבדים", אלא שהבעיה היתה שאלאסקה לא הסכימה שיגיעו אליה יהודים, למרות שהיה מדובר בפליטים מגרמניה הנאצית).

לא זו בלבד, אלא שמסתבר גם שעצם שינוי שמה ההיסטורי של "פרס" ל"איראן" הגיע בהשראת הנאציזם ותאוריית הגזע הנאצית הידועה לשמצה. ע"פ ספרו של ההיסטוריון האמריקאי אדווין בלאק, השאה הפרסי בתקופת הנאצים, רזה שאח פאהלאבי, כל כך התלהב מתאוריית הגזע, ומעליונות הגזע הארי, שהוא ראה את הפרסים משתייכים אליו, ולכן שינה את שמה של "פרס" ל"איראן", שם שמשמעותו בפרסית אינו אלא: "הגזע הארי!"

אירן של אז היתה המוקד של כל הפעילות הנאצית במזרח התיכון. יהודי בבל נושאים עימם צלקת קשה מה"פארהוד", אותם פרעות אנטישמיות בחג השבועות 1941, שבהם טבחו הערבים ביהודי בגדאד ושללו את ממונם, בזמן נסיון ההפיכה הנאצי בעיראק. מסתבר שכל ההוראות למה שקרה באותה התקופה יצאו מאיראן, ולאחר שהמרד דוכא, נמלטו מתכנניו - לאירן.

התחקיר המקיף של שופרניזו, מגלה פרטים רבים נוספים על זהותה של אירן של היום, ומזכיר לנו שלמעשה המשטר הידידותי באירן (שחוסל ב-1979 ע"י המהפכה של חומייני, שהחזירה את אירן לשורשיה האנטישמיים) הוקם רק לאחר שהבריטים פלשו לאירן והקימו את המשטר הזה.

התחקיר גם מזכיר את שלושת דיוויזיות האס-אס הנאציות המוסלמיות של המופתי של ירושלים (שנמלט לאירן, ולאחר מכן לברלין) שנודעו לשמצה בשל מעשיהם הזוועתיים נגד

יהודים בתקופת השואה, בעיקר באיזור בוסניה. מתוך 30,000 הרוצחים המוסלמים שהיו בדיוויזיות אלה, היו יחידות שלמות של נאצים-איראניים, שגויסו בגלוי באיראן.

כפי שאפשר לראות, אכן נושא השואה כלל אינו חדש לאיראנים...

ההערצה המדהימה של האיראנים לנאצים, הביאה אותם לתלות שלטים ברחבי השווקים של טהרן, בתקופת השואה ומלחמת העולם השנייה, שבהם מצהירים מוסלמים השיעיים האנטישמיים של אירן: "בשמים א-ללה הוא אדונכם, אבל על הארץ:

אדולף היטלר (י"מ"ש). אגב, מבדיקה מהירה שביצעתי באינטרנט גיליתי ברשימת המפלגות הפאשיסטיות בעולם, שבאיראן היו 3 מפלגות נאציות (אפשר לראות את הכיתוב NAZY ליד שמותן), ששתיים מהן על פי הנאמר עדיין פעילות. **תשוו את הדגל של "המפלגה הנאציונל סוציאליסטית של איראן" עם הדגל של הנאצים...**

ועל זה נאמר, "מה שהיה - הוא שיהיה, ומה שנעשה - הוא שייעשה" (קהלת א, ט). **מגילת אסתר מגלה לנו, ששורשי עמלק השונא ההיסטורי לעם ישראל, נמצאים דווקא בפרס.** כזכור, המן העמלקי היה פרסי, וגם אחשוורוש הפרסי עפ"י חז"ל רצה לא פחות מהמן לחסל את כל היהודים בעולם (ר' משל התל והחריץ בגמרא מגילה י"ד ע"א. כמו כן חז"ל מספרים שכשאמר לאסתר המלכה "עד חצי המלכות" הוא התכוון עד לבקשת המשך בניית בית המקדש, שהפרסים הורו להפסיק את בנייתו באותה תקופה, משום שאחשוורוש היה מוכן לעשות הכל - חוץ מזה).

אמנם עשרת בניו של המן נתלו, אך זרעו של המן לא חוסל (וכמובן שזרע עמלק ממשיך להתקיים עד ביאת גואל צדק), וכמו ש"מבני בניו של המן למדו תורה בבני ברק" (מסכת סנהדרין דף צ"ו ע"ב), כך גם צאצאים אחרים שלו, מן הסתם, המשיכו להתקיים. חז"ל מספרים במדרשים השונים על מגילת אסתר, שרבים מהעמלקים שבאותה תקופה הסתירו את שנאתם ליהודים ועשו את עצמם כאוהבי היהודים (כמדומני שזה מובא בדברי חז"ל על "ורבים מעמי הארץ מתיידיים"), אך נשארו בסתר אנטישמים עוד יותר, ומן הסתם הרימו את ראשם בהמשך הדרך.

אגב, מעניין לציין שבקובץ "ירנן יעקב" היתה בעבר התייחסות לנשיא איראן הנוכחי אחמדי-ניז'אד כאותו המן שחז"ל אומרים שעתיד לקום באחרית הימים, אם עם-ישראל לא יעשה תשובה.

הגרעין האירני: **נשיא אירן אחמדינג'אד**

אלסקה אקספרס: הרעיון שנתן נשיא אירן השבוע להגלות את היהודים ל.. אלסקה אינו חדש. הוא הוצע בימי השואה ודוקא ב...ווינגטון

לזכותו של נשיא אירן יאמר שהוא אינו נוהג לשמור דברים בבטן. בנאום חגיגי שנשא במסגרת ועידה שנערכה בטהרן בחדש אוקטובר תחת הכותרת "עולם ללא ציונות" הצהיר האיש בפשטות: "את ישראל צריך למחוק מעל המפה".

אם בתחילה היה מי שחשב שמדובר בפליטת פה מביכה של פוליטיקאי טירון, בא מחמוד אחמדינג'אד והראה לכולם שהוא מתכוון בדיוק למה שאמר. בחדשים האחרונים חוזר נשיא אירן ומשמיע שוב ושוב את הגיגיו האנטישמיים קבל עם ועולם. לדידו השואה אינה אלא מיתוס שהיהודים בדו מלבם, מדינת ישראל עתידה להשמד בנשק גרעיני אירני במסגרת מלחמת התרבויות הקרבה ובאה בין העולם המערבי לבין האימפריה האסלאמית שיעודה הוא "לשלוט בכל פסגות ההרים של העולם" כלשונו

קְשׁוֹת כְּהֶמָן^{לב}, וּמִשְׁתַּעֲבֵד בְּהֶן, וּמִתּוֹךְ כֶּךָ עוֹשִׁין תְּשׁוּבָה, שְׁנֵאמַר (יְשַׁעְיָהוּ נט):
 "כִּי יָבֵא כְּנָהָר צַר רוּחַ ה' נוֹסְסָה בּוֹ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל", ע"כ.
 וּבְדוּרֵינוּ אָנוּ הַעֲמִיד לָנוּ הַקֶּבֶ"ה אֶת מֶלֶךְ פָּרֶס - 'אִירָאן', יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ
 וְרוֹצֵה לְכַלּוֹתֵינוּ. [וְשֵׁמוֹ "הֶמָן"^{לא}] כֶּךָ אָמַר לְבַד שֶׁהוּא נִכְדוֹ - וְגַם
 שְׁמוֹ בְּאִירָנִית כֶּךָ עַל כֵּן צְרִיכִים אֲנַחְנוּ לְהִתְחַזֵּק בְּיִתְרַת בְּעֵינֵי הַכְּשָׁרוֹת,
 וּלְהִזָּהֵר מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת בְּכָל צַד שֶׁהוּא.

של השליט מטהרן ואילו את היהודים - יש להניח שכונתו למעטים שישרדו את האפוקליפסה האירנית המתוכננת - יש לשלוח למקום אחר. לאן בדיוק? לנשיא האירני יש שפע של הצעות מקוריות. מבחינתו את היהודים אפשר לשלוח לגרמניה, לאוסטריה, לקנדה ואולי לארה"ב. נכון לשבוע שעבר הצעתו העדכנית של הפרסי המזוקן היא לשלוח את היהודים דוקא ל...אלסקה.

[ל] ועיין מהרש"א בחידושי אגדות 'ומא' ע"א) על הפסוק כי אנכי בעלתי וגו', שכולם יחזרו בתשובה על ידי שיעמיד הקב"ה מלך כהמן ומחזירן למוטב, עיי"ש.
 [לא] בשיעור המוקלט פרשת וארא, של כבוד הרב שמעון דהן שליט"א, הוא אמר בין שאר הדברים, כשהזכיר את נשיא אירן, ששמו עולה בגימטריה כשמו של הצורך העמלקי מפרס העתיקה, המן הרשע.
 האמת היא שהיה קשה לי קצת להבין לפי איזה חשבון הגיע כבוד הרב לגימטריה הזו, אבל בס"ד נראה לי שיייתכן שהבנתי את החישוב הנכון.
 שמו של נשיא איראן, כפי שאנחנו מכירים הוא מחמוזד אהמדינג'אד. אבל מסתבר שזה לא בדיוק השם שלו...

השם של נשיא איראן נכתב כך בפרסית: محمود احمدی نژاد, האות המסומנת באדום היא האות שגורמת את הבלבול בהגיית שמו של הנשיא הפרסי. השפה הפרסית אמנם משתמשת מזה מאות שנים באלף בית הערבי, אך ההגייה של האותיות בפרסית שונה מהגייתם בערבית. הגיית האות "ח" באלף בית הערבי, נעשית על ידי הפרסים כהגיית האות ה"א. רק הגיית האות ח'א (כמו כ' רפויה) הערבית נהגית כמו בערבית (מי שהוצה פרטים נוספים להגייה הפונטית הפרסית יוכל לבדוק באינציקלופדיה). אגב, האות ڄ היא תוספת פרסית לא"ב הערבי, והיא נהגית כ-ج, כמו בצרפתית. לכן הפרסים הוגים את שמו של הנשיא האיראני בתור "מהמוזד אהמדי נז'אד".

כעת אפשר לראות ששמו הפרטי של הנשיא האירני, כפי שהאירנים הוגים אותו, כפי שהוריו קראו לו כשנולד, שונה מכפי שהוא נכתב בתקשורת.
 אם כן שמו הפרטי של הנשיא האירני הוא "מהמוזד", תשאירו את ה"מה" ההתחלתיים, ו'+ד'='י', תוסיפו את ה-מ' השניה ותקבלו 50: כלומר נ', והנה מצאתם ש"מהמוזד" הוא בדיוק המן...

אגב, קראתי לפני מספר חודשים חידוש של מישהו, לגבי השם השני של הגמד האירני: "אהמדי". למעשה השם "אהמדי נז'אד" משמעותו הוא נצר למשפחת אהמד, וזה מזכיר מאוד את שם משפחתו של המן, כמתואר במגילה: "המן בן המדתא האגגי" (אסתר ג).

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָג ר' אֲשֶׁר קְרוּיז שְׁלִיט"א: מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה אֶצֶל הַבֵּית אֶהְרֵן
מִקְאֲרְלִין זְצוּק"ל, שְׁאַחַד מִמְקוֹרְבָיו עָשָׂה לוֹ טוֹבָה מְסוּיָמֶת, וּמִצַּד
חַיִּיב הַפֶּרֶת הַטּוֹב, אָמַר לוֹ הַבֵּית אֶהְרֵן - שְׂיִבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ אֵיזָה בְּקֶשֶׁה וַיִּשְׁתַּדֵּל
לְפַעוּל עֲבוּרוֹ, וְאָמַר לוֹ שְׁחַפֵּץ הוּא שֶׁהַבֵּית אֶהְרֵן יַפְעֵל עֲבוּרוֹ - שְׁלֹא יִכְשַׁל
בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת. נֶאֱנַח הַבֵּית אֶהְרֵן אֲנַחָה עֲמוּקָה וְאָמַר לוֹ שְׁזֵה דָבָר קָשֶׁה
מִדְּאֵי לְפַעוּל עֲבוּרוֹ. וּבִקְאֻמַּת כָּל אֶחָד צָרִיף לְהַתְפַּלֵּל וְלִבְכוֹת עַל זֶה, וְאִם
אֵין אָנִי לִי מִי לִין וּבְזִכּוֹת זֶה שֶׁל אֲכִילַת כֶּשֶׁר נִזְכָּה לְהַנְצִיל מִכָּל צָרָה חֹס
וְשָׁלוֹם וּבְמִהְרָה נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה שְׁלִימָה אָמוּ.

קָרָאנוּ בְּפֶרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה - א' זְעִירָא, שְׁעַם כָּל גְּדוּלוֹתוֹ שֶׁל
מֹשֶׁה רַבְּנוּ ע"ה הַקְּטִין וְהַנְּמִיד עֲצָמוּ וְלֹא הַחֲשִׁיב עֲצָמוּ לְכָלוֹם.

וְכָתוּב בְּמִדְרַשׁ שֶׁהָרִי הַקָּב"ה אָמַר לְמֹשֶׁה רַבְּנוּ ע"ה לְכָתֹב אֵלָיךְ רִגְלִי - וְהוּא
מִדְּעַתּוֹ כָּתֹב אֵלָיךְ זְעִירָא - מִהֲדִיו שְׁנוֹתֵר שֵׁם הַקָּב"ה עַל מִצְחוֹ - וּמִזֵּה
קָרַן עוֹר פָּנָיו.

רואים מכאן שאדם שמתנהג בענוה - הענוה מרוממת אותו מעל הכל. -
וְכָתוּב בְּפָסוּק "עֲקֹב עֲנוּה יִרְאֵת ה'", וּמְרומֶמֶת אוֹתוֹ מִפְּיֹן שֶׁהַקָּב"ה
בוֹחֵר לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינָתוֹ עָלָיו - וְכֵן עֲבוּדַת הַקְּרִבָּנוֹת מְבִיאָה הַשְׁרָאָה הַשְּׂכִינָה
כְּמוֹ שְׁכָתוּב בְּפָסוּק: "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קִרְבָּן לֵה'", וּפֶרֶשׁ רַבֵּינוּ הֵבֵן אִישׁ
חַי זַי"ע - מִכֶּם רֵאשִׁי תְבוֹת מְדָה כְּנִגְדַּ מְדָה, שֶׁהָאָדָם צָרִיף לְדַעַת שִׂישׁ
תְּשָׁלוֹם עַל מַעֲשָׂיו וּבְהִבִּיטוֹ עַל הַקְּרִבָּן חוֹשֵׁב שְׁחֲלִילָה הִיָּה יָכוֹל לְהִיּוֹת לוֹ
כֶּף - וְעַל יְדֵי זֶה חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה.

כָּל עֲנִין עֲבוּדַת הַקְּרִבָּנוֹת לְהַתְקַרֵּב לֵה' וְלָתֵת אֶת לִבָּנוּ אֵלָיו וּבְכֶף לַעֲשׂוֹת
נַחַת רוּחַ לֵה', וּבְכֶף מִתְכַּפֵּר וְנִמְנַע גְּזֵרוֹת קִשׁוֹת, וְעַתָּה שְׂאִין לָנוּ בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ וְאֵין הַקְּרִבָּת הַקְּרִבָּנוֹת, אָמְרוּ חַז"ל הַקְּדוּשִׁים "וּנְשַׁלְמָה פָּרִים
שְׁפָתֵינוּ" שְׁעַל יְדֵי שְׁלוֹמְדִים אֶת מַעֲשֵׂה הַקְּרִבָּנוֹת מַעֲלָה עָלָיו הַתּוֹרָה כְּאִילוֹ
הַקְּרִיבִם בְּפוּעַל, וְעוֹד נִדְרַשׁ מֵהָאָדָם לְהַקְרִיב קִרְבָּן מִעֲצָמוֹ - כְּלוֹמַר לָתֵת
מִשְׁלוֹ, מִתּוֹכוֹ, מִרְצוֹנוֹ, לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְזֶה הַקְּרִבָּן הַכִּי הַגְּדוֹל כְּאָמְרָם ז"ל
"רַחֲמָנָא לְבָא בְּעִי".

וּמוֹבָא בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ פֶּרֶשֶׁת נַח, שְׂאִם נַח הִיָּה מְבִיא קִרְבָּן לְפָנָי הַמְּבוּל הִיָּה
הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ מוֹחֵל לְכָל הַעֲבֻרוֹת וְלֹא הִיָּה מְבִיא מְבוּל לְעוֹלָם, וְאַחַר
שְׁנַח יֵצֵא מִן הַתְּבָה וְרָאָה הָעוֹלָם שְׂמֵם, עָמַד וְצַעַק רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם מִדְּתָךְ

רחום וחנון, איפה הרחמנות שלך שהחרכת ומחקת עולם גדול כזה של 10 דורות^[לב] עמד והקריב קרבנות.

אמר לו הקדוש ברוך הוא רעיא שטיא הייה לך להקריב קרבנות לפני המבול, ומאריך שם בגדל מעלת משה רבינו שמסר עצמו ונשמתו על כלל ישראל.

כל יום [לערך 10 פעמים ביום] אנחנו מבקשים על בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו, וכל מעלת בית המקדש היא שמקריבים קרבנות וכשמם כן הוא שמתקריבים לה, וזוכים להשראת השכינה. ומעלת הקרבנות היא שאדם מקריב את לבו לה' והראיה ממנחת עני שהתורה קוראת "נפש כי תקריב מנחה לה" שהגם שנותן רק מעט סלת, אך מכיון שזה כל מה שיש לו נחשב לפני הקדוש ברוך יותר מאלף עולות של שלמה המלך ע"ה, שמקריב את לבו ודמו.

היום ז' אדר ב' יומא דהילולא של הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקאלוב זי"ע, עבדתו בעלמא הדין הייתה למעלה מדרך הטבע וכל מעשיו היו בלתי לה' לכדו.

הוא הקדוש נולד בשנת תקי"א בכפר סערענטש ונתייתם בעודו ילד כבן שמונה שנים והכרח לרעות את צאן אביו ולפרנס בזה את אמו האלמנה.

ומעשה שפעם אחת אמרו להרה"ק ר' משה ליב מסאסוב^[לט] שבעיר הונגריה מצויה נשמה גדולה מאד, והלך לשם וראה ילד שרועה את האנזים של העירה, ומודה לה' ואומר רבש"ע אני מודה לך שנתת לי את האפשרות לרעות את האנזים ושבזה אני יכול לפרנס את אמי העניה, רבש"ע אם הייה לך אנזים הייתי רועה אותם בחנם.

רבש"ע חבל שאני לא יודע להתפלל כמו שאר ילדי העירה, אם הייתי יודע להתפלל הייתי מתפלל, אבל רבש"ע יש משהו אחד שאני יודע

[לב] וכתוב במדרש שהשם יתברך ענה לנח, אני אמרתי לך לעשות תבה שאני מביא מבול לעולם, היית צריך לילך לצעק ולעורר את האנשים מסוף העולם ועד סופו, הנה לך זמן 120 שנה, ולא עשית כלום רק דפקת מסמרות ועצים, ואם באו אליך אמרת להם שאני הולך להביא מבול לעולם, וצחקו ממך, ואתה עוד שואל איפה הרחמנות שלי? [לג] בספרו של האדמו"ר מטאש שליט"א מופיע גירסה שמדובר ברבי לייב שרה'ס זי"ע.

יותר מכלם, והוא גלגולי ראש, והתחיל להתגלגל פדי לעשות נחת רוח לרבש"ע עד שנתגלגל לידיו של הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב.

הקד' ר' משה לייב ונתן לאמו די מחיתה של שנה ולקח אותו עמו וגדלו עד שנעשה לרבי יצחק אייזיק מקאלוב זי"ע אמן.

אחרי הספור הזה - הקד' ונתגדל אצל רבי שמעלקע מניקלשבורג זי"ע והתגדל לאילנא רברבא.

וידוע המעשה שפעם אחת בערב שבת קודש, לקח הרה"ק מקאלוב זי"ע את זקני הרה"ק רבי יעקב פיש זצ"ל בקפיצת הדרך לעיר צפת, וטבלו במקוה האר"י וחררו לקאלוב עוד קודם שבת קודש, (עבודת עבודה להאדמו"ר מטאש שליט"א). - זכות רבנו יצחק אייזיק בן ריזל ומשה יחזקאל, וזכות כל הצדיקים תלמידי בעל שם טוב הקדוש יגן עלינו שישפע לנו שפע רב ישועות ורפואות לכל ישראל אמן.

ידוע שהדור שלנו הם גלגולים מדור המדבר כמו שכתוב בספר הגלגולים של רבנו חיים ויטאל זי"ע, וכמו שכתוב מתלמידי בעל שם טוב שדוקא בזכות החיילים וכלומר האנשים הפשוטים המאמינים באמונה טהורה בדברי צדיקים יבוא משיח, וזה לאו דוקא חיילים בצבא - הגם שבשביל זה שלחתי לכל החיילים 320,000 דיסקים שיש בהם 300 ספרים בכל דיסקן אז בואו ונראה מה ואיך אנחנו יכולים לעשות הנחת רוח הגדול להקדוש ברוך הוא, - בואו ונראה איזה קרבנות אנחנו ויהודים נשמות קטנות בדור עקבתא דמשיחא יכולים לתת להקדוש ברוך הוא? לתת משהו מעצמינו.

מעשה נורא בהשגחה פרטית

בזוהר פרשת מקץ (דף קצ"ח ע"ב): אתי בר נש לאתדכא כמה אינון דמסייעין ליה, ביאור: בא בן אדם להטהר, כמה מלאכים מוכנים לסייע לו להצליח.

בעת אספר לכם מה שקרה אצלי ביום שישי שעבר ויכולים אתם ללמוד מזה מוסר השכל, איך שהקב"ה מנהיג עולמו בהשגחה פרטית.

הכנתי מודעה גדולה - וכל אחד יכול לראות את המודעה שקראנו קדם, בדרך האחרון בספר זכותא דבר יוחאי:

ביום שישי באמצע התפלה נכנס לי בראש לעשות מודעה חדשה והנוסח הזה אמרתי מקדם. (נדפס בספר בדרכי הזוהר בגב הפריקה).

כָּבֵר כִּמְה יָמִים שָׁאֲנִי בְּיַסּוּרִים גְּדוּלִים מְאֹד בְּגִבִּי וּבְיָדַי הַשְּׂמְאֵלִית, וְלֹא יִכְלָתִי לִישׁוֹן מִגְדֹּל הַיַּסּוּרִים, וְכָל הַתְּרוּפּוֹת שֶׁלְקַחְתִּי לֹא עֲזָרוּ לִי בְּמָאוֹם, וְלִפְנֵי הַתְּפִלָּה חֲשַׁבְתִּי שְׂאֵחַר הַתְּפִלָּה אֲנִי מְכַרְח לְלַכֵּת לְבֵית חוֹלִים, כִּי לֹא יִכְלָתִי כָּבֵר לְסַבֵּל אֶת הַיַּסּוּרִים הָאֵלוּ.

אָבֵל הָיִית בְּאֲמֻצֵּעַ הַתְּפִלָּה נִכְנַס לִי בְּמִזְח הַמוֹדְעָה הַחֲדָשָׁה הַזֹּאת, הַחֲלֻטִּיתִי שָׁאֲנִי לֹא רוּצָה לַעֲכֹב אֶת הַמוֹדְעָה אֲפִילוֹ לְרַגֵּעַ אַחַד, וְאֲנִי צָרִיךְ לְהִכִּין אֶת זֶה תַּכְףּ וּמִיד, וְלֵאחֲרַי שְׂאֲכִין אֶת הַמוֹדְעָה, אֵלַי לְבֵית הַחוֹלִים בַּע"ה.

לְאַחֲרַי שֶׁגִּמְרַתִּי לְהִכִּין אֶת הַמוֹדְעָה, וְלְהַדְפִּיסָהּ, וּנְתַפְרָסִם בְּעוֹלָם, כָּבֵר הָיָה חֲצוֹת הַיּוֹם, וְלֹא רָצִיתִי כָּבֵר לְלַכֵּת לְבֵית הַחוֹלִים.

טְלַפְנָתִי לְהַרְוֹפֵא ר' אֵיתָמָר בְּרִים נ"י רוֹפֵא מְמַחָה אוֹרְטוֹפִיעֵד, וְשָׂאֵלְתִי אוֹתוֹ מִתִּי הוּא יָכוֹל לְקַחַת אוֹתִי, וְעָנָה לִי שְׁבִיּוֹם רֵאשׁוֹן. אֲזַ נְסַעְתִּי עִם מוֹנִית לְמַקְוֵה. אֲנִי יוֹצֵא מִהַמְקוֹה אֲנִי מְרַגִּישׁ מִמֶּשׁ חֲלָשׁוֹת, וְלֹא הִצְלַחְתִּי לְקַבֵּל מוֹנִית, כִּי רֹעַ. וְלֹא יָדַעְתִּי כִּי צָד לְהַגִּיעַ הַבֵּיתָה. חֲשַׁבְתִּי לְעֻצְמִי - אוֹלִי אֲנִי אַעֲצוֹר מְכוֹנִית בְּרַחוּב.

אֲנִי רַק מְגִיעַ לְרַחוּב וְנִהַג מְכוֹנִית עוֹצֵר מַעֲצָמוֹ, וְשׂוֹאֵל אוֹתִי לְאִיפֵה אֲנִי רוּצָה לְהַגִּיעַ לְרַחוּב לְכִישׁ, סִפְרַתִּי לוֹ שָׂאֲנִי הוֹלֵךְ לְתַת לָהֶם אֶת הַקּוֹנְטְרָסִים הַחֲדָשִׁים מִהֶסֶט 960 קוֹנְטְרָסִים 30 קוֹנְטְרָסִים בְּחִבְלֵהּ. וְאֲנִי מְסַבִּיר לָהֶם וְהָיוּ שָׁם 3 אֲנָשִׁים, לְנִהַג לֹא הָיָה זְמַן, אָבֵל בְּקִשְׁתִּי שְׂיָבוֹא לְרַגֵּעַ שָׂאֲנִי רוּצָה לְתַת לָהֶם סִפְרִים מְאֹד יָפִים, לְאַחֲרַי הַשְּׂתַדְלוֹת הַנִּהַג בָּא אוֹתִי, וְנִתְתִּי לוֹ אֲדָרָא גְדוֹל וְקִטְוֹ, וְגַם הַקּוֹנְטְרָסִים שֶׁל 30 חוֹבְרוֹת, וְאֲנִי אוֹמֵר לוֹ זֶה זְכוֹת גְּדוֹל שֶׁתַּתָּן לְבֵית הַמְדָרֶשׁ, וְתִגִּיד לָהֶם שְׁכַל הַבֵּית הַמְדָרֶשׁ יִלְמְדוּ אֶת זֶה, וְיִהְיֶה לָךְ שְׂכָר כְּנִגְדַּי כּוֹלָם.

הוּא עוֹנֶה אֲנִי מַחֲזִיק כִּמְה כּוֹלָלִים: אַחַד - בְּקָבֵר רַחֵל וְעוֹד אַחַד בְּרֶשֶׁב"י. (וְאוֹלִי אָמַר לִי גַם בְּמַעֲרַת הַמִּכְפֵּלָה, וְאוֹלִי גַם בְּכַתֵּל אֲנִי לֹא זוֹכֵר בְּדִיוֹק, כִּי הָיִיתִי כָל כֶּף עֵיף וְחַלְשׁ), וְאָמַר לִי בְיּוֹם רֵאשׁוֹן אֲנִי יִתֵּן אֶת הַחוֹבְרוֹת לְכָל הַכּוֹלָלִים, וְכוֹלָם יִלְמְדוּ אֶת זֶה כָּל יוֹם כָּל הַכּוֹלָל, זֶה רַק 6-7 דְּקוֹת בְּלִבְד. נִתְתִּי לוֹ גַם אֶת הַמוֹדְעוֹת הַיְפּוֹת וְהַגְּדוּלוֹת שֶׁיִּתְּלֶה בְּכוֹלָלִים, וְגַם נִתְתִּי לוֹ אֲדָרוֹת הַחֲדָשִׁים שֶׁיִּצְאוּ לְאוֹר.

אֲזַ אֲמַרְתִּי בְּבֵית הַמְדָרֶשׁ רָאוּ אֵיךְ הַקָּב"ה מְנַהֵיג אֶת הָעוֹלָם, שְׁכַל מִטְרַתִּי הָיָה לְחַלֵּק הַסִּפְרִים וְלֹא לְמַנּוֹעַ רַגֵּעַ אַחַד שְׂאֲפָשֵׁר לְתַקְוֹ, וְהַקָּב"ה שָׁלַח לִי אֶת הַשְּׁלִיחִים, עַל הַרַחוּב שֶׁיִּקְחוּ אוֹתִי הַבֵּיתָה, וְהֵם יִתְּנוּ לְכוֹלָל, וְאֲזַ

יִצְטָרְכוּ לְלַמֵּד כָּל יוֹם חֵק וְלֹא יַעֲבוֹר. וְגַם מֵה שֶׁנִּרְאָה כִּבְעֵיָה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְמַצּוֹא מוֹנִית, נִתְגַּלָּה כִּי־שׁוּעָה וְסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא גְדוּלָּה, וְנִתְקַיֵּם בִּי הַפְּסוּק בְּזַעִיר אֲנִפִּין: "וְעַת צָרָה הִיא לִיעֲקֹב וּמִמְנָה יוֹשַׁע" (יִרְמְיָה פָּרָק ל' ז'). כֵּן יֵהִי רְצוֹן שְׁנוֹשָׁע תִּכְף בְּתִשׁוּעַת עוֹלָמִים אָמֵן.

וְזֶה מֵה שֶׁכָּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ: (מוֹבָא בְּחֵק לְיִשְׂרָאֵל יוֹם שְׁלִישִׁי פֶּרֶשֶׁת מִקְצֵי) "אֲתִי בֵר נֵשׁ לְאַתְדַּכְיָא כַּמָּה אֲנִין דְּמִזְדַּמְנִין לִיה", הַקֶּב"ה שׁוֹלַח מְלֵאכִים לְעִזּוֹר לוֹ, וְכֹאמְרָם ז"ל בְּדֶרֶךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לְלַכֵּת מוֹלִיכִין אוֹתוֹ.

כִּמוֹ כֵּן כָּל אֶחָד יְכוֹל לְזַכּוֹת בְּסֻטִים שֶׁל 30 קוֹנְטְרָסִים וְלִתֵּת אוֹתָם לְבִתֵּי מְדַרְשִׁים וְלְעִזּוֹר אוֹתָם שִׁיתְחִילוּ לְלַמֵּד שְׁבַע דְּקוֹת בְּיוֹם.

זֶה מְמַשׁ מַעֲשֵׂה בַעַל שָׁם. כִּי הַקֶּב"ה רַחֵם עָלַי, כִּאֲשֶׁר הוּא רָאָה עִם כַּמָּה יְסוּרִים אֲנִי עוֹבֵד, וְהִרְאָה לִי כִי הַכֹּל מִשְׁתַּלֵּם, אֵתָהּ לֹא צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ אֶת הַכּוֹלָלִים וְאֲנִי יִשְׁלַח לְךָ אֶת הַשְּׁלִיחַ וְהֵם יַעֲשׂוּ הַכֹּל לְבֵד.

זֶה מְמַשׁ לֹא לְהֶאֱמִין, אִיזָה הַשְּׁגָחָה עֲלִיוֹנָה יֵשׁ בְּזֶה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְתָאֵר. מִכַּאֲן רוֹאִים דְּבִדְרָךְ שְׂאֵדָם רוּצָה לְלַכֵּת מוֹלִיכִין אוֹתוֹ, וְכַעַת נִתְאַחַד כּוֹלְנוּ בְּאַהֲבָה לְכַבּוֹד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ וְשִׁכְנִינְתִּיה לְלַמּוֹד אֶת סֵדֵר הַלִּימוּד בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ הַמְּחוּלָק לְתַתְק"ס חֲלָקִים 960 וְלַחֲלָקָם בְּכֹל בֵּתֵי כְּנֶסֶת שְׁכֵלָם יִלְמְדוּ לְטוֹבַת נַשְׁמַתָּם שֶׁל הַנְּהַרְגִים עַל קְדוּשַׁת הַשָּׁם, וְלְרַפּוּאֵת הַפְּצוּעִים וְלִישׁוּעַת הִיתוּמִים, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ נִמְשִׁיךְ אֶת נַשְׁמַת הַרְשָׁב"י לְהַצֵּלֵת דוּרִינוּ, וְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י הַקְּדוּשׁ שֶׁנִּלְמַד אֶת תּוֹרָתוֹ "יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל", יַעֲמוֹד לָנוּ שְׁלֹא יִשְׁמַע עוֹד שֶׁד וְשִׁבְר בְּאַרְצֵנוּ וְיַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ בְּב"א.

הַעֲבֵרָה הַרְאִשׁוֹנָה הֵייתָה מְאֻכְלוֹת אֲסוּרוֹת שֶׁהִנְחֵשׁ פִּתְהָ אֶת הוּהָ לְאֻכּוֹל מוֹעֵץ הַדַּעַת, וּמִזָּה נִגְזַר מוֹתָה בְּעוֹלָם

אִמְרוּ חז"ל, בְּמַדְרַשׁ רַבָּה (אֲסַתֵּר פְּרִשָׁה ט פֶּסְקָה ב): שֶׁלְהֵמֵן הַרְשַׁע הָיוּ שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת שִׁישִׁים וְחֲמֵשׁ יוֹעֲצִים, כִּמְנַיִן יָמוֹת הַשָּׁנָה, אֲךָ כֹּל יוֹעֲצָיו הָיוּ כְּקִלְפַת הַשּׁוּם, לְפִי עֲצוּתִיהָ הַרְעוֹת שֶׁל זֶרֶשׁ אֲשֶׁתוֹ. אִמְרָה זֶרֶשׁ לְהֵמֵן בַּעֲלָהּ: מַרְדְּכִי מִזְרַע הַיְהוּדִים הוּא וְלְהוֹרְגוֹ בְּדֶרֶךְ פְּשׁוּטָה, יֵהִיָּה קֶשֶׁה לְךָ בְּיוֹתֵר, וְלִכֵּן צָרִיךְ אֵתָהּ לְכוּא אֲלִיו בְּחִכְמָה מְרֻבָּה בְּיוֹתֵר, וְלַחֲפֹשׁ דֶּרֶךְ שְׂאֵף צָדִיק לֹא עֵמֵד בְּנִיסְיוֹן וּבִסְכַּנַּת כְּלִיָּה כּוֹז, מִשּׁוּם שֶׁכֹּל צָדִיק אֲשֶׁר עֵמֵד בְּסוּג שֶׁל סְכָנָה וְנִיסְיוֹן, תִּתְפַּלֵּל וּבְכָה לְהַקֶּב"ה וְנוֹשָׁע, וְאִזּוּ בְּנִקַּל מַרְדְּכִי יִתְפַּלֵּל וְיִזְכִּיר אֶת אוֹתוֹ צָדִיק שְׁנִיצַל מִן הַנִּיסְיוֹן הַמְּסוּיִים, וּבְזִכּוֹתוֹ אֵף הוּא יִנְצַל.

כבשן האש, אם תרצה להשליכו, חנניה משאל ועזריה ניצלו, יקרא בשמם ויושיעו ויגנו עליו; לגוב האריות, אם תשליכהו, כבר דניאל ניצל; לבית האסורים, יוסף הצדיק ניצל; אם תשליכהו למדבר אבותיו, פרו ורבו במדבר; אם תעוורו את עיניו, שמשון הגיבור כבר עבר דבר זה.

לכן, צריך לחשוב דרך חדשה להכניע את מרדכי. ישבה זרש וחשבה ימים רבים ותיכננה, איך להכחיד את מרדכי, ועימו כלל עם ישראל רח"ל, ובסוף, עלה בדעתה לתלות את מרדכי על עץ – זה דבר אשר לא נעשה לאף צדיק; עמדה ונתנה עצה להמן יותר מכל יועציו, לתלות את מרדכי על עץ. צריך להבין למה דווקא "עץ"?

ואפשר לפרש כפירוש הרמב"ן כי העבירה הראשונה הייתה מאכלות אסורות שהנחש פיתה את חוה לאכול מעץ הדעת, ומזה נגזר מיתה בעולם, והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה^[לד]" = 1006 – גימטריה – נו מה אני אעשה עם נחש?

לעורר את הגזירה של העון עם הנחש "עץ" הוא "עץ הדעת", שנכשלו במאכל איסור שאסר הקב"ה לאכול מעץ הדת כמו שכתוב (בראשית פרק ב' ט"ז י"ז) וַיֵּצֵא ה' אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לְאֹמֶר מְכַל עֵץ הַגֶּן אָכַל תֹּאכֵל. וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכֵל מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכַלְהָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת^[לה].

ולמה דווקא חמשים אמה?

כי מאכלות אסורות מביא את האדם להיכנס בחמשים שערי טומאה, וזה כפירה, לכפור בהקב"ה, כמו שכתוב בזוה"ק בהרבה מקומות, וכמו שגילה לנו הרמב"ם והדברי חיים זי"ע, ועוד.

והגימטריה של "עץ גבוה חמשים אמה" = 620 תרי"ג מצות ושבע מצוות דרבנן רצה לעקור על ידי שיאכיל את ישראל מאכלות

[לד] הגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 גימטריה – נו מה אני אעשה עם נחש? גימטריה – סימן טוב ומזל טוב זה לנו ולכל ישראל.

[לה] ועוד אפשר לפרש, עץ גימטריה כסף כלומר כשיש שוחד אז המן יכול להצליח ח"ו, וכבר אמרה תורה: (שמות פרק כ"ג ח') וְשֹׁחַד לֹא תִקַּח כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר פְּקָחִים וַיְסַלֵּף דְּבָרֵי צְדִיקִים. ובוה בא המן לאחשוורוש עם שוחד ובוה רצה להפיל את ישראל עם שוחד תאוות האכילה, וזה כוונתו לתלות את מרדכי על עץ זאת אומרת לתפסו על שוחד התאוה. ובזכות שמרדכי נזהר ונשמר ממאכלות אסורות ניצל והציל את כל ישראל.

אסורות, וגם גימטריה של "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "נשמה טהורה" שעל ידי המאכלות אסורות יטמא את הנשמה טהורה, ולא ירגיש יותר את "חובת האדם בעולמו" ובגימטריה "רשעים" שנעשה לא רק רשע אלא רשעים שמוליד על ידי זה בנים רשעים.

ובך, בכל דור, ישנו המן וישנה זרש, אשר מחפשים הרס חדש ואחר, אשר לא היה קיים עד היום, להרוס את התורה, והקב"ה מחפש מי שיהיה הפנחס שיגלה את הסודות האלו מי הם אותו ה"המן וזרש" של הדור הזה, ובמה הם מזיקים את כל הכלל ישראל,

אך אחרית דבר, מרדכי הבין תיכף את הסוד של הסעודה של אותו רשע ומה כוונתו בזה, להאכיל את ישראל מאכלות אסורות, וכמו שכתוב בזוה"ק פרשת משפטים בסעודה של נבוכדנצר הרשע שסעודתו הייתה בשר בחלב וידע שבאכילת בשר בחלב יש כוח להחריב את בית המקדש ח"ו ומפני זה רצה שחנניא מישאל ועזריה יאכלו גם בשר וחלב, והם אכלו רק זרעונים כמו שכתוב רש"י (דניאל פרק א פסוק ה) וימן - לשון הזמנה. מפת בג - הוא שם מאכל המלך בלשון כשדים ויש פותרים פת בג לחם ואין נראה כן שהרי כתיב ויהי המלצר נושא את פת בגם ונותן להם זרעונים ואין זרעונים חליפי לחם אלא חליפי תבשיל.

ובזה פירשתי דברי התוספות דגנאי הוא לצדיק, דהנה איתא בילקוט בפ' זו בפסוק זאת החי' אשר תאכלו וז"ל. ר' ברכי' בשם ר' יצחק, אריסטון גדול עתיד הקב"ה לעשות לצדיקים לעתיד לבא, וכל מי שלא אכל נבילות וטרופות בעוה"ז יזכה לאכול ממנו הה"ד חלב נבילה כו' ואכול כו'. לפיכך משה מזהיר להם לישראל ואמר להם זאת החי' ע"כ.

ואיתא (שבת קנא:) אין חיה שולטת באדם אלא אם כן נדמה לו כבהמה, שנאמר (תלים מט, יג) נמשל כבהמות נדמו, ובהזוהר הקדוש (וישב קצא.) מפרש דמה שנדמה האדם כבהמה הוא בא, על ידי שהוא פוגם את פיו במאכלות אסורות, דעל ידי כן סר צלם מעליהם, ונדמה כבהמה, ועל כן, ולזה לאשר דניאל (דניאל א, ח) לא התגאל בפתבג המלך (זוהר משפטים קכה:) דמאכלו של אותו רשע נבוכדנצר היה בשר בחלב, ודניאל לא אכל, אזי האירו פניו בדמות ופני אדם, ועל כן ולזה (דניאל ו, כג) לא שלטו בו האריות בשעה שהשליכו אותו לגוב האריות, עיין שם בזוהר הקדוש באורך.

ובזוה"ק (פ' פנחס) כתב דעניין הדבר שנדמה לבהמה, הוא בא על ידי שפוגם את עצמו ופיו במאכלות אסורות, ועל ידי זה מסתלק ממנו הצלם

והדיוקן ולא תואר אדם לו רק כבהמה. ולזה דניאל שנשמר מפת בג המלך לא סר צלו ודיוקנו מעליו. ולזה לא שלטו בו אריותא יע"ש באורך מזה.

ובזה אפשר לפרש שאומרים בתפילת עלינו לשבח כו', לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתון,

(כמבואר בזוה"ק שמאכלות אסורות הוא כמו עובד עבודה זרה) לתקן עולם במלכות ש-ד-י (ר"ת שומר דלתות ישראל) מתי יהי' כשכל בני בשר יקראו בשמך, היינו האנשים שאוכלים בשר יקראו בשמך אפ"ל בהקדם מה שכתב רבי הלל מקאלאמייע זי"ע שהאוכל מאכלות אסורות אינו יכול לומר אבינו אתה כו'.

ועיין בנועם אלימלך פרשת ויגש על הפסוק ואת יהודה כו', שהאוכל מאכלים כשרים יכול לבוא לידי רוח הקודש, ועיין נועם מגדים (דף

קט"ו על הפסוק סר צלם ודף שס"ב). ובזה יתורץ התוספות (שבת יג: יב) רבי ישמעאל

קרא והטה עיין תוספות שמקשה ומתרץ דגנאי הוא לצדיק, ולכאורה קשה מאי גנאי? אפשר לפרש, הגנאי שדווקא על ידי מאכל איסור נאבד הרוח

הקודש, וצריך ביאור? ואפשר לפרש על פי מה שכתוב בליקוטי אמרים "דאם אכל מאכל איסור הוא קשור בג' קליפות הטמאות", עיי"ש.

והגימטריה של "יעשו עץ גבוה חמשים אמה" = 1006 גם בגימטריה - "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל" שאם יזהרו

במאכלות כשרות אז יהיה "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל".

הקב"ה ישמח את כל עם ישראל בשמחת חג הפורים זה ונזכור מעשה המן הרשע ואיך שמרדכי הציל את עם ישראל. ליהודים הייתה אורה

ושמחה וששון ויקר.

תליית עשרת בני המן בפעם השניה - סוד הגילגול

ידוע שהמן היה מזרע עמלק (מגילת אסתר פרק ג, א): "המן בן המדתא האגגי". ואגג מלך עמלק כמבואר בשמואל (א, טו, ח: ויתפוש את אגג

מלך עמלק חי").

במסכת מגילה (דף ו' ע"א - ב'): ואמר רבי יצחק, מאי דכתיב, (תהלים קמ) "אל תתן ה' מאוויי רשע, זממו אל תפק, ירמו, סלה". אמר יעקב לפני

הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם, אל תתן לעשו תאוות לבו. "זממו אל תפק, ירמו, סלה". זו גרמומאי של אדום, שאלמלא הן יוצאין, מחריבין את

כל העולם כלו. דאמר רבי חמא בר חנינא, שלש מאות (מלכי) קטרי תאגי

אִיכָא בְּגֵרְמוּמְיָא שְׁל רומי, וְשִׁלְשׁ מְאוֹת שָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה מְרֻזְבְּנֵי אִיכָא (ברומי) [בְּבִבְלָא], כָּל יוֹמָא נְפָקִי הֵינִי לְאַפֵּי הֵינִי, (והני לאפי הני), ומְקַטִּיל אוּ חָד מֵהֵנִי אוּ חָד מֵהֵנִי, וּמְטַרְדֵי לְאוּקְמֵי מְלָכָא אַחְרִינָא. ובביאור הגר"א שם, גורס במקום גרממיה גרמניה, ומקובל מהגר"א שהאומה הגרמנית מזרע עמלק.

נבואה במגילת אסתר - משפטי נירנברג

הצופן: אות זעירה: לאחר שעשרת בני המן נהרגו בתוך שאר אויבי היהודים, כמסופר במגילת אסתר (ח, ה-י), מבקשת אסתר מאת המלך לתלותם על עץ. וכך לשון הכתוב: ותאמר אסתר, אם על המלך טוב, ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת (כחוק) היום, ואת עשרת בני המן יתלו על העץ. (מגילת אסתר ט, יג). - יש מקומות במגילה שנאמר בהם "המלך אחשוורוש" ויש מקומות שנאמר בהם "המלך" סתם. - חז"ל קיבלו מרבותיהם שבכל מקום שנאמר במגילה "המלך" סתם, הכוונה להקדוש ברוך הוא (כלומר, מלבד הפשט המכוון לאחשוורוש, טמון שם גם רמז להקב"ה). ובכל מקום שנאמר "המלך אחשוורוש" הכוונה לאחשוורוש ממש (ראה מדרש רבה, אסתר ג, י). לפי זה יש להבין מה פשר פנית אסתר כאן (שנאמר "המלך" סתם) למלכו של עולם - הקדוש ברוך הוא, בבקשה לתלות את עשרת בני המן. - זאת ועוד, חז"ל אומרים על המילה "מחר", "יש מחר שהוא" לאחר זמן" כמו "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת" (שמות יג, יד וברש"י שם), הרי מחר לאחר זמן". כלומר, שיש מקומות שאף-על-פי שכתוב "מחר" אין הכוונה למחרת היום, אלא לאחר זמן רב (ראה מדרש תנחומא בא, יג). גם כאן יש להבין, למה התכוונה אסתר באומרה, "ינתן גם מחר ליהודים" וכו' "ואת עשרת בני המן יתלו". - ואם לא די בכך, הרי נתון נוסף. מקובל אצל חז"ל ש"את" בא ללמד על ריבוי והוספה. והנה, כאשר המגילה מונה את שמותיהם של עשרת בני המן, לא נכתבו כולם יחד במרוצה כפי שהיה ראוי שיכתב. (- פרשנדתא ודלפון ואספתא ופורתא ואדליא וכו'), אלא בתוספת המילה "ואת" בין השמות. ואכן בילקוט מעם לועז (אסתר עמוד רלז) מבואר שעשר המילים "ואת" המופיעות כאן, מרמזות על תליית עשרה נוספים! מלבד עשרת בני המן. - ומכיון ש"אסתר ברוח הקדש נאמרה" (תלמוד, מגילה ז, א) הרי בודאי שבקשת אסתר מאת מלכו של עולם, על תליה עתידית (-מחר), של עשרת בני המן נוספים, אכן תתגשם. וככתוב במגילה בתשובת המלך: ויאמר המלך להעשות כן! (ט, יד). האמנם הדבר התגשם?

בין השמות של עשרת בני המן שלוש אותיות זעירות: פרשנדתא - פרמשתא - ויזתא שלוש האותיות שז היו קטנות מן האחרות, ואיש לא ידע מדוע? - במשך דורות היו הסברים שונים לענין, אולם את ההסבר של הדור האחרון, שעונה על שתי השאלות יחד, אי אפשר היה להמציא: כשנתלו עשרת בני המן בפעם השניה, זה קרה ב-1946. - לא, זו אינה טעות. תש"ז זו השנה על פי הלוח העברי שבה הוצאו להורג עשרת בני המן בפעם השניה.

והנה, במשפטי נירנברג הועמדו לדין עשרים ושלושה פושעי מלחמה נאציים מתוכם נידונו למוות אחד עשר. - בניגוד לכל הציפיות שהנידונים למוות יוצאו להורג מול כתת ירי (בהיות משפט זה משפט צבאי), או יועלו על הכסא החשמלי (כנהוג בארצות הברית), גזר בית-הדין להוציאם להורג בתליה. - שעתיים לפני ביצוע גזר הדין, הצליח הצורך הנודע לשימצה גרינג להתאבד בכלאו. במעשהו זה גרם גרינג שאל עמוד התליה יגיעו רק עשרה מצאצאי עמלק בני דורינו. וכך, ביום כא תשרי תש"ז (16 באוקטובר 1946), פורסם בכותרות עיתוני העולם כי ניתלו עשרה פושעי מלחמה נאציים. - נמצא שבקשת אסתר על תליית עשרה נוספים מבני עמלק, בעתיד, אכן התגשמה. - אך בכך לא די. למרבה הפלא, אם נעיין במגילת אסתר הנכתבת זה אלפי שנים בצורה אחידה, בעמוד בו כתובים עשרת בני המן, נגלה לפליאתינו, כי בין אותיות שמות עשרת בני המן מצויות 3 אותיות חריגות, קטנות יותר ("אות זעירא"). - שלש האותיות יוצרות את המילה: תש"ז. שנת הוצאתם להורג של אותם עשרת פושעי המלחמה הנאציים. - הפליאה גדילה שבעתיים כאשר עיון בלוח העברי מגלה שיום הוצאתם להורג הוא יום "הושענא רבה" הידוע כ"יום חיתום הדין"! ביום זה מוציא הקדוש ברוך הוא לפועל את גזר הדין שנחתם! - כחותמת אחרונה לדברים, נצטט את פרסום סוכנות הידיעות הבינלאומית באותו היום. הדגש על העדות אודות ההוצאה להורג של יוליוס שטרייכר (עורכו של השבועון הנאצי הנודע לשימצה Der Sturmer אשר במשך 22 שנה הפיץ שנאה וארס נגד העם היהודי). יואכים פון ריבנטרופ, מי שהיה מיניסטר החוץ הגרמני, תפש את מקומו של גרינג בראש ההולכים לגרדום ועשרת אבירי הנאצים הנידונים נתלו אחד אחר השני בתוך חדר ההתעמלות השומם, שהוא באור חשמל ואשר עמד במרכז אחת החצרות של בית הסוהר העירוני בנירנברג. כל עשרת הנאצים השתדלו לקבל את מותם באומץ-לב. רובם הביעו מורת רוח.

אחדים נכנעו בצורה מבישה והאחרים ביקשו מחילה מריבון העולם.^[כ] היחיד, מכל מקום, שהסתמך על האידיאולוגיה הנאצית היה יוליוס שטרייכר צורר היהודים. התנהגותו היתה חוצפנית יותר מכל יתר הנידונים והוא צווח בקולי קולות "הייל היטלר" בעת שעלה על המדרגות לעבר הגרדומים. - כשהגיע שטרייכר פנים אל פנים אל החבל, הוא נעץ שוב את עיניו לעבר הקצינים מבנות הברית ולעבר שמונת העתונאים שייצגו את עתונות העולם. הללו ישבו בשורה אחת ליד שולחנות קטנים לאורך קיר בדיוק לפני הגרדומים. - באש שנאה שבערה בעיניו הסתכל שטרייכר אל עדי הראייה והוא זעק: "חג פורים 1946!"

לברר מקחו של צדיק: המאמר הזה נכתב לאלו שיצאו נגד הגה"צ מרן עובדיה יוסף שליט"א, שכאילו הוא לא צודק ח"ו בדבריו, לדברי

[לו] יומו האחרון של המשפט: ב-30 בספטמבר 1946 הגיעו מכוניות ממוגנות ובהן שוטרים צבאיים אמריקאים והתפרשו סביב ארמון הצדק. כל העיר היתה מוקפת ברכבים צבאיים, הדרכים היו חסומות והנכנסים לעיר נעצרו ונבדקו. - רק אלו שקבלו אישורים מיוחדים הורשו להכנס לאולם המשפט. ביום זה עמדו הנאשמים במשפט נירנברג, לקבל פסק דין מבית המשפט הצבאי הבינלאומי.

בתום מתן פסק דין שהכריז על שלושה מתוך שבעה ארגונים נאציים כארגונים פושעים, הגיעו השופטים לידי פסק דין לגבי 21 הנאשמים: - שלושה זוכו: שאכט, פון פפן ופריטשה. = שבעה נידונו למאסר לתקופות שונות: הס, רדר ופונק נדונו למאסר עולם. דוניץ נידון לעשר שנים. פון נוראת נידון לחמש עשרה שנים, פון שיראך ושפר נידונו לעשרים שנים.

נתרו אחד עשר פושעים נאציים שעמדו לקבל את עונשם במוות בתלייה. - מאחד עשר יוצא אחד. - בלילה שלפני התלייה, נשמעו קולות פטישים ומסורים מאולם ההתעמלות של הכלא.

לאסירים לא נמסר שהם עומדים למות לאחר חצות. שפר, שנידון למאסר, חשב שעורכים תיקונים, ורק אחר כך תפס למה מיועדת עבודת הנגרות הזאת.

ברבע לאחד עשרה בלילה נשמעו צעקות מסוף המסדרון. השומר הציץ לתא של גרינג, ומצא אותו בשלבי גסיסה. ממכתבים שהשאיר אחריו המתאבד נודע שהיו ברשותו גלולות ציאניד אותן החביא. גם הוא שמע את קול הקמת הגרדום, והסיק את מסקנותיו. עוד אחד מהנידונים למוות ירד מהחשבון. "כמה אופיני" אמרו האנשים ברחוב כששמעו, "הוא תפס את מרכז הבמה לעצמו לבד כמו תמיד". - **נתרו עשרה נידונים.**

סוף פושעים לתלייה: ברבע לחצות, העירו את עשרת הנידונים והגישו להם סעודה אחרונה. לאחריה, נאמר להם שהם עומדים למות, וציוו עליהם להתלבש. כולם צייתו מלבד שטרייכר, שהיה צורך להכריח אותו להתלבש. - משעה אחת בלילה, הובלו

חז"ל ומהמציאות שהיתה רואים שהנאצים לבד ידעו ואמרו שהם גלגולים מעשרת בני המן. כלומר שמעשה המגילה חזר שם, ואם כן גם סיבת הגזירה היא לכאורה מאכלות אסורות, השם ירחם.

עורו ישנים מתרדמתכם! עם ישראל זקוק להנצל מהמבול הנורא! - וזאת אפשר רק על ידי: "תיבת נח" שהוא "הזהר הקדוש"

בדברי הזוהר: והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע. אליו אינו דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון תקנים (שמות א) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא).

הרמח"ל זי"ע^[1] לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים: כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצילן.

ובש"ל^ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שייבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כפי

הנידונים בסדר קבלת פסק הדין לתליה. כשהגיע תורו של שטרייכר, הוא צעק: "הייל היטלר! עכשיו אני הולך אל האלוקים. משתה פורים 1946!"
 [לז] רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לווצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זי"ע, בעל ה"מסלת ישרים" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשקמות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמונו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוס, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל". - ומי לנו גדול כהרמח"ל זי"ע אשר היה בקי עצום בכל מקמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. (אגרת הרמח"ל - מאורות הזוהר).

שְׁבֻזְכוֹת זֶה יִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שֶׁלֹא נִגָּאֵלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֲצַרְךָ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַדְשֵׁם בְּדָם הַפֶּסַח וּבְדָם הַמִּילָה, כֵּן הַגָּאֲלָה הָעֵתִידִיָּה לֹא יִהְיֶה הַגָּאֲלָה עַד שֶׁיִּזְכּוּ לְתוֹסֶפֶת הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רִצּוֹן הָאֵל יִתְבַּרְךָ, וְאַשְׁרֵי הַזּוֹכֵה בָּהּ" (עֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת מֵאֲמֵר רֵאשׁוֹן, שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית).

לְמִזְהִיר וּלְנִזְהָר שְׁלוֹמִים תֵּן כְּמִי נִהְרָ! הֵיִצֵּר הָרַע יוֹדֵעַ בְּוודָאוֹת, שֶׁעַל יָדֶי לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְדוֹשׁ, הוּא נִדְחָה מִן הָעוֹלָם וּמִתְבַטֵּל שְׁלִטוֹנוֹ, וְזוֹהֵי הַמְלַחֲמָה הָאֲחֵרוֹנָה שְׁלוֹ. עַל כֵּן הוּא מֵתְאַמֵּץ לְהַחֲדִיר מִחֲשׁוֹבוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְהַבֵּל, הַפֶּה הָאֲמֵת מִמֶּשׁ. - עַל כֵּן זְהִירוֹת סִכְנָה! לֹא לְפֹל בְּרֶשֶׁת הֵיִצֵּר! כְּדָאֵמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן יֵצֵר הָרַע מִסִּיתוֹ לְאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמַעֲיֵד עָלָיו לְעוֹלָם הַבָּא, מֵהַ יַעֲשֶׂה וַיִּנְצַל: תֵּנָא דְבִי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל אִם פָּגַע בְּךָ מְנוּל זֶה מְשַׁכְּהוּ לְבֵית הַמְדַרְשׁ, וְכוּ'... (סִפְרָה דָף נב:).

וּבְאֹר הַחַיִּים הַקְדוֹשׁ פְּרֻשֵׁת וַיְחִי (מט יא), כְּתַב: שִׁכְחוּ שֶׁל הַגּוֹאֵל הָעֲצוּם מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ הוּא שְׁצַרְיָה שִׁיתְעַסְקוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינָה שֶׁל תּוֹרָה, כְּנִנְתּוֹ, שִׁילְמְדוּ אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁזֶה יֵינָה שֶׁל תּוֹרָה. (גם יין גִּימְטְרִיָּה "סוד"). אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם שְׁזַכִּיתֶם לְסִיעַ לְמַפְעֵל קְדוֹשׁ וַיִּקַּר הַמְזוֹרֵז וּמִקְרַב הַגָּאֲלָה כְּהַבְטַחַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבִּי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אֲמֵן בְּזִהַר הַקְדוֹשׁ פְּרֻשֵׁת נְשָׂא, "בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ דְאִיהוּ סִפְר הַזֹּהַר יִפְקוֹן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". שְׁבֻזְכוֹת חַבּוּרָה, סִפְר הַזֹּהַר הַקְדוֹשׁ, יֵצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמֵים לְלֹא צָרוֹת וַיִּסּוּרִים וּלְלֹא צַעַר חַבְלֵי מְשִׁיחַ!

וְגַם מְשִׁמִּים הִסְכִּימוּ לְכַד! כְּמִבְאֵר בְּסִפְר תְּקוּנֵי הַזֹּהַר (תְּקוּן שְׁתִּיתָא בְּסוּפּוֹ), שֶׁבְשָׁעָה שְׁאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּלְחַבְרֵי קְדִישָׁא שְׁעָמוּ וְלָמַד עִמָּהֶם סְתְרֵי תּוֹרָה בְּעִנְיַן תְּקוּנֵי נְשָׁמוֹת, יֵצְאָה בַּת קוֹל מְשִׁמִּים וְאָמְרָה לָהֶם "כְּמָה רַב כָּחוֹ וְקְדוּשָׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּךְ הוֹסִיפָה וְאָמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכְמָה בְנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ כִּד יִתְגַּלוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵיָא, וּבְגִינֵיהּ, "וְקִרְאֲתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְלִשׁוֹן הַקְדוֹשׁ: כְּמָה בְנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֶּה הַחַבּוּר שֶׁלָּךְ כְּאִשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזְכוּתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וְקִרְאֲתֶם דְרוּר בְּאַרְצֵי" - הַמְרַמֵּז עַל הַגָּאֲלָה הַשְּׁלֵמָה.

וּבְזְכוּת לוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְדוֹשׁ יִתְקִים בְּנוֹ הַכְּתוּב: (שְׁמוֹת פָּרָק טו פ' טז-יח) תִּפְלַעְלִיָּהֶם אִימָתָה וּפְחַד בְּגִדְל זְרוּעָה יִדְמוּ כְּאִבְן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' עַד

יְעַבְרָה עִם זֶה קִנְיַתְךָ, תִּבְאָמוּ וְתִטְעַמוּ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּתְּ ה' מִקְדָּשׁ אֶד-נִי כוֹנְנֵנוּ יְדִיךָ, ה' יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד, בְּבִיאָה.

<p>הדילקת גרנות 17:27 יציאת הישבות 18:19 רדת - 19:01 צדקה (מחזור) 02-03 חדש חובבי מנוחת ה' - י"ג</p>	<p>ה' אדר ב' ה'תשע"א פרשת ויקרא גליון מס' 209</p>	<p>בסייד תורת אנרתם עלון שבועי לתושבי נצרת עלילת</p>
<p>לעיני מורד גואון וגורול חרב אברחם אלקנה בחגוזיז שלמה זלטן כחנא שפירא חכתון זקוקיל ת.ג.צ.ב.ח.</p>		

צדיק בא לעיר

הציבור הקדוש - גברים, נשים ובני נוער מוזמן לעצרת התעוררות מרכזית לקראת ימי הפורים ביום ו' אדר - הילולת משה רבינו ע"ה, שתתקיים אי"ה בהיכל בית מדרשינו ביום ראשון הקרוב אדר ב' (13 במרץ למניינם) החל משעה 18:30 בהשתתפות כבוד רב העיר, תלמידי חכמים, רבנים ואישי ציבור נכבדים, ובמעמד אורח הכבוד כ"ק האדמו"ר מהאלמין הרב הצדיק שלום יהודה גראס שליט"א - מייסד מפעל הזוהר העולמי ומחבר ספרים רבים - אשר ידרוש ויאציל מברכתו על באי העצרת. תנו כבוד לתורה! יחולק שי לכל המשתתפים.

עָרְוֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

"זְכוּתָא דְּבַר יוֹחָאי"

מִבְּעַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

הַקְדָּמָה לְסֵפֶר הַזֶּה הַמְחַלֵּק ל-תַּקִּים
תַּלְמִידים

מִכִּי אֲדַמְרֵר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיטָא

הַזְבָּחָה שְׁלִישִׁית. חֲדוּשׁ אֲדָר א' תשע"א

"לך כנום את כל היהודים"

הציבור הקדוש - גברים, נשים ובני נוער - מוזמן
לעצרת התעוררות מרכזית
לקראת ימי הפורים
ביום ו' אדר - הילולת משה רבינו ע"ה

שתתקיים אי"ה, **בהיכל בית מדרשינו,**
ביום ראשון הקרוב, ו' אדר ב' (13 במרץ למניינם),
החל מן השעה 18:30

בהשתתפות כבוד רב העיר, תלמידי חכמים, רבנים ואישי ציבור נכבדים
ובמעמד אורח הכבוד

כ"ק האדמו"ר מהאלמין
הרב הצדיק שלום יהודה גראס שליט"א
מייסד מפעל הזוהר העולמי ומחבר ספרים רבים
אשר ידרוש ויאציל מברכתו על באי העצרת

תנו כבוד לתורה!
* כיבוד קל * שי לכל המשתתפים * עזרת נשים פתוחה

לרפואת הבחור החשוב
דוד חיים בן יהודית הי"ו בתוך שאר תולי עמו ישראל

זֶה הַשְּׁעָר לְהַצְדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

הַלּוֹלָא דְרֵשֵׁב"ו

דְּרֵשָׁה לְשִׁמְחַת ל"ג בְּעֶמֶד
בְּהִיכְלָא דְרֵשֵׁב"ו בְּמִירוֹן
שְׁנַת תשע"ב

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העזלקמי"
בעיה"ק בית שמש תובב"א
סיון תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

תִּכּוּן הָעֲנִינִים

- א ..... מִמֶּנּוּ יֵרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ.
- ג ..... רשב"י מְבַרֵךְ אֶת הַבָּאִים אֵלָיו.
- ג ..... כָּל אֶחָד יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ בְּזִכּוֹת רשב"י.
- ג ..... קִדְשַׁת הַמוֹעֲדִים.
- ד ..... לְמַדּוֹ תוֹרָתִי.
- ה ..... בְּדוֹרֵנוּ מִי שְׂאִינּוֹ עוֹסֵק בְּזֵהָר וְתַקּוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֶרֶץ, כָּל עֵסֵק תוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ.
- ו ..... טַעַם לְמָה נִקְרָא יוֹם פְּטִירָתוֹ בְּשֵׁם "הַלּוּלָא".
- ז ..... ל"ג לְעֹמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוֹעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גִמְרַת הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב.
- ח ..... מַעֲשֵׂה נוֹרָא מֵהָאֲרִיז"ל וּבַעַל הַחֲרָדִים שֶׁרְקָדוּ בִּיחַד עִם רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּל"ג בְּעֹמֶר.
- ח ..... לְמוֹד הַזֵּהָר בְּהַלּוּלָא דְרֵשֶׁב"י.
- ח ..... לְמוֹד תוֹרַת הַנְּסֻתָר בְּמִירוֹן.
- ט ..... תִּבְתַּת "שְׂמַעוֹן" הִיא חַיִּית הַתְּנָא.
- ט ..... אֲתֵדְבָקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא.
- י ..... לְמוֹד אֲדָם כְּשֶׁר תוֹרַת רֵשֶׁב"י גוֹרֵם נְשִׁיקוֹן הַדְּדִין.
- י ..... רַבֵּי בְרוּךְ מִמַּעֲזִיבוֹז כְּד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּו עֲלֵינוּ אָמוֹן, נִהַג בְּכָל ל"ג בְּעֹמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סַפְרֵי הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ.
- י ..... רַבֵּי יִצְחָק אֵיזִיק מֵאִידִיטְשׁוֹב לְמַד וְשָׁנָה בַּסֶּפֶר הַקְּדוֹשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאָה וְאַחַד פְּעֻמִּים.
- יא ..... הַתְּפִלָּה עַל קַבְרֵי צְדִיקִים, אֶפְלוּ יַחִיד וּבְלֵי כֹנָה שְׁלֵמָה, מִתְקַבְּלַת כַּתְּפִלַּת צְבוּר.
- יא ..... זְכוּת הַרֵשֶׁב"י מְסִיעַת לְהַבָּא לְטָהָר.
- יג ..... מֵאָה וְחֲמִשׁ מִלְיוֹן מֵאָה עֶשְׂרִים אֶלֶף מַלְיָם תוֹרָה.
- יד ..... תִּקְבַּל אֶת הַשְּׂכָר כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד.
- יד ..... נִהְיִיתָ הַעֲשִׂיר הַכִּי הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם בְּמִצְוֹת, מוֹלְטֵי זִילְיוֹנֶר.
- טז ..... "הַחֲלָשׁ יֵאמֵר גְּבוּר אָנִי".

הַלּוּלָא דְרֵשֶׁב"י

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

לְשֵׁם יְחִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתָּהּ, בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ, לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאַקְמָא שְׁכִינְתָּא מֵעַפְרָא וְלַעֲלוֹי שְׁכִינַת עוֹזְנוֹ בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְזִכּוֹת כָּל הַיְהוּדִים, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "לְבַלְתִּי יִדַח מִמֶּנּוּ נִדְח", לְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה. "וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֶלְהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ".

בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ.

בְּרֵשׁוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקֵי קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר הַנְּמַצָּאִים כָּאֵן אַתְּנוּ לּוֹמְדֵי הַזּוֹהַר בְּמִירוֹן.

בְּרֵשׁוֹת הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הַגַּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנֵיהוּ יִשְׁשַׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וּבְרֵשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגָּאוֹנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאַרְגְּנוּ אֶת הַקְּבוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה, לְכַבּוֹד שְׂמִיחַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א וְכָל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה. אֲנַחְנוּ מִיְחָלִים וּמַצְפִּים שְׁמִקִּידוֹשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקְּבוּץ הַזֶּה, שְׁלוֹמִידִים בְּיַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל קְבוּץ שֶׁל 700 צְדִיקִים, תּוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשֶׁב"י זִיע"א, וּמְקִימִים דְּבָרֵי הַרְשֶׁב"י הַקְּדוֹשׁ שְׁאַמֵּר (גיטין טו): שְׁנוּ מִידוּתִי "לְמַדוּ תּוֹרַתִּי", יָבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקְּבוּץ גְּלוֹיֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

מִמֶּנּוּ יֵרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ

ב"ה שְׁזַכֵּינוּ וְקוּל הַזּוֹהַר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ, וּבְיַחְוֹד מוֹפֵת וְדַגְמָא עֲבוּרָנוּ כ"ק הָאֲדַמּוּ"ר מִבְּעֶלְזָא שְׁלִיט"א אֲשֶׁר הִנְהִיג בְּעֶדְתוֹ בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, אֶת לְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שְׁעוּרִים תְּמִידִים כְּסֻדְרָם. וּמִמֶּנּוּ יֵרְאוּ וְכֵן יַעֲשׂוּ כָּל רַאשֵׁי הַיְשִׁיבוֹת וְהָאֲדַמּוּרִי"ם הַדּוֹאֲגִים לְחַנוּךְ הַדּוֹר הַבָּא, שְׂיֵהִיו רְאוּיִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ, וַיִּפְּצוּ מַעֲיִנוֹת הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וַיּוֹרוּ עַל הַלְמוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ. וְכֵן הָאֲדַמּוּ"ר מִקְלוּיִזְנַבּוּרְג שְׁלִיט"א לְמַד זוה"ק בְּרַבִּים עִם אֲלָפִים אֲנָשִׁים בְּשִׁבְעֵי שָׁל פֶּסַח.

שרשב"י לא אָמר אַת פְּנֵי הָאָדוֹן ה' אֶלָּא "פְּנֵי" הָאָדוֹן ה', שְׁהַצְדִּיק פְּנֵי הֵם כַּפְּנֵי הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה, וְאִם כֵּן זֶה שְׁאָמַר הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ (דף קנה), שְׁבִשְׁבוּעַ זֶה מִי שְׂרוּצָה לְרֹאוֹת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, יְכוּל. רָמְזוּ לָזֶה, שְׁכָלָם עוֹלָיִם בְּל"ג בְּעוֹמֵר אֶצֶל צִיּוֹן הַרְשֵׁב"י זִיע"א, וְכַנּוּדַע שְׁמִי שְׂזוּכָה לְבֵא לְצִיּוֹן הַרְשֵׁב"י וְלִלְמַד זוֹה"ק בְּחֶשֶׁק וּבְהִתְלַהֲבוֹת וְאוֹכֵל וְשׁוֹתָה וְשֹׁמֵחַ, יִזְכָּה לְהַשִּׁיג סוּדוֹת הַתּוֹרָה טוֹב, עַד כָּאן.

סְגֻלַּת הַיּוֹם

רִשְׁבִּי מְבַרֵךְ אֶת הַבָּאִים אֵלָיו

אוֹמְרִים מְשֻׁמוּ שֶׁל הָאֲרִיז"ל שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר עוֹמֵד הַתְּנָא רִשְׁבִּי עַל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ, וּמְבַרֵךְ לְכָל הַבָּאִים שֶׁם לְכַבְּדוֹ לְשִׁמּוֹחַ בְּשִׂמְחַת הַהַלּוּלָא (הַלּוּלָא דְרִשְׁבִּי").

כָּל אֶחָד יְכוּל לְהוֹשִׁיעַ בְּזִכּוֹת רִשְׁבִּי

כָּל מִי שֵׁישׁ לוֹ אֶמוּנָה בְּרִשְׁבִּי יֵשׁ לוֹ חַזְקָה בּוֹ, כְּשֶׁם שֶׁהַשִּׁי"ת הוּא ה' לְכָל, כִּף רִשְׁבִּי הוּא לְכָל, אֶפִּילוֹ לְפַחְוֹתִים (בֵּית אֶהָרִן).

קְדֻשַׁת הַמוֹעֲדִים

ל"ג בְּעוֹמֵר כָּלוּל מְכַל הַמוֹעֲדִים שֵׁישׁ בָּהֶם ל"ג יָמִים (מִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם), לְכֵן מִי שְׁלוֹמֵד זוֹהַר הַקְּדוּשׁ כָּל הַשָּׁנָה דְּבוּק בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק וְדְבוּק בְּכָל הַמוֹעֲדוֹת.

מֵה מְקַנָּה מְטִהַר אֶת הַטְּמָאִים אֶף הַקַּב"ה מְטִהַר אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִי רַבִּי פְּנַחֵס מְקַאֲרִיץ שְׂאוֹמֵר שְׂזוֹהַר מְטִהַר בְּמִקּוֹם מְקַנָּה, אֲנַחְנוּ שְׁרַנּוּ

שאמר לרבי פנחס בן יאיר, חותנו, אלמלא לא ראיתנו בכך, לא הייתי בכך. (שבת ל"ג ב'). ואיתא ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכד ע"ב) בזוהרא דא יפקון ישראל מן גלותא, כי נמשך מזוהרא עלאה אימא עילאה תשובה כידוע ליודעי חן, נמצא כי על ידי זוהר הקדוש ישובו ישראל ויפקון מן גלותא (עיין דגל מחנה אפרים פרשת בשלח) ויהיו קדושים, על כן חברייתא היינו רשב"י וחבריו שחברו הזוה"ק, כד מטן לפרשתא דא הוו חדאן, כי זכו שעל ידו ישובו ישראל ויגאלינו במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

ופיר"ש ובקהלת (י"ז) "אשְׁרִיף אֶרְץ...". פסוק זה דרשו בזוהר הקדוש על רשב"י (זוהר פרשת אחרי דף ע"ט ע"ב), "אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוּחָה הָעֶלְיָה נִרְעִיָה..." (במדבר ח, ג), ידוע כי ז' החברים היו כנגד ז' קני המנורה ושב"י נר האמצאי, פני המנורה וכמו"ש בזוהר הקדוש (פרשת פנחס דף רנ"ו ע"א). וראה בירושלמי (סנהדרין פ"א ה"ב) שרבי עקיבא אמר לרבי שמעון, דיך שאני ובוראך מכירין אותך, הרי שחוץ מרבי עקיבא לא הכיר איש אותנו, וזה היה קודם שהיה במערה, והנה אחר שהיה במערה שגבה מעלתו מאד, כמו

אָתְמוּל "מַה מְקוֹנָה מְטַהֵר אֶת הַטְּמָאִים אַף הַזּוֹהַר מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל",
הַיּוֹם נְשִׁיר, "אַף הַרְשֵׁב" מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל".

וְאָמְרוּ צְדִיקִים "בֵּיה אָנָּא רְחִיץ" בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲנִי מִתְרַחֵץ כְּמוֹ מְקוֹנָה,
וְלִדְבַרֵי הַרְמ"ז שִׁכְתָּב הָאוּמֵר זוֹהַר הוּא כְּהוֹגָה הַשֵּׁם בְּאוֹתֵיּוֹתָיו וְיִכּוֹל
לַעֲשׂוֹת נְסִים, מִמִּילָא בּוֹדָאי מִתְקִים בֵּיה אָנָּא רְחִיץ, בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ אֲנִי
מִתְרַחֵץ וּמְטַהֵר, כְּמֵאֵמֶר דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם "אַרְחֵץ בְּנִקְיוֹן כְּפִי
וְאֶסְבְּכָה אֶת מְזַבְחֵךְ הַשֵּׁם".

לְמַדוּ תוֹרָתִי

חֲטָא אָדָם הִרְאִישׁוֹן שְׁלֵא עָסַק בְּקַבְלָה, לְכוּ גַם נִשְׁבְּרוּ הַלּוּחוֹת

כָּתַב הַמַּהְרַח"ו בְּהַקְדָּמָה לַעֵץ חַיִּים: כִּי עוֹוֹן אָדָם הִרְאִישׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת
טוֹב וְרַע הוּא שְׁלֵא בָחַר לְהִתְעַסֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים שֶׁהִיא חֲכַמַת הַקַּבְלָה, וְזוֹהוּ
עֲצָמוֹ עוֹוֹן הָעֶרֶב רַב הָאוּמְרִים לְמִשָּׁה "דְּבַר אֶתָּה עֲמָנוּ וְנִשְׁמָעָה" בְּעֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע, "וְאֵל יִדְבַר עֲמָנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת" בְּסִתְרֵי תוֹרָה, כְּסִבְרַת
הַטּוֹעִים קֶצֶת בְּנֵי תוֹרָה אֲשֶׁר בְּזַמְנָנוּ זֶה הַמוֹצִיאִים שֵׁם רַע עַל חֲכַמַת הָאֱמֶת
חַיֵּי עוֹלָם, וְאוּמְרִים שְׁכַל מִי שֶׁמִּתְעַסֵּק בָּהּ יִמוּת¹ בְּקִצְרוֹת שָׁנִים חָס וְשְׁלוֹם,
לְכֵן נִשְׁבְּרוּ הַלּוּחוֹת הִרְאִישׁוֹנוֹת מִסְטָרָא דְעֵץ הַחַיִּים וְנִתְּנוּ לָהֶם מִסְטָרָא דְעֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע מִשְׁנָה שְׁפָחָה דְּמִטְרוֹנִיתָא וְגַרְם אֲבוּדָא דְחֶרֶב בֵּית רֵאשׁוֹן
וְשֵׁנֵי וְגַלוּת הָאֲחֵרוֹן הַמֵּר וְהָאֲרֵךְ אֲשֶׁר אָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים עַד דִּיתוּבוּן
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחִיּוּבָתָא וּבְקִשׁוֹ אֶת הַשֵּׁם אֱלֹהֵיהֶם לְהַכִּירוֹ וּלְיַדְעוֹ בְּרִזֵּי תוֹרָה
וְיַדְעוּ אֶת מִי הֵם עוֹבְדִים וּמִי הוּא מֶלֶכְכֶם, וְכַדִּין יִזְכוּ לַעֲסֵק בְּחֲכַמַת הָאֱמֶת
כְּמוֹ שְׁאֵמֶר הַכְּתוּב: "וַיּוֹרְהוּ הַשֵּׁם עֵץ... וַיִּמְתְּקוּ" עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ.

וְהֵם הַגּוֹרְמִים לְכָל הָאֲסוֹנוֹת כְּמוֹ שְׁאֵמְרוּ בְּזוֹהַר (תְּקוּנֵי זֵהַר תְּקוּן ל' דף ע"ג):
אֵינּוֹן דְּעַבְדִּין לְאוּרִייתָא יְבִשָּׁה, וְלֹא כְּעֵאָן לְאַשְׁתְּדְּלָא בְּחֲכַמָּה דְקַבְלָה,
דְּגַרְמִין דְּאֶסְתַּלַּק נְבִיעֵו דְחֲכַמָּה דְאִיהִי י' מִינָה, וְאַשְׁתְּאַרְת ב' יְבִישָׁה, וַי לּוֹן
דְּגַרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחֶרְבָּא וּבִיזָה וְהֶרֶג וְאַבְדָן בְּעֵלְמָא.

וְכְמוֹ שִׁכְתוּב בְּפֶרֶשֶׁת נִשְׂא בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (דף קכד): וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּבְגִין
דַּעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילְנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הָאִי סִפֵּר הַזּוֹהַר יִפְקוֹן בֵּיה
מִן גְּלוּתָא וְכוּ' וְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע דְאִיהוּ אֲסוּר וְהִתֵּר לֹא שְׁלִיט עַל יִשְׂרָאֵל
יִתִיר וְכוּ' כִּי אִזְ יִהְיוּ כְּמֵלְאָכִי עֲלִיוֹן עוֹסְקִים בְּחֲכַמַת הַתּוֹרָה דְאַצִּילוֹת וְלֹא
בְּתוֹרַת מִטְטְרוֹ"ן מְלַבֶּשֶׁת בְּמִלְבוּשִׁים וְסַפּוּרִים גְּשָׁמִיִּים.

ב. קבלתי מכתב מאחד, שהאדמו"ר שלו אמר, כבר המהר"ח"ו לפני מאות שנים, וזהו עצמו עוון
כי אם ילמוד זוהר יכול למות ח"ו, ועל זה ניבא הערב רב, כנ"ל.

עוד אמרו בספר הזהר (תקנן ששית) וזה לשונו: וכמה בני נשא יתפרנסו ליתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראא בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרור בארץ.

בְּדוּרְנוּ מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּזֵהָר וְתַקוּנִים וְכַתְבֵי הָאָרִי, כָּל עֵסֵק תּוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ

וְכַתֵּב בְּהִיכַל הַבְּרָכָה (פְּרֻשַׁת עֵקֶב ז', י"ט), בְּדוֹר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהָר וְתַקוּנִים וְכַתְבֵי מֶרֶן הָאָרִי שֶׁהֵם חַיִּים מִמֶּשׁ לְנֶפֶשׁ, בְּלוּלָה, בְּמִקְרָא וּבְמִשְׁנָה וּבְחֻלְמוֹד וּפּוֹסְקִים, יַדַּע נֶאֱמָנָה שְׁכָל תּוֹרָתוֹ שְׁעוֹסֵק הוּא מִשְׂפָּה וְלַחוּץ, כְּדוּאָג, וְאִין לוֹ עֵסֵק בְּחַיִּים וְהָאָרָה לְנֶפֶשׁ, וְהוּא כָּלוּ טְעוֹת וְרַמְאוֹת, וְאִינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה, אֶלָּא לְהִיּוֹת מְאֲנִשֵׁי שֵׁם, לְהִיּוֹת רַב וְרֹאשׁ גְּדוֹל הַדּוֹר וְלִהְשָׁתֵרֵר עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאִין לוֹ חַיִּים וְלֹא חֵלֵק בְּחַיִּים...

וּבְדוֹר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינְתָא עֲלֵינוּהָ אֶלָּא עַל יְדֵי הַזֵּהָר וְכַתְבֵי מֶרֶן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבְד שְׁנֵאמְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבְדוֹר הַזֶּה מִי הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים מְבֹלִי לְכַלּוֹת יוֹם בְּלִתֵי קִדְשָׁה לְרֹאוֹת טוֹב עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִדְבֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהָר וּבְכַתְבֵי מֶרֶן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבְד שְׁנֵאמְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

וּבְזוּהָר פְּרֻשַׁת בְּרֵאשִׁית (דף כה ע"א), הָאָרִיךְ לְבָאָר עַל חֲמִשָּׁה מִינִים שְׂיֵשׁ בְּעֶרֶב רַב, וְסִימָנָם נִגְ"ע ר"ע^א, וּמָהֵם נִמְחוּ בְּדוֹר הַמַּבּוּל, וּמָהֵם בְּדוֹר הַהַפְּלָגָה, [וּמִקְבֵּל בְּשֵׁם הַבַּעַשׁ"ט הַקֹּדֶשׁ, שְׁבִדוֹר עֵקֶבְתָּא דְּמִשְׁיחָא, יַחְזְרוּ נְשָׁמוֹת דּוֹר הַמַּבּוּל וְדוֹר הַהַפְּלָגָה חֲזְרָה לְעוֹלָם, וְזֵהוּ הַנְּסִיּוֹן הָאֲחֵרוֹן]. וּמִבָּאָר הַזֶּה"ק שֵׁם, וּמָהֵם הָעֶרֶב רַב, שְׁנֵתְעַרְבוּ בִּישְׂרָאֵל, שְׁשׁוֹרְשָׁם מִקְּלַפֵּת עֲמָלֵק, שְׁנִשְׂאָרוֹ בְּגִלּוֹת הַרְבִּיעִית שֶׁהוּא גְּלוֹת אָדוּם, עֵינֵי שֵׁם בְּאֲרִיכוֹת, וְעוֹד אָמַר שֵׁם: וְסוּד הַפְּסוּק חָרַב בֵּיהּ מִקְּדָשָׁא עַל יְדֵי הָעֶרֶב רַב, "וְהָאָרֶץ הִיִּתְהָ תֵהוּ וְכֵהוּ", וְעַל יְדֵי זֶה חֲזַר הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְכֵהוּ, שְׁבִית הַמִּקְּדָשׁ הוּא מִמְּשִׁיךְ הַשְּׂפָע וְהַחִיּוֹת בְּעוֹלָם [וְזֵה שְׂאֵנוּ נִמְצָאִים בִּימֵי סְפִירַת הָעֵמֶר שְׁנִפְטָרוּ תְּלִמִּידֵי רַבֵּי עֲקִיבָא, מִפְּנֵי שְׁלֹא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה לְזֶה, וְהִיָּה הָעוֹלָם שְׂמֵם מִן הַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ לְדַמּוֹת לְחֻרְבָן בֵּית הַמִּקְּדָשׁ שֶׁהִיָּה תּוֹרָה בִּינֵיהֶם, אֲבָל הִיָּה

ג. וזהו שאמר אליהו הנביא לרבי שמעון לך לתנאי המשנה, ותאמרו להם ללמוד סודות התורה. והרשב"י מגלה לנו את האמת, ולומדי הזוה"ק יושבים בבית מדרשו של הרשב"י, ולא מפחדים מאף אחד, ואומרים את האמת בקול, כמו שכתוב בזוה"ק פרשת תזריע (דף מ"ו), ודאי לאו אתון אלא מאינן דדיריהון בבי רבי שמעון בר יוחאי דלא דחלין מכלא, עכ"ל. וודאי אתם רק מאלו שיושבים בית המדרש של רבי שמעון בר יוחאי שלא מפחדים מאף אחד.

ג. וזהו שאמר אליהו הנביא לרבי שמעון לך לתנאי המשנה, ותאמרו להם ללמוד סודות התורה. והרשב"י מגלה לנו את האמת, ולומדי הזוה"ק יושבים בבית מדרשו של הרשב"י, ולא מפחדים מאף אחד, ואומרים את האמת בקול,

שנאת חנם, וכתוב מפני שלא ברכו בתורה תחלה, ובאר הב"ח בסימן מ"ז הלכות ברכת התורה, שהיה חסר להם את נשמת התורה, כי למדו רק לצורך הגשמי שלהם ולא כדי להשרות השכינה בעם ישראל, עי' שם באריכות, וכידוע שלומדי תורת הנגלה הם נמצאים עדין בעולם הפרוד, ולכן יש ביניהם מחלקת ושנאה, מה שאין כן לומדי הסוד הם בעולם האצילות, ויש ביניהם אף ורק אהבה ואחדות כמו שאמר הרשב"י באדרא "אנא פחביכותא תליא", ובזוהר הקדוש כתבו מה שאמרו חז"ל כל אחד ואחד נכוה מחפתו של חברו בעולם האמת, זה אינו אצל לומדי הסוד, אלא הם באהבה ואחדות גם כן עדין העליון, וממשיך בזוהר שם: אבל כשיתגלה האור בזמן הגאולה על ידי הקדוש ברוך הוא הנקרא "אור", כמו שכתוב: "קומי אורי פי בא אורך", ונרמז בפסוק "ויאמר אלקים יהי אור" [וכתב הבני יששכר שהאור הגנוז מששת ימי בראשית נגנז בתוך ספר הזוהר], אז יתמחון מן העולם ויתאבדון כל החמשה מיני ערב רב, שהם מעכבים את ישראל מללמד תורת ה'.

ובזוהר חדש (ויצא דף לה:), על הפסוק (שיר השירים פרק ד ד) "כמגדל דויד צנאריך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים", אמר רבי כל הדברים יכלו והתורה לא תכלה... דתנן כל המתעסק בתורה בכל יום יתחדשו לו סתרים של מעלה... אמר רבי יצחק כל המתעסק בתורה לשמה, כשהוא ישן בלילה נשמתו עולה למעלה ומראין לו אותם הדברים העתידיים להיות בעולם... ועל ידם מתקים העולם ונבנה בית המקדש ואז, אלף המגן תלוי עליו וכל שלטי הגבורים אותן הנקראים אלף אלפין וכל הנשאר תלויים עליו, וכל השלטון בכל העולמות מלאים מטובו של מקום, עד כאן, [וכתב המהרח"ו שרק לומדי הסוד נקראים לומדי תורה לשמה והאריך שם, שאין מי שיאמר שהוא לומד תורה לשמה, כי התנא רבי מאיר מעיד עליו שהלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה, אם כן איפוא אותם הדברים, ולמה אין תורתם נשפעת להם כמעין המתגבר, וכמה דמעות צריכים לשפוך על כך, פי רק לומדי הסוד זוכים לזה, וכן כתב החסד לאברהם בפרושו לפרקי אבות].

טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "ה'לוֹא"

א. במועד קטן (דף כ"ה:): איתא רוכב ערבות שש ושמת בבוא אליו נפש נקי וצדיק (זהו הקדוש חלק א' דף רל"ה) וביום ל"ג בעומר יש למעלה יחוד עליון ושמחה רבה מפלאה, ומזמנין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרין בהון לרשב"י, כמו שכתב בזוהר הקדוש (ח"א רי"ח) שאמר

אָבוּהָ דְרַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יִצְחָק, בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהֵא מִתְקַן פְּתוּרִיהּ, תְּהֵא מִתְקַן וּמְסֻדֵּר הַשְּׁלַחַן כְּמָא דְאֵת אָמַר "צְאֵנָה וּרְאֵינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ, בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִיחַת לְבוֹ". וַיֵּשׁ לְרִמְזוֹ עֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לּוֹ אָמוּ, - אִם לְבִינָה תִקְרָא, שְׁהַלּוּמֵד זֹהֵר הַקְּדוּשׁ זֹכָה וְחוֹפֵף עָלָיו אָמָא עֵילָאָה כְּמַבְאָר בְּסִפְרֵי הָאֲרִיזוֹ"ל.

ב. יוֹם פְּטִירְתוֹ נִקְרָא הַלּוּלָא, מִפְּנֵי שְׁעַל יָדֵי אוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה יִהְיֶה יַחֲוֹד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, חֲתָן וְכֻלָּהּ (אוֹר הַחַמְחָה פְּרֻשֵׁת בֵּא).

ג. יוֹם ל"ג בְּעֵמֶר יִרְבֵּה שְׁמִיחָה לְכַבּוֹד רִשְׁבִּי ז"ע, כִּי הוּא יוֹם הַלּוּלָא דִּילֵיהּ, וְנוֹדַע שְׁרָצוֹנוֹ הוּא שִׁישְׁמַחוּ בְּיוֹם זֶה, כִּידוּעַ מִמַּעֲשֵׂה מַמְהַר"א הַלְוִי זֵלָה"ה, וּמַעֲשִׂים אַחֲרִים אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ וְנִדְעִים מִשֵּׁם רַבְּנָן קִדְיָשִׁי.

וַיֵּשׁ מִי שְׁנוּהֵג לַעֲשׂוֹת הַלְמוּד בְּלִיל ל"ג לְעֵמֶר עֲשֵׂרָה לְלִמּוּד שְׁבַחֵי רִשְׁבִּי הַמְּפֹזְרִים בְּזֵהר וְאֲדָרָא זֹטָא וְהוּא מְנָה יִפְהֵ. עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ סִפְרַ עֲבוּדַת הַקְּדוּשׁ, מוֹרָה בְּאַצְבַּע (סִימָן ח' אוֹת כ"ג).

ל"ג לְעֵמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַחֲמִישִׁי הוּא גְמַר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב

א. אָנוּ מִמְּלִיכִין בְּזוֹ מַדּוֹת דְּלָךְ ה' הַגְּדוּלָה וְגו' וְהֵם ז' פְּעָמִים ז' גִּימְטְרִיא מ"ט מְדָה, לְפִי גְדֻלַּת בְּרוּר הַמַּדּוֹת, וְשֵׁרֶשׁ הַמַּדּוֹת הֵם רַק עֶץ הַחַיִּים מִהַלָּךְ ת"ק שְׁנָה הֵם ה' מַדּוֹת. וְאַחַר כֵּךְ "כָּל וְכֻלָּה" הֵם יְסוּד וּמְלֻכוֹת, לְכֵן בְּל"ג בְּעֵמֶר שֶׁהוּא יוֹם ה' בְּשָׁבוּעַ הַזֶּה כִּכְר הוּא גְמַר הַסְּפִירוֹת הוּא יוֹם טוֹב, כִּזֶּה שְׁמַעְתִּי מִמּוֹרֵי הָרֵב רַבִּי לִוִי יִצְחָק נ"י וְכו' וְהִיחֹד בְּשָׁבוּעוֹת (אוֹר יִשְׂרָאֵל פְּרוּשׁ עַל הַתְּקוּנִים סוֹף תְּקוּן ח"י).

ב. רָאָה בְּאַרְיִכוֹת בְּסִפְרַ הַקְּדוּשׁ עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל פְּרֻשֵׁת בְּהַר, קְדֻשַׁת לִוִי סוֹף פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא, סְדוּר דֵּא"ח מִבְּעַל הַתְּנִיָּא (שְׁעַר ל"ג).

מַעֲשֵׂה נוֹרָא מִהָאֲרִיזוֹ"ל וּבְעַל הַחֲרָדִים שְׁרָקְדוּ בִּיחָד עִם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּל"ג בְּעֵמֶר

בְּעַל הַחֲרָדִים" שֶׁהִיָּה בְּזִמְנֵי הַבַּיִת יוֹסֵף וְהָאֲרִיזוֹ וְהָאֲלִשִׁיף, הִיָּה מִשְׁמַשׁ בְּבֵית הַמְּדֻרָשׁ בְּעִיר הַקְּדוּשׁ צְפַת ת"ו, וְאִישׁ לֹא יָדַע מַעֲצָם גְּאוֹנוֹתוֹ וְקְדוּשַׁתוֹ וְהַחֲזִיקוּהוּ לְאִישׁ פְּשוּט וְתַמִּים, פְּעַם אַחַת בְּהִיּוֹתוֹ בְּל"ג בְּעֵמֶר בְּמִירוֹן, וְהָיוּ שְׁמָה הָאֲרִיזוֹ עִם הַחֲבֵרָא וְרָקַד עִמָּהֶם זְמַן רַב לְכַבּוֹד הַהַלּוּלָא.

זְקַן אֶחָד שֶׁהִיָּה שֵׁם לְבוּשׁ בְּגָדִים לְבָנִים בְּעַל צוּרָה וּבְעַל קוּמָה מִשְׁכְּמוֹ וְלִמְעַלָּה, וְהִזְקַן הַזֶּה רָקַד לְעַצְמוֹ שֵׁם בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה עִם חֲבֵרַת לְוִיָּת אֲנָשִׁי בְּרִיתוֹ שְׁלֵא הַכִּירוּם.

בתוך הרקודין והמחולות קפץ האר"י ואחז ביד אותו הזקן הנזכר ורקדו שניהם יחדו זמן רב, אחר כך אחז האר"י ביד ה"חרדים" ורקד עמו גם כן הרבה, בשמחה ובטוב לבב. ואחר שיצאו משם, הרהיבו עז בנפשם תלמידי האר"י הקדוש לאמר: אל נא יחר בעיני אדוננו אם נשאל אותו בנוגע לכבודו הרם ובנוגע כבוד התורה בנגלה ובנסתר, כי מה שרקד עם הזקן, אין אנו מכירים אותו, ובודאי אדם גדול הוא. אבל מה שרקד עם השמש הרב רבי אלעזר אזכרי (ה"חרדים") הגם שהוא ירא שמים. אבל אין זה כבוד רבינו, רבן של כל ישראל. האר"י שמע דבריהם ושחק. אחר כך השיב להם אם התנא האלקי רשב"י רקד עמו ביחוד שאני הצעיר לא יהיה לי לכבוד לרקד עמו? התלמידים הבינו שהזקן הנזכר הוא רשב"י בכבודו ובעצמו. ומאז נודע הדבר מי הוא המשמש הנזכר (ה"חרדים") שמחמת צניעותו לא נודע צדקתו ומדרגתו, שכל ימיו קיים מקרא מלא והצנע לכת עם אלקיך (תכן דברי יחזקאל החדש).

למוד הזהר בהלולא דרשב"י

א. בלקוטי הש"ס להאר"ז"ל (ברכות ו:) כתב: אגרא דבי הלולי מילי, פרוש שהנה זה סוד הלולא דצדיקיא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בו ביום פטירת הצדיק מן העולם אין העסק כי אם בתורה ובמעשים טובים אשר חדש הוא. וזה סוד אגרא דבי הלולי מילי, פרוש, מילוליו ודבריו אשר חדש הוא, עכ"ל.

ב. רבי יוסי תמה מדוע מזניחים אפלו רגע מלמוד הזהר הקדוש בל"ג לעמר יום הלולא דליה שאז נמצא בינינו, כה אמר תלמידו רבי יוסי "תוהנא על חפימי דרא היך שבקין אפלו רגעא חדא למיקם קמיה דרבי שמעון למלעי באורייתא בעוד דרבי שמעון קאים בעלמא, [תמה אני על חכמי הדור איך עוזבים אפילו רגע אחד להיות לפני רבי שמעון ללמד בתורה, (הפונה את תורתו), בעוד שרבי שמעון נמצא ועומד בעולם] (זהר הקדוש ח"ב קמ"ט ע"א).

למוד תורת הגסתר במירון

א. תלמידי גורי האר"ז"ל ושאר חכמי התורה עלו למירון פעמים בשנה ללמד שם ספרי זהר הקדוש (רבי שלמה שלימל מצרף לחכמה דפוס ויניצ'א דף מ"ו:).

ב. על קבר רשב"י לומדים הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, כי כמה נסים ארעו שם וצריכים ללמד הזהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, ואחר כך לשמח הלב בשמחה רוחנית, ולא שום אבלות ועצבות, כי לא

בְּאֵלֶּה חֲפִץ רֵשֶׁבִי, וְהוּא בְּדוּק וּמְנִסָּה, וְאַחַר כֵּן נוֹדְרִים נְדָרִים וּנְדָבוֹת, וּמִתְפַּלְלִים שָׁם תְּפִלָּה וְכוּ'. וְשׁוֹב אוֹדִיעֶכֶם, כִּי הַיּוֹם יוֹם רֵאשׁוֹן הַיִּיטִי בְּמַעֲרַת הַצְּדִיקִים וְכוּ' וְרֵשֶׁבִי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְשֵׁם לְמַדְתִּי הַזֶּהָר (מִסְעוֹת הַשְּׁל"ה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל - שִׁפ"ח).

יְכוּלִים לְתַאֵר אֵיזָה שְׂמִיחָה גְּדוּלָּה יֵשׁ לְהַרְשֵׁבִי שֶׁ-700 אִישׁ בִּיחַד לְוַמְדִים תּוֹרָתוֹ, תּוֹרַת הָאֲדָרָא רַבָּא וְזוּטָא, וּבִפְרֻט שְׁלוּמִדִים בְּרַבִּים וְכוּחַ גְּדוּל מְאֹד כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ כְּבָר בְּתַקוּן מ"ח אֶת הַחֲשֻׁבוֹן הַגְּדוֹל וְאֶת הַשֶּׁכֶר הַגְּדוֹל שֶׁיֵּשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

תַּבַּת "שְׂמֵעוֹן" הִיא חַיּוֹת הַתְּנָא

כְּשֶׁלוּמֵד בְּגִמְרָא אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן, תַּבַּת שְׂמֵעוֹן הוּא חַיּוֹת הַתְּנָא, וְכֵן שָׁם כָּל אֶדָם הוּא חַיּוֹת שְׁלוֹ, וְשֵׁם הוִי"ה הוּא מְחִיָּה וּמְקַשֵּׁר חַיּוֹת עִם הַמַּחֲזִין, וְהַדִּין שְׂאוּמַר, הוּא הַשְּׁכָל שְׁלוֹ, דְּהֵינּוּ הַמַּחֲזִין, וְנִמְצָא שְׂכֶשְׁלוּמֵד בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, הוּא מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְרַבִּי שְׂמֵעוֹן (הַמְּגִיד מִמְעוֹרֵיטֻשׁ בְּסִפְרוֹ לְקוּיֵי אֲמָרִים).

אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא

א. בְּדוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים כְּשֶׁלוּמֵדִים דְּבָרֵי שׁוּם תְּנָא וְחֻכָּם מְדַבְּרֵי הַקְּדוּמוֹנִים, שֶׁהִדְבָּר הַהוּא הוּא חַיּוֹת וְהַמַּחֲזִין שְׁלוֹ, וְהָאֶדָם (מְלֻמֵּד) הַלוּמֵד וּמְדַבֵּר דְּבָרָיו מְדַבֵּק וּמְכַנֵּס חַיּוֹת וּמַחֲזִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ הַדְּבוּרִים נִקְרָא אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא, וְלִכְךָ מְחִיָּה אוֹתוֹ שְׂמֵעוֹנֵי חַיּוֹת בְּהַדְּבָרִים, שְׁלִכְךָ אָמְרוּ (יְבָמוֹת צ"ז) שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, שְׂאִפְשֵׁר לוֹמַר כִּי זֶה בְּחִינַת הַשְּׁתַטְחוֹת עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים, כִּי דְבוּרֵי הַצְּדִיק שָׁם הוּא קְבוּר וְטָמוּן חַיּוֹת שְׁלוֹ, כְּאֹמַר, וְזֶה הַלוּמֵד בְּהַכְּנָסוֹ עִם חַיּוֹת וְהַמַּחֲזִין שְׁלוֹ לְתוֹךְ חַיּוֹת וּמַחֲזִין שְׁלֵ הַצְּדִיק שְׂטָמָן בְּדְבָרָיו, נִקְרָא אֲתַדְבָּקוֹת רוּחָא בְּרוּחָא וְשֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, כְּנֹדַע זֶה מְדַבְּרֵי הַבְּעַל שָׁם טוֹב נִשְׁמָתוֹ בְּגַנְזֵי מְרוּמִים. וְנִקְרָאת בְּחִינָה זוֹ הַשְּׁתַטְחוֹת עַל קַבְרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֵן דְּבָרֵיהֶם שְׁלוּמֵד וּמְזִכִּיר הַיּוֹם הַלוּמֵד, וְלִכְךָ מְחִיָּה מַחֲזִין שְׁלֵ אוֹתוֹ הַצְּדִיק (מְאוּר עֵינִים רִישׁ מִסְכַּת שַׁבָּת).

ב. כְּשֶׁאוּמַר דְּבָר בְּשֵׁם אוּמְרוֹ שֶׁפְּתוּתָיו דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, שְׂמֵעוֹרֵר חַיּוֹת לְהַצְּדִיק, וְעַל כֵּן נַחֲשֵׁב לְהַדּוּר, וְהֵינּוּ שְׂדָרְשׁוּ אֲגוּרָה בְּאֵהֲלָךְ עוֹלָמִים, דְּהוּי כְּדָר בְּעוֹלָם הַזֶּה (יִשְׁמַח מִשָּׁה, הַפְּטָרַת פְּרֻשַׁת תּוֹלְדוֹת).

בְּסוּף אֲדָרָא רַבָּא וְזוּ"ל: וְכַתוּב "וְנִקְרָאתָ לְשַׁבָּת עֲנָג לְקָדוֹשׁ ה'" הוּא מְכַבֵּד, מֵאַן הוּא קָדוֹשׁ ה' דָּא רַבִּי שְׂמֵעוֹן בֵּן יוֹחָאי דְּאֲקָרוּ מְכַבֵּד, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי.

לְמוֹד אָדָם כְּשֶׁר לּוֹמֵד תּוֹרַת רִשְׁבִּי גוֹרֵם נְשִׁיקוֹ הַדְּדִין

א. כְּשֶׁאָדָם כְּשֶׁר לּוֹמֵד תּוֹרַת הַתְּנָא, אָז הַתְּנָא נוֹשֵׁק אוֹתוֹ וְהוּא נוֹשֵׁק אֶת הַתְּנָא וְגוֹרֵם תְּעֵנוּג גָּדוֹל לְהַתְּנָא כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁפִתּוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקָבֵר, וְזֶהוּ עַל יְדֵי בְחִינַת נְשִׁיקָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִתְדַבֵּק רוּחַם בְּרוּחַנוּ כּו' (לְקוּטֵי מוֹהֲרֵן חֶלֶק א' סִימָן י"ב).

ב. שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ יִפְרִיחוּ (תְּהִלִּים צב). רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁתוּלִים בְּבֵית ה' רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁב"י, שֶׁהוּא רֵאשֵׁי תְבוֹת שְׁמַעוֹן בִּיר יוֹחָאֵי, דְּמִבְּקָשִׁים אֲנַחְנוּ מִהִבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ דְּאֲגָרוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רִשְׁבִּי וְחִבְרֵיו הַשְׁתוּלִים בְּבֵית ה' בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ, לְאוֹתָן הָעוֹמְדִים מְרְחוֹק מִבֵּית ה' שֶׁהֵם בְּחִצְרוֹת אֱלֻקֵּינוּ, כְּמוֹ הַחֶצֶר לִפְנֵי הַבַּיִת, כֵּן עוֹמְדִים מִגָּד, יִפְרִיחוּ, יִזְרִיחוּ וְיוֹפִיעוּ בְּתוֹכָנוּ (דְּבָרֵי יְחִזְקֵאל).

רַבִּי בְּרוּךְ מִמְּעֵזִיבוֹז נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹ, נִהַג בְּכָל ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סְפָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוּשׁ

בְּטַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים כְּתַב: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נִכְד הַבְּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמוֹ, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סְפָרֵי הַזְּהָר הַקְּדוּשׁ, וְאַחֵר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֶּפֶר הַזְּהָר בְּיַדִּי קִדְּשׁוּ וְרִקַּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵינָן דְּקִדְּשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קִדְּשׁוּ אֶת סֶפֶר הַזְּהָר וְאָמַר בְּזֶה הַלְּשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיד, אֹן דוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מְפִיר אוֹתָךְ, וְאַתָּה מְפִיר אוֹתִי]. וּב"ה בֵּין הַצְּדִיקִים כָּאֵן בְּבֵיהֶמ"ד, הַרְבֵּה יְכוּלִים לְנַשֵּׁק אֶת הַזְּהָר"ק כִּי עָשׂוּ סִיּוּם בְּרַבִּים 400 אִישׁ.

רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מִזִּידֵיטְשׁוֹב לָמַד וְשָׁנָה בְּסֶפֶר הַקְּדוּשׁ "פְּרִי עֵץ חַיִּים" מֵאַה וְאַחַד פְּעָמִים

הִנֵּה לְסֶפֶר שְׁבָחוּ, תְּהִלְתּוֹ מִי יִסְפֹּר, וְגַם הֵלָא נוֹדַע וּמְפָרְסָם לְאַלְפֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִסְתּוֹפְפוּ בְּצִלוֹ גְּדָל קִדְּשָׁתוֹ וּפְרִישׁוֹתוֹ, וְהָיָה מְלֵא תוֹרָה וְעֵנוּהָ וּקְדוּשָׁה וְטְהָרָה, וְהָיָה בְּקֵי בְּש"ס וּמְדַרְשֵׁי רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה וּמְכִילְתָּא, סְפָרָא וְסְפָרֵי, וְזֶהֱרַק הַקְּדוּשׁ וְתַקּוּנֵי הַזְּהָר וּבְכָל פְּתָבֵי הָאָרֶץ יִזְכְּרוּנוּ לְבִרְכָה עַד לְהַפְּלִיא, וְנִשְׁמַע מִפִּי קִדְּשׁוֹ שֶׁהַפְּרִי עֵץ חַיִּים לָמַד וְשָׁנָה מֵאַה פְּעָמִים וְאַחַד, וְכֵן סְפָרֵי רַבּוֹ הַקְּדוּשׁ [רַבִּינוּ צְבִי] הָיָה רָגִיל עַל לְשׁוֹנוֹ, וּמָסַר נִפְשׁוֹ עַל הַתּוֹרָה וְהָעֲבוּדָה. וְהַתְּפַלֵּל בְּעַד כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְהַמְּשִׁיךְ לָהֶם שְׁפַע פְּרִנְסָה וְהַצְּלָחָה, וְעַד חֲצֵי שְׁנוֹתָיו לָמַד מִתּוֹךְ דַּחַק וְעֵנִי וְנִשְׁמַע מִפִּי

קָדְשׁוֹ שְׁהִיָּה לְוִימָד בְּעַמִּידָהּ וּבַחֲרָף נִתְבַקְעוּ צַפְרֵי יָדָיו מִן הַקָּר שְׁהִיָּה בְּבֵיתוֹ, וּמִזֶּה תִּבִּין גְּדֹל קְדוּשַׁת עֲבוּדָתוֹ (עֲשֵׂר קְדוּשׁוֹת דָּף לו, מְעַרְכַת ח', הָרֵב הַקְדוּשׁ מוֹרִינֵנו הָרֵב יִצְחָק אֲזִיק מִזִּידִיטְשׁוּב).

גְּדֹל מַעֲלַת הַתְּפִלָּה בַּמִּירוֹן

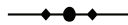
הַתְּפִלָּה עַל קַבְרֵי צְדִיקִים, אֶפְלוּ יָחִיד וּבְלֵי פְּנֵה שְׁלָמָה, מִתְקַבְּלַת כַּתְּפִלַת צְבוּר.

נִתְבָּאָר שִׁישׁ הַכְּנָה גְּדוּלָה לְשַׁפַּע הָאֱלֹקִי בַּמָּקוֹם, וּכְמוֹ כֵּן הַמָּקוֹם שֶׁהוּא מוּכָן לְהַתְּפַלֵּל בּוֹ כְּכֹר הוֹכֵן לְהִיּוֹת תְּפִלַּת יִשְׂרָאֵל נִשְׁמַעַת בּוֹ, לְכֵן הַמַּתְּפַלֵּל בּוֹ אֶפְלוּ יָחִיד, וְאֶפְלוּ בְּלֵי פְּנֵה שְׁלָמָה, הוּא קְרוֹב לְהִיּוֹת תְּפִלָּתוֹ נִשְׁמַעַת, וּכְמוֹ שְׁנֵאָמַר בְּכָלֵב שֶׁהֵלֶךְ לְהַשְׁתַּטַּח עַל קַבְרֵי אָבוֹת שִׁיִּצְיִלְהוּ ה' מַעֲצַת הַמְּרַגְלִים, שְׁהִיָּה בְּטוֹחַ שִׁישְׁמַע ה' תְּפִלָּתוֹ בְּאוֹתוֹ מָקוֹם הַמְּקַדֵּשׁ מִצַּד הִיּוֹת בּוֹ אָבוֹת הַקְדוּשִׁים וְגוֹפְתָם בְּהִיּוֹתָם חַיִּים הִיוּ כְּלִים לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּדָבָר שֶׁבְקָדְשָׁהּ (מִבְּיַט זֶלֶה"ה בְּסִפְרוֹ בֵּית אֱלֹהִים שַׁעַר הַתְּפִלָּה פ"ה).

זְכוּת הַרִשְׁבִּי מִסִּיעַת לְהַבֵּא לְטָהָר

א. רְאוּי לְכָל אִישׁ הִיָּרָא וְחָרַד אֶל לְבוֹ יוֹם הַהוּא לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה פִּי זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי מְסִיעַ לְהַבֵּא לְטָהָר, וְלֹא לְבִלּוֹת הַזְּמַן בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים בְּהַבְלֵי עוֹלָם אֲשֶׁר הוּא לְצַדִּיק לְטָהָר וְכו' (רַבִּי יְהוֹנָתָן אִיבְשִׁין יְצוּק"ל).

ב. ל"ג בְּעֵמֶר מְסַגֵּל לְרַפּוּאָת הַגּוֹף וְהַנַּפֶּשׁ (אוּרְחָה וְשִׁמְחָה דָּף כ"ז).

פְּתוּב בַּמִּשְׁנָה בְּאָבוֹת (פְּרָק ג' א): "עֲקָבְיָא בֶן מִהֶלְלָאֵל אוֹמֵר, הַסֵּתַכַּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים וְאֵין אֶתָּה בָּא לְיַדֵּי עֲבָרָה, דַּע מֵאֵין בָּאתָ, וְלֹאֵן אֶתָּה הוּלֵךְ, וְלִפְנֵי מִי אֶתָּה עֲתִיד לְתַן דִּין וְחֲשָׁבוֹן, לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא."

שׁוֹאֲלִים הַמְּפָרְשִׁים, מֵהוּ דִּין וּמֵהוּ חֲשָׁבוֹן? וּמְבַאֲרִים, "דִּין" הוּא עַל הָעֲבֵרוֹת בְּעֲצָמָן, וְ"חֲשָׁבוֹן" הוּא עַל זְמַן הָעֲבָרָה, שְׁהִיָּה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת בְּזִמְן שֶׁעָשָׂה הָעֲבָרָה מְצוֹת אוֹ לְלַמַּד תּוֹרָה.

יְדוּעִים לָנוּ דְבָרֵי חַז"ל הַקְדוּשִׁים: (מְסַכַת יוֹמָא דָּף פ"ו ע"ב) תְּשׁוּבָה מִיָּרְאָה מִהַפְּכַת זְדוּנוֹת לְשִׁגְנוֹת, וְתִשׁוּבָה מֵאֲהָבָה זְדוּנוֹתֵינוּ נְהַפְכִים לְזִכִּיּוֹת. וְהַעֲצָה הַיְחִידָה לְהַנְצִל מִהַחֲשָׁבוֹן הִיא תְּשׁוּבָה מֵאֲהָבָה, דָּאֵז אֵין לוֹ עֲבֵרוֹת בְּכָלֵל, וְאֶחָד מִיְסוּדֵי הַתְּשׁוּבָה כְּתַב הַרְמְב"ם "קַבְּלָה לְעֲתִיד".

מורי ורבותי! איך אפשר לתקן, ואיך אפשר להפך שעה אחת למאות מליוני שעות של תורה? ובמה תרצה תשובתנו לתשובה מאהבה? ומה נקבל על עצמנו כדי לזכות בדין וחשבון?

בואו וראו מה דאיתא בגמרא במסכת בבא בתרא (דף ע"ח ע"ב) על הפסוק "על פן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון כי אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיחון אכלה ער מואב בעלי במות ארנן" (במדבר כ"א פסוק כ"ז-כ"ח), אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב "על פן יאמרו המשלים וגו'" אלו המשלים ביצרם, "באו חשבון", בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שצרה, ו"ו ושכר עברה כנגד הפסדה, "תבנה ותכונן" אם אתה עושה פן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא, עכ"ל.

לכן צריך לעשות חשבון של המצוות. אמר החפץ חיים: "והתבוננתי בשעון, בדקה אחת נאמרות כמאתים מלים! בשעה, כתריסר אלף. ולמוד תורה כנגד כלם יוצא שכל דבור תורה נכפל ב 613, עתה כל שעה שנה ערך ליותר משבע מליון מצוות, [7,356,000] בשעור תורה אחד שבו שומע כעונה".

ובשעתיים, הרי החשבון עולה לכדי ארבע עשרה מליון. ארבע שעות, עשרים ושמונה מליון.

בשניה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה.

וה"בן איש חי" כתב בשם המקבילים, ששכר למוד התורה בשבת פי אלף מיום חול. הוי אמר, שדקה אחת של למוד בשבת, אמרה על פרשת השבוע בשלחן השבת, שצרה כלמוד רצוף של שש עשרה וחצי שעות ביום חול, ושוות ערך למאה עשרים ושתיים וחצי מליון מצוות!

חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'):
 בן זומא אומר... איזהו עשיר השמח בחלקו,
 שנאמר (תהלים קכח), יגיע כפיך כי תאכל אשריך
 וטוב לך. אשריך, בעולם הזה. וטוב לך, לעולם
 הבא.

ואנו מתפללים בכל יום: "ותן חלקנו בתורתך",
 ומיהו העשיר האמיתי זה ששמח בחלק לימוד
 התורה ובה מכפיל את תורתו באלף, וידוע דברי
 האר"י החי שעיקר עבודת ה' צריך להיות
 בשמחה, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות
 בסייעתא דשמיא.

ד. סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק:
 כשנודע לו דברי הבן איש חי והכסא מלך, ניצל
 את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר
 לי על כך. אמרתי לו שכשלושים בשמחה, זה
 שווה מליון שנה, ענה לי, לו ידעתי הייתי לומד
 13 שעות זוהר בשבת.

בואו וראו מוחו של סוחר שעושה
 חשבונות על כסף וזהב, כששומע חשבונות
 כאלו שיכול להגיע לעשירות גדולה כזה,
 ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך
 מאלפי זהב וכסף". ועל זה אפשר להמליץ דברי

בשבת צריך לחטוף כמה שיותר תורה, אם בלמוד הנגלה אמרו כן המקבילים, על אחת כמה וכמה על למוד הנסתר, שעל למוד הזוהר הקדוש בשבת קודש שנה מאה מליון שנה תורה. [ראה בהמשך].

בשנה אחת בלבד זוכים לכ-28.000 שנה תורה [הבאור: מאה מליון שנה תורה, לחלק לששים, שווה 1,666,666 כלומר מליון ושני שליש, לחלק לששים שניות, שווה בשנה אחת 27,777.777 כלומר כעשרים ושמונה אלף שנה תורה, בנוסף כל מילה תורה נכפל בשש מאות שלש עשרה, ובשנה אחת אפשר לומר שלש מלים תורה, לפיכך יוצא, כחמשים מליון מצוות בשנה אחת].

בפרשת כי תבא קראנו על צ"ח קללות, וכל אחד מזדעזע ותמה, למי מגיע כל כך הרבה קללות, בודאי לרשע וכופר רח"ל, ואלו התורה הקדושה מלמדת אותנו, (דברים פרק כח מז): "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל", כלומר מצות השמחה היא עקר עבודתנו, ובאמת, כבר אמר בן הגאון הצדיק ראש הישיבה רבי עזרא עטיה זי"ע שהרי הפסוק אומר "מי הקדימני ואשלם", ואם כן, לא מגיע לנו כלום, אלא רק על ידי השמחה, שזה מראה שאדם חפץ בקרבת ה', ורק על זה מגיע השכר, עד כאן.

מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה

אם כן צא וחשב, מה שאמר האורחות צדיקים, שעל מצוה בשמחה מקבילים פי אלף, ותשמח רק מכך, ועוד דברי הכסא מלך, ששעה למוד זוהר הקדוש הוא כשנה, בודאי כל השבת תלמד זוהר הקדוש, כדי להכריע את הכף לטובה, שכל שעה יעלה למליון שנה תורה, ובודאי היצר לא יתן לך מנוחה, ואז תתגבר עליו, ותוסיף בזה עוד כפול מאה, כמו שכתוב באבות דרבי נתן, ויהיה לך מליון שנה תורה, רק רגע! הרי בכל דקה אומרים מאתיים מלים תורה, כפול 60 דקות, זה 12,000 מלים תורה בשעה, שמוכפלות באלף, ועוד פעם באלף, ועוד פעם במאה, והכל בערך של שנה. רגע, בואו חשבון: כמה שעות יש בשנה? נכפיל 24 שעות ביום, כפול 365 יום בשנה, שווה 8760 שעות כפול 12,000 מלים תורה שיש בכל שעה, שווה מאה וחמש מליון מאה עשרים אלף מלים תורה (105,120,000), וכל מילה תורה מכפלת ב 613 כי תלמוד תורה כנגד כלם, 105,120,000 כפול 613 שווה 64,438,560,000 [כששים וארבע וחצי מליארד מצוות], וזה רק בשעה למוד זוהר הקדוש ביום חול.

תקבל את השכר פנגד כל אחד

וזה עוד לפני המאה מליון שהכפלנו, כלומר, כפול אלף בשבת, ועוד כפול אלף בשמחה, ובהתגברות על הצער עוד כפול מאה. עוד לא גמרנו!!! חשב עוד רגע! אם בבית הכנסת שלך תלמד במנין, שוב יכפל באלף, כי כל מה שנותנים משמים נותנים באלף (וזהר פרשת ויצא), והרי השכינה שורה במנין, ואם אתה תארגן את השעור, הרי כנגד כל אחד תקבל את השכר!!!

נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [פדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשב? האם תשב בחבוק ידיים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה, שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (סכה דף נא עמוד ב): תנו רבנן מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענך אלקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך, זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאלה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה.

עכשו בודאי תשלח כל אשה את בעלה ותדרבן את בניה. והיא עצמה, תנצל ימים ושבתות אלו, לאמירת פתח אליהו, ואמירת תיקוני זוהר ואדרא רבא וזוטא, שהרי פסק הרמב"ם, שאשה שלמדה תורה יש לה שכר, וכמו שכתב הבן איש חי שאשה גם תגיד "פתח אליהו". והעיד על זקנתו שהיתה לומדת זוהר וח"י פרקי משניות בכל יום. [עכשו מבינים איך זכינו להבן איש חי הקדוש].

כתוב בתורה (במדבר לב פסוק יז-יח) "ואנחנו נחליץ חשים לפני בני ישראל עד אשר אם הביאנם אל מקומם... לא נשוב אל בתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו". כמו שהרעיא מהימנא [משה רבנו] מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (וזהר פנחס ריט). כלנו לשעורי תורה!!! כלנו חפצי חיים!!! כלנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הגר"א במשלי (י"ב, י"ד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ולמוכיח את חברו. שאם חברו שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע מקבל ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד תורת הזוהר הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זוהר הקדוש בשבת עולה לו למאה מליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויום טוב, לכל ימי חייו, ימי שנותינו בהם [שבעים] תגיע ל-640 מליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנין יהודים שילמדו בזוהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליארדי שנים תורה.

ובזוהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב, שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע "כל עשרה ביה שכינה שריה", אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע למספר שקשה מאד לחשב 6 זיליון ו-400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בודאות!!!

כתב באור ישירים: קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

בא וראה מה דכתב המקבל הצדיק רבי יעקב צמח זצ"ל (מתלמידי האר"י הקדוש זי"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: רחל מבכה על בניה... כי איננו, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא שיאמר לה ה' אז, "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו'", כלומר משום שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, לכן, "איננו", כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

כתב בדגל מחנה אפרים (פרשת שמיני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (כי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזוהר, אז והנה שרף, הינו, שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שיבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

אנו מקוים שכל אחד יעשה לעצמו חשבון של למוד הזהר ויקבל על עצמו בקבלה גמורה ללמד זוהר הרבה יותר ממה שלמד עד עכשו ועל ידי כך יהיו לנו אלף סיומי זהר ביום וכך יבוא משיח כמו שהבטיח ה'רשב"י, בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי בביאת משיח צדקינו כב"א.

בואו וראו: שעה אחת בשבת קדש שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תקון ונחת לנשמתו.

"החלש יאמר גבור אני"

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם בן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים]^[1] וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

**מבצע עולמי לתיוקת של בית רבן שבזכות
הכל ביהם העולם עומד**

כל הילדים שיגמרו האדרות עד זאת חגגה יקבלו מתנה סט
זוהר השבת או סט זוהר חק לישראל.

מפעל הזוהר העולמי: 02-625-5789 / בקס: 029951300

שאלה: למה אתם מרעישים בלמוד הזוה"ק, הלא ידוע שעד שלא גמר ש"ס אסור ללמד קבלה?

תשובה: ראשית, צריכים לדעת ממי באה הטעות הגדולה? - זה בא מהמשפילים (מקובל מאבדק"ק שטפנשט, מאורות הזוהר), זה בא משבתאי צבי ימ"ש (סוד ה') שלא רצה שילמדו זוה"ק, שרצה להיות משיח השקר, ואם ילמדו זוהר ידעו את האמת.

חכמת האמת כדי שיבוא משיח. 1. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל ו. יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא שעות ביום.

וְעָכְשׁוּ נִבְאָר אֶת הַטְּעוֹת: עַל לְמוֹד הַקְּבֵלָה כְּתוּב בִּשְׁ"ךְ, שְׁלֵא לְלַמֵּד קְבֵלָה וְכוּ זֶה רַק עַל קְבֵלָה, דְּהֵינּוּ סִפְרָא דְצִנְיָעוּתָא וְכוּ, וְלֵא עַל לְמוֹד וְגִירְסַת זוּה"ק, וְהָרַב אֲזוּלָאֵי, בְּאוֹר הַחֲמָה כְּתַב הָאֲסוּר לְלַמֵּד קְבֵלָה הִיָּה רַק לְזִמְן קָצוּב עַד 1490. וּמֵ-1540 וְהִלָּאָה, צְרִיכִים לְעוֹדֵד אֶת כָּלֵם לְעֶסֶק בְּסִפְר הַזּוּהַר, מִפְּנֵי שְׂרָק עַל יְדֵי לְמוֹד הַזּוּהַר תְּבוּא הָאֲנוּשׁוֹת לְגֵאֲלָה הַרוּחָנִית וּלְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, וְכִבֵּר כְּתַב הַמַּהֲרַח"ו בְּהַקְדָּמָה לְעֵץ חַיִּים שֶׁכֵּל הָאֲסוּר הִיָּה לְאֶלְף הַחֲמִישִׁי, וְעָכְשׁוּ בְּאֶלְף הַשִּׁישִׁי מְצוּה וְחוּבָה לְזִרְז הַגְּאוּלָּה עַל יְדֵי לְמוֹד הַקְּבֵלָה, לְכֵן אָסוּר לְהַתְחַמֵּק מִלְמוֹד הַקְּבֵלָה. (וְהַבְּאוּ בְּסִפְר "אוֹר הַזּוּהַר" מ-1000 צְדִיקִים, וְגַם מִרְבְּנֵי הַבְּדִיָּץ עֲדָה הַחֲרָדִית בְּשַׁנַּת תַּרפ"א, תַּשס"א, וְכַתְּבוּ: כְּבָר יְדוּע לְכַבּוֹדֵם מַעֲלַת לְמוֹד הַזּוּהַר"ק אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְעוּנוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוּת, וּלְבַקֵּשׁ מִבְּנֵי תוֹרָה וְכוּ שֶׁכֵּל מִי שְׁאֶפְשֵׁר לוֹ יִשְׁתַּדֵּל לְלַמֵּד דָּף זּוּהַר בְּכָל יוֹם. וּמִכָּל גְּדוּלֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הָאֲשֻׁכְנָזִים וְהַסְּפָרְדִים, שְׂרָק עַל יְדֵי לְמוֹד הַזּוּהַר"ק יְבֵא הַגְּאוּלָּה שְׁלָמָה, וְכָלֵם פֶּה אַחַד פּוֹסְקִים, וְאוֹמְרִים שֶׁכֵּל יְהוּדִי וְאֶפִּילוּ יֵלֵד קִטָּן צָרִיף לְלַמֵּד זוּהַר"ק כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזוּהַר"ק וַיֵּרָא קִיח.). אָמַר לָהֶם רַבִּי שְׁמַעוֹן: ... וְכִשְׁיֵהִיָּה קְרוּב לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, אֶפִּילוּ נְעָרִים שְׁבָעוּלָם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל הַחֲכָמָה וְלְדַעַת עַל יְדוֹ קְצִים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹת הַזִּמְן יִתְגַּלֶּה לְכָל (וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזוּהַר, נִשְׂא אוֹת צ'). רְאֵה עוֹד, אוֹר הַזּוּהַר בְּשֵׁם זוּהַר"ק (פ' וַיֵּרָא קִיח.), בֵּן אִישׁ חִי, (בְּהַקְדָּמַת הַתְּקוּנִים בְּנִיְהוּ), (נוֹצַר חֲסֵד, פ"ד מ' כ'), אוֹר הַחֲמָה, הַקְּדָמַת הַרְבָּנִים (לְזוּהַר דְּפוּס גְּרַבָּה), בְּתַקּוּנֵי הַזּוּהַר (כְּגוֹן הִירָק), בְּסִפְר סִגְלַת יִשְׂרָאֵל (מַע' ז' אר' ה').

וּבְגִלָּל שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְר הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ, יֵצְאוּ עַל יְדוֹ מִן הַגְּלוּת. הַגְּאוּלָּה וּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּיִים רַק בְּלְמוֹד הַקְּבֵלָה (הַגְּאוּן מוּיִלְנָא, אֲבָן שְׁלָמָה 11,3). וְעַקֵּר הַגְּאוּלָּה בְּלְמוֹד הַקְּבֵלָה (אֲבָן שְׁלָמָה פ"א אר' ג').

עַל לְמוֹד הַזּוּהַר אֵין שׁוּם הַגְּבֻלוֹת... (הַחֲפֵץ חַיִּים). וְהִיָּה הַחֲפֵץ חַיִּים מְעוֹרָר לְכָלֵם לְלַמֵּד כָּל שְׁבַת אֶת הַזּוּהַר שֶׁל אוֹתָהּ פְּרָשָׁה וְאֶפִּילוּ לְבַחְוָרִים. (בְּנִיָּן יוֹסֵף). רַבְּנֵי הַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע הוֹרָה לְשׁוֹאֲלָיו לְלַמֵּד זֶהוּ כְּסִפְר מוֹסֵר, וּבְסִפְר "מַעֲשֵׂה אִישׁ" (עֲבָדוֹת עַל מֶרֶן הַגְּאוּן הַקְּדוּשׁ הַחֲזוֹן אִישׁ זצ"ל) כְּתַב מְשֻׁמוֹ: לְשׁוֹן הַזּוּהַר הַקְּדוּשׁ מְעוֹרָר יוֹתֵר מִכָּל מְאִמְרֵי חו"ל. "אִם דּוֹרֵי הִיָּה שׁוֹמֵעַ בְּקוּלִי, הִיָּה לוֹמֵד כְּבָר מְגִיל תִּשְׁעֵ סִפְר הַזּוּהַר, וְכֵן הִיָּה רוֹכֵשׁ יִרְאֵת שְׁמַיִם בְּמִקּוּם...". (הַרְה"ק רַבִּי י"א מְקַמְרָנָא, נוֹצַר חֲסֵד),

וְהֵבֵן אִישׁ חִי בְּסִפְרוֹ דַּעַת תְּבוּנוֹת (פכ"א), כְּתַב שֶׁכֵּל יְהוּדִי צָרִיף לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם כָּל חֵלְקֵי הַפְּרָד"ס אֶפִּילוּ בְּגִירְסָא, וְכֵן פֶּסֶק הַכֶּף הַחַיִּים (סוֹפֵר) בְּכִמָּה מְקוּמוֹת, שְׁמִי שְׁאִינוּ יוֹדַע קְבֵלָה יִלְמַד זּוּהַר בְּגִרְסָא, וְכֵן בְּסִפְר רֵאשִׁית חֲכָמָה פִּי כָלוּ מְלֵא זּוּהַר, כְּדֵי שִׁיחֶשֶׁב לוֹ כְּאֵלוֹ לְמַד קְבֵלָה, וְכֵן כְּתַב

הַפְּלָא יוֹעֵץ, וְכֵן ר' יִצְחָק אֶלְפִיָּה זי"ע. הַרְשֶׁב־י הַיְחִיד שְׁמַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים, כְּמוֹ שְׁאָמַר יְכוּל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, לְקוּטֵי מוֹהַר־יָן (קמא ס"א). אִם לֹא לָמַד זוֹהַר צָרִיף לְבוֹא בְּגִלְגוּל, לֹא יִזְכֶּה לֵהִיּוֹת בְּגֵן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן (זוהר), הַבְּעַשׂ ט צוּה לְאַנְשֵׁיו: שְׁקוּדִם כָּל תְּפִלָּה יִלְמְדוּ מֵאֲמָרֵי זֶהָר (דורש טוב).

דְּרֵשָׁה ב'

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

לְשֵׁם יְחִיד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתָּהּ, בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ, לִיְחִיד שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים, לְאַקְמָא שְׁכִינְתָּא מְעַפְרָא וְלַעֲלוּי שְׁכִינְתָּ עוֹזְנוֹ בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, לְזִכּוֹת לְכָל הַיְהוּדִים, הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, "לְבַלְתִּי יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדְח", לְקַבֵּץ פְּזוּרֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה. וַיְהִי נוֹעַם אֲדוּנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ.

בְּשֵׁם ה' נַעֲשֵׂה וְנַצְלִיחַ.

בְּרֵשׁוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי, קוּדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וּבְנֵי רַבִּי אֶלְעָזָר הַנְּמַצְאִים כָּאֵן אֲתָנוּ לּוֹמְדֵי הַזוֹהַר בְּמִירוֹן. בְּרֵשׁוֹת הַגְּאוֹן הַגְּדוֹל מֶרֶן הַגַּה"צ הַמְּקַבֵּל רַבִּי בְּנִיְהוּ יִשְׁשֻׁכָּר שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וּבְרֵשׁוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוֹנִים, רַאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שְׁלִיט"א, וּמְזַכֵּי הַרְבִּים שְׁאֲרָגְנוּ אֶת קַבּוּץ הַגְּדוֹל הַזֶּה, לְכַבוֹד שְׁמַחַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א וְכָל הַקְּהָל הַקְּדוּשׁ הַזֶּה. אֲנַחְנוּ מִיַּחֲלִים וּמְצַפִּים שְׁמַקִּידוּשׁ הַשֵּׁם הַגְּדוֹל הַיּוֹצֵא מִן הַקַּבּוּץ הַזֶּה, שְׁלוּמְדִים בְּיַחַד שְׁבֻטֵי יִשְׂרָאֵל קַבּוּץ שֶׁל 700 צְדִיקִים תּוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשֶׁב־י זִיע"א, וּמְקִיָּמִים דְּבָרֵי הַרְשֶׁב־י הַקְּדוּשׁ שְׁאָמַר (גִּיטִין 10) שְׁנוֹ מְדוּתֵי "לְמַדוֹ תּוֹרְתִי", יְבִיא בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם בְּמַהֲרָה אֶת הַקַּבּוּץ גְּלוּיּוֹת בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן.

כְּתוּב בְּתַקוּנֵי זֶהָר (תקון ר'), "שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁרְהַ שְׁכִינְתּוֹ עַל צִיּוּנֵי הַצְּדִיקִים", וְאִם כֵּן בְּרוּר שְׁיֵשׁ כָּאֵן בְּצִיּוּנֵי הַקְּדוּשׁ שֶׁל ר' שְׁמַעוֹן הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה, וְחַבְרֵי הַפּוֹלָל זוֹכִים לְלַמֵּד מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ בְּצִיּוּנֵי הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַרְבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן זִיע"ע, וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְנַשְׁמַתָּם הַקְּדוּשָׁה.

אָמְרוּ חַז"ל בִּיבְמוֹת (צו ע"ב - צו ע"א): אֲזַל ר' אֶלְעָזָר אָמַר לְשִׁמְעָתָא בִּי מְדַרְשָׁא, וְלֹא אָמְרָה מְשִׁמְיָה דְר' יוֹחָנָן, שְׁמַע רַבִּי יוֹחָנָן אִיקְפֵּד, שׁוֹאֲלַת

הגמרא ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? ומתרצת הגמרא דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלה עולמים" (תהלים סא, ה) וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה, דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובכות בקבר, אמר ר' יצחק בן זעירא, ואיתימא שמעון נזירא: מאי קרא? "וחכף כזין הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים", (שיר השירים ז, י) ככומר של ענבים, מה כמר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפייהם בעולם הזה שפתותיהם דובכות בקברו!

היוצא לנו מדברי הגמרא שהצדיקים משתוקקים שיאמרו את אמרותיהם בעולם הזה ואם כן על אחת כמה וכמה שצריך ללמד את תורת הרשב"י על ציונו הקדוש שהוא בעל המימרא, ולעשות לו נחת רוח על ידי זהו!

כמה גדול כח הלומד זהו הקדוש, על ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום, כפשוטו ממש, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (ספ"ה דף מה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין

בבכורות וזה לשונו: והנאה הוא לו שדומה כחי. רבינו גרשום שם דובבות בעולם הזה ושפתותיו דובבות בעולם הבא. ואמרתי לפרש תכן של "שפתותיו דובבות", מהו המשמעות ומה הנאה יוצא לו ולנו על ידי זה, כי אנו באים להרשב"י ומבקשים כל אחד בבקשתו הרוחנית והגשמית, ששניהם אחד, כי אי אפשר זה בלי זה, ובמה נתרצה לפני הרשב"י שיתפלל ויעתיר בעדנו שישם יתברך ימלא בקשתנו, וזה על ידי שאנו לומדים תורתו כבקשתו "למדו תורתו" (גטין ס"ה) ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזה הקדוש (חלק ג' דף קכ"ח) וזה לשונו: אנו קיומי עלמין, דעלמא מתברך בגין.

ז. ופרש על זה בספר יערות דבש (חלק שני - דרוש ז): ... הינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכן שפיר אמרנו דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל (ועין עוד ביערות דבש, חלק ראשון - דרוש טז).

ח. מתוך מכתבו של המרא דאתרא של מירון הגאון הצדיק רבי מאיר שטרן שליט"א: ביבמות (צד). בכורות (לא). דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר. ורש"י שם ביבמות וזה לשונו, שיהא שפתי נעות בקבר כאלו אני חי. ורש"י שם

מִיּוֹם שְׁנַבְרָאֲתִי עַד עֵתָהּ וְאֶלְמְלִי אֶלְיַעֲזַר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו וְאֶלְמְלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עֲמָנוּ מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם עַד סוֹפּוֹ.

רואים כאן שרבי שמעון מעיד בעצמו שיכול לפטר העולם, אם פן מי שעושה נחת רוח לנשמתו שיהיו שפתותיו דובבות בקבר ודאי שיחזיר לו טובה ויפטר אותו מן הדין.

ועל ידי למוד זהר יכולים להתדבק בכל זמן ובכל מקום לנשמת הרבי שמעון בר יוחאי ולזכות לישועות נפלאות, ובדאי רבי שמעון בר יוחאי

ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמוהו יוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"א איסטרולסה בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דכבר אמרה רבי יהודה חסיד ז"ע).

הספר של הצדיק הוא נשמת הצדיק: בחלום וכו' עיין שם, ונא לעיין בהסכמת הגה"צ מהר"ח זוננפלד זכותו יגן עלינו אמן, לספר "צדקה

ט כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרשו רבותינו ז"ל שקל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שקתוב בירושלמי מסכת שקלים.

כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונתגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקוין, והציל לאחד מתוך ההפקה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטון] בענין כותל המערבי, סוד לוז: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוז, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוז שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב ז"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגויה צדיקיא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלן צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא,

זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהזהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב') הביאו רש"י זי"ע על הפסוק (נח פרק ט"ב) "זאת אות הברית... לדרת עולם". דרשו חסר שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו לדרת נכתב כמו דורו של חזקיה מלך יהודה ודורו של רבי שמעון בן יוחאי ע"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בכח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מיד נגאל.

גדולי ישראל בכל הדורות הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והזהר הקדוש מגן ומציל ומסוכף בצלא קדישא - כאמרם ז"ל (ירושלמי ב"מ ע"ח), (תהילים פרק ק"מ ח') "ספתה לראשי ביום נשק". ובו ננצל ממלחמת גוג ומגוגיא.

ומבאר בתקוני הזהר (תקון שתיתא דף כ"ד ע"א, ובתקוני זוהר המחולק לימות השנה, [בשני כרכים], בהוצאת מפעל הזוהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשון עמוד קי"א), שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כחו וקדשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא, ובגיניה, ויקראתם דרור בארץ". ובלשון הקדש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "ויקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

יא דכידוע סעודה שלישית מצילה ממלחמת גוג ומגוג, והוא בזכות יעקב אבינו ע"ה - פח התורה, ויעקב מלא בוי, הוא רמז לתורת הסוד, ובלמודה נגאל בקרוב (פמונא ברש"י על התורה ויקרא פרק כ"ו מ"ב) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אצלך והארץ אצלך. - בחמשה מקומות נכתב מלא ואלהו חסר בחמשה מקומות יעקב נטל אות משמו של אליהו ערבון שיבוא ויבשר גאלת בניו. והבן.

ומשפט", אודות הוצאה לאור. (ראה עוד מהר"ח פלאגי זצ"ל בספרו "תורה וחיים", מ"ע ס' אות ר"ז). גם האדמו"ר מסאדיגורא זכותו יגן עלינו אמן, מביא שהציון להצדיק הוא בשביל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק. * ובהצטרף יחד כוח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונעשה משיח עם כוחו של הרשב"י זי"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדין בוודאי יבוא תיכף משיח בב"א אכ"ר.

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שפל העוסק בספר זה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אומר הקב"ה: כאלו פדאני לי ולבני מן הגלות וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגינה יבוא דרור, פי סגלה זו בו ולא בזולתו. - בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם כנזכר בפירשת ויחי (דף רי"ז), על דא כתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לאצנעותא, והבן זה מאד (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחור ועכוב בנין בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי זי"ע וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). - וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקון"ז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א זי"ע דאלו היה חי בדורו היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בשיבתו סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בשיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, וכודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות פי אין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

אָחַד בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ יוֹכֵל לְהַצְטַרֵּף לְלוֹמְדֵי חֲצוֹת אֱלוֹ, עַל יְדֵי שְׁיַעֲזוֹר
בְּצַדְקָה הַגּוֹנָה לְהַצְדִּיקִים הָאֲבָרְכִים הָאֱלוֹמְדִים וּמְתַקְּשִׁים לְהַרְשִׁבִּי
פָּנִים אֶל פָּנִים, בְּצִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ.

אֲחִים יְקָרִים! כָּלְנוּ בִּיחַד יְכוּלִים לְהִבְיָא אוֹתוֹ, תַּכְּף וּמִיד בְּעֲזָרַת
הַשֵּׁם. א. בְּאַחַדוֹת וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל. ב. עַלִּינוּ לְהַרְבוֹת מִלִּיּוֹנֵי שְׁעוֹת
לְמוֹד זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ.

רְבוּתֵי יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן קְדוֹשׁ הַשֵּׁם גָּדוֹל וְנוֹרָא! כָּלָם מְתַאֲסָפִים לְמַעַן הַרְבוֹת
כְּבוֹד שְׁמֵיָם!

אָנוּ קוֹרְאִים לְכָל יְהוּדֵי בְּכָל הָעוֹלָם שְׁיִתְרוּם לְכוּלֵל הַזֶּה, וְכֵן יִהְיֶה לָנוּ
דֵּי כֶּסֶף, לְ-182 אֲבָרְכִים וְהֵם יַעֲשׂוּ סִיּוּם מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְכָל אַחֲיֵנוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ שְׁתַּפִּים לְמַעַן סִיּוּם הַזֶּה, בְּצִיּוֹן הַרְשִׁבִּי הַקְּדוֹשׁ בְּמִירוֹן.

וְכִמוּ שְׁכָתוֹב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהַגְּאוּלָּה הָאַחֲרוֹנָה תְּבוּא רַק בְּזָכוֹת וּבְכַח
הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים שֶׁהַעֲצָה הַיְחִידָה לְהַנְצִל מִמְּלַחְמַת גּוֹג
וּמַגּוּגִיּוּם הִיא לְלַמֵּד תּוֹרַת הַסּוּד, וְלְמוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ בְּרֵאשׁוֹנָה, וְתַכְּף
וּמִיד מְגִיעַ הַמְּשִׁיחַ.

לְמוֹד הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ צִילָא דְמַהִימְנוּתָא כֶּסֶכָה:
כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פָּרָק ק"מ ח') "ה' אָד-נִי עֹז
יְשׁוּעָתִי סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נֶשְׁק". וּבִירוּשְׁלַמִּי
(בְּמֹוֹת דָּף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר "בְּיוֹם נֶשְׁק"
זֶה נֶשְׁקוּ שֵׁל גּוֹג. וְכָתְבוּ הַמְּקַבְּלִים דְּהַסְכֵּךְ
שֵׁל הַסֶּכָּה בְּבַחֲיֵנַת בִּינָה, הַנְּקָרָאֵת אִם
הַחוּפְּכַת עַל הַבְּנִים בְּצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וְכִמוּ
כֵּן הַזֶּה הַקְּדוֹשׁ שֶׁלְמוֹדוֹ בְּבַחֲיֵנַת בִּינָה,
נְחָשֵׁב לְסִכְף וְצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמִסְכֵּךְ וּמְגַן
בְּיוֹם נֶשְׁק שֶׁמְצִיל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג. (בְּדֵי
עֲרֻבוֹת).

יב ישראל מתאחדים בזוהר הקדוש בגימטריא
1679 כמנץ בסוכות תשבו שבעה ימים. [וענן ה'
עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על
ישראל, וזוכים ל"סכותה לראשי ביום נשק", [עיין
ירושלמי יבמות ע"ח, וכמו שתמיד היה דורש
בפתיחה לירחי כלה מרן בעל "אבי עזרי" את
הפסוק הזה, על סכנת האטום], ובזכות התאחדות
עם ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, ניצל
ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צוותה
עלינו בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים
ללמוד את הזוהר הקדוש כל השבוע בלי הפסק].

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיקרא בספר הזהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנד"מ עמוד נ"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והן הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמדו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו כתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיך (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידיטשוב נהג כן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנמ"ח ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובא בספר בן ביתי על אבות, ואין כאן מקומו להאריך.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ר"ת ח'ברים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזהר בפרשת שמות, על הפסוק: "והנה נער בכה ותחמל עליו וגו'", והבן זה.

מורי ורבותי קהל קדוש! עד מתי תהא שכונתא בגלותא? היאך לא נחוס על אבינו שבשמים?

מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה לגאלנו, וכל זה תלוי רק בנו!!!

ומה העצה? משה רבנו אליהו הנביא והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה ומועילה מה לעשות לקרוב הגאולה, וכיצד נזכה שהמשיח יבוא תכף ומיד.

העצה הפשוטה היא: שהכולל הזה יביא את המשיח, שנעשה סיום כל ספר הזהר בכל יום ויום, וזה קל מאד, אם יש לנו 26 אברכים, יכולים לסים בכל שבוע, על ידי שכל אברך ילמד שני שעות ביום, שבע ימים, ויש לנו כל שבוע סיום הזהר הקדוש. ושני השעות האלו ילמדו מחצות שני שעות 2-12 שהם השעות הכי היקרות והחשובות בשמים, וכן כל

סֵפֶר
מִכְתָּב גְּלוּי
לְכָל הַעֲשִׂירִים וְהַעֲסָקָנִים

וּבוֹ ה' הַחֲלָקִים,
חֲלָקִים נְבָחָרִים מִמְּכַתְּבִים לַעֲשִׂירִים,
וּמְדִינֵי תוֹרָה בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה לַעֲשִׂירִים
שֶׁיֵּצֵא לְאוֹר
מִבְּ"ק אֲדָמוֹ"ר מִהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א
בְּשָׁנַת תַּשְׁמ"ט, בְּרוֹקְלִין נוֹא יֶאֱרָק,
בְּשִׁנְלַחֵם לְהַצֵּלֶת הַדָּת

"וְעַד הַמְּרַבְּזֵי הָעוֹלָמִי לְקִיּוֹם הַיְהוּדוֹת"
בְּרוֹקְלִין נוֹא-יֶאֱרָק, שְׁנַת תַּשְׁמ"ז לְפ"ק,
וְעַתָּה יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מַפְעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי בֵּית שְׁמֶשׁ תְּשִׁירֵי
תַשְׁע"ב לְפ"ק

זֹאת הַתּוֹרָה לֹא תִהְיֶה מִחֲלָפֶת
"יִרְאֵת ה' טְהוֹרָה עוֹמְדַת לְעַד מִשְׁפְּטֵי ה' אֲמַת צְדָקוֹ יַחְדּוֹ".
"הַנְּחָמָדִים מְזַהֵב וּמְפַז רַב וּמְתוּקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּת צוּפִים"

(תהילים פרק יט)

מִפְתָּחוֹת

- ה. א. הקדמה
- ז. ב. ערכו של כסף
- ג. ג. בואו חשבון !!! - איך שיהודי עשיר אבד את שכלו, ובמה יגיע לעולם הבא, ומה היה יכול לעשות..... ז
- ח. ד. השקעה עם הגיון
- ט. ה. האם עובדים העשירים למען ילדיהם?..... ט
- י. ו. עשירים אינם יוצאים בנתינת חומש
- י. ז. העשירים נושאים באחריות לכל הדור
- יא. ח. אוישויץ במלוא תנופתו..... יא
- יא. ט. בידכם העשירים הכח והאפשרות לעזור..... יא
- יג. י. העשיר במבחן של בית דין של מעלה..... יג
- יח. יא. עשירים עשירים!!! הצילו הצילו!!!..... יח
- יט. יב. הצלת היהדות..... יט
- כ. יג. קריאה נרגשת לעשירי העולם
- כג. יד. קריאה להצלת כלל ישראל..... כג
- כג. טו. קריאה קורעת לבבות לציבור החרדי..... כג
- כח. טז. וועד המרכזי העולמי לקיום היהדות..... כח
- כח. יז. מכתב למוהר"ר משה רייכמאן נ"ו..... כח
- לב. ית. מכתב לאחים לאחים רייכמן..... לב

קול דודי הגה זה בא מְדַלֵּג על הַהָרִים מְקַפֵּץ על הַמְּבָעוֹת:
 דוֹמָה דודי לְצִבִי אוֹ לְעַפְרַי הָאֵלִים הַגָּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כְּתָלָנוּ
 מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלָמֹת מִצִּיץ מִן הַחֲרָרִים:
 עֲנֵה דודי וְאָמַר לִי קוֹמֵ לְךָ רַעֲיָתִי יָפְתִי וְלִבִּי לָךְ.

(משיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי" (זוה"ק)

ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות, וכך בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים. וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו, ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובזוהר הקדוש (פרשת בשלה דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המן?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולחם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שעיקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרישת ויחי (כט יא), כתב:
 שוכחו של הנואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שהינה של תורה. (גם יז גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 בלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א. כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.**
- ב. כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכפלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי זוה"ק בפרשת תרומה [קכ"ח ע"ב], מגודל מעלת "מזכה הרבים"), וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג. לחלק ל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.
**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**

מכתב גלוי לכל העשירים והעסקנים*

◀ חלק א' ▶

עָרְבוּ שָׁל פָּסָף

בואו חשבון !!! – איך שיהודי עשיר אבד את שכלו, ובמה יגיע לעולם הבא, ומה היה יכול לעשות

מורי ורבותי!

אנו ישנים שינת חוני המעגל ואיננו מרגישים איך שיהודים (חלשים) עם חיצוניים (מסיונרים) עושים יד אחת בכדי לכבוש את העם היהודי רח"ל.

דורשים דרשות של דופי בפני הצעירים, ושולחים להם ללא הפסק תעמולה מסיונרית, ומגיע לכל בית יהודי (אנא שימו לב ושמרו על הדואר המגיע לביתכם שחלילה לא יגיע לידיהם של הילדים שיכולים ח"ו ליפול לרשתם רח"ל) וכולם שותקים כאילו לא אירע דבר. **לכך** יש לצרף גם את ההפקרות השוררת ברחובות, שזה פשוט סכנה לכל יהודי ללכת ברחוב, ובמיוחד ליהודי שאינו מספיק חזק באמונה, הגדל ומתחנך ברוח של פריקת עול תורה ומצוות.

העצה היחידה היא הקול קול יעקב לערוך תעמולה לאמונה שמירת התורה והמצוות ללא הפסק להציל על ידי כך את המון העם כלל ישראל, יש לנו ב"ה חומר לרוב להציף את הרחובות חומר מלא תוכן על היהדות והדת שיהווה כח משיכה נגדית כדי להביא על ידי זה בעזרה"י ההמון התועים והטועים לדרך הישרה. יש לנו למעלה ממאה עובדים המוכנים לעבוד במרץ, אך כאן קיימת סיבה המעכבת את כל העבודה.

לצערנו אנו חייבים להודות ולומר בגלוי את הסיבה, הסיבה המעכבת היא אחת ורק אחת והיא הכסף, בכסף היה ניתן להפוך עולמות, לשלוח יום יום חומר לכל העולם בכל השפות לצעירים וזקנים לחמם את הלבבות היהודים לתורה ואמונה, להציל את אלו שהתדרדרו ולשמור שחלילה לא ימשיכו להתדרדר, ולפעול ולהשגיח בעין פקוחה על אלה שעדיין לא התדרדרו חס ושלום. בעבר עשינו זאת בהיקף נמוך, וב"ה הצלחנו לפעול גדולות ונצורות, לא ניתן להאמין איך שמשפחות רבות נהפכו תוך זמן קצר, וחיים היום חיים של שמירת התורה במלוא המובן, יכולנו לפעול הרבה יותר אבל... כסף מנלן, חסרון כים זו הסיבה שאינה מאפשרת לנו להמשיך בעבודתנו, אלפי משפחות ממתנות שיאירו להם את הדרך ויוציאו אותם מבית הסוהר הגשמי, הנקודה היהודית שלהם עדיין פועמת, והם נמשכים לשורשם בעבר כשהשתדלו לפחות לשמור תורה ואמונה, רק תענוגי העולם הזה העבירה אותם על דעתם.

* המכתבים האלו התפרסמו בקונטרסים ובמכתבים ונשלחו להרבה מדינות בעולם, ובעיתונים, ולא עזר כלום בדיק כמו שהיה בשנות הזעם שהעשירים לא עזרו.

אחינו קוראים לנו בואו והצילו אותנו מהר מהר ככל האפשר, פן נספה בחטאינו מיליוני ילדים בני אברהם יצחק ויעקב חיים בעולם התוהו תלושים לגמרי מעמם ודתם, אפילו קריאת שמע אינם יודעים ומהי שמע ישראל. ההיה הדבר לעולמים. עשרות ומאות אלפי עוללים מובלים לשמד כל הזמן, היתכן כדבר הזה שיקרה לעינינו. לשעבר כאשר חס ושלום יהודי אחד עבר על דת יהודית מרצונו וידיעתו נשמעה קול תאניה ואניה קול מר בוכים בכתי בני ישראל, ושווד ושבר היה על נשמה יהודית אחת שפרשה לה, כיום אין פוצה פה ואין מרים קולו לאור שדידת עמנו למאות אלפים באין יודעים אפילו מה עושים ומה עוללים למו, מכל הצדדים אורבים לנפשם לצודם ברשתם ואנו בני ישראל שערכנו על זה ומחייבים על הזולת נעמוד ונשתוק מסיבה שאי אפשר לקבלה מפני שאין כסף לממן ההוצאות, איך יתכן, האם כבר ירדנו כה פלאים אוי ואבוי.

הבה ובואו ונציל אותם כל עוד שהדבר שייך.

הק' שלום יודא גראס

רב זקהל "מגן שאול" ד"האלמין" ור"מ בישיבה וכולל "בית ישעיה"
 "מכון להוראה בשחטות ובדיקות"
 ברוקלין נוא-יארק

השקעה עם הגיון

כל יהודי שעדיין פועמת בקרבו הנקודה היהודית עורך לעצמו לפעמים חשבון נפש, סוף כל סוף אף אחד אינו חי לעולם, כולם מתים ועוברים מן העולם לעולם הנצחי שאין סוף, הרי אנו חיים כיום בעולם של השקעה, היכן שהולכים ועומדים שומעים ונושמים ביוזעם, השקעות.

ישנם עשירים בעלי דעת, המשקיעים את עיקר כספם לרווחים גדולים בעולם הבא שהוא עולם נצחי, אלו הם בעלי הדעת שמבינים, שהרווחים הגדולים ביותר בעולם הזה יש להם ערך קטן מאוד ואפסי אם מנצלים אותם רק לצרכים אישיים מול ההשקעה הנצחית, מרבית העשירים יכולים להתפטר כל יום מעסקיהם ולחיות עם ילדיהם ונכדיהם בהרחבה ושקט מתוך אותם רווחים הנכנסים כבר אוטומטית. בשני מזלגות אף אחד אין אוכל, לאכול בכל ארוחה שתי סעודות גם אין יכולים, כשישנים, העשירים והעניים הם באותו מצב, אם כן לשם מה זקוקים לכל כך הרבה כסף? לכן העשירים שיש להם דעת שההגיון פועל בקרבם פותחים את כיסיהם ומזרימים כספים, לכל הכיוונים, לצדקה ולבניית מוסדות תורה וחסד, כי לאחר מיתתו של האדם זוהי ההשקעה היחידה שהוא לוקח עמו לקבר לעולם שכולו נצח.

ישנם הרבה אנשים בינונים, החוסכים כל פרומה לצדקה, חבל להשאיר בעולם שאין להם מזה כלום, תארו לעצמכם, מציעים לכם לקנות רחוב מלא של דירות באזור היקר ביותר במחיר זול מאוד, וממילא על ידי זה להרויח מליארדים רבים בקלות, רק מעמידים תנאי אחד קטן, שאת הרווחים לא תקבלו כיד, אלא יופקדו בבנק בחשבון על שמכם, הרי מי שיוגמר עיסקה כזו יהיה בכחינת שוטטה גמור, ומי שיחתום על עיסקה כזו בוודאי יאמרו חבריו שיש לשולחו לבית חולים לחולי נפש.

עתה, יהודים יקרים, בואו ונערוך בעצמנו חשבון נפש כמה אנו חשובים יותר מאותו יהודי הצלחנו כבר ויש לנו הון רב המספיק לנו לבנינו לנכדינו ולנינו עד מאה ועשרים שנה, וכל היתר שנוסיף ונרוויח, הרי הם הפקדה בכנק לטווח ארוך ולא לשימוש, בדיוק כמו אותו שומה, ועל אף שאנו יודעים מזה, בכל זאת אנו אצים וממהרים מדי יום ביומו, מדי שבוע בשבוע, בכדי להרוויח כמה דולרים נוספים.

האם עובדים העשירים למען ילדיהם?

כל אלו הטוענים כי הם עובדים בשביל ילדיהם, הרי שזה רק תירוץ, כי רוב העשירים כבר יש להם די ומספיק גם בשביל נכדיהם, ואם יהיה מישהו שינסה לומר לכם שאתם עובדים בשביל הנינים עד סוף כל הדורות, הרי שתשאלו אותם, ר' יהודי, כבר דורות רבים עברו מאז קיום העולם ביניהם חיו גם עשירים מופלגים שעסקו כל הזמן בצבירת הון לניניהם, האם אתם יכולים להראות לנו כיום נכד אחד כזה - של אותם המליונרים העשירים שחיו אז בעולם הזה - שהיו כיום בשקט וללא בעיות של פרנסה מאותו הון שצבר סבו? והיכן הבנים החיים מנכסי אביהם, פרט לבני תורה היושבים ולומדים והוריהם תומכים בהם, וגם זאת לא לתקופה ארוכה, כי לאחר כמה שנים או שהאברך הופך לראש ישיבה או שהוא מקבל משרת רב או מו"ץ, ומרויח בעצמו את לחמו, ומי שמעוניין לשבת שנים ארוכות וללמוד, ההורים רודפים אותו ומאלצים אותו לחפש משרה, ולא לחיות על חשבונם של ההורים.

הסטטיסטיקה מראה לנו שהילדים החיים על חשבונם של ההורים 0.20%, ועל פי רוב אינם אלו ילדים של עשירים, העשירים מכניסים את ילדיהם לביוזנס, רק ילדים של בני תורה היכן שהאבא חוסך שם כל אגורה על מנת לאפשר לילד ללמוד הם חיים על חשבון ההורים.

לסיכום, באופן כללי הילדים בין של העשירים ובין של העניים הולכים לעבוד ומרויחים בעצמם את פת לחמם, אדרבה, במקרה ויש ילד שאינו רוצה לעבוד - וגם אינו רוצה ללמוד - הם הופכים לגרושים ביותר, היפים, גננסטרים, צורכי סמים, מהמרים, ועוד. רק בני תורה, שהם 02% מכלל הצבור מתפרנסים על חשבונם של ההורים, והאם בשל כך עובדים כל העשירים להשיג את המליארדים???

אנו חייבים להגיע לסיכום שהסקנו קודם, שבדרך כלל העשירים עובדים קשה מאוד להשיג את המליונים שאף אחד לא ינהה מהם. אם תתבוננו לרגע בדברים שנאמרו קודם, תווכחו עד כמה שהדברים הם אמת לאמיתה, רק אותו "בעל דבר" הוא זה שמסית אתכם מלחשוב על כך, אם אתם משלמים הרבה כסף למנהל חשבונות שינהל לכם את החשבונות של הביזנס, אולי מותר לכם לקחת גם מנהל חשבונות שיעשה לכם את החשבון כמה אתם צריכים להוצאות בשבילכם וילדיכם - אם הם בני תורה - להתפרנס בריווח ובכבוד, ואת היתר תוציאו כבר עתה - כל עוד שיש לכם את הכח - ותשקיעו את הכסף בעולם הבא, בעולם ששם תשכנו לנצח, שזו תהיה דירת מלוכה לשם ולתפארת.

עשירים אינם יוצאים בנתינת חומש

אתם, העשירים, חיים בשקט וברגיעה עם הצדקה שאתם נותנים למוסדות תורה וחסד, ביקור חולים, פדיון שבויים, תהיו ברוכים על כל הצדקות שלכם וברוכות תהיינה הידים המחלקות את אותם הכספים. אבל אתם שוכחים את אשר כתב החפץ חיים בספרו אהבת חסד, שאינם יוצאים ידי חובת מעשר אפילו בחומש, מאחר וקיימים נצרכים רבים ולהם לעשירים קיימת האפשרות לעזור להם, לכן אתם חייבים לעזור להם, כל אחד כפי יכולתו.

במיוחד, כשמדובר בהצלת נשמות יהודיות מהתדרדרות, אז האחריות הרובצת היא הרבה יותר גדולה כי הרי חז"ל אומרים (שבת נד) כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נתפס באותה עבירה. עכשיו תתארו לעצמכם, אם היה לכם ככה לעזור לנשמות יהודיות שלא ישקעו חלילה בבוץ עמוק, ואינכם עושים זאת, הרי שבשמים יחשבו זאת לכם כאילו שאתם הרגתם את אותן הנשמות היהודיות.

מלבד זה אתם ורק אתם העשירים שבידכם לפעול על ידי הממון שעושים בידים ולעשות להצילם שלא יעברו על התורה, וישראל אע"פ שחטא ישראל הוא ובכל מקום שהוא, נשאר בן לעם ישראל, ואם אינו עושה התורה הרי עובר עליה, ואם כן כל אותן העבירות שהיה בידכם למנוע שלא תעשנה על ידם על חשבונכם הוא מהדין שכל שיש בידו למחות ואינו מוחה הוא נענש על אותו העון.

העשירים נושאים באחריות לכל הדור

ידוע הסיפור איך שפעם התאספו הרבה עניים, כל אחד מהם תיאר שם, איך טוב היה לו הייתי עשיר. אך, ביניהם היה אחד חכם, שהשיב להם: ב"ה שאני אינני עשיר, הגהינום לא היה מספיק בשבילי! כולם השתוממו ולא הבינו למה הוא מתכוון באומרו דברים אלו, ואז הוא הסביר להם:

מורי ורבותי! תדעו לכם, שחויץ מהנסיונות הקשים של גול, שקר, רבית, אונאה, השגת גבול וחוסר אמונה ובטחון שהאדם העשיר מתנסה בהם כל רגע ביום, הוא נושא גם באחריות גדולה שאין באפשרות להביע אותה במילים. תתארו לעצמכם, יהודי שיש לו מליון דולר יותר ממה שהוא צריך (בשבילו ובשביל ילדיו) בכדי לחיות את חייו, כשהוא שומע וקורה שניתן להציל נשמות יהודיות מהתדרדרות בשביל \$2 לכל אדם, פירושו של דבר, שהוא יכול להציל 40.000 יהודים במליון דולר המיותרים שלו. אם הוא עושה זאת, הרי שיש לקנא בעולם הבא שלו, אך אם חלילה הוא אינו עושה זאת, אין לקנא בגהינום שלו, הוא יהיה חייב לשאת את הגהינום של 40.000 אותן הנפשות. ל"ו היה לאנשים שכל בריא - המשיך בדבריו - הרי שכל אחד היה רץ ומוזיל כסף מכיסו בכדי לזכות במצוה, בדיוק כפי שהיה בעת שהתנדבו להקמת המשכן, אך הבעל דבר מעביר את העשיר מדעתו בתירוצים שונים, וכך הוא מושך אותו עד למיתתו, ולאחר מכן הוא מקטרג עליו בשמים על אותן הנשמות שבגללו התדרדרו.

אוישוויץ במלוא תנופתו

כל אחד מאתנו עדיין זוכר, את העבר הלא-רחוק, כשבכו והתחננו שיתנו כסף, כי בשביל כל \$10 יכלו להציל יהודי, ובשביל \$1000.000.0 יכלו להציל 1.000.000 יהודים, וזאת לא עשו, עומדים כיום אנשים ועדיין מתפלאים איך קרה הדבר, איך יתכן כשיכלו להשיג את הכסף ולהציל כל כך הרבה אנשים לא עשו זאת? הרי זה עון בל יכופר.

השאלה הזאת קיימת כיום במשנה תוקף, כאן בארצות הברית שורפים מדי יום ביומו את נשמותיהם של מיליוני יהודים, קרוב ל-6.000.000 יהודים שרוב רובם נמצאים בשפל המצב ואינם יודעים מתורה ויהדות רח"ל, מדי יום ביומו מושלכות הנפשות לתנורי השריפה, כשמעבירים אותם מיהדות אמיתית למודרניזציה, וממודרניזציה לחופש, ומחופש לכפירה ונשמתם נשרפת רח"ל.

בידכם העשירים הכח והאפשרות לעזור

יש לנו 112 אנשים העומדים מוכנים לכל עבודה שוקקים לה על מנת למלא את המשימה, יש לנו את כל החומר הדרוש בכדי להגיע ללכותיהם של מיליוני אחינו היהודים, לחדור לנקודה היהודית שלהם החבויה וההרדומה. קונטרסים מלאים מספרים שעוסקים במהות היהדות, הקשר לבורא עולם, לימוד התורה וקיום המעשים, להסביר איך להתנער מהכלי העולם הזה שהינם רק זמניים וריקים מכל תוכן, ולעומת זאת לעסוק בתענוגים רוחניים, כמו ציצית, תפילין, כשרות, מזוזות, שמירת שבתות וימים טובים ועוד, שהינם ההנאה האמיתית שמהם נהנים גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

התוכן המרכזי של אותם הקונטרסים שחיברנו הינם חקירות שחקרנו במשך שנים מה הניא והביא לירידה האיומה הזו ביהדות בארה"ב. אמריקה שהיא מלכות של חסד, שהזכויות שוות בה ליהודים ולהבדיל לגוים, כשהאפשרויות בה רבות, וכמו כן מאפשרים כאן פעילות דתית יהודית לשמירת התורה והמצוות ללא גזירות דת ח"ו, ובכל זאת דוקא במצב כזה ממירים יהודים רבים את דתם רח"ל, ותוך כמה דורות לא ישאר מהם דבר, כך היה גם בעבר ולדאבונו גם בהווה נראים סימנים של ירידה נוראה מהדת.

הסיבה לכך היא:

כשרות - שבת - טהרת המשפחה.

אלו הינם שלשת הדברים שהזנחנו כאן בארצות הברית והעמידו בצד את כל אותם הערכים שעליהם שמרנו בעבר.

לכן הקמנו את ועד העולמי לקיום היהדות, שיתרכז בעיקר בכל המדינות היכן שגרים שם יהודים, ללמוד מה הן הסיבות שכנגלן עוזבים את הדת, להכיר את הבעיות מקרוב, ולחפש להן את הפתרון המתאים, בכדי לשמור ולהבטיח את ההמשכויות לדורות הבאים.

הבעיה הראשונה והמרכזית שבה, היא כפי שציינו לעיל, אי שמירת כשרות, שבת, וטהרת המשפחה.

הקונטרסים, שאותם הכננו (והנם כמעט מוכנים) הוכנו בצורה יפה ומועילה, היא מהדירה לעצמות וללכבות המימות והשק להיות חזקים ולשמור על היהדות, ושם גם מוצאים פתרונות לבעיות רבות איך שלא להתדרדר ולהשמר מנסיגות הזמן, וכל זה להחדיר לדורות הבאים, על מנת שיהיה דבר של קיימא.

אנו יכולים להעיד כאן, שאלפים כבר חזרו לדרך הישרה בזכותן של אותן חוברות. **ועתה**, עשירים ועסקנים יקרים, כל מה שהזכרנו לעיל אלו הן כל האפשרויות העומדות לרשותינו, כשפירושו של דבר:

להדפיס חוברות וספרים.

להפיצם בכל רחבי ארצות הברית.

להשיג אנשים שיעזרו לנו בעבודה קדושה זו לשם מצוה.

ששה מליון יהודים בסכנת השמדה **ואתם העשירים יכולים לעזור**.

השאר, הכוונה לכסף, מונח בידכם, אם תתנו את ידכם ותתמכו יכול להיות לכם חלק בהצלת כלל ישראל! אם לא, אז נופל הכל עליכם, על אחריותכם. כל נפש יהודי המתנתקת בגלל זה ייחשב לכם שאתם אבדתם אותה מהיהדות בידיים (שבת נד.) ומידכם דמו ידרש מאחר והיה בידכם להצילו.

תתבוננו היטב, בעוד מועד (כמה עשירים כבר נמצאים בבית אבות כשהם כבר מסוידים), אין כיום תירוץ חזק שיוכל לתרץ בבית דין של מעלה את הבעיה הכאובה הזו.

איך זה יתכן, שיהודים היו מוכנים 12-15 שעה ביממה בכוחות על אנושיים בכדי לזכות את הכלל ישראל, להעמיד יסודות לטובת הקיום היהודי בארה"ב וכן בחלקים אחרים של העולם. ואילו אתם העשירים הייתם צריכים להקדיש רק מספר דקות לכתיבת המחאה שמעק שתחייב את חשבונכם בכנק, בזמן שיש לכם כסף שאינכם יכולים לעשות בזה כלום אפילו אם תרצו, ואם כן היכן היה השכל וההגיון שלכם כשיכולתם לקנות כורסה מזהב במקומות היפים ביותר בגן עדן ולא עשיתם זאת?

לכן תחשבו על כך כשיש לכם עוד זמן ותחשבו על מה שכתבנו למעלה, אל תדחו את זה לפעם אחרת כי זה הדרך ועצתו של היצר הרע, הוא תמיד דוחה ודוחה על לאחור זמן עד שכבר לבסוף אין לכם אפשרות יותר.

ספרים, שכבר מוכנים להפצה, אם העשירים יתרמו בעין יפה:

- ♦ השבת בישראל כהלכתה.
- ♦ שמירת שבת כדת.
- ♦ מצות סת"ם השלם - מדרך לתפילין ומוזות.
- ♦ טהרת המשפחה בישראל.
- ♦ הכשרות בישראל כהלכתה.

- ♦ הכשרות להלכה ולמעשה.
- ♦ מצות ציצית, דיניו ומנהגיו.
- ♦ מזוזת ישראל כהלכתה.
- ♦ השחיטה בישראל כהלכתה.
- ♦ קדושת ישראל השלם.

◀ חלק ב' ▶

העשיר במבחן של בית דין של מעלה (כפי שחז"ל אמרו לנו)

בית דין: אתה ר' יעקב הנגיד?

עשיר: כן!

בית דין: איך הגעת לעשירות הזאת?

עשיר: מה זאת אומרת, עבדתי קשה.

בית דין: כמה מתכמאת עשירותך?

עשיר: יש לי בבנק קרוב למאה מליון דולר.

בית דין: סליחה, פירושו של דבר שהבנק שלך עשיר, אבל כמה אתה עשיר?

עשיר: מה הפירוש? הכסף בבנק הוא שלי, רק אני יכול להשתמש בו.

בית דין: אולי תוכל להסביר לנו איך אתה יכול כעת להשתמש בכסף? האם אינך

מבין שכסף שמונח בבנק ללא כל שימוש אין לו כל ערך?

עשיר: נו, הרי לא יכולתי לאכול שתי ארוחות במקום ארוחה אחת, לא יכולתי ללבוש

שני בגדים כשאני לובש אחד!

בית דין: אם כן למה את היתר (השאר) לא נתת לצדקה?

עשיר: מה הפירוש, הרי נתתי מעשר!

בית דין: עשיר אינו יוצא ידי חובה בנתינת מעשר, אפילו בחומש גם לא יוצאים ידי

חובה כפי שהחפץ חיים כותב, ואם כן איך פטרת את עצמך במעשר?

עשיר: אני לא שמעתי מהחפץ חיים!

בית דין: חידוש גדול, הרי כשמישהו זעק וטען שאסור לאכול בשר בהמה, (מפני

שהשוחטים אינם מומחים כראוי) צעקת שזה לשון הרע, החפץ חיים אומר בספרו שזה

לשון הרע, ואילו עכשיו פתאום שכחת מהחפץ חיים?

עשיר: לשון הרע הוא דבר חמור מאוד, לכן כל אחד יודע על כך!

בית דין: שתדע, שלתת קצת צדקה להצלת כלל ישראל גרוע בהרבה מלשון

הרע, כי לשון הרע הורג שלשה אנשים, וכך ירדו מאות אלפים מן הדרך

ונעשו מומרים!

עשיר: איך הופכים יהודים למומרים בכך שאני לא נותן צדקה?

בית דין: פשוט מאוד, אם מבקשים כסף להציל יהודים מהתדרדרות ושמד ואתה לא נותן למרות שיש לך את האפשרויות!!!

עשיר: ממני אבל אף פעם לא ביקשו למטרות הללו!

בית דין: האם כבר שכחת מה שהיה כתוב בעיתונים שבוע אחרי שבוע כתבות שזעקו לשמים וקראו "הצילו את העם היהודי", קראת את הכתוב ולא התייחסת כלל אל הכתוב, לא נתת את חלקך!!!

עשיר: אני הבנתי שמדובר בהגזמה, איך יכול אדם אחד להציל את כל כלל ישראל?

בית דין: עתה תבין זאת. ראשית חז"ל אומרים לנו "המקיים נפש אחת מישראל כאלו קיים עולם מלא", הרי שההצלה של יהודי אחד כאילו שהצלתם את הכלל ישראל כולו. שנית, "אל תהי מפליג לכל דבר", לפעמים אתה המציל של הכלל ישראל בקצת כסף? איך? תתבונן ותשמע, ידוע שקיימת ירידת הדורות, ויהודים הם אלו המעוררים את הכלל ישראל, הם אלו המצילים של כל הכלל ישראל, כי בלעדיהם הכל היה מתדרדר מטה מטה, בדיוק כפי שאדם אחד יכול להציל ברגע אחד עיר שלמה! מתי? כשנודע לו ששונאי העיר רוצים לבא ולהרוס את העיר, הוא מודיע לראשי העיר בזמן על המתרחש, הם מכינים מיד הגנה מתאימה ומצילים את העיר, אותו דבר הוא אצל העשירים המסייעים בידיהם של אלו העושים הכל על מנת להציל את כלל ישראל!!!

עשיר: אודה על האמת, ראיתי את הכל בעיתון אבל חשבתי לעצמי שבוודאי מדובר כאן בהגזמה!

בית דין: ובעניני העולם הזה גם כן נהגת כך, שם לא היית עצל אלא חקרת ודרשת אם מדובר באמת או בהגזמה, אם כן למה כשהדבר נגע לרוחניות נהגת בפסיביות?

זאת ועוד, כשהיה מדובר במסחר לא חששת להשקיע אפילו כשהיה מדובר באלפים רבים, גם כשהיה ספק אם ההשקעה תניף רווחים, ואילו ברוחניות כשלא היה אפילו ספק בכך שהרווחים בטוחים, כי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, חששת להשקיע!!!

עשיר: אבל למה כתב הבית דין שאני הרסתי את היהדות בידיים, רק בגלל שלא נתתי יותר צדקה להצלת נפשות???

בית דין: כי חז"ל אומרים, מי שבידו למחות ואינו מוחה נתפס על אותו עון, ואתה בכסף יכולת למחות נגד הפרצות ולשמור על היהדות, אבל זה לא נעשה, ילדים יהודים התדרדרו, אז כל זה על השכונכם!!!

עשיר: בכל זאת מפליא אותי מאוד, ואולי אתם יכולים לענות לי, למה אני, שהילקתי \$10.000 לצדקה אקבל רק 1/10 גן עדן מחלקו של חברי יוסף שהיה אדם עני וחילק רק \$2.000 לצדקה?

בית דין: פשוט מאוד, יוסף שהרויח כל שבוע רק \$400 היה נותן \$40 לשבוע מעשר לצדקה, שפירושו שהוא השאיר לעצמו רק \$360 לחיים, שלא היה מספיק לו לפרנסה מצומצמת. אתה העשיר הרווחת \$10.000 לשבוע והורדת רק \$1.000 לצדקה נשאר לך \$9.000 מזה הפקדת לבנק 8.000, והיית חי ברחבות, מעשה נגיד, אכלת סעודות שמנות, לא ידעת מה זה דאגות פרנסה, והשארת הרבה כסף בבנק שאף אחד לא יוכל להשתמש בו, אם כן איך אתה יכול להשוות את המצוה שלך למצוה שלו, האם אינך מכיר ויודע את המשמעות של "לפום צערא אגרא"??!!

זאת ועוד, בגלל הכסף המיותר, היתה לך האפשרות לפעול למען הפצת היהדות ולא עשית, הרי שפשעת בפקדון שהשי"ת נתן בידך, וחטא מתוך עשירות הוא הרבה יותר גרוע מחטא מתוך עניות!!!

עשיר: אני נזכר באמת, איך שפעם ציטט הרב בשמו של הגאון רבי ישראל סלנטר זצ"ל, שהעני שנתן מחצית מהלחם השחור שלו לאחרים יותר חשוב בשמים מהעשיר שנדב בית מדרש גדול וענק ל- 10.000 מתפללים, אז חשבתי שזו רק גזומה, עתה אני רואה שבאמת כך הם פני הדברים!!! האנשים אמנם מסתכלים בדרך זו, שהעשיר שבונה את התלמוד תורה וכל הלימוד הוא בזכותם, הוא עומד יותר גבוהה מהעני שנותן פרומה לצדקה!

בית דין: בפסוק כתוב, לא מחשבותי מחשבותיכם, האדם הושב והקב"ה צוחק, השי"ת מסתכל ללבו של האדם, האם כוונתו לבנות את היהדות או שהוא רק מחפש כבוד ופרסום, הנסיון הוא, האם הוא נותן רק למקומות היכן ששמו יפאר ויתכבד על ידי כך, או שהוא נותן למקומות היכן שאין מנפחים את שמו שם.

חז"ל אכן אומרים, שיהודי אחד עלה לשמים וראה איך שאנשים שהיו למטה קטנים הם שם אנשים גדולים וחשובים, ואילו אנשים שהיו למטה גדולים הם שם קטנים ומושפלים מאוד, וכמו כן היראים וחרדים שביישו ונידו אותם למטה שם הם מאוד גדולים וחשובים, זה מוכיח לנו, שבשמים כלל אין מודדים את האדם לפי מעמדו למטה, אלא אך ורק על פי מעשיו.

עשיר: הבית דין של מעלה חייב להכין, שהיצר הרע שלא לבזבז כסף הוא גדול עד מאוד וקשה לעמוד נגדו!!!

בית דין: בית הדין אינו רוצה להכיר בטענה זו!!!

עשיר: למה?

בית דין: כי כשעמקת בעניי העולם חילקת והשקעת כסף ללא חשבון, כל שבוע קנית חליפות חדשות, כנדים חדשים, ודברים אחרים, כל תקופה עשית חתונה שבהם בזכות מליוני דולרים, כל תקופה קצרה בנית מחדש את ביתך, בזכות אלפי דולרים לנסיעות, חופשות, וכדומה, אך לצדקה היית קמצן מאוד ולא התנהגת כפי שהתנהגת בעניי העולם הזה!!!

עשיר: אז הירושה שלי לפחות טובה לנשמתי אם יתנו אותה לצדקה?

בית דיין: בוודאי! אבל תדע לך, שהילדים שגדלו בביתך הולכים בדרכך, וגם הם לא נותנים מספיק צדקה, ולכן אינם מחלקים יותר מירושתך, לכן אין לך זכויות מהירושה.

אבל קמרוג יש בכך לנשמה, כל עוד שהכסף קיים הוא מהווה קמרוג נגד בעל הכסף, ולכן משפטו חוזר שוב ושוב, ותמיד הינך נידון לעונשים קשים.

ואם אחד מילדיך מנצל זאת על הימורים או עבירות אחרות הרי שיש בכך ירידה נוספת והנך סובל מזה!!!

עשיר: החבר שלי השאיר בצוואתו שאת כספו יתנו לצדקה, האם יהיה לו זכויות בכך בדיוק כפי שהוא עצמו היה נותן צדקה?

בית דיין: בודאי זה חשוב מאוד בשמים, אך בשום אופן אין להשוות זאת, אם היה נותן זאת בחייו, כי לפני הפטירה יש לכל אדם התערורות ויודע שלאחר הפטירה הוא כבר לא יוכל להשתמש בכסף!!!

ועל כולם לצערנו הרבה מאוד מהבנים לא קימו בדיוק את הצוואה, וגם אלו שרצו לקיים נתנו רק חלק כשנדכו נדבות מצומצמות, כך שאין לו זכויות שוות בכך!!!

לכן העצה היחידה היא לחלק את הכסף כשעוד חיים כמה שאפשר, לא להשאיר לעצמו, אלא כדי צורך לחתן את הילדים, וכדי צרכו לחיות בלבד, כי מהיתר בין כך לא ישאר כלום.

עשיר: למה שלא להשאיר לילדים ולנכדים?

בית דיין: ההיסטוריה מוכיחה שאף אחד אינו יכול להתגבר על ה"בזיעת אפיך תאכל לחם" ועד היום לא קיים נכד אחד (חוץ מיחידים) החיים מכספי סבם, ואלו שנהנים מאותו כסף מתדרדרים משעמום.

שנית, ילדיכם עובדים קשה מאוד לפרנסה, ואם כן למה אתם משקרים שאתם עובדים בשבילם? וגם אם אתם רוצים לעזור לחתן את הנכדים, יש לכם את האפשרות לחשב כמה שאתם צריכים לכך, את הכסף הזה תפקידו בבנק, ואת היתר תתנו לצדקה, את זה לא עשיתם כי אתם לא מתכוונים באמת לזה!!!

עשיר: מה חשוב יותר בשמים, צדקה לעניים או לשקם את הריסות היהדות?

בית דיין: לשקם את היהדות!!!

עשיר: למה?

בית דיין: ראשית: כי לרוב האנשים יש רגש מיוחד לעניים, אנשים שבורים, חולים, שפירושו שהנסיון קטן יותר, וכן ישנם הרבה שיתנו להם, אך לענייני היהדות מבינים רק היהודים שיש להם לב יהודי חם!!!

שנית: הנשמה של היהודי עומדת מעל לגוף וכל מי שעוזר לנשמה יהודית יש בכך הרבה יותר מאשר הצלת גופות ישראל (גדול המחטיאו יותר מההורג)!!!

שלישית: בגלל מספר בני עליה, אלו שחמים מאוד לנושא זה לוקחים כולם חלק שכר כנגד כל העולם, כפי שהס"ח כותב אצל מת מצוה, בבחינת זכה נוטל חלקו וחלק חבירו בגן עדן!!!

עשיר: (הידים שרופות) - אוי וויי!!! אוי וויי!!! למה לא היה לי שכל בחיים להוריק את הקופות מהבנק ולתת אותם לצדקה לנושאי יהדות? מה יש לי מהכסף פרט לעונש בשמים? תראה את הגן עדן היפה, כל מי שהיה לו שכל בחיים לחלק את הכסף, פשוט יש לקנא בו, הם מטיילים בשמים כמו בני בית בכל היכלות הגן עדן ותמיד עולים עוד ועוד, עכשיו ראה מה שקרה איתי, בדיוק המצב הוא ההפוך, זורקים אותי לגהינום העמוק ביותר ואני מואשם שגרמתי להשמדת מליוני נשמות יהודיות מאמריקה.

לא ניתן בשכלו הפשוט של האדם להשיג ולהבין את התענוג הגדול שיהיה לאדם שיוזכה לגן עדן. חז"ל מנסים לתאר לנו זאת בדרך זה: האדם צריך לתאר לעצמו כאילו שהוא מולך על העולם כולו - כל האנשים בעולם כפופים לו, אלפי עבדים ושוטרים עומדים הכן לפקודותיו, מטוסים ואניות ומאות אלפי חיילים עומדים הכן להביא לו את הטוב והיקר שרק קיים בעולם, שלבו רק יכול לחמוד, האוכל והשתיה היקרים ביותר, האבנים היקרות ביותר, כסף וזהב היקר ביותר, פנינים ומרגליות הטובות ביותר שיש בעולם, כל העומדים מולו עומדים באימה ופחד, שכחוא יוצא לבקר במדינה אחרת מלויים אותו אלפי מטוסים וחיילי אויר וקרקע, כשהוא מטייל ברחובות עומדים מליוני בני אדם ברחובות ומצטופפים ומבקשים לראות את המלך שכל העולם כולו רועד מפניו, המלך חי בעושר ותענוג זה 120 שנה, וכל זה לא מגיע עדיין לתענוג המחכה לאדם בגן עדן, שם התענוג גדול פי כמה וכמה עד שאי אפשר להשיג בשכל אנושי, והתענוג בגן עדן אינו רק ליום אחד או שנה בלבד, אלא לנצח לימים עד אין סוף, דבר שהשכל האנושי כלל אינו יכול להשיג. העשיר היה לו את האמצעים להשיג את כל זאת, הוא יכל להגיע למעלה ולמקום הגבוה ביותר בגן עדן, לו היה מתגבר על היצר הרע והיה מחלק את כספו לצדקה.

אוי וויי, איזה שומה הייתי! איך יכול אדם לעשות כאלו שטויות? היתה לי הברירה לחיות בעולם ולחיות ולא לדעת משום דאגות ובאותו זמן לבנות לעצמי את המקום היפה והטוב בגן עדן, ע"י כך שהייתי נותן את הכסף שאינני זקוק לו לחיים לצרכי צדקה להצלת היהדות, היכן היה שכלי? אוי, לו יכולתי לחזור לעולם ליום אחד בלבד הייתי נותן את כל כספי, במקום שעתה יריבו הילדים על הירושה ואש המחלוקת תבער עד לב השמים. מה יש לי מכל הכסף? הייתי את כל חיי בבנק, ולאחר פטירת החשבון הזה אינו נותן לי מנוח בעולם הבא, ועל כולם אני סובל עתה מעונשים כבדים בשמים, בגלל הקמצנות התדרדרות ושכירת היהדות!!!

עד כאן הדיון בכית דין של מעלה.

לסיכום:

יהודים עשירים! יהודים חשובים! יהודים יקרים!

אם תתכוננו היטב בכל הנאמר לעיל, תווכחו לדעת איך שחכל אמת אין כאן גוזמאות, היכן הם כל היהודים האמריקאים העשירים מהדור הקודם, מה קרה לנכסיהם, היכן בניהם היושבים ולומדים עם אותם הכספים שהשאירו? היכן הם כל מוסדות התורה, צדקה, וחסד, שנכנו בכספם על פי צוואתם?

האם אינכם רואים שחכל היה רק כסות עינים, עם טענות היצר הרע? העשירים שאינם חיים עוד ורואים את מפלתם כמה שעוד יכלו בכספם לפעול גדולות ונצורות, מאחלים לעצמם, הלוואי ויכלו לקום לתחיית המתים ליום נוסף ולחלק את כל כספם לצדקה, כי רק לזה יש ערך בשמים, עבורם כבר מאוחר, הם איחרו את המועד, אבל אתם לכם יש עדיין זמן, עשו ופעלו בכספכם, עתה כל עוד שהרגש שלכם עדיין קיים ולא תצטרכו להתחרט לעולם.

על כן יהודים חשובים, תזכרו בזמן לעשות בכספכם למען היהדות כדי שחלילה לא תשארו אומללים לעולם ועד.

מאושר האדם שהיה לו שכל בחייו, הוא מאושר גם בעולם הזה וגם בעולם הבא, אם אתם נזכרים בזקנותכם, כשהשנים כבר ספורים, אל תמתינו והכינו מיד המחאה של 80% מרכושכם לפחות, בכדי להציל את התורה והיהדות, וזכותכם יגדל ויגדל לעולם בכל הדורות שהצלתם משפחות רבות, הקיימות למעשה רק בזכותם. **ואם** חלילה לא, אל תשכחו שההתבוללות וההתדרדרות הן בעיצומן ואתם נושאים באחריות.

מי שמעוניין לעזור בכסף ל"ועד המרכזי העולמי לקיום היהדות" שיוכלו להמשיך בעבודתם, צריכים לפנות ישירות בכתב או טלפונית ל: 0548-436-784

ועד המרכזי העולמי לקיום היהדות

◀ חלק ג' ▶

עשירים עשירים!!! הצילו הצילו!!!

קרוב לשישה מליון יהודים בארצות הברית מובלים להשמדה באוישוויץ רח"ל.

מדי יום ביומו מובלים אלפי יהודים אמריקאים לשמד.

היהודים שיכולים לעזור להם לעצור, הם היהודים העשירים, אותן הנשמות מתחננות אליכם ומבקשים מכם,

רחמנות תצילו אותנו

יש קונה עולמו בשעה אחת

לעשירים יש אפשרות יומיומית לקנות זכויות ע"י הצלת אלפי נשמות מצפרני הסטרא אחרא.

אל תתנו לחמוק מידכם את ההודמנות שתוביל אתכם לחיי עולם הבא, ולהיכלי הגן עדן, להצלחה בכל העולמות.

על סדר היום:

- ♦ שבת
  - ♦ כשרות
  - ♦ טהרת המשפחה
  - ♦ תפילין
  - ♦ מזוזות
  - ♦ התבוללות
  - ♦ המאבק נגד המסיון
- מי שמעוניין לעזור בכסף ל "ועד המרכזי העולמי לקיום היהדות" שיוכלו להמשיך בעבודתם, צריכים לפנות ישירות בכתב או טלפונית ל: "ועד המרכזי העולמי לקיום היהדות", כתובת הישנה בארצות הברית: ברוקלין נוא יארק. כתובת החדשה בארץ ישראל: הרב שלום יהודה גרוס רחוב נחל לכיש 8124 בית שמש פקס: 0548-436784; פל: 02-995-1300.

זאת התורה לא תהא מוחלפת.

◀ חלק ד' ▶

הצלת היהדות

המבצר האדיר הזה הוא שרשרת חומת אש ליהדות הנאמנה באה"ק ובכל העולם כולו.

כאן ניתן לראות ולחוש בעבודה הגדולה שכ"ק אדמו"ר שליט"א השקיע במסירות נפש עד היום הזה.

... לעמוד בראש המאבק ולמנוע בכל הכוח מאלו המבקשים לשבור את חומת הכשרות.

... לקדש שם שמים נגד העולם כולו שיהיה ברור שמושה אמת ותורתו אמת.

... תהלתם מלאה הארץ הקמת מרכזים חזקים נגד רוחות רעות הנושבות בכלל ישראל.

התוכן:

שלשת אלפים מכתבי ברכה ועידוד מגדולי וחכמי דורנו.

תעמולת ההפצה מתקיימת ע"י המשרדים הקבועים בכל התפוצות.

מספר החיבורים שנתחברו ונדפסו כמשך 18 שנה ע"י הגאון המחבר שליט"א הם סך 530 ספרים.

מספר עותקים שנדפסו ונחלקו חינם ע"י הועד להוצאת ספרי יהודה וישראל בכל תפוצות ישראל הם סך: 2.000.000 ספרים.

ידוע שישנם מבין העשירים המתגאים שהם נותנים מעשר, שפירושו 10% מרכושם, ושואלים האם עוד יש לכם טענות אלינו, ועל כן אשיב ואומר שאינני מאמין שהם נותנים מעשר, ואפילו אם הם נותנים מעשר, הם רחוקים מלצאת ידי חובה. כי המעשר נאמר עבור מישהו שאינו מרויח הרבה ואין באפשרותו לתת, הוא יוצא ידי חובה כשהוא נותן 10%, אבל מי שמרויח יותר מכדי פרנסה, הוא חייב לתת לפחות חומש שפירושו 20% מהכנסתו, אחרת עוברים על איסורים חמורים, כך פוסק הגאון מוילנא במכתב שהשאיר למשפחתו כשהוא היה בדרכו לארץ ישראל ואנו מצטמים כאן את דבריו:

...למעשה יש להוריד חומש מהרווחים כפי שציוויתי ולא להמרות את הוראתי, כי מי שנותן פחות עובר בכל רגע על הרבה לאוין ועשין וזה כאילו שכופרים בתורה הקדושה ח"ו, עכ"ל. כך פסק רבנו הגר"א זצ"ל, וידעו זאת העשירים הליטאים, ויבחנו לעצמם האם הם עומדים בכך, כי אחרת הם בכחינת כופרים ר"ל. הוראתו של הגר"א מחייבת גם את החסידים מאחר והוא היה אז רשכבה"ג.

נצטט גם את דבריו של האור החיים הקדוש בפרשת קדושים (יט, יג) העשירים הם צינור אחד שדרכם תכננו לתת לנצרכים ולצדיקים, ולכן הקב"ה מזהיר אותנו לא תעשוק את רעך, אלו הם הצדיקים שהקב"ה קורא להם אחים וידידים, כמו שכתוב למען אחי ורעי אז אם לא נותנים את שוקקים עוברים על לאו.

כמו כן ידוע סיפור המעשה כפי שהוא מובא בגמרא (מסכת כתובות דף טו ע"ב) שרבי יוחנן בן זכאי כשיצא מירושלים רוכב על חמורו, הוא ראה איך שאשה אחת יושבת ואוספת תבואה שהניחו בפני הבהמות של הערבים, ושאלה מרבי יוחנן שיפרנס אותה, שאל אותה רבי יוחנן מי אתה, השיבה אני בתו של הצדיק נקדימון בן גוריון (שהגמרא בגיטין מספרת עליו שכשנכנס לבית הכנסת והעריב היום, האור חזר והאיר, הוא היה מהצדיקים הגדולים ביותר שקיבל על עצמו לפרנס את ירושלים 12 שנה), שאל אותה רבי יוחנן בן זכאי, להיכן נעלמו כספי אביך? השיבה האם לא אמרו בירושלים משל זה, שאם מישהו ימלח את כספו ואינו נותן צדקה, האם לא יחסר מלח לכספו, הרי המלח עושה שלדבר יהיה קיום, כך כשנותנים צדקה הוא שומר על הכסף שיהיה לו קיום, ובדרך אחרת "מלח ממון חסר חסד", מי שרוצה למלוח את כספו שיהיה לו קיום, שיחסר מכספו על ידי שיתן לצדקה וחסד (ראה רש"י במקום).

המשיך רבי יוחנן ושאל אותה, ומה נהיה בכספו של חמיך? השיבה, בא זה ואיבד את זה, אמרה לו, רבי אתה זוכר כשאתה חתמת על הכתובה שלי, ענה ר' יוחנן לתלמידיו אני זוכר כשחתמתי על כתובתה היה כתובה שצד אביה מתחייב לתת מיליון דינרים הוין ממה שחותנה מתחייב ליתן.

שואלת שם הגמרא, האם נקדימון בן גוריון לא נתן צדקה? הרי מספרים עליו שכשהוא היה הולך מביתו לבית המדרש ובחזרה, היו העניים מקבלים ממנו רכוש היו מוכרים אותו ומחלקים ביניהם, הרי רואים שהוא היה נותן צדקה, ואם כן מדוע בתו אמרה שהם לא נתנו צדקה ולכן הם הפכו לעניים, שהיא היתה נאלצת לאסוף חיטה ליד בהמות הערבים, הגמרא מספרת שרבי יוחנן בן זכאי בכה כשהוא

ראה זאת ואמר, מאושרים אתם היהודים שאתם עושים רצונו של מקום, ולכן אף אומה בעולם אינה יכולה להכחידכם, אך כשאין עושים רצונו של מקום, הקב"ה משליכם לבחמות הערבים, ובכך הוא אישר שאביה לא עשה את רצונו של הקב"ה, ולכן נשאלת השאלה האם בשל כך מניע לו עונש שכזה, הרי בסופו של דבר הוא נתן הרבה צדקה?

משיבה הגמרא נכון, הוא נתן צדקה, אך לא כל כך כפי שהיה יכל לתת, והגמרא מביאה את האימרה, שלפי יכולת הנשיאה של הגמל כך מעמיסים עליו, אותו דבר גם האדם העשיר, כי היכולת שלו לשאת הוא חייב לשאת בעול הצדקה, ונקדימון בן גוריון לא נתן כפי שהוא יכלתו.

הגמרא בעצם בדברים אלה מדברת אל העשירים החסידים והמתנגדים, ומראה איך שעשירים יכולים לחיות במעות, וצדיק כל כך גדול כמו נקדימון בן גוריון שחשב שהוא נתן די והותר, ובשביל המעות במחשבתו הוא הפסיד את כל רכושו ונשאר ללא פת לחם. וביתו חיתה בדחקות נורא. איזה תירוץ יהיה לעשירים כשישאלו אותם מדוע לא למדתם מנקדימון בן גוריון שחייבים לתת לפי האפשרויות, שזהו לפחות חומש 20% מההכנסות כפי שציטטנו מ"אגרת הגר"א".

וזה רק בשביל צדיקים ועשירים כמו נקדימון בן גוריון, אך מי שיודע כנפשו שהוא חטא חמאים גדולים במיוחד ב"חטאת נעורים" החטא של ער ואונן כפי שכתוב בתורה חייבים בשביל זה מיתה בידי שמים, ובשביל זה הם נפטרו כפי שכתוב בפרשת וישב ועל זה כתוב בספרים כל אשר יש לו יתן בעד נפשו שלקנות את הנפש נותן אדם את כל רכושו ועל זה לא נאמר המאמר חז"ל "המכובז אל יכובז יותר מהחומש" רק מותר לתת אפילו את כל הרכוש ראה (תניא איגה"ק ט"ט).

דבר ידוע שכבתי כנסיות לחסידים בהעיר לעמבערג היו העשירים מחלקים את רכושם חציו לעצמם וחצים לעניים, והוץ מזה עורו להם בכל צרכיהם, וכן עורו לכל הארגונים שהיו בעיר, ואין ספק שאם היו שומרים את הכסף בבנקים, הם רק היו מאפשרים לגוים להמשיך ולעסוק בכספיהם, אבל על ידי שהתחלקו עם העניים הם השקיעו את כספם בענייני שמים ושם הרווחים צוברים הון לחיים העתידיים הנצחיים בגן עדן, כמו שאמרו חז"ל בכבא בתרא אצל מונכו המלך שגנו הוננו למעלה בגן עדן.

בזה היה פחות או יותר בזמנים נורמליים היכן שיהודים היו גרים במקומות מאות בשנים, באותם המקומות היו היהודים מתחלקים בפת לחמם ולא חיפשו לאגור כספים בידעם את הפסוק (תהלים ט"ז, ז) "יצבור ולא ידע מי אוספם", היכן שדוד המלך ע"ה אומר האדם הטיפש האוסף כספים ואינו יודע בשביל מי הוא עושה זאת, אנו שואלים את היהודים העשירים, בשביל מי אתם צוברים את המליונים, בשביל הילדים והנכדים, אם מזלם יהיה שיהיו עשירים יהיה להם בדיוק כפי שיש לך, ובמיוחד בזמנים כאלה, כשהעולם עומד בפני פצצת אטום, שאף אחד אינו יודע מתי הוא יתפוצץ, ובאמת בזכות הצדקה העולם הזה קיים, ואם כן למה אתם אווזים את הכסף בכספות הבנקים, תוציאו מידכם את המליונים, ותמסרו אותם למוסדות התורה והחסד, ובזכות זה תזכו לקרב את הגאולה השלמה שאנו מחכים לה זמן כה רב, ושזה

הדבר היחיד שיכול להציל את העולם מקאטאסטרופה ח"ו שהקב"ה יעזור מיד, וישלח את הגואל צדק שיגאלנו במהרה בימינו אמן.

וע"ז בעה"ח יום א' פ' נצבים לסדר "לעשות את כל דברי התורה הזאת" תשמ"ח לפ"ק.

ובברכת כתיבה וחתימה טובה

ה"ק שלום יהודה גראס

אבדק"ק האלמין יע"א

◀ חלק ה' ▶

קריאה להצלת כלל ישראל

קריאה קורעת לבבות לציבור החרדי

יהודים יקרים!

כשעורכים חשבון נפש על דורנו זה שעבר את הזוועה האיומה כשאיבד 7 מליון יהודים, ביניהם המובים והיקרים שבהם, שארית הפליטה, כשהיינו כולנו שבורים בגשם וברוח, קיוונו כולנו שנגיע לארצה"ב החפשית נוכל לחיות במנוחה מאותן הזוועות והצרות שעברנו שם, ונוכל לחיות חיים יהודיים אמיתיים וטובים.

אך לדאבוננו התברר לנו שהמציאות שונה, שדוקא כאן החלה הגלות, על ידי זה שקמו בתוכנו בתוך הציבור החרדי אנשים אנשי עולם התחתון, שחדרו למנהיגות החרדית והתלבשו על הנושאים הדתיים, הם החלו לסחור בכל הקדוש לנו, כדי לנצל זאת לאינטרסים השפלים שלהם, הם מעמידים פני יהודים חסידיים, בכדי שיסמכו עליהם (ומי יודע מי הם האנשים האלה, הגורמים את כל הצרות והגואל, האם לא אלו היו החברים של הקאפוס והנאצים ימ"ש, שהבעל דבר החדיר אותם, לסיים את העבודה שעוד נשאר לו כשלא הצליח לחסל את הכל בשפיכות דמים).

הנאצים ימ"ש ידעו, שהמנהיגים היהודים החזקים הם אלו שמחדירים ביהודים רוח חיים ובכוח זה הם מצליחים לשמור על שלימותו, ואז השותפים שלהם כאן חדרו לצרכים החיוניים של אותם היהודים והם הפכו לדואגים שלהם, כיודעם שיהודי חרדי מוכן לשלם מחיר יקר עבור שרותים דתיים, בכדי להיות בטוחים שהם מקבלים שירותים מהודרים בכדי לקיים את המצוות כתיקונם, כפי שהתורה אומרת "זה קלי ואנהו וגו'", והז"ל דורשין "התנאה לפניו במצות" תתהדר בפניו במצות, סוכה נאה, תפילין נאים, וכן ציצית והדומה לזה.

אבל לדאבוננו לאחר כל המאמץ שמויעים ומשלמים מחירים מופרזים, שעובדים על זה כל כך קשה, עדיין לא בטוחים אם מה שקנו אכן כשר, כשמדובר בציצית, תפילין, מזוזה, ושלא לדבר על כשרות המאכלים, שכן מדובר במסחר ענק, שם חדרו אותם הרשעים, ראשית בשביל לגרוף הון, כשתמיד מבקשים מחיר גבוה מהרבה מערכו הריאלי, בכדי לשלם את הוצאות ההשגחה, ובמקום שיתנו שירות טוב על הכסף שהם מקבלים בהעמדת שוחטים ומשגיחים טובים, להיות בטוחים שיהיה

למהדרין מן המהדרין, שהקונה יקבל את המגיע לו, מגיעים אלו ואינם מוכנים לקחת משגיחים טובים, ומעמידים מספר קטן מאוד של שוחטים, וממהרים אותם שיספיקו הרבה, בדיוק כפי שעשו נגישו פרעה במצרים, שהיו צועקים כלו מעשיכם, תספיקו במהירות את המוטל עליכם, וכשהשוחטים מתלוננים בפני הרב המכשיר המקבל אף הוא המחאה שמנה בכדי שיאשר שזה כשר - אז הוא אומר לשוחטים, שמי שאינו יודע לעבוד במהירות עדיף שיהיה נהג משאית, בדרך זו השוחט הוא בידיו של הקצב המסוגל להוציא ממנו את מספר השחיטות שהוא זקוק להם, דבר הגורם למכשולות רבים, כי הוא מקיל בבדיקת הסכין, בבדיקת הסימנים, ובדיקת הריאה והדומה לזה.

עוד נודע בשנים האחרונות, שלא רק כשזה נוגע לכיסם, הם עושים זאת על חשבון הכשרות, רק הם סתם עצלים ואינם שומרים על הדינים כפי שצריך, הם צוחקים מהעיקר, לא מעניין אותם שיהיה כשר, כפי שנודע בשערורית הניקור, דבר שנתגלה על ידי מנקרים מומחים שהגיעו מארץ ישראל, שצעקו בקולי קולות שהניקור כאן אפילו בחוגים החרדיים ביותר בניו יורק לא טוב ומאכילים את הצבור החרדי הרוצה לאכול רק חלק וכשר למהדרין מן המהדרין, עם "חלב חלק" שעוברים בכך על איסור דאורייתא וקשור באיסורי כרת.

דברים אלו אושרו ע"י האדמו"ר מקאשוי שליט"א שבשעתו הושיב בית דין ודרש וחקר ושמע את שני הצדדים, אחרי שהרבנים המכשירים [מכשילים] אמרו, שזה תלוי בחילוקי מנהגים שבין ארץ ישראל והונגריה, ואחרי שהם אמרו שבית הדין בארץ ישראל הודיע כי מדובר כאן בשאלת חלב דאורייתא, ופנו לכל הצדדים על מנת שיתקנו מיד את הדרוש תיקון, והם לא חשו לזעקה של אותו צדיק וגדול מפורסם וידוע, וכשראה ששום דבר לא עוזר, אינם מתקנים שום תיקון בנושא, ודבריו נופלים על אזנים ערלות, הוא הוציא מכתב לתלמידיו להפסיק לאכול בשר בהמה, אפילו מהאטליוזים הטובים ביותר, כי אפילו שם המצב בזה הוא בלתי נסבל, אבל יחד עם כל זה הכל נשאר כפי שהיה והבשרים של השחיטה שאינה מהודרת שיש בהם חלב ודם מגיעים גם לבתיהם של יהודים החבושים בשמריימל, לרבנים, ראשי ישיבות, ויהודים מכובדים, וכן אדמו"רים מחלקים שיריים בשולחן שבת מאותו בשר, והכל עובר בשקט, מאחר ושוודי הכספים הרוצים לעשות מה שיותר כסף על חשבון דם יהודי וזיעה יהודית, ולקחת מחירים מנופחים בנימוק כאילו מדובר בהוצאות כשרות מיוחדות, ומצד שני לעשות הכל שההוצאות הכשרות יגיעו למינימום אפשרי, וכך להרויח משני הצדדים, מוצצי דם אלו חשודים על הכל. וכשמקימים קול זעקה יש להם את הכח לחוץ בכל דרך אפשרי של כסף וטרור, כי לצידם עומדים שותפים גננסטרים ידועים, וכך ממשיכים מידי שנה בשנה לפטם את הצבור במאכלות אסורות.

בש"ל כל זאת הצבור לא ידע כל הזמן מה נעשה, כשראו את החתימות "הקדושות", היו בטוחים שהכל בסדר, ומי יודע כמה זמן הטמטום הזה ימשך, ואם לא היה בקרב השוחטים אברך תלמיד חכם וירא שמים שמסר את נפשו, כשהדבר כאב לו כשראה שמדי יום ביומו המצב הולך ומחמיר, ואף אחד אינו עושה דבר, הוא הפך עולמות פנה לכל הרבנים ולא נח עד שבכל בית יהודי ידעו על הנעשה, על אף שאותם

האנשים עשו ככל שביכלתם לשבור אותו ולא לאפשר לו להמשיך ולפעול בענין, במיוחד כשהוא עוד היה גר בווייליאמסבורג, כשהכו אותו פיזית ועשו נגדו פעולות אחרות, בכל זאת שום דבר לא עצר אותו מהחלטתו לתקן את המצב והחילוץ השם, ודפק על פתחי הרבנים, ועל דלתות הארגוני הרבניים ותבעו ישיבה של בית הדין, עד שהוא ראה שהוא מדבר על אזנים ערלות.

אז החליט בדלית ברירה לצאת בגלוי, ופירסם מודעות ורשימות בכל העיתונות החרדית על הנעשה בעולם השחיטה, כמוכן שמיד הדבר הניב פירות טובים, וקהילה מכובדת בווייליאמסבורג פתחה לעצמה שחיטה עצמאית תחת השגחתו של רב הקהילה שם מקיימים שחיטה מדוקדקת ומהודרת, הוא לא הסתפק בזה אלא המשיך לעבוד קשה, עד שהוא הביע את שבר לבו בפני הצבור היהודי הגדול בספרו "נפש ישעי", שהמחבר שלו הוא הגאון המוכר והידוע הרב הגאון מוה"ר ר' שלום יודא גראס האדמו"ר מהאלמין שליט"א הכולל בתוכו שלל של אינפורמציה על הנעשה בשטח הכשרות, וכן ליקוט של ספרי מוסר על חומר האיסור של מאכלות אסורות בגשם ורוח.

מאז הופעת ספרו הראשון לפני 15 שנה אינו נח האדמו"ר מהאלמין, ובכוחות על אנושיים הוא ממשיך לזעוק חמס, ולתבוע להקמת מערכה צבורית ענקית לדווח לכלל ישראל מה נעשה שם, הוא מזהיר וקורא "יהודים עמדו על המשמר! אל תתנו להם לחסל אתכם, תשמרו מצפניהם של שיירי הנאציים, שהקימו משרפות ענק לשריפת נשמות ישראל".

כ"א אלו שהפילו אתכם בפח במשך שנים רבות שהעבירו כבר יותר ממחצית היהודים בארצות הברית לצד השני כשהתבוללו, לא היה להם כל גישה ודרך להגיע לצבור החרדי, ואז השטן והסמטרא אחרא ביחד עם אותם שיירי הנאצים הקימו משרפות ענק רח"ל, וכשאלו נצלו והגיעו לארצות הברית העבירו לכאן את רוח הטומאה של אותם הרשעים ימ"ש הם לא נחים הם רודפים אחרינו גם כאן.

הפ"מ הצליח ללכוד אנשים מבין הניצולים, אלו שהיו שקועים עמוק בבויג, ועשה אותם בעלי בתים על הכשרות, והם לקחו לעצמם עובדים ככל אשר בחרו, ונתנו להם אמליונים כשהם מקבלים אחוזי ענק, ובכדי שיוכלו לכבוש את כל הצבור החרדי ללא הבדל, החלו לזרוק עצם שמן לכמה רבנים מהסוג של בלעם, שמוכנים בשביל כסף להכשיר כל תועבה על פי רצונו של הקצב, ולפעמים הם מורי הדרך של הקצבים, אבל עיקר הרווחים מופנה למאפיא, ואלו נותנים הרבה כסף [לא לתקן את עניני הכשרות] להפעיל טרור על מספר רבנים שרצו כבר הרבה פעמים לצאת בזעקת שבר, וכן נגד מספר מנהיגי קהילות, שלא לאפשר להם להקים לעצמם שחיטה קטנה מצומצמת שינקרו שם כמו שצריך, כפי שהיה בעבר בכל קהילה ידועה.

בדרכים שונות ומשונות, הם הצליחו לחדור לצבור החרדי ביותר, וכן לצבור בני התורה והישיבות, לצבור החסידי, והאכילו אותם במאכלות אסורות, נבילה מריפה חלב ודם, יין נסך וחלב עכו"ם והדומה לזה.

האדמו"ר הרב הצדיק מהאלמין שליט"א, כשנוכח לדעת על הנעשה מבפנים, מתוך נסיון עשיר רבות בשנים שלו כשהיה שוחט במשחמות שונות, והיה מודע

ומכיר לבעיות השונות, פתח - למרות התנגדותם של רבנים שחששו ופחדו מטרור - במאבק קשה והכריז מלחמה לה' בעמלק (כשר שבטבחים שותפו של עמלק) נגד אותם הרשעים ביודעו שהם אנשים מסוכנים מאוד, ולא חשש מכך שהוא עומד לבדו במערכה, והקים את "ועד הכשרות דהתאחדות הקהלות", קרא לציבור להתערור מהתרדמה שנפלה עליהם בעניני מצב הכשרות ועוד.

"ועד הכשרות" תבע מכל הקהילות שיקימו "ועדי כשרות" פרטיים, שידווחו לצבור בתמידות על המצב, ולעורר ולתבוע את הצבור בעניני כשרות, ולאחר כל כך הרבה שנים של עבודה כל כך קשה מוכרחים לכתוב ולדווח את האמת כפי שהיא, שהצליחו ברוב מסירות נפש, שכל הקהילות הגדולות הקימו לעצמם "ועדי כשרות" ביניהם הקהילות: וויזשניץ, מאש, קאשוי, באבוב, בעלז, סקווער, ליובאוויטש, קלויזענבורג, וכן אחרים. גם התאחדות הרבנים שנאבק קשות נגד ועד הכשרות שהפיץ מידע רב על הנעשה בתחום הכשרות כששם התברר על מכשולים גדולים גם במשחטות ומקומות אחרים הכפופים להשגחתם, וניסו בכל כוחם להכחיש את העובדות, והבטיחו שהכל בסדר וכי אין ממה לחשוש, נאלצו להיכנע לדרישת הצבור והקימו בי"ד מיוחד לעניני כשרות, הגם שלאמיתו של דבר זה קילקל יותר מאשר תיקן, כידוע לכל אלו המכירים ועוקבים אחר הנעשה במפעלים למוצרי מזון.

ידוע שבאסיפה של מאות רבנים בארץ ישראל, רבנים בארצות הברית גילו שרבה של האלמין הוא המזכה הרבים הגדול ביותר בעולם, ושחלק גדול מהכשרות בארצה"ב יש להודות לו, הם גם הודו לו על מסירות הנפש שלו בכשרות כמו בכל יתר הענינים שבהם הוא עוסק בקביעות, ובשביל הסודות שהוא גילה מהנעשה בשטח השחיטה.

האדמו"ר מקלויזנבורג שליט"א אמר שם בדרשה שהוא צועק כבר 30 שנה שבארצה"ב אוכלים נבילות וטריפות אפילו יהודים יראים ושלמים.

גם ידוע מאבקו נגד המסחר הענק הנעשה בס"ת, תפילין, ומזוזות ובשחיטה.

רבה של האלמין מרעיש עולמות, שכשרות של סת"ם ושחיטה בכמויות ענק אינם הולכים יחד.

בשטח זה הוא הצליח לפעול גדולות ונצורות, שכל הקהילות התאחדו ורוב סלתה ושמנה של היהדות החרדית משתמשים רק בשחיטה האיטית על עופות כמו: פאפא, בעלז, משחטת מונרו, פאלטרי, נארט 4, סקווער, וויזשניץ, קרית מאש, קרית קאשוי, ליובאוויטש, באבוב, מארגארעטען ועוד.

בעניני סת"ם הוא תבע שיתלכדו כולם, והוא הדפיס 40.000 מודעות בעניני סת"ם.

רבה של האלמין גם הקים לפני 5 שנים בית דין צדק לדין תורה'ם ושלום בית בחנם, והדפיס אלפי ספרים וחוברות בענין דיני התורה המזוייפים, ועורר את כולם להקים בתי דין לדין תורה'ם בחנם.

הקהילות להלן קיבלו את ההצעה והקימו בתי דין: וויזשניץ-מונסי, פאפא, אונגוואר, בעלז, מרכז הרבנים ועוד.

אלו הם רק חלק מפעולותיו והשיגיו לטובת הכלל והפרט, חוץ מזה הוא ממשיך במערכה הקשה שלו כמלא עוצמתה, ואלו אשר חברים בוعد (ביניהם עסקנים ידועי שם) ומסייעים לרב בעבודתו, דיווחו על עובדות מסמרות שעה שהם מתמודדים עם זה בעבודתם הצבורית בהבאת הדברים לאמיתתם לידיעת הציבור.

עסקני הצבור, שעבדו כבר עם גדולי עסקני הכלל מגרעית ניעק ניו יורק, וכן מערים אחרות נוכחו לדעת - לאחר שהציעו וסייעו - על ההצלחה הגדולה בעבודתם לטובת הכלל.

אבל כל זאת לא ניתן כלל להשוות עם עבודתו הגדולה העומדת מעל למבע של רבה של האלמין, שבה רואים יום יום דברים גדולים בכל תחומי היהדות, שזה נעשה על ידי משלוח ספרים מכתבים וחוכרות המופצות בכל תפוצות ישראל, וכל מי שרואה מקרוב את עבודתו של רבה של האלמין מבין ויודע שלא בחנם הוא זכה כבר בגיל כל כך צעיר להוציא קרוב ל-3000 ספרים, כי העבודה נעשית עם מסירות נפש בגופו ובממונו שקשה מאוד לתארה, הוא אינו יודע מה זו עייפות, הוא אינו יודע מקשיים טרדות ונסיונות כשהדבר נוגע לנושאי היהדות אין שום גורם שיפסיק את עבודתו, לולי ראינו זאת בעינינו הבשריים לא היינו מאמינים שאדם מסוגל לעבוד עבודה כל כך קשה 18 שעות מעת לעת, והוא שוכח הרבה פעמים לאכול ומפקיר את בריאותו (כי הזמן אינו מאפשר לו לשמור על עצמו).

בנפשו: הוא מוסר את זמנו המיועד ללימוד שלו וילדיו ועוסק בכתובת ספרים הנחוצים מאוד לטובת הכלל, והם בעצמם אורזים ושולחים לכל מי שמבקש זאת.

במאוד: את הספרים שולחים לכל מי שמבקש, והרבה מאלו המבקשים כלל אינם שולחים תשלום בשביל הספרים, בכל זאת לא מפסיקים את המשלוח בכדי לדווח על מצב הדת.

גם העבודה להשיב למלפונים בנושאי כשרות, דין תורה'ם, שלום בית, כשהשואלים הם מכל חלקי העולם, כשמבקרים רבים הרב אינו יכול להשיב במקום, בגלל השיחות הבינלאומיות שהוא מנהל וזה עולה בדמים רבים.

לסיכום, הרב הנשיא עושה הכל בכוחות עצמו, כל כוחות הגוף והנשמה להעמיד את היהדות על תילה מבלי לקחת בחשבון את בעיות הבריאות, הרי שהוא מבצע את עבודתו מעל לדרך הטבע. הוא אינו מתחשב גם במצבו הפיננסי והוא לוקח מעצמו וממשפחתו הרעבים ממש ואין להם מה לאכול, ולא רק זאת, הוא הכנים את עצמו לחובות של למעלה ממיליון דולר!!! לשאלות ידידיו מדוע הוא עושה זאת השיב: כשיש למוישה קרוב הנמצא בסכנה ח'יו וצריך להצילו האם לא יעשו הכל על מנת להצילו?!

כיום, לצערנו צריך להציל את כלל ישראל מידיהם של מהרסים מוליכי שולל, אי אפשר לשבת בחיבוק ידים, רק חייבים להתמסר כל כולם בכדי להציל, אך כיום המצב הוא כזה שאין כבר מהיכן להלוות כספים, כשמצד שני בעלי החובות לוחצים ומבקשים את כספם והמצב הוא קטסטרופלי, באו מים עד נפש.

לכן לא ניתן כלל לתאר את הזכות הגדולה שיש בלקיחת חלק בעבודה קדושה כזו, שבה תלוי קיומה של תורה ושל היהדות.

תראו ותבחינו כספר עדותם של רבנים וראו איך שרבנים מכל ארץ ישראל ללא הבדל כותבים בהתלהבות על חשיבותם של הספרים המצילים רבבות יהודים מכל מיני מכשולים.

קחו חלק בעבודה הגדולה, ועזרו להפיץ את הספרים בהיקף רחב בכדי להחזיר בצבור ערכי יהדות, היכן ששוררת שממה, ולהזהיר את הצבור בני התורה, הרוצים להיות יהודים טובים, ולבקשם שיעמדו כנגד כל אלו המבקשים לשבור את בנין התורה ולהחריב את הבית היהודי.

רבה של האלמין קיבל כבר מכתבים ודברי חיזוק מלמעלה מ-3000 רבנים, שוחמים, משגיחים, ראשי ישיבות (כל המכתבים הודפסו ב-7 כרכים מהודרים בגודל של 5.8/11).

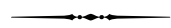
...החיבורים השפיעו בעולם עד לאין שיעור, כבר קרוב לשני מליון יהדות ספרים של חיבוריו שהודפסו ב-7-8 מהדורות והופצו במשך מספר שנים.

... אין כמעט רב אחד או ראש ישיבה, או בית המדרש בכל כדור בעולם אשר חיבוריו לא הגיעו והשפיעו גדולות ונצורות.

לכן אני פונה אליכם קחו חלק בעבודה קדושה זו!!!

האם נוכל לתת שכח דינאמי שכזה לעולמה של תורה יפול חלילה תחת משא החובות הרוכץ עליו? אם נאפשר זאת, נעמוד עם הלשון בחוץ ביום הדין, כשמישיח יבא ביום הדין הגדול והנורא! ומה נענה, שלא רק שאנחנו לא עשינו דבר לעצור את אותם פועלי און, נתננו לאלו העוסקים במלאכה ליפול ולא חיזקנו אותם, בפרט עסקן בה"א הידיעה כמו רבה של האלמין, לכן אנו קוראים לכם:

תבחרו לכם מצוה אחת מתרי"ג מצוות, באיזו שאתם רוצים לקחת בה חלק לעורר בו את כלל ישראל!!!

◀ חלק ו' ▶

וועד המרכזי העולמי לקיום היהדות

[המכתב הזה נשלח חצי שנה לפני פשיטת הרגל של הרייכמן, נשלח לכל האחים בנפרד עם שם שלהם, יותר ממאה מכתבים כאלו, לקיים "הוכח תוכיח" - מאה פעמים]

מכתב למוהר"ר משה רייכמאן נ"ו

בס"ד

החיים והשלום וכל טוב סלה אל כבוד ידידי היקר הנגיד הנכבד המפורסם בכל אפסים במעשי צדקה וחסד שלו, הטוב והמטיב לאחרים המו"מ בתו"ר כש"ת מוהר"ר משה רייכמאן נ"ו.

נאמר בתורה "וכשלו איש באחיו", וכתוב על כך בגמרא שילדי ישראל ערבים אחד לשני ועבור כל הכלל כולו, כך הוא ברוחניות וכך הוא בגשמיות. עוד כתוב בגמרא ששיקר הערבות נאמרה בענין התוכחה, שכל יהודי נושא באחריות על כך שיכול למחות ואינו מוחה, הן על היחיד והוא הדין אם יכול למחות או לפעול אצל כלל ישראל הוא מחוייב בכך, ובאם אינו עושה כך, אזי כל האחריות והאשמה מוטלת עליו כאילו הוא עשה את העבירות שהיה באפשרותו למנוע או שהיה יכול לפעול שיעשו כמצות התורה (שבת נד. ק"ט.; חנוך מצוה רלט, יורה דעה שלד-מח, ילקוט שופטים סח, מדרש תנחומא משפטים, מדרש תנחומא חקת, אותיות דרבי עקיבא א, רש"י סוטה א: אבות דרבי נתן פרק כ"ט, מערכי לב דרוש אות ע', דף קנ"ז, וספר יד ימין חלק ב, דף יג, ועיין באריכות בספר שאלות ותשובות מהר"ם ש"ק אורח חיים סימן שג והלאה. ובענין שכר המוכיח. עיין בזוהר הקדוש חלק א, כט.; ראשית חכמה שער הקדושה פרק יב בשם מהר"י אבוהב, תמיד כח, ויקרא רבה כה, ילקוט רות על הכתוב וימת אבימלך, אבות דרבי נתן פרק כט, חומת אנך פרשת נח, סנהדרין קא): כו' כו'.

הנני פונה אליכם, ר' משה רייכמאן שליט"א, בבקשה גדולה לטובת הכלל!!!

כבודו ידוע כאחד שנושא עליו את עול הכלל, מוסדות התורה והחסד, ולכל אחד ואחד בלי שיעור; עשיר במצוות, וזכיתם מן השמים לעזור לכלל ישראל, השם יתברך נתן לכבודו פקדון, וכבודו מביין איך להשתמש בפקדון זה, על כן הנני פונה אליכם בבקשה גדולה של הצלת נפשות ישראל, ובלי שום ספק בכוחכם להוציא זאת מן הכח אל הפועל.

יש לנו למעלה ממואה מתנדבים שעובדים זה שנים להציל את כלל ישראל, 7 מיליון יהודי אמריקה וכן גם יהודי ארץ ישראל ובכל העולם כולו. העבודה מתבצעת שנה בשנה תמידים כסדרם. כבר פעלנו בעזרת השם יתברך גדולות ונצורות, אבל האפשרויות מוגבלות, החובות תופחים מיום ליום ואין בכוחנו להמשיך.

ניסינו לעשות משהו בין אחינו בני ישראל, אבל העזרה שקבלנו קטנה לעומת ההוצאות המרובות הרובצות עלינו בהווה ומה שעלינו לעשות בעתיד כדי להציל מספר נפשות כמה שאפשר.

פונים אנו אל כבודו בבקשת עזרה, וזאת למודעי שאין בכוונתנו הלילה בבקשת עזרה כספית בשביל עצמנו כדי שנוכל להמשיך לעבוד, לא! לא ניקח מכבודו פרוטה אחת. כוונתנו כולה לשם שמים. לא צריך ואין בכוונתנו שתגיע פרוטה אחת אלינו ישירות, אלא שכל החשבונות של ההוצאה וההכנסה של הפצת תורה ויהדות יגיעו ישירות אל כבודו, וכבודו ישלם עבור ההדפסה, כריכה, הוצאות דואר, חברות מחשבים לשלוח את כל הספרים המיועדים להחזיר בתשובה את כלל ישראל.

זכרו! בטוחים אנו בעזרת השם יתברך שביכולתנו להחזיר בתשובה חלק נכבד מכלל ישראל ממילוני יהודים. יש בידינו די הוכחות על כך, ומחוייבים אנו לפעול בזה על פי התורה כפי שכותב החפץ חיים בספרו "נדחי ישראל" וכזה כתבו גם כל גדולי ישראל באריכות וכו'.

ב"ה אני לא חי באשליות ודמיונות, כי בעזרת השם יתברך הדפסתי ספרים והוצאתי לאור מליון וחצי עותקים, והפצתי אותם בחנם בכל העולם כולו, ואלפי

המכתבים שקבלנו יוכיחו. לאחר עבודה קשה ומפרכת של 18 שנה הוצאנו לאור קרוב ל-350 מיני ספרים לזכות הרבים, המקיפים את יסודות הדת. ההבדל הוא, שכל עבודתי שעבדתי כמשך 18 שנה אתם יכולים לפעול עשר פעמים ככה ביום אחד, כי השם יתברך נתן בידכם היכולת, ומכם יתבעו באם לא תעשו זאת ח"ו, ויש קונה עולמו בשעה אחת. באמת הייתי צריך לנסוע לכבודו, ולשווחה על כל הענין בפרטיות בכובד ראש ובאחריות כפי שדורש ענין גדול כזה, אלא היות שכבודו על פי רוב לא נמצא בביתו וקשה להגיע אליו, על כן הנני כותב מכתב זה, כתבתי כבר בעבר הרבה מכתבים וכנראה שלא הגיעו לידי כבודו. על כן באתי לידי החלטה להסיר מעלי את האחריות שיתבעו ממני לאחר 120 שנה שיכלתי להציל רבים מתוך ה-7 מיליון יהודי אמריקה ומהעולם כולו ולא עשיתי זאת, ובאם אשאל איך ובמה? הרי אין לי אפילו פרנסה? והנני עוסק כל ימי לזכות הרבים? ישיבו לי מן השמים, מדוע לא דפקת בדתות העשירים שקיבלו את ממונם מן השמים בתורת פקדון כדי להפיץ תורה ויהדות.

אשיב, העשירים אינם משוכנעים בכך, הם חושבים שהכסף שייך להם.

וגם שאינם מאמינים, כי מורגלים הם לכל מיני שקרנים, ואינם מאמינים אפילו כשאחד אומר אמת, ואינם מטריחים עצמם לבדוק את האמת.

ישאלו אותי, האם ניסית אצל העשירים בעלי לב טוב וחוש מפותח של צדקה וחסד בדוגמת רייכמאן?

אענה, כן.

ישאלו אותי, האם עשית ככל שביכלתך? כידוע לך שהעשירים עסוקים מאד וכשמזכירים להם פעם או פעמיים עדיין אינם זוכרים!

אי לכך, החלטתי לשלוח כמה מכתבים בכדי להסיר ממני את האחריות הגדולה הזאת הרובצת עלי, כל זמן שלא ניסיתי את הכל והשומע ישמע ועליו תבוא ברכת טוב, ואני את נפשי הצלתי!!!

על כן החלטתי לשלוח אליכם בעזרת השם יתברך 101 מכתבים כפי החיוב של תוכחה על פי תורה, ואקח אתי את כל המכתבים האלה לאחר 120 שנה, להראותם לפני בית דין של מעלה שפעלתי כסדר לעורר את כבודו ברחמים ובתחנונים בכל לשון של בקשה, בכדי להציל את שבעה מליון היהודים ולא היה מי שיעזור בידי ולכן לא עשיתי יותר ממה שעשיתי.

אספר לכבודו מעשה נורא שנדפס בספר "מן המיצר" (וגם בספר "קראתי ואין עונה" דף 64), שהגה"צ מורנו הרב ר' מיכאל בער ווייסמאנדעל זי"ע עשה בעת מלחמת העולם השנייה להציל 50.000 יהודים ממשכוסלובקיה (חוץ מעוד 40.000 שכבר נשלחו אז לדאבובנו), לבל ישלחו אותם לתאי הגזים רחמנא ליצלן והיה צורך ב-\$50,000 כדי להצילם, \$25,000 הוא השיג בעצמו על ידי עבודה קשה ומפרכת זמן רב והעביר את הכספים לראש הנאצים במשכוסלובקיה (על ידי השליח של ראש הנאצים) בכדי לעצור את משלוחי היהודים לתאי הגזים, ובמוח היה שיעלה בידו להשיג את שאר הכסף של

עוד \$25,000 שהיה אמור להגיע לידי הנאצים עד 7 שבועות. למעשה הוא עבד יומם ולילה בעזרתם של עוד כמה יהודים בעלי מסירות נפש, ולא עלה בידו להשיג את הסכום, ובינתיים דחה את הרשעים בתירוצים שונים.

בפועל לא השיג ר' מיכאל בער זצ"ל לאחר שלושת החדשים את הכסף, מאף ארגון באמריקה ובשווייץ (שהיו אמורים לעזור ליהודי אירופה), והנאצי ימח שמו אמר בפעם האחרונה כי יחכה רק עד יום כיפור ובאם אינו מקבל את הכספים עד אז הוא שולח, רחמנא ליצלן, את 50,000 היהודים הנותרים לתאי הגזים.

ערב יום כיפור צורר היהודים עשה את אשר הבטיח ושלח משלוח של שלושת אלפי יהודים לפולין, כשראה הגה"צ ר' מיכאל בער את המצב הנורא וכסף עדיין אין, שלח מיד בליל יום כיפור (בזמן של כל נדר) שלושה מלגרמות לשלושה רבנים חשובים, אחד הרבנים היה הרבי מסאטמאר זצ"ל (יתכן שעד אז לא נתנו לו את הדואר בענין זה) שהוא מוכרח מיד את הכסף, כי זה פיקוח נפשות של עשרות אלפי יהודים שמצפה להם יסורים נוראים ולאחר מכן המוות רחמנא ליצלן. המכתב נפתח במילים "על דעת המקום ועל דעת הקהל", בשמו של הרב מנייטרא הוא מזמין אותם למחרת ביום הקדוש לבית דין הגדול בגלל החיוב שלהם לעזור ליהודי סלובקיא שעומדים להישלח לתאי הגזים חס ושלום ובגלל הכסף שאינו נשלח אי אפשר להצילם, והכל על אחריותם. הרבי מסאטמאר זצ"ל שלח מיד ביום הקדוש את הכסף וזה הגיע יום אחד לאחר יום הכפורים, אבל זה כבר בא מאוחר מדי כי המשלוח האחרון עם 3000 יהודים כי הם כבר היו בדרכם לתאי הגזים באושוויץ לא עלינו רחמנא ליצלן. והרשע לא רצה בשום אופן, לאחר כל הבקשות והבכיות, להחזירם, הוא אמר כי סובבתם אותי בכל מיני תירוצים שקריים וליצנות, מעתה ואילך אם תעמדו בהבטחתכם טוב ואם לאו גם אני לא אעמוד בהבטחתי. עד כאן הסיפור.

ר' משה היקר שליט"א, תובעים מן השמים משנינו ביחד שאנחנו חייבים להציל את מליוני היהודים באמריקה, אירופה וארץ ישראל כו, ושנינו יחדיו בכוחנו לפעול בעזרת השם יתברך. באם נעשה זאת אשרינו שזכינו לכך, ובאם חס ואם חלילה לא נעשה זאת אזי יבואו במענות לשנינו בלבד ולא לאף אחד, כי רק אנו יכולים לפעול זאת, אני עם הצוות שלי שמוכן לעבוד כולו לשם שמים בלי שום תשלום, ואתם עם כספכם שהשם יתברך נתן לכם לפקדון.

זכור! לא יהיה לכם פתחון פה ותירוץ שלא ידעתם מכך או שלא היה לכם זמן לכך! כי במחצית השעה ביכולתכם לתקן הכל ולהציל את כל שבעה מליוני היהודים, את כל השאר אקח א"יה על כתפי הצרים, ואתם תבואו אל המוכן. עליכם רק לקצור את הפירות. אנא תארו לכם שאני בא בהצעה שתקנו את כל מנהטן בחמש ביליון דולר, כמה זמן הייתם נותנים בשביל דבר זהו ותוכנית זו שלנו היא גדולה מליון פעמים, כמה זמן צריכים לתת לכך.

זכור! אינני עובד על מנת לקבל שכר, אך ורק בגלל יראתי מהשם יתברך שיתבע אותי ביום הדין הגדול והנורא, מדוע לא הצלת את כל הנשמות הטועות שלא היה להם רועה ומחנך שידריך אותם אל הדרך הישרה, ואתה ידעת מכך ובידך היה להצילם ולא עשית מאומה, על כן עליך למסור דין וחשבון!

כפי השמועה, הציל אביך עיר שלמה של יהודים ועל ידי כך זכה לעשירות לדורות. **ועליכם** להבין מה הפירוש להציל יהודי, וכל שכן מספר גדול כל כך של מליוני יהודים.

באם כבודו זקוק למקורות בהלכה שמחוייבים אנו לעשות זאת, אפשר להביא את כל הפוסקים ראשונים ואחרונים, אבל הנני מבין שכבודו תלמיד חכם ומבין מעצמו ש"מי שיש בידו למחות ולא מיחה, להחזיר את ישראל בתשובה ולא החזיר אז כל הדמים הנשפכים אינם אלא על ידו", כלשון חז"ל, ואי אפשר להתעלם מדברי האזהרה של חז"ל הקדושים.

אפשר להביא בכתב את כל אשר פעלנו בעבר, ותוכניתנו להבא בעזרת השם יתברך, ועזרתכם על ידי שתהיו שלוחו של הקב"ה יוכל להכפיל ולשלש את כל הפעולות, ואין ברצוננו לכתוב באם חס וחלילה לא, שאז אף עבודתינו שעד עתה נמצאת בסכנה, ועל מי האחריות?

תקותנו לשמוע מכבודו בקרוב, כי כל יום הוא פסידא דלא הדרא.

הכו"ח מתוך צער ושבירת הלב
וועד המרכזי העולמי לקיום היהדות
ה"ק שלום יהודה גראס
אבדק"ק האלמין יצ"ו, ברוקלין נוא יארק

◀ חלק ז' ▶

מכתב לאחים לאחים רייכמן

בס"ד,

לכבוד האחים הנכבדים "רכבי הרכש" הרייכמנים שליט"א.

אבוא אליכם בכותבת הגסה, הנה האדמו"ר מהאלמין שליט"א שזה הרבה שנים הוא מוסר נפשו ומאודו לגדור פרצות הדור בעניני כשרות, שזה נוגע גם לכם, כי אתם שולחים בניכם "בני הרמכים" לשיבות שונות שבא לשם מכל מיני בשרים לא טהורים ואינם מנוקרים כראוי, והיה זה האדמו"ר מהאלמין שהרים ידו לצאת נגד הני עכברי רשיעי דיתבי אדינרי, ומפטמים ילדי ישראל בבבילה טריפה חלב ודם, ע"כ להציל ילדי ישראל אשר כל אלה חוזה הוא הגבר ראה עני בעת שהיה בעצמו שוחט, וקודם כל הפסיד את פרנסתו וזה היה כמובן, ואבד את פרנסתו בשבילכם להציל הבנים שלכם, חוץ מאבידת הגוף, הלה הני רשיעי חשודים על שפיכות דמים, הלה בוודאי שמעתם מה שעשו לבן עירכם ר' מנדיל וועכטער שהכו אותו מכות נמרצות וכפסע היה בינו ובין המות, ובשבועות האחרונים מה שעשו להרב וויינגארמען שניצל בדרך נס על ידי הגוים שנמצאו בסביבה, והאדמו"ר מהאלמין שנתגדל ביניהם ידע כל

זה והפקיר את עצמו ואת בני ביתו לחיתו טרף האלו, ובמקום לחזקו ולאמצו לאמין ברכים כושלות העלמתם עין ונעשיתם לענין זה כמעלים עין מן הצדקה, וממילא גם אתם בכלל החברה האלו וכמו שאמרו חז"ל כל המעלים עין מן הצדקה כאילו שופך דמים, וגם בשביל שלא אכפת לכם, עליכם נאמר "גם מתרפה במלאכתו חבד הוא לאיש משחית, והיינו שמרפה ידי העוסקים ואין מחזק אותם, ובפרט לאחר שהאדמו"ר מהאלמין הטריח עצמו וכו' לנחם אתכם ולדבר על לבכם, [וידוע מהרבה מאמרי חז"ל מה שכתבו על כפוי טובה שראוי לעוקרו מן העולם ומתלמידיו של פנחריב הרשע, ראה תנחומא בשלח סימן כ"ה פרק כא וז"ל: יבא עמלק כפוי טובה ויפרע מעם כפוי טובה, עו"ש יבואו אלו כפוי טובה ויפרעו מיואש כפוי טובה, ועיין במדרש תהלים (מזמור מ"א פ' ח) וז"ל: אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע אתה תשלם להם רעה לפי שהם כפויי טובה לי. ועיין רש"י ע"ז דף ה. כפויי טובה אינם מכירים להחזיק טובה לבעלים]. ודבר כל הענין עם ר' משה רייכמאן והסביר לו כל הענין, וגם עבד כמעט שנה על הספרים (בעניני תוכחה, בערך 900 עמודים) שהכין בשבילכם, הכל כדי שתתעוררו, ור' משה אמר שאמסור הכל לידי ישראל מאיר גראסס נ"י, והוא יסדר הכל, אבל אין קול ואין עונה שצלצלתי לו והוא כמחריש, דוחה אותי מדחי אל דחי לך שוב ומחר תבוא כמו ששמעתי מהרבה אנשים עניים מדוכאים שמצלצלים לעזרה ועד שזוכים למתנה מועמט שהוא כמו שאומרים "אויף איין צאן אויך נישט" מבזבזים חלק מהכסף על טלפונים, ועד שלא מצלצלים לכל הפחות חמישים פעמים אינם מקבלים כלום, אבל האדמו"ר מהאלמין אין לו זמן על זה כי כל זמנו מוקדש לעניני שמים ואם אתם טרודים והזמן יקר בעיניכם לצבור הון, האדמו"ר מהאלמין אין לו זמן על זה כי כל זמנו מוקדש לעניני שמים, ואם אתם טרודים והזמן יקר אצליכם לצבור הון, האדמו"ר מהאלמין טרוד במרדה של מצוה לזכות את הרבים, וההון שלו גנוז במקום שאין יד אדם מגעת לא כאותם שעליהם נאמר "יצבור ולא ידע מי אוספם", והוא רצה להשתתף אתכם בהביונעם שלו שאין לו ערך, ולזכות אתכם הנכבדים, ובשביל זה כתב לכם יותר ממאה מכתבים כדין תוכחה שאמרו חז"ל, הוכח תוכיח אפילו מאה פעמים ואתם לא קבלתם תוכחתו, ולכן הגם שאתם חושבים שיש לכם זכותים גדולים, שהלה בעלי צדקה גדולה אתם, ואתם באמת עוזרים ליחידים ולמוסדות, וגם אתם גנותם במקום שאין יד אדם מגעת, כן בודאי אתם חושבים, אבל זה לא אמת כי יד האדמו"ר מהאלמין הגיע למקום שגנותם וגנב הכל מכם על ידי שלא קבלתם תוכחתו ניטל מכם כל המצוות וניתן להאדמו"ר מהאלמין כמו שאיתא בספר חסידים וביתר ביאור בספר "פלא יועין". (אבל האדמו"ר מהאלמין הוא מעבדים שעובדים שלא על מנת לקבל פרס, והוא לא רוצה להנות מעמל אחרים אפילו לעולם הבא, על כן אם מהיום והלאה תקבלו עליכם ותשמרו לתוכחתו יחזיר לכם הזכותים שלכם).

אבל באם לא תדעו שזה ששמעתם כמה עשירים פשטו את הרגל תדעו שהאדמו"ר מהאלמין התרה בהם, שזה יהיה הסוף, ולא די שהפסידו זכותם בעוה"ב הפסידו הונם גם בעוה"ז, כי אחר שהם לא גזברים נאמנים יתנו את זה לגזברים נאמנים, אבל עליכם שאתם יחידים בדור שיש לכם קופה של צדקה שכל הפושט יד נותנים לו על כן לא רצה לנגוע בכם, אבל אם תעמדו במרדכם הוא לא

יודע מה יאמרו בשמים, אם אתם לא רוצים לחזק ידים רפות "רווח והצלחה יעמוד להאדמו"ר מהאלמין ממקום אחר.....ומי יודע אם לעת כזאת וכך" (ני"ש).

בכבוד רב

הק' שמואל רובין

בעמח"ס עדותן של רבנים ב' חלקים, וס' קול יהודה.
נ.ב. רצוף בזה צילום מספר חסידיים, גר"א, פלא יועץ.

ספר זוהר השבת – לאבות ופנים, זקנים עם נערים
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

ספר זוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

ספר מזכה הרבים כהלכתה

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכי הרבים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ♦ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק זי"ע.
- ♦ חובת האדם להקדיש מזמנו למען זיכוי הרבים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ♦ מעלת מזכה הרבים על ידי חיבור ספרים בהדרכת העם בתורה ובהלכה.
- ♦ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ♦ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ♦ המדריגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבים כהלכה.
- ♦ דרכי פרנסי ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שכרם ועונשם.
- ♦ ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ליקוט זוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומוסר חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזרה"ת יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבים. ושוב יצא לאור מחדש פעם נוספת ב-ט"ו בשבט תשע"א,

ועתה יוצא לאור מחדש - חודש כסליו תשע"ב בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

0527615936

תוכן הענינים

פרק א

ז

- ❖ אברהם אבינו ע"ה נקרא "אוהבו", מפני שמיעט בהשלמת נפשו כדי שיוכל להרבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו..... ז
- ❖ אין זה רצון השם יתברך שהאדם ישלים רק את נפשו, ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חטאים ומכעיסי ה'..... ז
- ❖ המעלה הנכונה שיבור לו האדם הוא להשפיע ולהטיב לזולתו תמיד למרות שעל ידי כן ממעט בהשלמת נפשו..... ח
- ❖ חפץ הבריאה לא תושלם - אם ישלים האדם את נפשו לבדו, ולא ישלים את נפש זולתו..... ח
- ❖ חפץ הבריאה מחייב לקנות מדת הבדידות על ידי מידת ההתחברות בחברת בני אדם בסבר פנים יפות שכולם יאהבוהו ויקלסוהו ועל ידי זה ועל ידי זה יוכל ליקח נפשות בחכמתו להטיב דרכם להשיבם אל ה'..... ט
- ❖ מי שאוחז במידה זו מראה אהבתו אל ה' ביתר שאת וביתר עז..... ט
- ❖ גם לאלו שכבר השלימו נפשם מזכם ה' באריכות ימים לטובת זרעיהם וצאצאיהם ותלמידיהם כדי שיהנו מאורם וישלימו גם הם נפשם..... י
- ❖ הגם שעל ידי זה שאין פנאי להתבודד מחמת הטרדות התמידיות בלימוד התלמידים ולהיותו מעורב בין הבריות להכניסם תחת כנפי השכינה ומעכבו להגיע למעלת הנבואה, השם יתברך משלם שכרו שלא יסתיר ממנו דבר..... י
- ❖ חסרון הזמן שנתהווה על ידי שעוסק בהשלמת נפש הזולת ומעכבו מהשלמת נפשו השם יתברך נותן לו סיפוק שבזמן מועט ישיג השגות רבות ונשגבות יותר מכדי יכולת שכלו..... יא
- ❖ מפני שאברהם אבינו עליו השלום זכה את הרבים, בחר ה' בזרעו אחריו ושהאומה הישראלית תצא דוקא ממנו..... יא
- ❖ בגלל שהקב"ה רצה שאברהם אבינו ע"ה יתקן הנשמות כמ"ש "והנפש אשר עשו בחרן" לכן לא נתן הקב"ה פרי בטנו עד שתקן את כל הנשמות שהיה צריך לתקן..... יב
- ❖ פעמים רבות האבות ניצולים וחיים רק בזכות התולדות שעתידין לצאת מהם..... יב
- ❖ נח זכה לתואר 'צדיק' רק מאז שהיה נוהג כאברהם אבינו ע"ה להוכיח את בני דורו שישובו בתשובה..... יג
- ❖ מן השמים מראים לאדם את מה שצריך לתקן, על ידי שמגלגלין עליו סבל אעפ"י שלא מגיע לו, רק כדי שירגיש בסבלו של הזולת, וידע מה עליו לעשות כדי לתקן..... יג

פרק ב

יד

- ❖ גודל מעלת שכר המזכה את הרבים מש"ס, מדרשים, זוהר הקדוש, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזהיר את הרבים, או שנותן כסף להדפיס..... יד
- ❖ כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו..... טז
- ❖ וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה..... טז
- ❖ משה זָכָה וְזָכָה את הרבים, זכות הרבים תלויה בו..... יז
- ❖ ירבעם חטא והחטיא את הרבים, חטא הרבים תלוי בו..... יז

- ❖ גודל שכרו של המלמד תורה לאחרים ומזכה את הרבים..... יז
- ❖ המזכה את הרבים לא יבא לא לידי חטא ולא לידי הרהור..... יז
- ❖ כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה..... יז
- ❖ כל המכניס בריה אחת תחת כנפי השכינה כאילו יצרו ורקמו והביאו לעולם..... יח
- ❖ כאלו הוא בראו..... יח
- ❖ הרוצה לחיות..... יח
- ❖ כעוסק בתורה..... יח
- ❖ המניח צרכי ציבור כאילו לוקח שוחד..... יח
- ❖ כל טורח הציבור עליו..... יח
- ❖ סוף שהוא נופל..... יח
- ❖ שבחן של צדיקים..... יט
- ❖ הקב"ה ממלא החסרון להעוסק בצרכי ציבור..... יט
- ❖ גורם הזכות על ישראל..... יט
- ❖ העוסק בצרכי ציבור הרבה מאוד..... יט
- ❖ חבר אני לכל אשר יראוך..... נ
- ❖ אין שיעור וערך לגודל שכר האדם המזכה נפשות ומקרנן לתורה..... נ
- ❖ מי שמזכה את הרבים לחזור בתשובה בתוכחתו..... נא
- ❖ בא וראה כמה גדול שכרו של אדם הפועל לחזרה בתשובה..... נב
- ❖ מה מכריזין על האדם המזכה את הרבים בשמים..... נב
- ❖ המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים..... נב
- ❖ זיכוי הרבים - שכרה והיפוכה בלשונות חז"ל..... נג
- ❖ גם אם מזכה רק יחיד..... נג

פרק ג..... כד

- ❖ רק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם..... כו
- ❖ אתה אחראי על כל אחד ואחד מישראל שפנה עורף לה' לתורתו הקדושה ולעמו..... כז
- ❖ שכר המוכיח הוא כל כך רב שגם אם תשעים ותשע אחוז לא יקבלו דבריו ורק אחוז אחד יקבלו כדאי להחזיק בתוכחתו..... כז
- ❖ שכר המוכיח הוא כל כך גדול שגם אם יתקשה שלא יקבלו דבריו לא יתייאש ולא יתרפה מלהוכיחו..... כח
- ❖ הסגולה הכי הגדולה לאריכות ימיו של אדם הוא ההתעסקות בזיכוי הרבים..... כט
- ❖ מעלת העוסקים בצרכי צבור הגם שלא הועילו ביגיעתם כלום, לא ביטלו זמנם לריק רק ממלאים להם שכרם מן השמים, כאילו עסקו..... כט
- ❖ מי שמזכה את הרבים השם יתברך שומר עליו ועל זרעו בהשגחה מיוחדת שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, וזהו פשט הכתוב כל היום..... ל

פרק ד..... ל

- ❖ איך שצדיקי הדורות מסרו נפשם וביטלו מתורתם ועבודתם הק' בכדי להציל ולזכות.....

- הרבים שלא יסטו מדרך התורה, ואילמלא עשו כן היו היו מיליוני יהודים מתפתים לסור מדרך התורה ולרדת לבאר שחת..... **ל**
- הנסיון הכי הגדול שמנסה הקדוש ברוך הוא לרב וצדיק היושב באהלה של תורה הוא שמזמין לו הקדוש ברוך הוא הזדמנות להציל את הכלל מרדת שחת ואינו רוצה בטענתו שאינו יכול לבטל מתורתו ועבודתו..... **לא**
- רבי הלל מקאלאמייע ויתר לעבור על כל הש"ס כמה פעמים ועל כתיבת חידושים על הש"ס מפני שהיה טרוד להציל את כלל ישראל מרדת שחת..... **לב**
- רבי הלל צוקללה"ה הציל את כלל ישראל בדורו שלא ילכדו ברשת הנעאלאגען..... **לג**

פרק ה..... **לג**

- גודל השכר של המורה דרך למזכי הרבים..... **לד**
- גודל המצוה לזכות את הרבים על ידי ספרים..... **לה**
- המזכה את הרבים בתוכחה להחזירם בתשובה - הגאולה תלויה בו..... **לו**
- הטובות הגדולות הבאים על המזכים את הרבים בדברי תוכחה..... **לז**
- המזכה את הרבים בדברי תוכחה צריך לעמול אפילו מאה פעמים להטות את הטועים אל הדרך הישרה, דרך ה'..... **לז**
- כל המרבה כבוד שמים וממעט על ידי כן בכבודו, כבודו מתרבה..... **לח**
- הגר"א מבאר, שמי שעוסק בזיכוי הרבים בתוכחה נוטל את כל המצוות של המוכח עד סוף כל הדורות לחלקו..... **לט**
- זיכוי הרבים היא הוכחה לעבודת השם יתברך באמת..... **לט**
- כשאדם אוהב את מלכו משתוקק גם לאהבהו על כל בני מדינתו..... **לט**
- על ידי זה שהוא מזכה הרבים יוצא ידי חובת הערבות..... **מ**
- מי שאינו מזכה את הרבים אין חייו חשובים חיים..... **מ**
- כשאדם רוצה לצאת ידי חובתו בעבודת השם יתברך - הוא רק על ידי זיכוי הרבים..... **מ**
- זוכה לקיים מצות "ואהבת את ה' אלוקיך" על ידי זה שדורש דברי כיבושין ומחדיר אהבת ה' בבריות..... **מ**
- כל מה שמתקן יותר נפשות זוכה בזכויות רבות יותר..... **מא**
- כל הזכויות שמזכים את הרבים נזקפין ונלווים למזכה הרבים..... **מא**
- אלקנה זכה לבן כשמואל מפני שזיכה את הרבים..... **מא**

פרק ו..... **מב**

- עסקני ציבור, פרנסי הדור, אופן הנהגתם עם הציבור, מי הם הראויים להמנות פרנס על הציבור, גדולתם, מעלתם, שכרן, עונשן, סיועם, על על פי דברי חז"ל "וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים, שזכות אבותם מסייעתם. וצדקתם עומדת לעד"..... **מב**
- כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים הוא ככל פושעי ישראל בגופן שיורד לגיהנום לדורי דורות..... **מב**
- כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים אינו רואה בן ת"ח..... **מב**
- פרנס המתגאה על הציבור בחינם הקדוש ברוך הוא בוכה עליו בכל יום..... **מג**

- ❖ פרנס המתגאה על הציבור בחינם אין הדעת סובלתו..... **מג**
- ❖ אזהרה לדיין שיסבול את הציבור כאומן הסובל את היונק..... **מג**
- ❖ ההנהגה הרבנית לא ניתנה כדי לשרור על הציבור, רק לעמוד ולשרתם..... **מג**
- ❖ המנהיגות על הציבור צריך לקבלה גם בתנאי שיקללו ויבזו אותו בגללה..... **מג**
- ❖ שזכות אבותם מסייעתם - הסייעתא של העוסקים בצרכי ציבור להוציא לפועל מעשיהם היא מצד זכות אבות..... **מד**
- ❖ משה רבינו עליו השלום נענה מכח זכות אבות..... **מד**
- ❖ להמנות פרנס על הציבור צריך להיות גם בר אבהן שזכות אבותיו יסייעו..... **מד**
- ❖ מי שפסקו גדולה מן השמים ומגיס דעתו הקב"ה משפילו..... **מד**
- ❖ אין לפרנס להתגאות על הציבור..... **מה**
- ❖ עצם המינוי להיות פרנס ועוסק בצרכי ציבור סגולה לעשירות..... **מה**
- ❖ כל פרנס שמנהיג את הציבור בנחת זוכה ומנהיגם לעולם הבא..... **מה**
- ❖ כל מי שנתמנה פרנס על הציבור ונמצא נאמן תפילתו מתקבלת..... **מה**
- ❖ כל המתמנה פרנס על הציבור נמנה יחד עם כל הגדולים - פרנסי הדור..... **מה**
- ❖ ר' חגי כשהיה ממנה פרנס היה נותן לו ספר תורה בזרועו..... **מו**
- ❖ הראשים ובעלי השררה חובתם להשתדל אצל המלכות עבור העם..... **מו**
- ❖ אין אדם עולה לגדולה אלא אם כן מוחלין לו עוונותיו..... **מו**
- ❖ זכות אבות קיימת לדורות ולדורי דורות..... **מו**
- ❖ כמה גדול שכר הדיינים הטרודים עם הציבור..... **מו**
- ❖ כמה גדולה היא מעלת העוסק בצרכי ציבור..... **מו**
- ❖ העוסקים בצרכי ציבור ומבטלים מתורתם כדי להעמיד הדת על תילה מקבלים שכר כאילו היו יושבים ועוסקים בתורה..... **מו**
- ❖ הכופה את חבריו לעשות מצוה הוא כמו שהוא בעצמו עשה המצוה..... **מו**
- ❖ הנטפל לעושי מצוה הוא כהעושה מצוה..... **מו**

פרק ז..... **מו**

- ❖ שיעשו עבודתם לשם שמים ולא לשם שררה וכבוד..... **מו**
- ❖ שיהיו עוסקים לשם שמים ולא להתייהר..... **מה**
- ❖ שלא ימנע האדם עצמו מלהיות עוסק בצרכי ציבור..... **מה**
- ❖ כל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה..... **מט**
- ❖ עונש של פרנס - עושר שבידו לתקן רצון הקדוש ברוך הוא, ומעכב בגלל גאותו..... **נ**

פרק ח..... **נ**

- ❖ ואתם, מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם..... **נ**
- ❖ ואתם מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם..... **נ**
- ❖ מי שיש בידו למחות ולא מיחה..... **נג**

מזכה הרבים בהלכתה

❖ פרק א ❖

אברהם אע"ה נקרא "אוהבו", מפני שמיעט בהשלמת נפשו כדי שיוכל להרבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו

א. יתברך ה' היוצר וישתבח הבורא, אשר בחר באומה נבחרה, אוהב מצותיו ושומרי תורתו, יעקב בחר לו י-ה ישראל לסגולתו, בני ישראל עם קרובו, זרע אברהם אוהבו, כדכתיב (ישעי' מ"א) "ועתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם אוהבי", ולמה זה חיבה יתירה נודעת לאברהם אברהם אבינו עליו השלום משאר אבות העולם שקרא אותו המקום בשם אוהבו.

אין זה רצון השם יתברך שהאדם ישלים רק את נפשו, ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים חסאים ומכעיסי ה'

ב. בירור ענין זה נודע לנו ממאמר השם יתברך (בראשית יח): "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'" וגו' ["ידעתיו" פירש רש"י, לשון חבה]. הורה בזה, כי נפלאה אהבת ה' לאברהם אברהם אבינו עליו השלום על שלימד דעת את העם וקירבם לעבודתו, והיא שעמדה לו יותר מכל מעשה הטוב וזכות הנפש אשר היה לו לעצמו, כי באמת גם לפניו היה היו יחידי סגולה אשר ידעו את ה' ודעת דרכיו יחפצו ובאהבתו ישגו תמיד. מי לנו גדול מחנוך אשר מעוצם תשוקתו ודביקתו בה', נתפרדה החבילה חברת ארבע היסודות, חדל מהיות אדם ונתעלה להיות כאחד מצבא מרום במרום העומדים את פני המלך לשרתו ["ואיננו כי לקח אותנו אלקים"], ולא מצינו באברהם אע"ה שנזדכך עפרוריותו כל כך - אך לא מצד פחיתות וחסרון נפשו לא הגיע אל המעלה הזו, לא, כי אם אברהם אבינו עליו השלום היה עושה כאשר עשה חנוך להתבודד עצמו מחברת בני אדם התעלה גם הוא להיות ממלאכי א-ל, ואשר לא עשה

❖ הערות ❖

א. נעתק מהקדמת שו"ע חת"ס י"ד חלק ב' בקונטרס "פתוחי חותם" שכתב הגה"ק רבי שמעון סופר אבדק"ק קראקא בנו של רשכבה"ג בעל החת"ס זיעוכ"א. החתם סופר ז"ע מבאר באריכות גודל מעלת המזכה את הרבים להחזיר הרבים בתשובה לילך בדרכו של אברהם אבינו עליו השלום, ובדורינו זה כל אחד יכול בניקל לזכות ולזכות את

הרבים להדפיס ולהפיץ את ספרי ש"ך ועונש בכל בית ישראל, כי הרבה פעמים חיו של אדם תלויים אם הוא מזכה את הרבים או לאו, ועל ידי שמזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים ואריכות ימים ושנים טובים בבריות גופא ונהורא מעליא עוד ינוב בשיבה דשן ורענן עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

כן, הוא כי התבונן בחכמתו כי לא באלה חפץ ה' שישלים האדם את נפשו לבד, ואת אנשי דורו ישאיר אחריו תרבות אנשים ומכעיסי ה', כמקרה אשר קרה לדורו של חנוך ודור המבול.

המעלה הנכונה שיבור לו האדם הוא להשפיע ולהטיב לזולתו תמיד למרות שעל ידי כך ממעט בהשלמת נפשו, רק להגיע לתכלית השלימות הוא להיות מן המשפיעים לזולתו

ג. הנסיון הזה לימד אותו, כי טוב לאדם למעט בהשלמת נפשו, למען הרבות כבוד ה' למעט את מורדיו ולהרבות עבדיו ויודעיו, כי מה יתן ומה יוסיף האדם אם יוסיף מלאך אחד על אלפי רבבות מלאכי מעלה, הלא ה' בורא וממציא כהנה וכהנה חדשים לבקרים, ואם כה יעשו יחידי סגולה בכל דור ודור, ימצא אחד מני אלף קדש לה' ורוב העולם מקולקל, הארץ תשם מרעת יושביה וחפץ הבריאה תשארה מעל. ודבר זה תתחייב צורת האדם נשמת ש-די אשר בקרבו, היא חלק אלקי ממעל וטרם ירדה מן השמים לשכון בבתי חומר נגלו אליה מצפוני ה' ועיניה משוטטות בכל, ובבואה אל גוף האדם נסתמו עיניה מעפרוריות חומרו, עיר פרא אדם יולד, ומה לה לצרה הזאת לעזוב את בית אביה ותרד פלאים להסתפח ברגבי עפר מן האדמה, ומסתכנת בחברת הגוף ימים רבים עד כי ילטוש האדם את חומרו, ומי יודע אם לעת כזאת תגיע למלכות, אם תשוב לקדמותה? אם לא כי חבלים האלו יפלו לה בנעימים, וטוב לה לצמצם אורה ולמעט זיוה ימים רבים, למען תגיע אל תכלית השלימות להתדמות הצורה ליוצרה להיות מן המשפיעים לזולתה ולהאציל מאורה אל רוח השכל הסמוך לה אשר למעלה הזו לא תוכל להגיע בשמים ממעל כי אין לה שם בת זוג המקבלת השפעתה, ואיננה שם כי אם בבחינת מקבלת ומעליותא היא לה להיות בבחינת משפיע. - ויען כי לא נשלם חפץ הנפש כי אם בצירוף כלי מעשה הגוף שיהי' תנועתם כתנועתה ויתפעלו כרצונה, מעלה הנכונה שיבור לו האדם להשפיע ולהטיב לזולתה תמיד כמעשה הנפש.

חפץ הבריאה לא תושלם אם ישלים האדם את נפשו לבדו ולא ישלים את נפש זולתו

ד. ועל זה הזהירנו השם יתברך: "ולמדתם את בניכם", "ואת בניהם ילמדון", וכדומה מצות התוכחה: "הוכח תוכיח את עמיתך", כל אלו המצוות מורים לנו כי לא תושלם חפץ הבריאה אם ישלים האדם את נפשו לבדו ולא ישלים את נפש זולתו.

והזהירו באבות: והעמידו תלמידים הרבה, גם אהרן נתפאר במידה זו: אוהב את הבריות ומקרבן לתורה, ויען כי הכהנים המה הנגשים להורות עם ה' כדכתיב: "יורו משפטך ליעקב ותורתך לישראל", לכן בא עליהם הציווי והאזהרה לאחוז במידת התחברות מרומז בקראי. "ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן" וגו', הכוונה על דרך שכתב הרמב"ם ז"ל: ולא ירבה בארוחת עמי הארץ וישיבתם ולא יראה תמיד אלא עוסק בתורה עטוף בציצית מוכתר בתפילין ועושה בכל מעשיו לפנים משורת הדין: והוא שלא יתרחק הרבה ולא ישתומם עד שימצא הכל

♦ הערות ♦

- ב. ועיין לקמן מה שהבאנו מהחפץ חיים זצ"ל ג. ויקרא ז'.
ד. סוף פרק ה' מהלכות יסודי התורה. ביאור הכתוב בזה.

מקלסין אותו ואוהבים אותו ומתאווים למעשיו, הרי זה קידש את ה', ועליו הכתוב אומר "עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר", עכ"ל.

חפץ הבריאה מחייב לקנות מדת הבדידות על ידי מידת ההתחברות בחברת בני אדם בסבר פנים יפות שכולם יאהבוהו ויקלסוהו ועל ידי זה יוכל ליקח נפשות בחכמתו להטיב דרכם להשיבם אל ה'

ה. רצונו כי מדת הבדידות באמת תועלת גדול לזיכוך הנפש ומידה זו היא עצמיית להחכם השלם, אך חפץ הבריאה תתחייב להתלבש מידה זו ולכסותה במדת ההתחברות בחברת בני אדם בסבר פנים יפות, שימצאו הכל מקלסין אותו ואוהבים אותו, כי על ידי זה יוכל ליקח נפשות בחכמתו להטיב דרכם ולהשיבם אל ה': וזהו אמרו "ולבש הכהן מדו בד", הכוונה כי מדתו מצד עצמו שהיא בד להיות בדוד, אותו המידה יתלבש באופן שמבחוץ לא יתרחק ולא ישתומם, אך יהיה דעתו מעורב בין הבריות, להתחבר חברות ולכנס הבדודים, וזהו שאמר "ומכנסי בד" הכוונה מידת כינוס הבדודים ילבש על בשרו מבחוץ, שתהיה צהלתו בפניו לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, יאהוב את הבריות ויקרבן לתורה, וזהו שאמר: "והרים את הדשן וגו' ושמו אצל המזבח", הדשן תואר לפחותי הדעת ועובי החומר שהם בערך השלם כמו הדשן בערך העולה קדש לה', ועל ידי מידת התחברות עם הבריות אשר ילבש על בשרו מבחוץ בנקל יוכל להעלות גם פחותי הערך אל מעלה הנכונה ושמו אצל המזבח מקום מוקטר מוגש לה':

מי שאוחז במידה זו מראה אהבתו אל ה' ביתר שאת וביתר עז, כי מדרך אוהב את המלך להתאמץ ולהשתדל בכל האפשר להכניס בני אדם תחת עול מלכותו ולהרבות לו עבדים

ו. והאוחז במידה זו מראה אהבתו אל ה' ביתר שאת וביתר עז, כי מדרך אוהב את המלך להתאמץ ולהשתדל בכל האפשר להכניס בני אדם תחת עול מלכותו, ולהרבות לו עבדים כיד המלך, ויען כי זכה אברהם אבינו עליו השלום למידה זו טרם ציוה ה' עלי', רק משכלו ומדעתו עמד בראש כל חוצות, בנה מזבחות וקרא בשם ה', העמיד תלמידים הרבה, את הנפש אשר עשה בחרן, לכן לו יאות להקרא אוהבו של המלך יתברך שמו, "זרע אברהם אוהבי", וכגמול נפשו השיב לו ה' וחלף אהבתו אל ה' ה' אהבת ה' אליו, וזהו שהודיענו יתברך שמו באמרו "כי ידעתי [אהבתיו] למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה'":

❖ הערות ❖

הרבה מאוד, מי ביקש שכר, אך כל תענוגו ושכרו האמיתי על עבודתו את השם יתברך שיוכה ללמד אחרים, ושיעמוד פרי בטנו תחתיו והוא יגדלוהו לתורה ועבודה ויעמוד תחתיו ללמוד וללמד. ועיין עוד שם בדרשות לשבת תשובה, דף כ"ג.

ה. ובדרשות חתם סופר (פרשת נצבים וילך דף שמי"ט) כתב, כי כל שכר העולם הבא אינו נחשב אצל אברהם אבינו עליו השלום וכיוצא, כי יפה שעה אחת בתורה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא, ומה פייסו הקדוש ברוך הוא שכרך

גם לאלו שכבר השלימו נפשם מזכם ה' באריכות ימים לטובת זרעיהם וצאצאיהם ותלמידיהם כדי שיהנו מאורם וישלימו גם הם נפשם

ז. עיקר היות האדם בעולם הזה רק הכנה להגיע לחיים הנצחיים בעולם הבא, וכמו שאמרו חז"ל: התקן עצמך בפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין. והכנה זו היא כשרון מעשה המצוות ושלימות הנפש. ואין שיעור להשלמה ההיא בזמן כי אם הכל תלוי בהשתדלות האדם, והיה כאשר ירים השכל את ידו, וגבר הנפש על החומר, ושבה כנעוריה בית אביה בקוצר ימים, אך אם יניח השכל את ידו וגבר החומר לעשות חיל בימי נעוריו, תצמח מזה רעה להנפש, כי צריכה להיות טרודה בעולם השפל הזה ובהבליו ימים רבים כשבעים שנה ולפעמים יותר עד שיתקן האדם את אשר עיית, ויפה כתב הרמב"ם ז"ל אשרי למי שחתמו ימיו מהרה בלי טרדת הנפש, ומעתה יפלא הלא עינינו רואות השרידים אשר ה' קורא, גם המה ינובון בשיבה, ובלי ספק כי הם השלימו נפשם בימי נעורם, ולהיכן אריכות ימים של אלו?

אמור מעתה, כי בודאי הם מצד עצמם כבר חתמו ימיהם ואריכות ימים שלהם אינו לטובת עצמם, כי כבר שלמו ימיהם מצד כשרון נפשם - רק השם יתברך מניחם עוד על האדמה לטובת זרעיהם וצאצאיהם ותלמידיהם, שיהנו מאורם וישלימו גם הם נפשם, ואין זה טלטולו טרדה להנפש, כי זכות היא לה להשפיע מאורה לזולתה.

הגם שעל ידי זה שאין פנאי להתבודד מחמת הטרדות התמידיות בלימוד התלמידים ולהיותו מעורב בין הבריאות להכניסם תחת כנפי השכינה ומעכבו להגיע למעלת הנבואה, השם יתברך משלם שכרו שלא יסתיר ממנו דבר

ח. אך אברהם אבינו עליו השלום באמת לא הגיע אל מדרגת נבואה כזו של ישעיה ירמיהו ויחזקאל, כי לא היה לו פנאי להתבודד עצמו במחשבתו ולקשר נפשו במדרגת נבואה כזו לפי שהיה מוטרד תמיד בלימוד התלמידים והיה דעתו מעורב בין הבריות להכניסם תחת כנפי השכינה, ואלו היו תלמידים האלו במעלה הנכונה לא היה לימודו אותם מניעת התבודדות המחשבה, אך הם בתחילת לימודם היו במדרגה פחותה עד שהיה צריך להכניסם לאט לאט ובתחילת לימודם הרגילם לעבוד את ה' על מנת לקבל פרס, ועל שהתנוגע נפשו תמיד להתעסק עם קצרי דעת כאלו לא נשאר לו פנאי להתבודד מחשבותיו לנבואה כזו, אך ה' הטוב היודע מצפוני לב ונפש, ידע את אברהם, אמר הלא זה עבדי אברהם, אם גם כי לא הגיע אל מדרגת נבואה כזו מכל מקום לא יתכן לכסות ממנו דבר, כי אין חסרון בשלימות נפשו וכל מיעוט הכנתו אל הנבואה הוא רק על ידי שהוא מטריד עצמו לכבודי ולמעני משליך נפשו מנגד וגזול ממנה מעלת הנבואה אם כן לא יתכן שצדיק כזה יפסיד על ידי עבודתו באהבתו אותי, וזהו תואר הקרא אמר השם יתברך, "המכסה אני מאברהם", היתכן שאכסה מאברהם את אשר אני עושה, הלא ידעתי כי כל מיעוט הכנתו לנבואה הוא "למען אשר יצוה את ביתו ואת בניו אחריו ושמר דרך ה'" והם עוד פחותי הערך העובדים על מנת לקבל פרס "למען הביא ה' על אברהם את אשר דיבר עליו", כל כך משפיל עצמו הולך ממקום

גבוה אל מקום נמוך ללמוד עם קצרי דעת כאלו וכל זה הוא עושה לכבוד שמי להרבות עבדי ומיודעי - אי לזאת שכרו מאתי תצא שבכל מיעוט הכנתו לנבואה אגלה לו כל צפוני ולא יסתר ממנו דבר:

חסרון הזמן שנתהווה על ידי שעוסק בהשלמת נפש הזולת ומעכבו מהשלמת נפשו השם יתברך נותן לו סיפוק שבזמן מועט ישיג השגות רבות ונשגבות יותר מכדי יכולת שכלו

ט. **ודבר זה הוא מוסר השכל להשלם, אם אמר יאמר עבד העברי חשקה נפשי בה' וחפץ אני להתקרב אליו, ואיך אעשה זאת למעט בלימודי מושכלות שלימות נפשי כדי להשלים נפש חבירי?**

התשובה אליו דברי חז"ל: הרבה למדתי ויותר מחבירי ומתלמידי יותר מכולם - היפלא מה' דבר למלאות לך שלימות נפשך מה שהחסרת לכבוד שמו - אתה עשה את אשר צווך לעשות ללמוד דעת את העם, וה' יעשה את שלו עשה רצונו כרצונך והוא יעשה רצונך כרצונו למלאות נפשך מידיעת השלימות ויספיק לך זמן המועט להשיג השגות רבות ונשגבות עוד יותר מכדי יכולת שכלך.

מפני שאברהם אבינו עליו השלום זכה את הרבים, בחר ה' בזרעו אחריו ושהאומה הישראלית תצא דוקא ממנו

י. **כתיב: "כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ד'" וגו'.** ביאור הכתוב: כי באמת היו בזמן אברהם אבינו כמה עובדי ד', שהיה בית מדרש גדול של שם ועבר שהיו במדרגת נביאים, כמו שכתוב "ומלכי צדק מלך שלם", וגו' "והוא כהן" וגו', וידוע שזה קאי על שם. וכן מה שכתוב, "ותלך לדרוש את ד'", הוא הכל על ידי שם כמו שפירש רש"י ז"ל, וכן עבר, אמרו עליו חז"ל, שנביא גדול היה שקרא שמו פלג, כמו שפירש רש"י ז"ל, והיו מתקבצים להם שם אנשים לעבוד לה', ואף על פי כן לא יצאה מהם אומה או אפילו משפחה שתזכה לעבוד לד', ולמה זה?

וגילתה לנו התורה כאן טעמו של דבר, והוא, מפני שאלו כולם כל מגמתם היתה רק לעבוד את ד' בעצמם, אבל אברהם אבינו עליו השלום שהיה אוהב נאמן לד' יותר מכולם, כמו שקראו הכתוב "אברהם אוהבי" התבונן בעצמו, מה יהיה סוף הדבר, הלא האדם לא יחיה לנצח ומוכרח למות, ואם כן חס ושלום יבטל כבוד ד' מן העולם, ועל כן עמל בכל כוחו לפרסם אלקותו בעולם לעיני הכל, כמו שכתוב "ויקרא שם אברם בשם ד'", ונאמר, "ואשביעך בד' אלקי השמים ואלוקי הארץ", ופירש רש"י, הרגלתי שמו בפי כל בריה, ואומר "זאת הנפש אשר עשו בחרן", ותרגם אונקלוס "דשעבידו

❖ הערות ❖

ועלה בחקירתו וחכמתו לעולם הגלגלים, ועיין באריכות בספר הקדוש ערבי נחל על התורה פרשת אחרי.
ז. בראשית י"ח יט.

ו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא דף כ"ח עמוד ב) שקיים אברהם אבינו עליו השלום כל התורה כולה ואפילו עירובי תבשילין, והיו כליותיו נובעות חכמה והשיג כל טבעי הנמצאים בעולם השפל

לאורייתא", וצוה לכולם לילך בדרך ד', ואף למלכים הוכיח על אשר אינם מוחים בעבדיהם שנכשלים באיסור גזל (כמו שכתוב "והוכיח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גזלו עבדי אבימלך", ולא כתיב אשר "גזלוה", להורות שאמר איני מערער על שעשו לי רעה, אלא אני מקפיד על עצם איסור גזל שהופקר אצלם) שהוא נגד דרך ד', וכל שכן שהוכיח בזה לאחרים. ובשביל שהתחזק בכל כחו לזרו לכל הנבראים שיכירו אלקותו וילכו בדרכיו, על כן זכה ד' ונתן לו את יצחק, וכן אחר כך את יעקב וי"ב שבטים, כולם הלכו בדרך זה, לזרו אנשים לעבודת ד' כמו אברהם אבינו, עד שיצאה ממנו אומה" שלמה עובדי ד'. וזהו שאמר הכתוב, "כי ידעתי", והיינו אהבתיו כפירוש רש"י, מפני מה אני אוהב אותו יותר מכולם, והלא ישנם כמה עובדי ד' בבית המדרש של שם ועבר? ומסיים הכתוב: "למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחרייו ושמרו דרך ד'" מה שאין כן אחרים, הם לא היתה בהם מידה זו.

ואם אנו מזכירים תמיד את זכותן של האבות שתגן עלינו, צריכים אנו להתנהג גם כן בדרך הזה, לזרו אחד לחברו וכל שכן לבניו לעבודת ד'. ובזה יהיה לנו זכות בזה ובבא^ט.

בגלל שהקדוש ברוך הוא רצה שאברהם אבינו עליו השלום יתקן הנשמות כמ"ש "והנפש אשר עשו בחרך" לכן לא נתן הקדוש ברוך הוא פרי בטנו עד שתקן את כל הנשמות שהיה צריך לתקן

יא. "ואעשך לגוי גדול", "כאן אי אתה זוכה לבנים" (רש"י). ולמה לא זכו האבות לבנים בימי נעוריהם? מסביר ה"כתב-סופר": משום שעליהם היה ללמד את האנושות דעת השם, ואילו היו להם בנים היו עוסקים בעיקר בחינוך בניהם ומתמסרים להם ביותר ולא היתה להם אפשרות ללמד לאחרים, לכן כבש השם את מעינם עד עת זקנה כאשר כבר העמידו תלמידים הרבה ויכלו להתמסר אחר כך גם לחינוך בניהם...

פעמים רבות האבות ניצולים וחיים רק בזכות התולדות שעתידין לצאת מהם

יב. ב"תכלת מרדכי" מובא: לדעת חז"ליא "לא ניצל נח אלא בגלל התולדות שהיו עתידים לצאת ממנו". וזהו שכתוב: "ונח מצא חן בעיני ה' - אלה תולדות נח", היינו: בזכות התולדות מצא חן בעיני ה'... והנה, הרמב"ן מביא בסוף פרשתנוי שכל העצים כשרים למערכה חוץ מהזית והגפן, לפי שמן הזית יוצא שמן ומהגפן יוצאין - והרי זה מורה שאבות ניצלים בזכות תולדותיהם. וזהו שרמזה לו היונה בהביאה לו "עלה זית", שלא יחשוב שבזכות עצמו ניצל, אלא שניצל בזכות יוצאי ירכו. ולכן כאשר יצא נח מהתיבה נטע כרם, לפי שהכיר במעלתו הנמוכה, שלא ניצל אלא בזכות

❖ הערות ❖

- ח. ועיין בגמרא מסכת חולין דף צ"א, שקיפל ה' כל ארץ ישראל והניחה תחתיו שתהא נוחה ליכבש לבניו, ועיין עוד בספר הקדוש ערבי נחל פרשת לך לך על הפסוק "ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך".
- ט. חפץ חיים על התורה.
- י. בראשית יב, ב.
- יא. בראשית רבה.
- יב. מדרש רבה צו.

תולדותיו, דוגמת הגפן, וזה שכתובי "ויחל נח" - ומפרש רש"י (שם): "שעשה עצמו חולין - כלומר: שנודע לו שהוא במדרגה של חולין ולא בזכות עצמו הצילו ה'..."

נח נקרא צדיק וזכה לשם ותואר צדיק רק מאז שהיה נוהג כאברהם אבינו עליו השלום להוכיח את בני דורו שישובו בתשובה

יג. "את האלקים התהלך נח", ובאברהם הוא אומר: "אשר התהלכתי לפניו", אלא נח היה צריך סעד לתומכו, אבל אברהם היה מתחזק ומהלך בצדקו מאיליו (רש"י). והשאלה: הלא גם אצל נח נאמר להלן: "כי אותך ראיתי צדיק לפני", - ברם, (ע"פ מעש"ת) דרכו של אברהם היתה לילך בין הבריות ולפרסם ביניהן את שמו של הבורא: "אשר התהלכתי לפניו" - שהיה אברהם מתהלך ומכריז בגאון על אמונה באלקים^י, ותמיד היה גורר בעקבותיו התגלות האלקות ואמונה, ואילו על נח לא נאמר "לפני האלקים" כי אם "את האלקים התהלך נח". אבל כל זה היה רק עד שעשה נח את התיבה, ואילו בשעה שעסק בעשיית התיבה הרי במשך מאה ועשרים שנה היה מכריז בפני העולם השכם והערב, כי עתיד לירד מבול על העולם, והיה מזהיר את הבריות לשוב בתשובה^י, ואז מכיון שכבר היה נוהג כאברהם אבינו, נאמר גם עליו: "כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה".

מן השמים מראים לאדם את מה שצריך לתקן, על ידי שמגלגלין עליו סבל אעפ"י שלא מגיע לו, רק כדי שירגיש בסבלו של הזולת, וידע מה עליו לעשות כדי לתקן ובאיזה אופן ישתדל לתקן

יד. כל ימיו עסק הרב הקדוש רבי נחום מטשערנאבעל בפדיון שבויים, נדד על פתחי נדיבים לאסוף כספים, וגלגל שלמונים לכיסיהם של עריצים אנשי הרשות ושבאי עמך ישראל, פדה יהודים שנפלו בשבי. יום אחד נקלע לזיטומיר, העלילו עליו הגוים עלילה שפלה ונכלא במאסר. נגלה אליו אחד הצדיקים בכלא, ואמר להרגיעו: אברהם אבינו היה מכניס אורחים גדול, טורח תמיד להנעים לאורח ומבקש לדעת מה עוד יכולים לעשות למען האורח ולא עשה, אמר לו הקדוש ברוך הוא "לך לך מארצך" כלומר: צא לדרך ותיהפך לאורח ותדע בדיוק מה חסר לך...

אף אתה - הוסיף הלה - פודה שבויים גדול, והעניקו לך מן השמים הזדמנות לחוש איזה טעם מרגיש יהודי בשבי ובכלא אצל גויים, מה נחוץ למהר ולפדותו משוביו!...

מסיפור זה אפשר ללמוד מוסר השכל מדוע זה יצא הקצף בדורינו שבכל בית שני נמצאים בנים כאלו שהתחילו להתדרדר ולסור מדרך ה' ויש לדאבוננו גם כאלה שכבר סרו מה' ומתורתו? הוא כדי שנרגיש הצער הגדול והאיום שיש לשכינה כביכול שבני ישראל סרים מדרך ה', ומתרחקים ממנה שאין לשער ולתאר גודל הצער והעגמת נפש בזה, כאם הבוכה על בניה הנאבדים ממנה שאי אפשר לבטא ולהמחיש

❖ הערות ❖

יג. בראשית ט, כ. יד. ועיין בספר הקדוש מאור ושמש פרשת לך לך בדיבור המתחיל וזאת, שאברהם אבינו וכו'. עליו השלום הכניס בלבם את הרוממות ועל זו. רש"י יד.

הצער והכאב כדי לעורר אותנו מתרדמתינו העמוקה בראותינו איך שעם ישראל מאבד את בניו מדי יום ביומו ומדי שעה בשעה ואין אנו שמים לב לזה ולא עולה אפילו על מחשבתנו לטכס עצה איך להציל אפילו נפש אחת מישראל, לזאת באה עלינו הרעה הזאת ובאים מן השמים וטופחים על פנינו ונותנים לנו גם כן להרגיש הצער הנורא הזה כדי לעורר את לבבינו לחפש דרכים ועצות איך לצאת אל העם לבקש צאן אובדות להחזירם ולהשיבם אל חיק אמותם.

❖ פרק ב ❖

גודל מעלת שכר המזכה את הרבים מש"ס, מדרשים, זוהר הקדוש, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזהיר את הרבים, או שנותן כסף להדפיס.

פתיחה

זיכוי הרבים היא מעלה כל כך גדולה עד כדי כך שכל מה שהרבים עושים על ידו הרי נחשב כאילו הוא עשאו וזהו "זכות הרבים תלוי בו". שכל הזכויות שהרבים עושים תלוי במזכה אותם ונזקפין לזכותו. האם דבר כה נשגב ונעלה ניתן לראות בו דבר של מה בכך הרי אפשר לזכות לזה במחי יד הלא בכמה דרשות של השפעה, בהוצאותם לאור של כמה חיבורים של יסודות היהדות כגון: על עניני שמירת שבת, כשרות, טהרת המשפחה, תפילין, מזוזות, ועוד, ולהפיצם על פני תבל, שבדרך זו אפשר להגיע לכל יהודי העולם להסביר להם את מוצאם את מעלתם כעם הנבחר עם סגולה וגוי קדוש, להזכיר לכל אחד ואחד מקור שרשו, שנשמתו שה' נפח בקרבו חצובה מתחת כסא כבודו, והיא חלק אלקי ממעל, והוא מבחר היצורים, ולכן אין שווה להתנתק מעמו עם הנצחי, מאלקי הנצח, ומתורת הנצח ולהחליפם בעולם עובר ושוא, בדברים כאלו והדומה להם הנכנסין ללב, ועל ידי הוצאות קטנות כאלו הקדשת או תרומת זמן מה, כל אחד ואחד יכול להיות נטפל לעושי מצוה, ולהיות ממזכי הרבים למנוע 7 מיליוני יהודים מלהטמע לבין הגויים, למנוע מאחיק היקרים התועים וטועים מחמת חסרון ידיעתם מלתת כתף סוררת לעם ישראל, ובכך כל הזכויות שיעשו והתוצאות שיצאו מזה יהי' נזקף לזכות של המזכה אותם, ולא עוד שבזכות זו לא יבוא לא לידי חטא ולא לידי הרהור חטא, ויהיה נחשב כאילו בראו, ועוד ועוד להרבה יקר וגדולה ומעלות בתורה ויראת השם, ולחלק בגן עדן לאין שיעור וערוך, ואפילו אם היו צריכים להוציא הוצאות רבות וגדולות לאין שיעור והיו

צריכים להקדיש ולהקריב הרבה זמן, היא מן החובה של תורה ומן ההלכה הברורה שמושבעים ועומדים אנו מהר סיני לערוך מערכה זו שהיא מערכות אלקים חיים, ושאינן שום יהודי שבעולם שיוכל להפטר ממנה, בתירוץ של אין כסף לאדון זה, או תירוץ של אין זמן, ולא יעלה אפילו על המחשבה ששייך לומר שסיבות אלו יהי' עיכוב, חס מלומר כן. ומה עוד שבו בזמן שבעסק הזה כל השקעה בזה היא אפס שבאפס לעומת הרווחים העצומים בזה ובבא, בגשמיות וברוחניות הקרן קיימת לנצח, והפירות אוכלים בעולם הזה, ובפרט שעצם ההשקעה הוא דבר של מה בכך ולא שייך בזה סיכון הכי קטן של הפסד רק כל כולה רווחים בטוחים זכויות וזכווי זכויות לדורי דורות, כי כל הפירות והתוצאות במצוות ובמעשים טובים שיעשו גם הדורות שיצאו מהניצול משמד הרוחני, וכל מה שיעשו הדורי דורות אחריו שייכים לזה שזיכוהו בכך, ומי פתי לא יסור הנה להתחבר לקבוצת המזכים כי לא שייך לומר בשום פנים ואופן בזה שכסף יהיה עיכוב ויהיה נחשב במצוה כל כך רבה ועצומה.

בספר "פלא יועץ" * וזה לשונו: הנה מאחר שעל הרוב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו', וראוי לעשירים כו' לפתח ידיהם אליהם בעין יפה ובזה חלק כחלק יאכלו עם החכם כו' והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך ממנו לעבודת השם יתברך ודוק ותשכח שכמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשעתו כו', אבל זה הנותן לצורך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו' מה טוב חלקו קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא, וגם העולם הזה כו', עד כאן לשונו.

הגע בעצמך אם בכדי להדפיס ספר שיש בזה זיכוי הרבים המצוה כה רבה וגדולה, והזכויות הן כה גדולות ומרובות ואין לכסף שיהא נחשב בזה, מה נענה אבתריה בזמן שכל מטרתינו וכל עבודתינו הוא להציל נשמות תועות שנתערבו לבין הגויים רחמנא ליצלן, למנוע מעם ישראל להיטמע בין הגויים ולהיות כגויי העולם חס ושלום, ולהציל את העם כולו משמד ומטמיון על ידי הדפסת ספרי יסודות היהדות לשלוח להם, ועל ידי כך להגיע אליהם

ולדבר אל לבם האם בכלל שייך לומר בזה תירוץ של כסף, של זמן, של ניצול ההשפעה לאלה שיש בכוחם להשפיע על הזולת שיצאו למערכה, בוודאי וק"ו וב"ב של ק"ו שלא, ועל כל יהודי ויהודי באשר הוא יהודי ועומד ומצווה על הצלת גופות ונפשות במקום סכנה, בוודאי שהוא עומד ומצווה על הצלת נשמות שלא ירדו לטמיון רוחני כשם שגדול המחטיאו יותר מן ההורגו כך, גדול המזכהו יותר מהמציילו, וזכויותיו ורווחיו יותר גדולות ומרובות בגשמיות וברוחניות בזה ובבא לעד ולדורי דורות לנצח. ועל כל אחד ואחד מישראל להתעורר בלהבת אש להטות שכס לקחת יד וחלק בגוף בנפש בזמן בממון ככל אשר לאל ידו וכל מה שיפעל בזה הוא אך ורק לטובת עצמו ונשמתו ונפשות ביתו שבזכות המצוה הרבה לא יבוא הנגע חס ושלום לביתם וינצלו מכל פגעי הזמן בעזה"ת.

כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו

א. איתא במשנה: כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו. משנתינו באה ללמד, מה רב שכרו של המזכה את הרבים, ומה גדול עונשו של המחטיא את הרבים.

כל המזכה את הרבים - שמלמדם תורה ומוסר, ומדריכם בדרך ישרה, אין חטא בא על ידו - שמן השמים מונעים אותו מלהיכשל בחטא, שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן.
(גמרא מסכת יומא דף פ"ז עמוד א')

וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה

ב. וכל המחטיא את הרבים - שמסית בני אדם לעבירה, ומתעה אותם מן הדרך הישרה, אין מספיקין בידו לעשות תשובה - אין מסייעים לו מן השמים שיהא סיפק בידו לעשות תשובה, שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם.
(שם)

והרמב"ם פירש: שוללים ממנו את הבחירה החפשית, ומונעים אותו מלעשות תשובה, כדי שיבוא עליו עונשו הראוי לו.

וכן מובא באבות דרבי נתן (פרק מ'): כל המזכה את הרבים, אין מגלגלים עבירה על ידו, שלא יהיו תלמידיו נוחלים העולם הבא והוא יורד לשאול, שנאמר (תהלים טז), "כי לא תעזוב נפשי לשאול, לא תתן חסידיך לראות שחת", כלומר לא תעזוב נפשי לבוא לידי עבירה, שאלך אל שאול, ולא תתן חסידיך - תלמידי שזכו על ידי, והם בגן עדן - שיראוני בשחת.
(תוספות יום טוב)

וכל המחטיא את הרבים, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, כדי שלא יהיו תלמידיו יורדים לשאול והוא נוחל העולם הבא, שנאמר (משלי כח, יז), "אדם עשוק בדם

נפש, עד בור ינוס אל יתמכו בו", כלומר מי שנתחייב בנפש שנאבדה על ידו, אל יתמכו בו שלא יפול, אלא מניחים אותו, ויפול בבור הגיהנם. (רש"י יומא פז, א)

משה זכה וזכה את הרבים, זכות הרבים תלויה בו, שנאמר (דברים לג, כא)
 "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל"

ג. משה זכה - שהגיע לתכלית השלימות האנושית בחכמה ובמעשה, וזיכה את הרבים - שלימד את ישראל תורה ומצוות והורה להם הדרך להיות עם סגולה, ולכן זכות הרבים - שמקיימים את המצוות, תלויה בו - כאילו הוא קיים עמם כל אותן המצוות, שנאמר: "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל" - כלומר שהשלים וקיים כל התורה, הוא וכל ישראל עמו. (המאירי)

ירבעם חטא והחטיא את הרבים חטא הרבים תלוי בו, שנאמר (מלכים א טו, לו) "על חטאות ירבעם (בן נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל"

ד. ירבעם חטא - שעשה עגלי זהב ואמר לבני ישראל: "רב לכם מעלות ירושלים הנה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים" (מלכים א יב, כח), והחטיא את הרבים - שהשתחוו לעגלים ועבדו עבודה זרה, חטא הרבים תלוי בו - כאלו הוא עשה את כל החטאים שעשו ישראל, שנאמר: "על חטאות ירבעם (בן נבט) אשר חטא ואשר החטיא את ישראל" - לא כתוב "על חטאות ירבעם וישראל" אלא "על חטאות ירבעם אשר חטא ואשר החטיא", מכאן שהכל תלוי בירבעם. (ברטנורא)

גודל שכרו של המלמד תורה לאחרים, ומזכה את הרבים

ה. במסכת אבות (פרק ה' משנה י"ח), כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. כדי שלא יהיו תלמידיו בגן עדן והוא בגיהנם, כדכתיב "כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת" והיאך אפשר שמי שהוא חסיד יראה שחת, אלא שאחר צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל, כלומר שהשלים וקיים כל התורה הוא וכל ישראל עמו. (פירוש רבינו יונה אבות פרק ה' משנה י"ח)

המזכה את הרבים לא יבא לא לידי חטא ולא לידי הרהור

ו. במסכת אבות (פ"ה מ"ח), כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. כשאדם עושה זכות גדולה כזו, מדת הדין נותנת לשלם שכר גדול כזה שלא להביא חטא על ידו ולא הרהור עבירה, וזהו שכרו מצוה מצוה. (פירוש רבינו יונה על אבות פ"ה מ"ח).

כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה

ז. איתא בסנהדרין צ"ט: אמר רבי אבהו כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה, שנאמר ומטך אשר הכית בו את היאר, וכי משה הכהו

והלא אהרן הכהו, אלא לומר לך כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה.

וברש"י שם: כאילו עשאו. לאותו דבר מצוה: והלא אהרן הכה, דכתיב (שמות ז) "ויאמר אל אהרן קח מטך ונטה ידך".

כל המכניס בריה אחת תחת כנפי השכינה כאילו יצרו ורקמו והביאו לעולם

ח. ובתוספתא הוריות (פרק א ז) וזה לשונו: ומנין שכל השונה פרק אחד לחברו מעלה עליו כתוב כאילו הוא יצרו ורקמו והביאו לעולם שנאמר (ירמיה טז) אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה, כאותו הפה שזרק נשמה באדם הראשון, כל המכניס בריה אחת תחת כנפי השכינה מעלין עליו כאילו יצרו ורקמו והביאו לעולם.

כאלו הוא בראו

ט. ובשיר השירים (א, כב) וזה לשונו: כל המכניס בריה אחת לתוך כנפי השכינה, מעלין עליו כאלו הוא בראו, עד כאן לשונו.

הרוצה לחיות

י. ואם אינו למוד לקרות ולשנות מה יעשה? ילך ויעשה פרנס על הצבור והוא חני. (ויק"ר כה א)

כעוסק בתורה

יא. העוסק בצרכי צבור כעוסק בתורה. (ירוש' ברכות ה א)

המניח צרכי ציבור כאילו לוקח שוחד

יב. מברכתא היתא עוברת בבאר שבע והיו מניחין צרכי צבור ועוסקים בצרכי עצמן ומכח אותו מעשה מעלה הכתוב כאילו לקחו שוחד. (ב"ר פ"ה יג)

כל טורח הציבור עליו

יג. נתמנה אדם בראש ונוטל תלית לא יאמר לטובתי אני נזקק לא איכפת לי בצבור אלא כל טורח הצבור עליו. (שמו"ר כו ח)

סוף שהוא נופל

יד. מה אגוז זה חלק וכל מי שעולה לראשו ואינו נותן דעתו האיך יעלה, סוף שהוא נופל, כך כל מי שהוא מנהיג שררה על הצבור בישראל ואינו נותן דעתו האיך הוא מנהיג את ישראל סוף שהוא נופל. (שיר השירים רבה ו יז)

שבחן של צדיקים

טו. להודיע שבחן של צדיקים כשהם נפטרים מניחין צורך עצמן ועוסקין בצורך צבור.
(ספרי פנחס קלח)

הקדוש ברוך הוא ממלא החסרון להעוסק בצרכי ציבור

טז. כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. נראה לי כי אלו שאין מזכין את הרבים ואין עליהם עול הצבור ואימתא דציבורא הם יכולין להשתדל בתורה עצמן כי אין להם טירדא וביטול הזמן ומונע ומעכב מחמת פחד ואימה, מה שאין כן אלו שעול הצבור עליהם על פי רוב מחמת צרות הלב ומפחד הציבור אין יכולים לעשות שום דבר, נמצא יש להם היזק רב וחסרון וגרעון בהשתלשלות חובות עצמם אך יתברך שמו ברוב רחמיו ממלא להם החסרון, והיינו "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו" רצונו לומר אין גרעון וחסרון בא על ידי זה שמזכה את הרבים. והוא נכון בסייעתא דשמיא.
(ישמח משה)

גורם הזכות על ישראל

יז. משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו. יש לדקדק הלשון "תלוי בו", אך יש לפרש כמו שאמרתי גבי גדעון כתיב "לך בכוחך זה", ואמרתי, בכוחך זה, תיכף כשלמדת סניגוריא עליהם, תיכף נהפך מדת הדין לרחמים, שתיכף כשהצדיק מלמד זכות על האדם, תיכף נהפך מדת הדין לרחמים, וזה שכתב המשנה "משה זכה וזיכה את הרבים", פירוש שמשה היה רגיל תמיד לדבר טוב על ישראל וזיכה אותם תמיד, בזה היה פועל תמיד רחמים על ישראל, וזהו שאמר "זכות הרבים תלוי בו" פירוש הוא היה גורם הזכות על ישראל בזה שזיכה אותם תמיד.
(זרע קודש)

העוסק בצרכי ציבור שכרו הרבה מאוד

יח. ובאמת עיקר כוונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחדל אנחנו לעשות כמוהם, ובפרט העוסקים בצרכי ציבור, כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי ציבור וביטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלו למאן, אמרו ליה לאבהו, אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'. וצריך ביאור איך חס ושלום יכפור רבי אבהו בשכר תורה ומצות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבואר בגמרא כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקר פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן ביטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דיבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי ציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והיינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקת צרכי ציבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלימות, וזהו ענין רבי אבוהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מיעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאוד. (יערות דבש)

חבר אני לכל אשר יראוך (תהלים קי"ט, ס"ג)

יט. "מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות", - זה שנמנו חביריו לדבר מצוה ולא נמנה עמהם. (ברכות כו)

הרי שמן הדין הוא שצריך להימנות עם חביריו לדבר מצוה, ואם אינו נמנה עמהם הרי זה חסרון שלא יוכל שוב להמנות.

וזאת הרי כל אחד ואחד מאתנו יש בכוחו להימנות ולהיות ממזכי הרבים כל אחד בחלק השייך לו והראוי לו: הרב בהשפעתו הגדולה, העשיר בעשרו, והדל בזמנו וכו' ויחד להיות נימנים לחבורה אחת להצלת הרבים ומזכי הרבים. וכל אחד יש לו בכוחו חלק אחד שיכול לעזור בזה מי בדבר גדול ומי בדבר קטן ולהיות לכל הפחות נטפל לעושי מצוה וכמאמרם ז"ל: (מכות ה) הנטפל לעושי מצוה כעושי מצוה, [וה"ה להיפך]. (ת"כ ורש"י ויקרא ה, יז)

אין שיעור וערך לגודל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לתורה

כ. בעלי תורה היראים והחרדים לדבר השם שחלים ומזדעזעים מפני כבודו יתברך מוטל עליהם להשגיח על עוברי רצונו יתברך, להדריכם בדרך הישר עד כי ישובו מדרכם הרעה לעבודתו יתברך.

והענין מבואר בזה הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ט) דאין שיעור וערך לגודל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לעבודתו יתברך, כי הכרוז יוצא בקול גדול ואומר עליונים ותחתונים אסהודי סהדותא, מאן הוא דבורא נפשות ומזכה לחייביא ההוא שכתר מלכות בראשו ההוא ראוי לעלות השתא קמי מלכא דהא מלכא ומטרוניתא שאלו עליה, כדין אודמן תרין סהדין מאינון עיני ה' דמשטטי בכל עלמא וקיימין בתר פרגודא וסהדין סהדותא דא, ואמרי הא אנן סהדין על פלניא בר פלניא דמזכה רבים ומסירם מדרכם המקולקל, זכאה חולקיה דהא אבוי נזכר בגינו לטובה, דא איהו עביד לתתא נפשאן דחייביא דהוו מסטרא אחרא, כדין אתייקר קוב"ה בחדוא שלימתא, ביה שעתא אודמן חד ממנא דאיהו גזברא על דיוקנין דצדיקיא ברזא דשמושא דאתון דאתקרי ברזא יהודיע"ם בכתרא דשמושא דשמא קדישא, ורמיז קודשא בריך הוא לההוא ממנא ואייתי דיוקניה דההוא בר נש דעביד נפשאן דחייביא וקאים ליה קמי מלכא ומטרוניתא, ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא דבההיא שעתא מסרין ליה לההוא

דיוקנא, דהא לית לך כל צדיקא בהאי עלמא דלא חקיק דיוקניה לעילא תחות ידא דההוא ממנא, ומסרין בידיה ע' מפתחן דכל גנזיאי דמאריה בהו, כדין מלכא בריך לההוא דיוקנא מכל ברכאן דברוך לאברהם כד עביד נפשאן דחייביא שהיה מגייר גרים ומקרבן תחת כנפי השכינה, וקב"ה רמיז לד' משריין עלאין ונטלין לההוא דיוקנא ואזלי עמיה ואיהו עאל לע' עלמין גניזין דלא זכי בהו בר נש אחרא בר אינון גניזין לאינון דעבדי נפשיהון דחייביא, ואלמלי הוו ידעו בני נשא כמה תועלתא וזכו זכאן בגינייהו כד זכו להון, הוו אזלי אבתרייהו ורדפי לון כמאן דרדף בתר חיין, מסכנא זכי לבני נשא בכמה טבאן בכמה גניזין עלאין לאו איהו כמאן דזכי בחייביא, מה בין האי להאי, אלא מאן דמשתדל בתר מסכנא איהו אשלים חיין לנפשיה וגרים ליה לאתקיימא וזכי בגיניה לכמה טבאן לההוא עלמא ומאן דמשתדל בתר חייביא איהו אשלים יתיר, עביד לסטרא אחרא דאלהים אחרים דאתכפייא ולא שלטא ואעבד ליה משלטנותיה, עביד דאסתלק קב"ה על כורסי יקריה, עביד לההוא חייבא נפשא אחרא זכאה חולקיה עד כאן לשון הזוהר, אשרי לו ואשרי חלקו אמן סלה וכן יהי רצון. (אור צדיקים)

מי שמזכה את הרבים לחזור בתשובה בתוכחתו

כא. מה גורם לעולם ולנפשו ומה מאוד גדלה מעלת המזכה את הרבים, כמבואר בזוהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ח ע"ב) וזה לשונו: זכאה בעי למרדף בתר חייבא ולמקני ליה באגר שלים, בגין דיעבר מניה ההוא וזהמא ויתכפייא סטרא אחרא ויעביד לנפשיה בגין דיתחשב עליה כאלו הוא ברא ליה, ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא יתיר מכלא, מאי טעמא בגין דאיהו גרים לאכפייא סטרא אחרא ולאסתלקא יקרא דקב"ה, ועל דא כתיב באהרן (מלאכי ב, ו) "ורבים השיב מעון", וכתיב (שם, ה) "בריתי היתה אתו". תא חזי כל מאן דאחיד בידא דחייבא ותב לגביה למשבק ארחא בישא, איהו אסתלק בתלת סלוקין, מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, גרים לאכפייא סטרא אחרא וגרים דאסתלק קב"ה ביקריה וגרים לקיימא כל עלמא בקיומיה דלעילא ותתא, על האי בר נש כתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בנין לבנוי, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי, כל מארי דינין לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי, עאל בתריסר תרעי ולית מאן דימחי בידיה, ועל דא כתיב (תהלים קיב, ג), "גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך" וגו', עד כאן לשונו.

תרגום ללשון הקודש: זכאי לרדוף אחר הרשע ולקנותו בשכר מלא, כדי שיעביר ממנו וזהמא ההיא ולהכניע הסטרא אחרא, ויעשה אותו, כי נחשב לו כאלו הוא ברא אותו. וזה הוא שבח, שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא, יותר משבח אחר, והתעלות הזו היא יתירה מכל. מהו הטעם. משום שהוא גרם להכניע הסטרא אחרא, ולהעלות כבוד הקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב באהרן, "ורבים השיב מעון". וכתוב "בריתי היתה אתו". בוא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע, והשתדל בו שיעזוב דרך הרע, הוא עולה בג' עליות, מה שלא עלה כך אדם אחר, גורם להכניע את הסטרא אחרא, וגורם שיתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, וגורם לקיים על העולם בקיומו למעלה ולמטה. ועל אדם זה

כתוב, "בריתי היתה אתו החיים והשלום". וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעולם הזה, וזוכה לעולם הבא. כל בעלי הדין לא יכלו לדון אותו בעולם הזה ובעולם הבא, נכנס בי"ב שערים ואין מי שימחה בידו. ועל זה כתוב, "גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך" וגו'.

בא וראה כמה גדול שכרו של אדם הפועל לחזרה בתשובה

כב. וז"ל בזהר חדש פרשת לך לך (דף כ"ב ע"ג): ואמר ר' אבוהו בא וראה כמה שכרו של אדם העושה לאחר לחזור בתשובה, מנ"ל ממה דכתיב (בראשית יד, יח): "ומלכי צדק מלך שלם", תאני ר' חייא רבה, בשעה שנשמת הצדיק המחזיר בתשובה לאחרים יוצא מן הגוף, מיכאל השר הגדול המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו של אותו צדיק, שנאמר ומלכי צדק, זהו מיכאל ראש שומרי שערי צדק, מלך שלם, זו ירושלים של מעלה, הוציא לחם ויין, שהקדים ויוצא לקראתו ואומר לו שלום בואך, עד כאן לשונו.

מה מכריזין על האדם המזכה את הרבים בשמים

כג. וז"ל גם כן (בדף ס"ב ע"ד), כרוזי כריז בכל יומא, זכאין אינון דמשתדלי באורייתא ואינון דמזכאן להו לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהו, עד כאן לשונו בקיצור.

תרגום ללשון הקודש: מכריזים כרוז בכל יום, אשרי הם החברים העוסקים בתורה, ואותם המזכים אחרים ואותם המעבירים על מדותיהם.

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

כד. בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקונטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב) וזה לשון קדשו: מבואר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) שהוא זכאה בעי למרדף בתר חייבא וכו' בגין דיחשב לי' כאלו הוא ברא לי' ודא איהו שבחא דיסתלק בי' יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו' ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום (ועיין שם בדף קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

וכן שמעתי מאדוני מורי וחמי ז"ל אשר ספר לו מוזל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד משרים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה ולא נתקררה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים וגם בזה לא נתקררה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמילות חסדים וצדקה ופיזור נתן לאביונים וכדומה ועוד לא נתקררה דעתו.

שוב אמר לו, שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה, עד כאן. מובן כי מעשה כזה לא יוכל לספר איש אשר עיני בשר לו, ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו יוכל לספר כזאת.

זיכוי הרבים - שכרה והיפוכה בלשונות חז"ל (פרק ה' מי"ח)

כה. כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו מאי טעמא שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן שנאמר¹ "כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת". וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם שנאמר "אדם עשוק בדם נפשי עד בור ינוס אל יתמכו בו"².

(יומא פ"ז)

ואשיריהם תשרפון באש", א"ר ששת, ומה אילנותי שאין אוכלים ולא שותים ואין מריחים אמרה תורה השחת שרוף וכלה הואיל ובאה לאדם תקלה על ידם, המתעה את חבריו מדרכי חיים לדרכי מיתה עאכ"ו.

(סנהדרין נ"ד)

א"ר יעקב ברה דבת יעקב, כל שחבירו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא דכתיב "וגם ענוש לצדיק לא טוב"³ אין לא טוב אלא רע וכתיב "כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע צדיק אתה ה' שלא יגור במגורך רע"⁴.

(שבת קמ"ט)

א"ר אבהו, כל המעשה את חבריו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו כו'.

(סנהדרין צ"ט)

משה זכה וזיכה את הרבים. מפני מה זכה משה למאור פנים בעולם הזה מה שעתיד הקדוש ברוך הוא ליתן לצדיקים בעולם הבא מפני שעשה רצונו של הקדוש ברוך הוא ומתאנח על כבודו של הקדוש ברוך הוא ושל ישראל וכל ימיו היה מחמד ומתאוה ומצפה כדי שיהא שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

(תנבא"ר רפ"ד)

גם אם מזכה רק יחיד (באופן שעשה כל מה שביכלתו לזכות את הרבים) נחשב כאילו זיכה את הרבים

כו. כל המזכה את הרבים. עיין תוספות יום טוב שכתב בפירושא דקרא ל"ת חסידך רבים. הכתיב קדריש. אבל הקרי הוא חסידך לשון יחיד אטו משום שהוא בגיהנם. לא סגי להו לתלמידים עד שיבואו לראותו שם. ישארו הם בגן עדן ולא יבואו לראות כבלע את הקודש. ואם אמנם אמרו בדרשות שהצדיקים רואים בפוערנותם של רשעים בגיהנם ושמחים לראות נקם. אם כן גם כשיבוא הוא עמהם לגן עדן. מכל מקום יבואו

❖ הערות ❖

- ג. למדנו שהקדוש ברוך הוא מונע את החטא 1. של אשרה דכתיב בהו תשרפון באש. מלהכשילו.
- ד. מחוייב בנפש שנאבדה על ידו.
- ה. שלא יפול אלא מניחים אותו ויפול בבור גיהנם. ח. אלמא אינו נכנס במחיצתו.
- ז. וכיון דאינו טוב הרי הוא רע.

יחדיו לראות שחת. ולא אמר לא תתן חסידך לראות בשחת. לכן אין זה אלא תפל בלי מלח. גם מה שכתב תוספות יום טוב דבענין דוקא רבים, שבוש הוא בעיני דודאי אפילו זיכה אחד, (מבלי שיכול לזכות יותר) מכלל מזכה רבים יחשב. וכן להיפוך כי הכל הולך אחר הכוונה. שאם היה ביכלתו לזכות רבים. היה עושה. ולא עוד אלא אפילו אחד שזכה לעצמו בלבד. נחשב כמזכה את הרבים. לפי שכולן זוכין על ידו. וכמו שכתוב על הפסוק "ואנכי בעלתי בכס" וגו'. אחד מעיר מזכה את כל העיר. ואחד ממשפחה מזכה כל המשפחה. והיינו נמי לדעתי כשעושה כל מה שביכלתו לזכות גם לאחרים ואף על פי שלא עלתה בידו. המחשבה מצטרפת למעשה. כמו שכתוב כל החושב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלין עליו כאלו עשאה. לפיכך נחשב לו כאלו כבר זיכה את הרבים בפועל. ומועיל גם כן שיזכו רבים על ידו, כאמור. וזהו לדעתי כוונת הקרי והכתיב שניהם לדבר אחד נתכוונו. ודוד על עצמו אמרן. רצה לומר א"ת חסידך וגו'. שהרי עם היותי יחיד לעולם אני חשוב כחסידך רבים, בין לפי המחשבה בין על פי המעשה. וזה נכון וישר. ומתני' דנקטה הרבים. משום סיפא לאשמועינן דזכות הרבים תלוי בו. וחטא הרבים תלויה בו. ולעולם שאין החטא בא על ידו. או ההיפך שאין מספיקין בידו לעשות תשובה. אפילו באחד שזיכה או שהחטיא הדברים אמורים וזיל נמי בתר טעמא. וגם מחמת מחשבתו שניכרת מתוך המעשה, שאילו היה בידו לעשות כן לרבים. היה עושהו, כל זה ברור. (לחם שמים)

❖ פרק ג ❖

א. אל יאמרו האומרים שאנו פונים אליהם שיקחו חלק בפעילות להצלת העם, מה לנו ולכל הדבר הזה שאתם מבקשים מאתנו להשתדל לטרוח להתאמץ וליגיע עצמינו לפנות אל העשירים שידכו לבם וירימו ידם לרומם ולפאר את בית אלקינו העם אשר בחר בו, זוהי דרישה מדי גדולה, קרבן מדי גדול מאתנו, כי זוהי השפלה מאד גדולה להתבזות בזה שנדפוק על פתחי הנדיבים בעם, ומנת חלקינו תהיה אך ורק השפלות ובזיונות ותו לא, כי בקל ידחו אותנו מפתח ביתם בדחי אחר דחי בתירוצים שונים ובמשאות שוא ומדוחים למיניהם, א"כ מה לנו ומי אנו כי נכנס בעובי הקורה בזמן שיודעים אנו שלא נועיל כלום במעשינו.

ב. אחים יקרים: על הטענה שמנת חלקכם יהיה שפלות ובזיונות, האם גדולים אנו מאברהם אבינו עליו השלום אבי האומה שמסר נפשו עבור כבוד השם יתברך בסבלו בזיונות והשפלות כמו שכתב הרמב"ם בספרו (מורה נבוכים, חלק ג, פרק כט), וזה לשונו:

אין ספק אצלי שהוא (אברהם אבינו) עליו השלום כאשר חלק על דעת בני אדם כולם "שהיו מקללים ומגנים ומבזים אותו" התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור השם, וכן הדין לעשות לכבודו, עד כאן לשונו.

דהיינו שלמרות הקללות הגינויים והבזיונות לא מנע עצמו מפעולותיו להודיע לכל באי עולם שהשם ברא העולם ומלאו ומנהיג את העולם כולו בהשגחה פרטית, ופרטי פרטית ומסיק הרמב"ם מזה, שמן הדין הוא לעשות כן. דהיינו שעל פי הדין וההלכה עלינו לסבול בזיונות למען היהדות ולא נמנע מפעילותינו ועשייתנו בגלל הדבר הזה.

ג. בא וראה מה שכתב היעב"ץ בספר "מגדל עוז" עלית היראה:

בדברים הנוגעים ליסודות היהדות של התורה והאמונה, שלא תבהל אפילו לא מן המלאך, ולא מפני מלך, לא מפני החכם או עשיר או זקן, וכל שכן שאסור להתחשב באלו הלועגים ועושים צחוק מדברים אלו, ואפילו כשמדובר באנשים כאלו שכלפי חוץ הם מתחזים ליהודים דתיים, אל תסתכל עליהם כלל כי בתוך תוכם הינם אנשים מושחתים, ואפילו כשאף אחד אינו מסכים אתך, אדרבה, השכר שלך יהיה פי מאה.

כך כותב גם הגה"צ מהריא"ז מרגליות זצ"ל (ביאור בר יוחאי) שזה שמסתכל על הפרנס ועל הכבוד שלא ישנאו אותו ושותק, אז בודאי שיענישו אותו מן השמים, וכך כתב לי רב הסבא קדישא, שזה שובר את היהדות, ולכן האפיקורסים והרשעים התחזקו, ואפילו על החיים אסור להסתכל בזמן כזה, אפילו אם נהיה יחידים בעולם, ע"כ.

ד. זאת ועוד בשמים מחשיבים מאד את הבזיונות שסובלים למען כבודו יתברך שמו. וכל מה שיתרבו הבזיונות חלקו יהיה יותר גדול בעת פקודתו. ולפום צערא אגרא ככל שתגדל העגמת נפש החלק לעולם הבא יגדל.

ה. וכה"ג איתא בירושלמי דפאה פרק בתרא לענין גבאי צדקה וזה לשונו: ר' אלעזר הוי פרנס, חד זמן נחית לביתיה אמר ליה מאי עבדיתון, אמר ליה אתא חד סיעה ואכלין ושתין וצלין עלך, אמר ליה ליכא אגר טב, נחית זמן תניין אמר ליה מאי עבדיתון אמר ליה אתא חד סיעה חורי (אחרת) ואכלין ושתין ואקלונך (כיוו אותך), אמר ליה כדון איכא אגר טב, עכ"ד הירושלמי.

וכן על דרך בכל מצוה ומצוה, יהיה תשלום גמולה לפי ערך הצער שהשיגו על ידי קיומה, וכהאי גוונא מצינו בתורה לענין קרבן ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגו', שאמרו חז"ל אמר הקדוש ברוך הוא מי דרכו להתנדב מנחת סלת עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו, והכל הוא מטעם כי הקדוש ברוך הוא מביט על קיום המצוה באיזה אופן קיימה, אם מתוך הריוח או מתוך דחק ועוני, או שאר מיני בזיון, וככל שיתגדל הצער בעת קיומה יתגדל הריוח בעת תשלומה, וכמאמר הכתוב הזורעים בדמעה ברנה יקצורו.

ו. ועל הטענה שלא נועיל כלום:

דעו כי בעולם הבא משלמים ולוקחים בחשבון את עצם היגיעה העמל והטורח עצמו עבור כל מצוה ומצוה ובפרט כשעוסקים למען הזולת והכלל כולו, ובמיוחד

כשהמדובר הוא בהצלת קיום העם המתדלדל ומתמעט שנכרת ממנו אבר אחר אבר ובניו מתנתקים, ואנו נשארים מעט מן המעט כתורן בראש ההר, אין מחשיבים לפי התוצאות רק לפי המעשה אשר יעשון גם כשאין מועילים בזה מאומה, כל תפקידנו בעולם הזה הוא אך ורק לפעול לעשות להשתדל ככל אשר בכוחינו, ביכולתנו ובאפשרותינו, ושוב פעם לעשות כי לא עלינו המלאכה לגמור, רק לדרוש לבקש ולהתחנן לא להתעייף ולא להתייאש אך לדבר לבאר להסביר ללא ליאות את גודל האחריות המוטלת עלינו, ומאתנו דורשים רק מה שבכוחינו וביכולתנו לעשות - שנעשה ותו לא.

החובה עלינו הוא לדבר לזעוק ולהתריע להרים קולינו, לשפוך צקון לבנו לפני אלה שבכוחם ובידם לעשות לאלה שהשם יתברך חננם באונם ובהונם כפקדון אצלם כדי שבבוא העת והצורך ישתמשו בהם לעשיית רצונו וחפצו למלא חובתו שהטיל עלינו וישארו שומרים נאמנים לבעל הפקדון. אדרבא בזאת יבחנו אם אינם מועילים בתפקידם כשומרים שאינם פושעים בשמירתם. אך לנו אסור להתייאש גם כשמשיבים פנינו ריקם, כי אנו את שלנו עשינו ועושים, וכסיפור הידוע בענין העסקנות למען הכלל שרק בפעולות לבד למען הכלל כבר משתלם.

רק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם

ז. בנושא של עסקנות למען הכלל יש אימרה מאוד אופיינית שנאמר בהמשך מהגאון רבי שמעון סופר זצ"ל מקראקא שאמר פעם אחת לעסקן ציבורי, שהרגיש את עצמו נפול ומיואש בעת שלא יכל לפעול בענין אחד ושתדלנותו לא הועילה.

העסקן הלך מביתו בליל הפסח באמצע עריכת הסדר כדי להשתדל עבור ענין נחוץ מאד וכשפעולותו לא הניבה פירות, היתה לו עגמת נפש מדוע ועל מה הפריע עצמו בחינם מעריכת הסדר.

הראה לו רבי שמעון את המאמר חז"ל (בירושלמי), שמספר לנו מעשה בר' אבהו שהיה מסתלק מן העולם וראה כל הטוב שמתקן לו לעולם הבא, התחיל להיות שמח ואמר: "כל אלו לאבהו - ואני אמרתי: לריק יגיעתי..."

רבי אבהו - הסביר ר' שמעון לאותו אברך העסקן - מצאנו הרבה פעמים בש"ס, שהיה עסקן גדול למען הכלל, תמיד הלך בשתדלנות אצל המלכות היה משתדל עבור עם ישראל והיהודים, כמובן שכך הוא מדרך השתדלנים שהרבה פעמים קורה שלמרות כל היגיעות והשתדלנות אין מועילים לפעול כלום.

ואז היה לרבי אבהו עגמת נפש מחמת זה והרגיש עצמו מיואש, ולא האמין כלל שמתקן עבורו משהוא לעולם הבא. לכן היה כל כך שמח בשעת פטירתו כשראה כל הטוב שמתקן לו לעולם הבא ואמר: כל אלו הם בשביל אבהו, ואני כבר חשבתי אחרת שכל יגיעתי הוא לחינם ולריק. מכאן אנו רואים מוסר השכל שרק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם.

אתה אחראי על כל אחד ואחד מישראל שפנה עורף לה' לתורתו הקדושה ולעמו

ח. למותר לבאר דבר שגם תינוקות של בית רבן יודעין אותו שהקשה שבכולן תוכחה ועל זה נאמר אי לי אם אומר פן יהפך לי אוהב לאויב, ואוי לי אם לא אומר שעל ידי זה יחשב לי לעוון כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת נד.) כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נתפס על אותו עוון.

הגע עצמך אם יגיע לאזניך שעל ירך נשתמדו ויצאו מן הדת חמשה מישראל בודאי לא תמצא מנוח לכף רגלך על העוול הנורא הזה, ומאין אתה יודע שנקי אתה מזה.

הלא לדאבונינו לצערינו לחרפתינו ולבשתינו הרי כבר התנתקו מעם ישראל מליוני יהודים מאחיך היקרים והתבוללו בעמים זרים ואחרי בת אל נכר הלכו, ועדיין הסכנה מרחפת מדי יום ויום ורגע רגע והמציאות המרה טופחת על פניך, ואתה בוודאי שמעת מזה ויודע על כך, ואתה שלא לקחת חלק בהצלתם ועמדת מנגד באפס מעשה אחרי שהיה בכוחך לעשות, בזמן הנכון ולא עשית, חלקך גדול בזה ומה יהיה מהיום, מהרגע הזה ולהלאה? האם עוד לא הגיעה השעה לחרף את נפשך ולעמוד כחומת ברזל מול גזירת השמד המרחפת על 7 מיליון יהודים בארצות הברית הנתונים בסכנה רחמנא ליצלן, האם נתת דעתך על כך שאתה שותף לכל הקורה אותם, אם כן למה לא תטה שכם לפעל בגוף נפש וממון כדי להציל לכל הפחות מהיום ולהבא את הניתן להציל? הבה ולא נשאיר ענין זה בסימן שאלה.

שכר המוכיח הוא כל כך רב שגם אם תשעים ותשע אחוז לא יקבלו דבריו ורק אחוז אחד יקבלו כדאי להחזיק בתוכחתו "הוכח תוכיח את עמיתך וגו' (ויקרא י"ט, יז)

ט. ודאי שלא ינעם לאדם להיות מוכיח ומטיף מוסר בשעה שהוא רואה שכל פעולתו אין בה מועיל וכי השחית דבריו על אזנים ערלות. ברם, חייב אדם כזה ללמוד ממעשיה של מוכרת-התפוחים בשוק. כל היום היא עומדת על רגליה ליד סלי התפוחים ומכריזה בקולי קולות:

- תפוחים בזול! תפוחים קנו בזול!

עבר אחד וראה אותה עומדת כך ופיה אינה פוסק מלצעוק ומלהכריז על סחורתה, ברם במשך כל אותו זמן שהתבונן בה לא סר אליה איש ולא מכרה אפילו תפוח אחד. אף-על-פי-כן המשיכה והכריזה: - תפוחים! תפוחים בזול!

פנה אליה אותו אדם ואמר: הגידי נא לי דודתי, הנה עומד אני כאן שעה ארוכה ושומע כיצד את מרעישה את השוק בקולך וכיצד את מכריזה על סחורתך בכל כוחך, ברם לא ראיתי עד כה איש פונה אליך וקונה ממך אפילו בפרוטה אחת; מה תועלת יש איפוא בצעקותיך - כלום אינך מכלה כוחך לריק?

צחקה האשה ואמרה: - וכי ממה אני מתפרנסת אם לא מתפוחים אלה? כל ערב אני חוזרת ובאה הביתה, מונה את כסף הפדיון ומוצאת שנשארו לי פרוטות מעטות כריוח ממכירת התפוחים במשך היום, המספיקות לי לפת לחם ולתבשיל כלשהו. מבין מאה אנשים החולפים ועוברים על פני שלי התפוחים שלי יש ויסור אחד ויקנה. לפעמים אף קרה שיסור אחד מעשרה ויקנה ממני - הכל כפי שיקרה המקרה באותו יום. ברם אם אפסיק להכריז על סחורתי מי ידע עלי ועל התפוחים שבסלי ומאין תימצא פרנסתי?

ודומה לכך ענין התוכחה. המוכיח המטיף מוסר, מצוה גדולה הוא מקיים ושכר רב מובטח לו על כך. אפשר ואפשר שתשעים ותשעה אנשים לא ישימו לבם לו ולתוכחתו, לא ישמעו אליו ואולי אף ילעיגו עליו. ברם אם יעלה בידו להחזיר למוטב אפילו אחד בלבד - והיה זה שכרו הגדול.

אבל אם אדם מתבייש או מתעצל להכריז על סחורתו בקולי קולות, הרי ודאי שאיש לא ידע עליו. ופרנסתו מאין תבוא. (משלי ה"חפץ חיים")

שכר המוכיח הוא כל כך גדול שגם אם יתקשה שלא יקבלו דבריו לא יתייאש ולא יתרפה מלהוכיחו

י. כל אלה הבאים לקיים מצוות "הוכח תוכיח", הבאים למנוע את חבריהם מלעבור על מצוות התורה - אל נא תרפינה ידיהם ואל נא ייעצבו אל לבם, אם יראו שאין הדבר עולה בידם על נקלה, שאין שומעים להם. ודאי, אין מלאכה זו קלה כלל וכלל. וכי לא יהיו כאותו חנווני הרוצה למכור הרבה סחורה - ובשעה שנכנס לחנותו לקוח קשה, כלום יעלה על דעת החנווני לכעוס על הלקוח על שום שהוא בררן או סרבן או מרבה לעמוד על המקח? כלום יעלה על דעתו לסרב למכור לו? וכי ראייתם מימיכם חנווני שיתלה שלט על דלת חנותו בזו הלשון: "כאן מוכרים רק ללקוחות טובים, לקונים קשים אין מוכרים?" ודאי שאין חנווני כזה.

מוכר חייב להיות סבלן מטבעו וותרן על מידותיו. חייב הוא לדעת לדבר על לבו של קונה ולשדלו בדברים רכים, שאם לא כן לא יוכל להרוויח את לחמו.

אדם שרוצה לשדל את חברו שיעשה דבר מצווה דומה לחנווני שרוצה למכור סחורתו, שהרי אף הוא יקבל שכר, כי גדול שכרם של המסייעים ידי עושי מצווה - אם יש כאלו המקבלים מהם מיד, כאותם לקוחות הנכנסים לחנות וקונים בלא עמידה על המקח - מוטב. ברם אם יש כאלה שאינם מקבלים מהם, כאותם לקוחות טרדנים וסרבנים, שאין הסחורה נאה בעיניהם והם עומדים הרבה על המקח - ידעו זאת המוכיחים ויבינו, כי יש להשתדל למכור גם להם ואף שכרם מזומן להם, כי בסופו של דבר גם אלו יקנו דבר-מה בחנותם.

הסגולה הכי הגדולה לאריכות ימיו של אדם הוא ההתעסקות בצרכי ציבור וזיכוי הרבים

יא. הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע כשארגן את החברה "מחזיקי הדת" היה נחוץ שארגון זו יתעטר בעטרת תפארת של ראש ומנהיג מפורסם וכו', ונתן עיניו בהגאון הקדוש ר' שמעון סופר זי"ע.

על מידתו הערכתו של מרן לרבי שמעון תעיד עובדת מינויו על ידי מרן לראש "מחזיקי הדת". מכיון שמינוי זה עמד בניגוד לרצונו של רבי שמעון להישאר מוצנע ומוסתר מעין רואים, מצא את העוז לסרב בראשונה לקבל את המינוי, בנמקו בענוות חן כי הוא אינו ראוי לאותה אצטלא.

התחנן על נפשו לא להטיל עליו המשרה, שתבטלו מהרבצת תורה. אולם חזקה עליו פקודת מרן, דברי מרן היו לרבי שמעון כדברי האורים והוא הרכין ראשו וקיבל את הגזירה באהבה. מרן אמר לו אז: מקובלני, שכל אדם מוטל עליו סכום מצוות לעשותן בעולם הזה, ולאחר שמקיימן מסתלק הוא מן העולם - אלא שחבל הוא שאנשים כאלה יסתלקו מהר מן העולם, ולכך יש עצה, כפי שמצינו בפסוק: "חזית איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתיצב" (משלי, כב, כט) - אם ראית איש מהיר במלאכתו שגמר את תפקידו ועליו להסתלק מן העולם, יש עצה להטיל עליו את המשימה של "לפני מלכים יתיצב", כדי שימשיך לפעול. גם עתה נחוץ לנו איש אשר לפני מלכים יתיצב ויעסוק בצורכי הציבור. לכן עצתי נתונה לך בזה לקבל עליך את הנהלת "מחזיקי הדת". משגבר עליו לחצו של מרן ביטל רבי שמעון את רצונו והסכים להצעתו של מרן.

(אדמור"י בעלו חלק ב')

מעלת העוסקים בצרכי צבור הגם שלא הועילו ביגיעתם כלום, לא ביטלו זמנם לריק רק ממלאים להם שכרם מן השמים, כאילו עסקו בתורה ומעשים טובים

יב. ובאמת עיקר כוונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחדל אנחנו לעשות כמוהם ובפרט העוסקים בצרכי ציבור כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי ציבור וביטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלו למאן, אמר ליה לאבהו אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'. וצריך ביאור איך חס ושלום יכפור רבי אבהו בשכר תורה ומצות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבואר בגמ' כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב ר' אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב, וצריך הרבה זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שכן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן ביטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דיבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי ציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם, והיינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקת צרכי ציבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים ואמר לא אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלימות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מיעט על ידי כן תורה ועבודת ה' וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאוד. (ספר הקדוש יערות דבש)

מי שמזכה את הרבים השם יתברך שומר עליו ועל זרעו בהשגחה מיוחדת שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, וזהו פשט הכתוב כל היום חונן ומלווה וזרעו לברכה

יג. בספר דברי אברהם מסופר שבא פעם אחת לבית רבו מרן החתם סופר זצ"ל והתמרמר לפניו רבו, שעל ידי שהוא טרוד בקהלה גדולה, וגם בלימוד הישיבה, ולהשיב לשואל דבר, על ידי זה אין לו פנאי להשגיח על בניו ויוצאי חלציו, ולתהות על קנקנם במה שלומדים. והשיב לו, הלא דוד המלך עליו השלום אמר "כל היום חונן ומלווה וזרעו לברכה", ואפשר לפרש הכוונה שמלווה ונותן אתכל היום שלו, דהיינו העת והזמן שלו לאחרים, ומשגיח עליהם, וזרעו מה תהא עליהם, על זה אמרו "וזרעו לברכה", ובזכות זה אף שהוא אין לו פנאי ועת להשגיח עליהם, השם יתברך ישגיח עליהם שיהיו לברכה בתורה ויראת שמים, ונהנה רבו מאוד מדבריו, ואמר לו נחמתני בני נחמתני, ואחר כך בשבת קודש בסעודה שלישית סיפר החתם סופר לתלמידיו הפירש הזה, והפליא אותו מאוד, והוסיף לפרש בזה הפסוק (משפטים) "לא תהיה משכלה ועקרה בארצך את מספר ימיך אמלא", כי בגמרא דרש לא תהיה משכלה ועקרה שלא תהיה עקר מן התלמידים, וכיון שיהיה לך הרבה תלמידים ולא יהיה לך פנאי להשגיח על בניך כי תתן את ימיך רק להשגיח על אחרים, על זה אמר השם יתברך "את מספר ימיך" מה שאתה נותן לאחרים "אמלא", להשגיח על בניך ובני ביתך שיהיו לברכה, ודברי פרי חכם חן.

(מובא גם כן בספר טיול בפרדס, ובספר שיח שרפי קודש)

❖ פרק ד ❖

איך שצדיקי הדורות מסרו נפשם וביטלו מתורתם ועבודתם הק' בכדי להציל ולזכות הרבים שלא יסטו מדרך התורה, ואילמלא עשו כן היו מיליוני יהודים מתפתים לסור מדרך התורה ולרדת לבאר שחת ובגודל קדושתם זכו להציל את כלל ישראל

התוכן:

א. דרישה נמרצת מגדולי ישראל לבטל מלימודם ולהתייצב במלחמה נגד מהרסי הדת.

- ב. נסיון הכי הגדול לעובדי ה' באמת.
- ג. אין שום תועלת לחדש חידושים ולהוציאם לאור אם כלל ישראל ינזור אחור.
- ד. הצדיק הקדוש רבי הלל קאלאמייא ביטל מלחזור על תלמודו כדי שיזכה להרבות כבוד שמו יתברך.
- ה. הצדיק הק' ר"ה קאלאמייא לא ערך חידושו על כל התורה מפני זיכוי הרבים.
- ו. הצדיק הקדוש רבי הלל קאלאמייא מבטל מלימודו מפני זיכוי הרבים.
- ז. הצדיק הקדוש רבי הלל קאלאמייא העיד על עצמו שערך חיבוריו בכתב ידו בדיו שאסף מדמעות עיניו שבכה על צער גלות השכינה.
- ח. הכתב סופר זצ"ל מעיד שאלמלא רבי הלל היה כלל ישראל בתקופתו יורד לטמיון חס ושלום.

הנסיון הכי הגדול שמנסה הקדוש ברוך הוא לרב וצדיק היושב באהלה של תורה הוא שמזמין לו הקדוש ברוך הוא הזדמנות להציל את הכלל מרדת שחת ואינו רוצה בטענתו שאינו יכול לבטל מתורתו ועבודתו

א. קטע ממכתב שכתב הגאון רבי חיים סופר לרבי יוסף שאול ואלו דבריו:
אלקים יענה את שלום הרב הגאון המפורסם הצדיק נזר ישראל הרב ר' יוסף שאול
נ"י אב"ד דק"ק לעמבערג יע"א.

אחד"ש הדר"ג נ"י, יש לי דבר לדבר בעבור כבוד ד' וכבוד תורתו הקדושה ויראתו
הטהורה אשר אין לחשות עוד, פן ואולי חס ושלום יעבור הזמן.

הדר"ג נ"י יודע מכל אשר עבר על מדינת אונגארן, כי עבדי ד' לחמו מלחמות ד'
שבע שנים רצופות, משנת תרכ"ה אשר היינו אז לפני הקיר"ה היתה המלחמה
נגלה וגם שנתים עברו טרם הגיע הדבר. ובזכות התורה ומסירות הנפש עשה ד'
נפלאות תלי"ת, אבל צדיקים אין להם מנוחה בעולם הזה בעבור עולם הבא, מעשה
אבות סימן לבנים אמרו חכמז"ל, וד' צדיקים יבחן לדעת היש ד' בקרבם, כי בוודאי
כל איש אשר נפקחו עיניו בתורה הקדושה אז מנוחת הנפש ללמוד וללמד ולהורות
זה בעיניו מעין עולם הבא, כל הנשמה תהלל לד', ובמה מנסה ד' עבדיו אם יקיימו,
עת לעשות הפרו תורתך. אם יפירו תורה בשביל לעשות לד' לבטל מלמודם ולחרור
ריב עם המורדים והפושעים והכופרים שלוחי היצה"ר, כמעט אין נסיון גדול לפני
עבדי ד' מזה...

וכאשר הצעתי הדברים לפני גאונים וזקני הדור ושאלתי את פיהם, הכי יאמינו שד'
יסלח לכל גאוני וצדיקי עולם אשר יש בידם למחות ולהזהיר את העם מדוע
ישבו וידמו, הכי כה עשו אבותינו מעולם בזמן התנ"ך או בימי התנאים או בימי
ראשונים, הכי לא יצאו שרי צבאות בראש העם בכל דור, מה עשה הרשב"א ומה עשה

הרמב"ם וכדומה לאלף, הלא אמרו חכז"ל, מי שיש בידו למחות בעירו או במדינתו או בכל העולם כמבואר בתנחומא פרשת משפטים, ורצה לומר פן חלילה יבקש ד' צאן קדושים מיד רועי ישראל אשר החרישו ולא מיחו וביקשתי עמדו נא להרעיש העולם נגד רשעי ארץ וכדומה, ושאלתי הכי עת עתה ללמוד, הלא בא עת להציל מפי אר"י שה פזורה ישראל וכדומה...

ידע הדר"ג נ"י, הגם שנודע בכל העולם כי כל ימיו ורגעיו מקודשים לשמים לתורה ועבודה, בכל זאת עת לעשות לד' למי יורה דעה למי יבין שמועה, מה בצע להוציא לאור ספרים אם חס ושלום הכלל ישראל ינזר אחר מד', יקבל הדר"ג נ"י שכר זכות כל ישראל אם לא ילמד איזה שבועות ויכתב לכל גדולי פולין וגם לגאוני אונגארן שהוא יבקש להיות בראש לבוא אל החתום עם כל קדושים עמו מכל מדינת המלך להרעיש פני תבל...

הבוזחן לבבות וידע מחשבות, הוא יודע כי בהגיגי תבער אש אם אזכור בחרבן הגדול ועל כן דברתי בלשוני והנני וגם שאר רבנים יראים מוכנים להיות משרתים לעבדי ד' ולהיות נטפלים לעושי מצוה גדולה הזאת. דברי הכותב לכבוד ד' ולכבוד התורה, הניתנ' בהר סיני באש בבטחון, שכל הרשעים יהיו כקש אשר שלהבת הקודש תאכלם ויתמו חטאים ובית צדיקים יעמוד הדש"ת.

הק' חיים סופר חונה פה מונקאטש

(ספר אדמור"י בעלו ח"ב)

הצדיק הקדוש רבי הלל מקאלאמייע ויתר לעבור על כל הש"ס כמה פעמים ועל כתיבת חידושים על הש"ס מפני שהיה טרוד להציל את כלל ישראל מרדת שחת

ב. ... ועבור שצדיקו של עולם יודע נפש בהמתו שלא עשיתי ספרי אלה עבור בצע כסף כי לא נהנתי בביתי שום דבר מהם הגם שאני רק עשיר של פרקי אבות, וכן קבלתי עליו גם קיימתי בעזר השם וקצרתי נפשי העלובה מלחזור על תלמודי עבור שאזכה להרבות כבוד שמו יתעלה, לכן ואני תפלה שלא תהיה יגיעתי חס ושלום לריק שיתן ד' את ספרי לחן בעיני עם ד' ויקבלו האמת ממני שאמרו ולא יראו את המדבר כי אם אל הדברים...

קאלאמיא יום ב' כ"א אייר שנת תרמ"ג לפ"ק

דברי הק' הילל בן לאמו"ר כקש"ת מו"ה ברוך בענדיס ל"ש זללה"ה

(אבקת רוכל ח"ג)

ג. יש בנמצא כתב יד שהגה"ק הנ"ל צוקללה"ה ציין בו ציונים וחידושים בקיצור נמרץ בראשי פרקים על כל התנ"ך והמדרשים ש"ס, שו"ע, פוסקים, ראשונים ואחרונים ועל תורת הנסתר, ויותר על פיענוחם באריכות להוציאם לאור עולם, בגלל טרדותיו המרובות שהיה מוטרד ועוסק בהצלת כלל ישראל.

ד. ידוע גם כן שהתבטא פעם שהיתה לו היכולת לסיים הרבה פעמים את הש"ס, כמו כן היה בידו לחדש חידושים נפלאים על הש"ס כולו ולהעלותם על הכתב, וביטל תלמודו וחידושו משום "עת לעשות לה' הפרו תורתך".

ה. קטע מכתב הרהגה"צ אבד"ק סערדעהעלי (נכד המחבר) להוצאת ספר הקדוש משכיל אל דל חלק ראשון בפעם הרביעית בעיר טירנוי.

ב"ה, דונאסערדאהעלי, יום ה' לס' כי ברוך הוא, ויתן ה' ברכה לפ"ק

הלא כל ספה"ק מפורסמים בעולם בכל קצוי תבל לשבח ולתהלה וסגולה רבה וגדולה ללמוד מתוך ספה"ק שנכתבו בלהבת אש ורוח הקודש, וכמה עובדי ידענו איך פעלו חיבוריו הקדושים לכל רואי ולומד בתוכם, ועשו רושם גדול עליהם והרבה חזרו בתשובה שלימה על ידי. אמנם אין כאן מקומו לפרטם - ואל תתמה על זה איך אותיות נדפסות יכולים לעשות רושם גדול כ"כ ולירד לחדרי לב רואיהם! תא שמע מה שסיפר לנו כ"ק אאמו"ר הגה"ג רש"ל זצ"ל שכאשר היו כמה שעות קודם הסתלקותו של כ"ק זי"ע אצל מטתו העיד על עצמו שאת כת"י של חיבוריו כתב בדיו שעשה הוא בעצמו ותחת מים להכנת עשיית הדיו לקח דמעת עיניו אשר אספם בסוד ובהסתר מידי יום ביומו ובפרט בלילות לתוך כלי בחתבודותו כאשר הצטער ובכה תמיד על צער גלות השכינה ועם דיו כזו (דהיינו דמעות עיניו) כתב חיבוריו. וע"כ אין שום חידוש כל מה ששמענו ועין בעין ראינו עד כמה עשו דבריו הקדושים רושם אצל שומעיו וכל רואי ולומדי ספריו.

הק' הילל וויינבערגער אב"ד דפה סד"ה והגליל יע"א, נכד הגה"ק מרן המחבר זי"ע ועכ"א

הגה"ק רבי הלל זצוקללה"ה הציל את כלל ישראל בדורו שלא ילכדו ברשת הנעאלאגען

ו. בעתון מחזיקי הדת מיום י"ב סיון תרנ"א, כותב הרב ר' ישראל יונתן בנימין כהנא מקלויזנבורג, שבקונגרס שהיה בפעסט נגד הנאולוגען אשר כמה גדולי הדור הסכימו לפשר עמם, אם כי מחשבתם היתה לשם שמים למען השלום, אבל הצדיק רבי הלל ליכטענשטיין מקאלאמייא מהר לבא לאסיפה, כשופר הרים קולו להזהיר את הרבנים להציל שה פזורה מרשת מהרסי הדת אשר טמנו לנו, ומספר שה"כתב סופר" ז"ל אמר לו שאלמלא רבי הלל היו כמעט מתפשרים אתם, שבחלקקות לשונם היו מתעים את אחנו בני ישראל, אבל הצדיק רבי הלל נסע מעיר לעיר והלהיב את העם להזהר שלא ילכדו במצודתם.

❖ פרק ה ❖

התוכן:

- א. מורה דרך למזכי הרבים.
- ב. גודל המצוה לזכות את הרבים על ידי ספרים.
- ג. מזכה את הרבים בתוכחה להחזירם בתשובה הגאולה תלויה בו.
- ד. הטובות הגדולות הבאות על המזכים את הרבים.

- ה. המזכה את הרבים צריך לעמול אפילו מאה פעמים.
- ו. כל המרבה כבוד שמים וממעט בכבודו כבודו מתרבה.
- ז. המזכה את הרבים נוטל את כל המצוות של המוכח עד סוף כל הדורות לחלקו.
- ח. זיכוי הרבים הוא הוכחה לעבודת השם יתברך באמת.
- ט. כשאדם אוהב את מלכו משתוקק גם לאהבהו על כל בני מדינתו.
- י. על ידי זיכוי הרבים יוצא ידי חובת ערבות.
- יא. מי שאינו מזכה את הרבים אין חייו חשובים חיים.
- יב. כשאדם רוצה לצאת ידי חובתו בעבודת השם יתברך הוא רק על ידי זיכוי הרבים.
- יג. זוכה לקיים מצות "ואהבת את ה' אלוקיך" על ידי שדורש דברי כיבושין ומחדיר אהבת ה' בבריות.
- יד. כל מה שמתקן יותר נפשות זוכה בזכויות יותר רבות.
- טו. כל הזכויות שמזכים את הרבים נזקפין למזכי הרבים.
- טז. כל מי שמרחם על נפש המסכן ומחזיר לו נפשו מחשיב לו הקדוש ברוך הוא כאילו בראו.
- יז. אלקנה זכה לבן כשמואל מפני שזיכה את הרבים.

גודל השכר של המורה דרך למזכי הרבים

ידוע מאמר רבותינו זכרונם לברכה (אבות ה, יח): כל המזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו; וגדולה מזו אמרו (שם יט): כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו. ויש כמה מיני מזכה: האחד - על התורה, כגון ללמד את העם דעת ויראת השם ואיזוהי דרך ישרה ולדרוש ברבים דברי מוסר וחוקי האלקים ותורותיו תמיד, אולי באיזה יום מן הימים יעשו דבריו פירות, אם לא למאה - לעשרה, ואם לא - לאחד. ומה טוב ומה נעים לכתוב בספר קיצורי דינים ודברי מוסר והנהגות ישרות, וללועזים - בלע"ז, שהרי הוא כדורש בפני אלפי רבבות ישראל, ואולי באיזה דור מן הדורות לאיזה איש ישראלי יעשו דבריו פירות ויהיה מזכה אותו. וידוע כמה הפליגו בזוהר הקדוש (שמות דף קכח): בעצם שכר ומה נעשה יקר וגדולה למאן דמזכי לחיביא*, הפלא ופלא!

הנה כי כן לו בכח יגבר איש, וברוח שפתיו יוכיח את אחרים. וזו מצוה על כל אדם, לא לחכמים בלבד, רק איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק ונתחזק לעשות נחת-רוח ליוצרנו. בכלל מזכה - לומר ברכות בקול רם, כדי שיענו אמן, ובפרט בברכות העולים לספר תורה, שיש אומרים שאם לא השמיע קולו כדי שיענו הקהל אמן, הווי ברכותיו לבטלה, שאלו הברכות מברך העולה בעד כל הקהל ומוציא את הרבים ידי חובתם (או"ח סימן קלט, סעיף ו). וידוע שגדול העונה אמן, ולפי גודל המצוה יגדל שכר המזכה:

וכן בכלל מזכה - שבצמדו בקהל אנשים או בסעודות יפתח פיו בדברי-תורה, ואף מי שלא ידע דבר מדברי-תורה שאול ישאל האיש לתלמיד-חכם שבתוכם אפלו דבר קל בדברי-תורה, ומתוך דפתח לה פתחא - תורה אזלא ומרוחא, ונמצא גורם שיקיימו דברי חכמים שאמרו (אבות ג, ד): שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי-תורה וכו', ושלא יעברו על דברי חכמינו זכרונם לברכה שאמרו (שם א): שנים שיושבין ואין ביניהם דברי-תורה וכו'. וכן בכלל מזכה - שישתדל לתקן תקנות והנהגות ישרות בעירו, כגון שיעשו קופה לעניים בפתח בית-הכנסת וכדומה. כלל הדברים: כל אשר יוכל לומר "אל נא אחי תרעו" וכל אשר יוכל להיות מעשה את אחרים לדבר מצוה בדבריו או שממנו יראו וכן יעשו - זכות הרבים תלוי בו: (פלא יועץ את מזכה)

נלמד מדבריו לעניינינו. מה בדברים יחידים בלבד בכל דבר לעצמו הוי בכלל מזכה הרבים, אם כן מכל שכן וקל וחומר ב"ב של ק"ו כשמצילים יהודים מרדת שחת ובבת אחת אנו מזכים אותם ליהפך ליהודים כשרים נאמנים שומרי תורה ומצוות כמה זכותים אנו זוקפים לעצמינו בפעולה אחת, ומכאן שאין לשער ולתאר הזכויות הרבות והגדולות שאנו זוכים בזה אם נגיע למיליוני היהודים בפעם אחת במשלוח ספרי יסודות היהדות - על ידי הדואר - דהיינו: על קדושת השבת, טהרת המשפחה, כשרות, תפילין, מזוזות ועוד, האם אפשר לנו לקבל מושג אפילו הכי קטן מה גודלים רבים זכויותינו שהננו זוכים בזה בבת אחת.

גודל המצוה לזכות את הרבים על ידי ספרים

ב. "זאת התורה אדם כי ימות באהל". "זאת התורה אדם" - האדם הוא בכחינת ספר תורה. (בספרים)

בשנת ת"ר היה הרב הקדוש ר' יצחק מוורקי ז"ל בלובלין, ובשבת-קודש היתה ברית-מילה בבית-המדרש של הרבי מלובלין ז"ל. הדבר היה כעשרים וחמש שנים אחרי פטירתו של הרבי מלובלין (נפטר בט' באב, שנת תקע"ה). באו אל הברית מילה כל גדולי העיר, וערכו הסעודה על השולחן שהרבי היה מיסב אליו בחייו. את השולחן העמידו ממזרח למערב, וחשבו שהרבי מוורקי ישב בראש השולחן, ממזרח. אך הרבי סירב לעשות כן, ואמר:

- בחייו של רבינו לא הלכתי מעולם למעלה מחצי בית המדרש מיראת רבנו. והוא ישב למטה בקצה השולחן, לצד מערב. נדחק כל הקהל סביבו לצד מערב, ונהיה שם דוחק גדול. אמר להם הרבי מוורקי:

כל יהודי הוא כמו ספר, ועל כן אין להישען עליו ולדחוק.

שאלו הרב הצדיק ר' גציל, נכדו של הגאון ה"חכם צבי" ז"ל:

- והרי ספר אחד מותר להניח על ספר שני?...

השיב הרבי: - כל אחד מישראל חייב לומר על עצמו, שהוא איננו ספר.

והיה באותה מסיבה גם הרב דמתא, הגאון המפורסם ר' משולם זלמן אשכנזי, זצ"ל אב"ד דלובלין. נענה הגאון ואמר:

- אילו לא באתי אלא לשמוע דבר זה דיי.

ומתוך הדברים נתגלגלה השיחה על גודל המצוה לזכות את הרבים בספרים ועשה אז הגאון הנזכר צוואה, שאחר פטירתו יתנו כל הספרים שלו לבית המדרש לתועלת הרבים, וצוואתו קוימה.

וזה בעצם כל מטרתנו שעל ידי משלוח ספרים למיליוני היהודים על ידי זה נזכר בפועל לשוב אל ה' ולקיים מצוותיו.

המזכה את הרבים בתוכחה להחזירם בתשובה - הגאולה תלויה בו

ג. ראה עיני ספר חזיונות כתובים באצבע מיד הקדוש רבנו הרב חיים ויטל זצוק"ל בכתב יד ממש ושם נאמר דרבנו האריז"ל היה מזהירו תמיד ובחלום ידבר בו שירבה דרשיו להוכיח לעם ולהחזירם בתשובה ובזה תלויה הגאולה, ואין קץ לשכרו.

מחזיק ברכה להחיד"א, אורח חיים, רצ מספר הקדוש מקדש מעט

הטובות הגדולות הבאים על המזכים את הרבים בדברי תוכחה

ד. למד אדם ולימד, ושמר ועשה, והיה סיפק בידו למחות ולא מיחה הרי זה בכלל ארור - לא למד אדם ולא עשה ולא שמר ולא למד לאחרים ולא היה ספק בידו למחות ומיחה הרי זה בכלל ברוך.

(ויקרא-רבה כה)

מפני מה זכה ירבעם למלכות? מפני שהוכיח את שלמה.

(סנהדרין קא:)

יאהב את התוכחות, שכל זמן שתוכחות בעולם נחת-רוח בא לעולם, טובה וברכה באין לעולם, ורעה מסתלקת מן העולם.

(תמיד כה)

כל המוכיח חברו לשם שמים זוכה לחלקו של הקדוש-ברוך-הוא, ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד.

(שם)

כל היודע להוכיח ומוכיח את הרבים, הרי הוא עושה קורת-רוח לפני קונו.
(תנא דבי אליהו רבה ג)

מזה [מפינחס] ילמד האדם שיקנא את קנאת ה' צבאות כשרואה איזה חילול השם או חילול התורה. ראה איך החזיק לו השם יתברך טובה וחסות וברית שלום, עד כאן לשונו.
(של"ה הקדוש בעשרה הלולים)

כתב הרמ"א ביורה-דעה (שלב בסופו) ובחשן-המשפט (סימן יב) מתשובת מהר"י וייל (סימן קנז) דנהגו עכשיו שלא למחות בעוברי עבירה משום שיש סכנה בדבר, מזה דשו רבים וכהיתרא דמו להם לחנף לאשר לו שם ויד קצת אצל שום שררה או שאר תקיפות אף-על-גב דלא ברי היזקא, על כן תפוג תורה. ולעניות דעתי טעות גמור הוא זה ודברי מהר"י וייל לא נאמרו אלא בברי היזקא ואי לא תימא הכי בטלת לא תגורו מעיקרא דודאי לא נאמר לא תגורו כי אם בדאיכא מקום לירא כמו שכתוב בנדה (דף סא, ועיין זה בשו"ת הרשב"א הובא בבית-יוסף חושן-המשפט יב), וכו', ושופט הממונה על ישראל לרדות העוברים ומקיים לא תגורו יזכה למחיצת פינחס המקנא, ורעה אליו לא תאונה.
(פתחי תשובה בשם בכור שור)

כל ההוא בר נש דמקני לה לקודשא בריך הוא לא יכיל מלאכא דמותא לשלטא בה כשאר בני נשא.
(זהר הקדוש, חלק ג, דף כט:)

כל מי שיש בידו יכולת למחות ומוחה ונוקם נקמות מהרשעים בעולם הזה, הקדוש ברוך הוא כורת עמו ברית ולזרעו אחריו כמו שעשה לפינחס.
(ראשית חכמה, שער הקדושה, פרק יב, בשם הר"י אבוהב זצ"ל)

המזכה את הרבים בדברי תוכחה צריך לעמול אפילו מאה פעמים
להטות את הטועים אל הדרך הישרה, דרך ה'

ה. כתיב "כי תפגע שור אויבך או חמרו תעה השב תשיבנו לו" (כ"ג ד). ובפרשת תצא (דברים כ"ב א') כתיב, "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם, השב תשיבם לאחיך". וכתב הרמב"ן ז"ל, הוסיף בכאן לומר "נדחים", כי תועה שתעה מדרכו ויוכל להטותו הדרך בלא עמל גדול, ועתה הזכיר נדחים שברחו ממנו והרחיקו, והזכיר שה הוא כאבד, וכו', עד כאן לשונו.

ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל, אפילו על חמורו או שיו, שתעה והרחיק מן הדרך והחובה על כל אחד להטותו הדרך, כל שכן שצריך לרחם על הנפש הישראלית, שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב להשיבה.

והנה ידוע דרשת חז"ל (ב"מ ל"א א') על הכתוב, "השב תשיבם לאחיך", אפילו מאה פעמים. ומזה נלמוד אף בענינו שצריך לעמול אפילו מאה פעמים להטות את התועים אל הדרך הישרה, דרך ד'.

ובאמת בזמנינו, אפילו חוטאים גמורים מצוי ברובם שאינם להכעיס חס ושלום, רק תועים בדרך על ידי איזה פושעים שמתעים אותם מן הדרך, והרי הם ממש

כשה אובד שאינו יודע איך לשוב אל בית בעליו, ומצוה רבה לרחם עליהם ולהורותם. הדרך הנכונה, וכמו שכתוב "והודעת להם את הדרך ילכו בה".

והנה ישנם אנשים מבעלי תורה אשר נתן ה' בהם חכמה ותבונה וראויים להקרא בשם רועי ישראל, ויש בכחם לרפאות שבר עמנו להורותם הדרך הסלולה לה', אין להם לחשות בעת הזאת, שעל ידי השיים התועים בדרך נעשים אבודים לגמרי בהמשך הזמן, ודמם ידרש מהם. ועל זה רמז הנביא יחזקאל (ל"ד) "בן אדם הנבא וגו' את הנחלות לא חזקתם וגו' ואת האובדות לא בקשתם, ודרשתי את צאני מידם". ואם הוא צופה ומביט על עניניהם ושומרם מלהלכד ברשת היצר הרע, שכרו גדול מאד. ויש שכר מיוחד לפרנסי ישראל לעולם הבא, כדאיתא בספרי פרשת פנחס והובא ברש"י על הפסוק "ויקח את יהושע" ע"ש.

(תפץ חיים על התורה)

כל המרבה כבוד שמים וממעט על ידי כן בכבודו, כבודו מתרבה

ו. במדרש רבה במדבר (פרשה ד') מאמר המתחיל ופקדת אלעזר הכהן וגו'. אליהו אומר כל המרבה כבוד שמים וממעט כבוד עצמו, כבוד שמים מתרבה וכבודו מתרבה, וכל הממעט כבוד שמים ומרבה כבוד עצמו, כבוד שמים במקומו וכבודו מתמעט. מעשה באיש אחד שהיה עומד בבית-הכנסת ובנו עומד כנגדו וכל העם עונים אחר העובר לפני התיבה הללויה ובנו עונה דברים של תפלות. אמרו לו ראה בנך שהא עונה דברים של תפלות. אמר להם ומה אעשה לו תינוק הוא ישחק. שוב למחר עשה כאותו ענין וכל העם עונים אחר העובר לפני התיבה הללויה ובנו עונה דברים של תפלות. אמרו לו ראה בנך שהוא עונה דברים של תפלות. אמר להם ומה אעשה תינוק הוא ישחק. כל אותן שמונת ימי החג ענה בנו דברים של תפלות ולא אמר לו כל דבר, ולא יצאת אותה השנה ולא שינתה ולא שלשה עד שמת אותו האיש ומתה אשתו ומת בנו ובן בנו ויצאו חמש עשרה נפשות מתוך ביתו ולא נשתייר לו אלא זוג אחד של בני אדם אחד חיגר וסומא ואחד שוטה ורשע. שוב מעשה באדם אחד שלא קרא ושנה וכו'. והמעשיות אלו איתא גם כן בילקוט פרשת לך.

❖ הערות ❖

כלומר מסייעה היא לבעל האבדה למצאה, כמו שה אם אבד מהעדר, הרועה מחזר אחריו, להשיבו אל העדר, וגם השה מצדו צועק בבדידותו ורוצה הוא למצוא את העדר ואת בעליו. וזה מה שאמר דוד המע"ה על כלל ישראל, שהוא בבחינת "אבדה המתבקשת", תעיתי כשה אובד, כשה הצועק כשתעה ורוצה לשוב למקומו, אזי יש תקוה, כי סוף כל סוף יפגשו השה והרועה, אחרי ששניהם צועקים ומבקשים זה את זה, כן הוא כלל ישראל אפילו כשתעה, רוצה הוא להדבק בבוראו, וזהו בבחינת שובו אלי ואשובה אליכם(מעשי למלך).

ב. ובשם הגאון ר' מ"מ עפשטיין זצ"ל, שמעתי לפרש הכתוב בתהלים קי"ט, תעיתי כשה אובד בקש עבדך וגו'. דהנה בגמ' מכות כ"ד א', אמר רב מסתפינא מהאי קרא ואבדתם בגוים. מתקיף לה ר"פ דילמא כאבדה המתבקשת. דכתיב (תהלים קי"ט) תעיתי כשה אובד בקש עבדך. והביאור הוא, דישגן שני מיני אבדות: ישנה אבדה, שאבודה מבעל" ומונחת דומם כאבן, כמו מי שאבד לו ארנק, בעל האבדה מחזר על אבדתו, אבל האבדה אינה מתבקשת, כלומר אינה עוזרת לו מאומה למצאה. וישנה אבדה שהיא בעצמה מתבקשת,

נלמד מזה שאל יסתכל אדם על כבודו שמתמעט בפעולתו למען השם, כי אדרבא באם יהיה כוונתו להרבות כבוד שמים כבודו יתרבה.

הגר"א מבאר שמי שעוסק בזיכוי הרבים בתוכחה נוטל את כל המצוות של המוכח עד סוף כל הדורות לחלקו

ז. ועידוד גדול להתאזר בעוז ולכבוש את ביישנותנו ולהוכיח לאחרים מצאנו בגר"א למשלי (פרק י"ב פסוק י"ד) וזה לשונו: "שלעולם יראה אדם להוכיח את חברו על דבר שעושה לא טוב (פירוש לשונו: לא רק בעבירה ממש אלא גם על דבר לא הגון, ככתוספות ד"ה כבר בברכות ל"א): כי אם ישמע לו ויטיב את מעשיו אז כל המצוות שיעשה הם על ידו (וגדול המעשה יותר מן העושה, קל וחומר כשנכפיל ריבוי פעולות מעשה התיקון במעשי המוכח מהיום והלאה) יטול שכר כמו העושה עצמו ואם לא ישמע לו אזי יטול את הטוב ממנו כמו שכתב האר"י ז"ל והוא בסוד זכה נוטל חלקו וחלק חברו בגן עדן והרשע נוטל חלקו בגיהנם, עד כאן לשונו (ועיין בספר חסידים באריכות גדול).

זיכוי הרבים היא הוכחה לעבודת השם יתברך באמת

ח. כתב בספר "דבר בעתו" מבעל החפץ חיים וצ"ל, וזה לשונו: גם ידע האדם שיש חילוק גדול בין העובד ה' ומקיים מצוותיו בעבור שחפץ באמת בעבודתו ובמצוותיו, ובין מי שעושה הכל רק לקבל שכר בזה ובבא, ויורה על זה הכתוב אשרי איש ירא ה' במצוותיו חפץ מאד, ויורה על זה הכתוב במצוותיו ולא בשכר מצוותיו, וזה שנאמר "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו", ורצה לומר אפילו מקיים מצוות ה' אבל רק בשביל עצמו תראו ההיכר ביניהם לעתיד לבוא. ובמה יבחן האדם אם הוא עובד אמיתי או כוונתו בעבודתו רק בשביל הנאה עצמית לקבל שכר ולהנצל מעונש. הבחינה היא בזה, דמי שהוא עובד אמיתי, תשוקתו שיהיו הכל עובדי ה' ועושי רצונו, כדי שיתגדל כבוד השם יתברך, ואם הוא רואה אנשים עוברים על רצון השם יתברך הוא מיצר ודואג עד מאוד. לא כן מי שכוונתו רק בשביל הנאת עצמו, אין חושש כלל אם שאר אנשים עוברים על מצוות ה', וחושב כיון שהוא בעצמו נזהר שלא יעבור על התורה ולא יענש בגיהנם, דיו לו, ועל כן אינו מיצר ודואג כלל שאחרים מחללים שם כבודו ית' בשאט נפש. ותדע אחי כי כל זה פשוט בעינינו גם כן, שמי שאומר מה לי לדאוג על אחרים לעזור להם שלא יכשלו באיסורים אות הוא שכל עבודתו הוא רק בשביל עצמו שיביא טוב לו בזה או בכא ולא בשביל כבוד השם יתברך שאילו היה חושש לכבודו בודאי היה מתחזק בכל עוז שלא יעבור שום אדם על עבירה.

כשאדם אוהב את מלכו משתוקק גם לאהבהו על כל בני מדינתו

ט. בפרשת קריאת שמע "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך וכו'" פירשו חז"ל, "ואהבת", שתאהבהו על הבריות, והוא כמו האוהב הנאמן למלכו משתוקק לאהבהו על כל בני מדינתו, שיהיו הכל נאמנים בעבודתו באהבה ובלב שלם. ומה שסיים הכתוב בכל לבבך

וגו' משמע דקאי על ענין זה נמי דצריך להשתדל בכל לב ובכל נפש, ובכל נפשך היינו לאהבהו על הבריות שלא לשמוע ליצרו, ובכל מאדך שלא יקפוץ את ידו במקום שנוגע לכבוד שמים, שיתחזק על ידי זה עבודתו בעולם. וזה מה דאיתא בספרי "ואהבת את ה' אלקיך" שתאהבהו על הבריות כאברהם אביך דכתיב "ואת הנפש אשר עשו בחרן".

וידוע דרכו של אברהם אבינו שהיה גדול במידת החסד מאוד ועל ידי זה קירב את הבריות תחת כנפי השכינה וכדכתיב "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' א-ל-עולם", וכדאיתא במדרש דעל ידי האשל הוקרא ה' בפי כל הבריות וזהו שאמר "ואהבת את ה' אלקיך" וכו"ל.

על ידי זה שהוא מזכה הרבים יוצא ידי חובת הערבות

י. גם ידוע שכל איש ישראל שקיבל על עצמו קיום התורה בעת קבלת התורה לא על עצמו בלבד קיבל אלא כל מה שיהיה ביכלתו לחזק את קיום התורה אצל שאר בני ישראל התחייב על עצמו ונעשו אז כל ישראל ערבים זה לזה. וזהו סיוע התורה בפרשת נצבים, "הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת", וכמו שפירש רש"י, דהיינו שנעשו ערבים זה לזה.

מי שאינו מזכה את הרבים איך חייו חשובים חיים

יא. בספורנו פירש המשנה, הוא היה אומר אם אין אני לי מי לי וכשאני לעצמי מה אני ואם לא עכשיו אימתי (אבות פ"א מ"ד), וכשאני לעצמי מה אני, אם אני עושה רק לנפשי בלבד ואיני דואג לנפשות אחרים, מה אני חשוב. ואם לא עכשיו אימתי, שהחיים קצרים, וכל שעה שעוברת אינה חוזרת עוד.

כשאדם רוצה לצאת ידי חובתו בעבודת השם יתברך - הוא רק על ידי זיכוי הרבים

יב. בספר "מבשר צדק" פירש מה שכתוב אם אין אני לי מי לי, כי אפילו יחיה אדם אלף שנים ויעסוק בתורה ועבודה אף על פי כן לא יוכל לצאת ידי שמים מה שמחויב לעבוד את השם יתברך. ותרופה אחת מצאנו לו אם יזכה את הרבים בתורה ובמצוות אז תורתם ומצוותם יהיו לו למליצי יושר לפני אב הרחמים יתברך. וז"ש אם אין אני לבדי עוסק בתורה ובעבודה אלא אני עוסק עם רבים ומזכה אותם מי שיעשה מצוות ומעשים טובים לי שייך לי כיון שאני זכיתי אותם וכל מה שעושים יעלה על חשבוני. וכשאני לעצמי עובד ה' ואינני מזכה את הרבים מה אני כלומר מה אני נחשב וכו'.

זוכה לקיים מצות "ואהבת את ה' אלקיך" על ידי זה שדורש דברי כיבושין ומחדיר אהבת ה' בבריות

יג. בספר חרדים הקדוש ובתשב"ץ הקדוש וברמב"ם מובא, "ואהבת את ה' אלקיך", שידרוש לאחרים דברי כבושין עד שיאהב ויכניס את אהבתו יתברך על בריותיו,

וכמו איש נאמן האוהב את המלך משתדל בכל כחו להכניע אומות אחרים להכניסם תחת ממשלת מלכו.

ובודאי אין חילוק בין אדם קטן ובין אדם גדול, כל מי שנאמן למלך משתדל להכניס אהבת המלך בלב הבריות. ועל אחת כמה וכמה להכניס אהבת מלך מלכי המלכים בלב הבריות גם הקטן יאמר גדול אני וכל אחד מה שביכולתו לעשות לאהב את הקדוש ברוך הוא על הבריות מחויב לעשותו ככל האפשר ואפילו אדם קטן אם ימנע עצמו מזה מפני עניויותו ענשו גדול מנשוא שמנע הטוב למלכנו.

כל מה שמתקן יותר נפשות זוכה בזכויות רבות יותר

יד. בספר הקדוש "חובת הלבבות" שער אהבת ה' פ"ו וזה לשונו: וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהיה זכותו מעוטה, ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכויות כל מי שמתקן לאלוים. כמו שאמרו חז"ל כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו. ואמרו משה זכה וזיכה את הרבים זכות תלוי בו שנאמר (דברים ל"ג) "צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל". ואומר (משלי כ"ד) "ולמוכיחים ינעם ועליהם תבא ברכת טוב". ואומר (מלאכי כ') "תורת ה' בפי" וכו'. ואומר (דניאל יב) "ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד". ועל כן צוה הבורא להוכיח את המקצרים כמו שכתוב "הוכח תוכיח את עמיתך" ואמרו ז"ל עד היכן היא תוכחה רב אמר עד קללה ושמואל אמר עד הכאה, ונאמר "מוכיח אדם אחרי חן ימצא", ומהם שמחתו וגילתו בזכויותיו מפני ששש בהם לא לגיאות ולתפארת, עד כאן לשונו.

כל הזכויות שמזכים את הרבים נזקפין ונלווים למזכה הרבים

טו. ובזוהר הקדוש (בראשית דף ע"ט), ויקח אברם וגו' "זאת הנפש אשר עשו בחרן". א"ר אבא אי הכי כמה בני נשא הוּו אי תימא דכלהו אזלו עמי, א"ר אלעזר אין וכו'. א"ל ר' אבא אי הוה כתיב והנפש וגו' הוה אמינא הכי, אלא ואת הנפש כתיב, את לאסגאה זכותא דכולהו נפשאן דהוּו אזלי עמי דכל מאן דמזכה לאחרא ההוא זכותא תליא בי' ולא אעדי מני' מנלן דכ' ואת הנפש וגו' זכותא דאינון נפשן הוה אזיל עמי דאברהם. (ועיין תד"א רבא פרק כ"ה)

אלקנה זכה לבן כשמואל מפני שזיכה את הרבים

יז. בשמואל א', א', "ויהי איש אחד כו' ושמּו אלקנה" גו', בפסוק ג' "ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבוח לה" וגומר.

אלקנה היה עולה לשילה ארבע פעמים בשנה, שלשה מן התורה ואחת שקבל עליו בנדבה, שנאמר "ועלה" כו' [ונאמר בענין זה (שם כ"א) "את זבח הימים ואת נדרו" דמשמע חוץ מן שלש רגלים, ישועות יעקב] עלה אלקנה ואשתו ובניו ובני ביתו ואחיו ואחיותיו וכל קרוביו היו עולין עמו, ואמר להם למדו דרך עבודה מן הכנענים ומן העכו"ם שעשו דרך עבודה לעבודה זרה שלהם אף על פי שהם הבל וריק, קל וחומר

שאתם צריכים לעשות דרך עבודה ולעלות לפני ארון ברית ה' שהוא א-ל חי וקיים בריך שמייה לעלם ולעלמי עלמיה, אמר להם שיעלו כולם עמו וכשעולים עמו בדרך היו לנין ברחובה של עיר, והיו מתקבצין האנשים לבד, והנשים לבד, שכן האיש היה מדבר עם האיש, והאשה עם האשה, וגדול עם הקטן, והיתה המדינה מרגשת והיו שואלין להם להיכן תלכו ואומרים להם לבית האלקים שבשילה שמשם תצא תורה ומעשים טובים, ואתם למה לא תבאו עמנו ונלך ביחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נעלה עמכם, וכן אמר להם עוד הפעם עד שעלו עמו.

לשנה הבאה חמשה בתים, ולשנה האחרת עלו עמו עשרה בתים, ולשנה האחרת הרגישו כולם לעלות והיו עולין עמו כמו ששים בתים, ובדרך שהיה עולה שנה זו אינו עולה לשנה האחרת עד שהיו כל ישראל עולין והיה אלקנה מכריע את כל ישראל לכף זכות וחינך אותך במצות וזכו רבים על ידו.

הקדוש ברוך הוא שהוא בוחן לבות וכליות אמר ליה לאלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחנכת אותם במצות, וזכו רבים על ידך, אני אוציא ממך בן שיכריע את כל ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות ויזכו רבים על ידו, הא למדת בשכר מעשה אלקנה - שמואל.

❖ פרק ו ❖

עסקני ציבור, פרנסי הדור, אופן הנהגתם עם הציבור, מי הם הראויים להמנות פרנס על הציבור, גדולתם, מעלתם, שכרן, עונשן, סיועם. על פי דברי חז"ל "וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים, שזכות אבותם מסייעתם. וצדקתם עומדת לעד" (משנה אבות פ"ב)

כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים הוא ככל פושעי ישראל בגופן שיורד לגיהנום לדורי דורות

א. וכל העוסקים עם הציבור. תניא ב"ש אומרים, שלשה כיתות ליום הדין וכו' אבל המינין ושנתנו חתיתם בארץ החיים יורדין לגיהנום ונדונין בה לדורי דורות וכו' אמר רב חסדא זה פרנס המטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים. (ר"ה יז.)

כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים אינו רואה בן תלמיד חכם

אמר רב יהודה אמר רב, כל פרנס שמטיל אימה יתירה על הציבור שלא לשם שמים אינו רואה בן תלמיד חכם שנאמר (איוב ל"ז) "לכן יראוהו אנשים לא יראוהו פל חקמי לב". (ראש השנה דף יז., ועיין ספר חסידים סימן קמ"ה)

פרנס המתגאה על הציבור בחינם הקדוש ברוך הוא בוכה עליו בכל יום

ב. תנו רבנן, שלשה דברים הקדוש ברוך הוא בוכה עליהם בכל יום, על מי שאפשר לעסוק בתורה ואינו עוסק, ועל מי שאי אפשר לו לעסוק בתורה ועוסק, ועל פרנס המתגאה על הציבור בחנם*.

(חגיגה ה)

פרנס המתגאה על הציבור בחינם אין הדעת סובלתו

ד. ארבעה אין הדעת סובלתן אלו הן: דל גאה, עשיר מכחש, זקן מנאף, ופרנס המתגאה על הציבור בחנם* ויש אומרים וכו'.

(פסחים קיג)

אזהרה לדיין שיסבול את הציבור כאומן הסובל את היונק

ה. "ואצוה את שופטיכם (דברים א) בעת ההיא וכתוב "ואצוה אתכם בעת ההיא". אמר רבי אלעזר א"ר שמלאי אזהרה לצבור שתהא אימת דיין עליהם ואזהרה לדיין שיסבול את הצבור עד כמה אמר רבי חנין ואי תימא רבי שבתאי (במדבר יא) "כאשר ישא האומן את היונק".

(סנהדרין ח)

ההנהגה הרבנית לא ניתנה כדי לשרוד על הציבור, רק לעמוד ולשרתם

ו. כי הא דרבן גמליאל וכו' נתן דעתו להושיב את ר' יוחנן בן גודגדא ורבי אלעזר חסמא בראש, כשעלה ליבשה שלח להם ולא באו, חזר ושלח להם ובאו, אמר להם כמדומין אתם ששררות אני נותן לכם, עבדות אני נותן לכם, שנאמר (מלכים א' י"ב) "וידברו אליו לאמר אם היום תהיה עבד לעם הזה".

(הוריות י')

המנהיגות והפרנסות על הציבור צריך לקבלה גם בתנאי שיקללו ויבזו אותו בגללה

ז. ר' אליעזר הוה פרנס חד זמן נחית לביתיה אמר לון מאי עבדיתון אמר ליה אתא חד סיעא ואכלון ושתון וצלון עליך אמר לון ליכא אגר טב, נחת זמן תניין אמר לון מאי עבדיתון, אמר ליה אתא חד סיעא חורי ואכלון ושתון ואקלונך אמר לון כדון איכא אגר טוב, ר"ע בעון ממניתיה פרנס אמר לון נמלך גו ביתא הלכו בתריה שמעון קליה דאמר על מנת מתקללי על מנת מבזייה.

(ירושלמי פאה פ"ח)

❖ הערות ❖

- א.** נוהג עליהם שררה ואינו עומד עליהם בשעת דחוקם.
- ב.** שאפילו הן עצמן מתחרטין לאחר זמן וגבוים בעיני עצמן.
- ג.** עיין הפירוש לעיל.
- ד.** אמר לבני ביתו מה עשיתם אמר ליה אתא חדא שיירא של אורחים ואכלו ושתו והתפללו עליך על אכילתן ושתיתן אמר ליה אין כאן שכר טוב מן השמים שאילו היו מבזין אותו היה שכרו כפול מן השמים.

ח. ג' דברים מכריז עליהם הקדוש ברוך הוא בעצמו פרנס טוב. (ברכות נה.)

ט. התחילו היחידים מתעניין אלו שהן מתמנין פרנסין על הצבור מכיון שהוא מתמנה פרנס על הציבור ונמצא נאמן כדיי הוא מצלי. (ירושלמי תענית פ"א ה"ד)

י. אם ראית חנף ורשע מנהיג את הדור נוח לו לדור לפרוח באויר ולא להשתמש בו. (דב"ר ה"ח)

יא. ויקח את יהושע לקחו בדברים והודיעו מתן שכר פרנסי ישראל לעולם הבא. (ספרי פינחס קמא)

יב. כל קדושיו אלו פרנסי ישראל שנותנים עליהם נפשם. (ספרי ברכה שד"מ)

יג. אין מעמידין פרנסים לדור אלא אם כן נותנין עצמן עליהן. (פסיקתא זוטרתא ואתחנן)

יד. כשיחדש הקדוש ברוך הוא את עולמו עומד בעצמו ומסדר סדרן של פרנסי הדור. (ילקוט ישעי' תנ"ד)

שזכות אבותם מסייעתם - הסייעתא של העוסקים בצרכי ציבור
להוציא לפועל מעשיהם היא מצד זכות אבות

טו. זכות אבותן של צבור היא המסייעת אל העוסקין עמהן להוציא לאור צדקן ולא מצד טוב השתדלותן של העוסקים.

משה רבינו עליו השלום נענה מכח זכות אבות

טז. שזכות אבותם מסייעתם וצדקתם וכו'. "ושבח אני את המתים שכבר מתו", כשחטאו ישראל במדבר עמד משה לפני הקדוש ברוך הוא ואמר כמה תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה וכשאמר "זכור לאברהם ליצחק ולישראל" עבדיך מיד נענה, ולא יפה אמר שלמה "ושבח אני את המתים שכבר מתו". (שבת ל)

להמנות פרנס על הציבור צריך להיות גם בר אבהן שזכות אבותיו יסייעו

יז. שזכות אבותם כו', כשמינו את רבי אלעזר בן עזריה בישיבה, בן שש עשרה שנה היה, ונתמלא כל ראשו שיבות, והיה רבי עקיבא יושב ומצטער ואמר, לא שהוא בן תורה יותר ממני אלא שהוא בן גדולים יותר ממני, אשרי אדם שזכו לו אבותיו אשרי אדם שיש לו יתד להתלות בה, וכי מה היתה יתדתו של רבי אלעזר בן עזריה, שהיה דור עשירי לעזרא. (ירושלמי ברכות פ"ד)

יח. שזכות אבותם מוסב על העוסקים עם הציבור, דאין ממנין פרנס אלא אם כן יש לו זכות אבות. (מדרש שמואל)

מי שפסקו גדולה מן השמים ומגים דעתו הקב"ה משפילו

יט. וצדקתם עומדת לעד: כ. א"ר אלעזר א"ר חנינא בשעה שפוסקין גדולה לאדם פוסקין לו ולזרעו עד סוף כל הדורות שנאמר לא יגרע מצדיק עיניו ואת מלכים

לכסא ויושיבם לנצח ויגבהו ואם הגיס דעתו הקדוש ברוך הוא משפילו שנאמר "וְאִם אֲסוּרִים בְּזָקִים יִלְכְּדוּן בְּחֻבְלֵי עֲנִי".
(זבחים קב)

אין לפרנס להתגאות על הציבור

כ. אמר רב יהודה אמר שמואל, מפני מה לא נמשכה מלכות בית שאול מפני שלא היה בה שום דופי, דאמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק, אין מעמידין פרנס על הצבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו שאם תזוח דעתו עליו אומרים לי חזור לאחוריך.
(יומא כב)

עצם המינוי להיות פרנס ועוסק בצרכי ציבור סגולה לעשירות

כא. א"ר נהוראי בר אידי אמר שמואל, כיון שנתמנה אדם פרנס על הצבור מיד מתעשר, מעיקרא כתיב "בבזק" ולבסוף כתב "בטלאים", ודילמא טלאי דידהו, אם כן מאי רבותא דמלתא.
(יומא כב)

כל פרנס שמנהיג את הציבור בנחת זוכה ומנהיגם לעולם הבא

כב. אמר רבי אלעזר, כל פרנס שמנהיג את הצבור בנחת זוכה ומנהיגם לעולם הבא שנאמר "כִּי מִרְחֶמֶם יִנְהֲגֵם וְעַל מְבוּעֵי מַיִם יִנְהַלֵּם".
(סנהדרין טט)

כל מי שנתמנה פרנס על הציבור ונמצא נאמן תפילתו מתקבלת

כג. הגיע י"ז במרחשון ולא ירדו גשמים התחילו היחידים מתעניין וכו' אלו הן היחידים אלו שהן מתמנין פרנסין על הצבור מכיון שהוא מתמנה פרנס על הצבור הוא מתפלל ונענה אלא מכיון שהוא מתמנה פרנס על הצבור ונמצא נאמן כדאי הוא מצלייא ומתענייא.
(ירושלמי תענית פ"א)

כל המתמנה פרנס על הציבור נמנה יחד עם כל הגדולים - פרנסי הדור

כד. רבי יוסי עאל לכפרה, בעא מוקמא לון פרנסין ולא קבלון עליהון, ועל ואמר קומייהון בן בבי על הפקיע, ומה זה שנתמנה על הפתילה זכה להימנות עם גדולי הדור אתם שאתם מתמנין על חיי נפשות לא כל שכן.
(ירושלמי פאה פ"ח)

❖ הערות ❖

- ה. מבזין ומקללים אותך.
ז. על מנת שמקילין בה ומבזין בי אנו מקבלין (רש"י).
ז. משפחה ויתגאו המלכים היוצאים מזרעו על ישראל, אבל דוד מרות המואביה אתא (רש"י).
ח. היה רוצה למנות גבאין מבני העיר ולא קבלו ממנו שהיו בורחים מן השררה אמר ליה הלא תראו בן בבא על הפקיע ממונה על הפתילות ומה זה שלא היה רק התמנות קלה על הפתילות זכה להמנות עם הממונים אחרים גדולי הדור ובמתניתין בשקלים נמנו כל שכן אתם כו'.

ר' חגי כשהיה ממנה פרנס היה נותן לו ספר תורה בזרועו

כה. ר' חגי בר הוה מקים פרנסין הוה מטעין לון אורייתא^א לומר שכל שררה שניתנה מתורה ניתנה שנאמר בי מלכים ימלוכו בי שרים ישורו. (ירושלמי הוריות פ"ג)

הראשים ובעלי השררה חובתם להשתדל אצל המלכות עבור העם

כו. "אתם נצבים היום כולכם" וגו'. רבי יהושע דסיכנין בשם רבי לוי, משה על ידי שצפה ברוח הקדש שעתידין ישראל להסתכר^ב במלכות וראשיהן עומדין על גביהן הקדים ראשים לזקנים. (ירושלמי הוריות פ"ג)

אין אדם עולה לגדולה אלא אם כן מוחלין לו עוונותיו

כז. רבי זירא הוה מיטמר למסמכיה, דאמר רבי אלעזר, לעולם הוה קבל וקיים, כיון דשמעה להא דאמר רבי אלעזר אין אדם עולה לגדולה אלא אם כן מוחלין לו על כל עונותיו אמצוי ליה אנפשיה. כל עונותיו אמצוי ליה אנפשיה.

(סנהדרין י"ד)

זכות אבות קיימת לדורות ולדורי דורות

כח. שזכות אבותם מסייעתן. "מתהלך בתומו צדיק" וגו', אשריהם הבנים שיש זכות לאבותם שזכותם עומדת להן, אשריהן ישראל שזכות אברהם יצחק ויעקב עומדת להם, בזכותן היה הקדוש ברוך הוא מצילן כשהיו במצרים, מה כתיב "וישמע אלקים את נאקתם" וכו', וכשיצאו בזכותן יצאו שנאמר "כי זכר את דבר קדשו" וגו', "ויוציא עמו בששון" וגו', כשעשו את העגל מה כתיב "זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך" וגו', בימי אליהו מה כתיב אלקי אברהם יצחק וישראל וגו', כך בכל דור ודור זכות אבות עומדת להן. (אגדת בראשית פרשה י)

כמה גדול שכר הדיינים הטרודים עם הציבור

כט. ואתם מעלה אני עליכם וכו': רב חסדא ורבה בר רב הונא הוו יתבי בדינא כולי יומא, הוה קא חליש ליבייהו, תנא להו רב חייא בר רב מדפתיי^א, "ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב", וכי תעלה על דעתך שמשה יושב ודן כל היום כולו תורתו מתי נעשית, אלא לומר לך כל דין שדן דין אמת לאמתו אפילו שעה אחת, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. כתיב

❖ הערות ❖

י. להסתכר. להסתגר ולהיות נמסרין ביד המלכות וראשיהן עומדין להשתדל עליהן לפיכך הקדימן שאם אין ראשים משתדלין לפייס את המלכות אין כח ביד הזקנים ללמוד תורה. יא. שגדול שכר הדיינים ולא יצטערו.

ט. לקח ס"ת ונתן להם לטעון אותה בורעו לומר לך שאין ראוי להיות מנהיג אלא מי שהוא בן תורה ומצדה כל השררה והכבוד שנאמר בי מלכים וגו' גם כדי להורות שכל המנהיגות צריכה להיות בדרך התורה.

הכא "ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב", וכתוב התם "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד".

(שבת י)

כמה גדולה היא מעלת העוסק בצרכי ציבור

ל. ר' ירמיה אמר, העוסק בצרכי צבור כעוסק בדברי תורה. (ירושלמי, ברכות רפ"ה)

העוסקים בצרכי ציבור ומבטלים מתורתו כדי להעמיד הדת על תילה מקבלים שכר כאילו היו יושבים ועוסקים בתורה

לא. אמר ריש לקיש, פעמים שביטולה של תורה זו היא יסודה, דכתיב "אשר שברת", אמר ליה הקדוש ברוך הוא למשה, יישר כחך ששברת. (מנחות צט)

הכופה את חבירו לעשות מצוה הוא כמו שהוא בעצמו עשה המצוה

לב. אמר רבי אבהו, כל המעשה את חבירו לדבר מצוה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה, שנאמר "ומטך אשר הכית בו את היאור", וכי משה הכה את היאור, והלא אהרן הכהו, אלא לומר לך כל המעשה את חבירו לדבר מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו. (סנהדרין צט)

הנטפל לעושי מצוה הוא כהעושה מצוה

"על פי שנים עדים או שלשה עדים", אם מתקיימת העדות בשנים למה פרט הכתוב בשלשה כו', ר' עקיבא אומר, לא בא השלישי להקל אלא להחמיר עליו לעשות דינו כיוצא באלו, אם כן ענש הכתוב לנטפל לעוברי עבירה כעוברי עבירה, על אחת כמה וכמה שישלם שכר טוב לנטפל לעושי מצוה כעושי מצוה. (מכות ה')

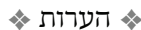

❖ פרק ז ❖

איתא באבות פרק ב' משנה ב': רבן גמליאל בנו של רבי יהודה הנשיא אומר, וכו' וכל העמלים עם הצבור, יהיו עמלים עמהם לשם שמים, שזכות אבותם מסייעתן וצדקתם עומדת לעד.

שיעשו עבודתם לשם שמים ולא לשם שררה וכבוד.

א. וכל העמלים עם הצבור - העוסקים בצרכי ציבור, יהיו עמלים עמהם לשם שמים - לשם מצוה, ולא כדי להתפאר או ליהנות או להתגאות על הציבור, שזכות אבותם - של הציבור, מסייעתן - מסייעת לציבור, שיצליחו העמלים עמהם, כלומר

יב. כלומר, מקבל שכר כאילו יושב ועוסק יג. לאותו דבר מצוה. בתורה.

שאינן העוסקים בצרכי ציבור מצליחים בשליחותם בזכות עמלם בלבד, אלא בזכות אבותם של הציבור, וצדקתם - של האבות שהיא עומדת לעד - ולפיכך אין להם להתייחר ולהתגדל על הציבור.

שיהיו עוסקים לשם שמים ולא (להתפאר) [ולא להתייחר]

ב. ולהתגדל ולהטיל אימה יתרה לכבוד עצמן, שכל שהוא עושה כן אינו חס על כבוד צבור ותועלתם, אלא לתועלת עצמו ולהתגדל עליהם. אבל כשהוא לשם שמים הוא מנהיגם בהנהגה ישרה, ומנחילם חוקים ישרים ותורות אמת. (מאירי)

ג. פסיקתא. וכל העוסקים. פירוש, פרנסי הציבור יהיו עוסקים בצרכי ציבור לשם שמים מנהלים בדרך ישראל ומונעים אותם מדרכים רעים ומיסרין אותן, ולא תהיה כונתם להנאת עצמם לקנות גדולה וממון ומשתררים עליהם ומתגאים, שכל פרנס המתגאה על הציבור שנאו הוא מאד לפני המקום. (ספר מוסר)

ד. "וצדקתם עומדת לעד". צדקתם של אבות עומדת להם לעמלים לעד. (מחזור ויטרי)

ה. "וצדקתם עומדת לעד", פירוש, וצדקת אבות לעד עומדת ואין חושבין לפי רוב השנים לומר שלא תעמוד לנו זכותם ויעלה בדעתנו לפי שכבר הדורות הראשונים אשר היו לפנינו עמדה להם זכות אבות נאמר כבר נפרעו שכן ואין עומדת לנו, הודיענו הקדוש ברוך הוא [ש]הבטיח לאבות לעמוד זכותן לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות. (ספר מוסר)

ו. "עומדת לעד" לפני השם יתברך דור אחר דור. (ר' דוד הנגיד)

ז. "צדקתם עומדת לעד", לאלף דור. (רבינו יונה)

שלא ימנע האדם עצמו מלהיות עוסק בצרכי ציבור

ח. וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים. (מדרש שמואל, מעם לועז) שלא ימנע אדם עצמו להיות ממונה על הציבור, כגון דיין או ממונה או מורשה בטענה ואל יאמר מה לי ולצרה הזאת, שהרי אם יארע דבר במלכות יתפסו אותי כראש היהודים ואוכל לבוא לסכנה. ואם יארע לי נס, ינכו לי מזכויותי, ואומר התנא וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים, היינו שלא ימנע אדם מלהיות עוסק בצרכי ציבור מתוך חשש הנ"ל. שאם יעסקו לשם שמים, תעמוד להם זכות אבותם של הציבור, שהם אבות העולם, שאם ייתפסו בגלל הציבור יעשה להם הקדוש ברוך הוא נס ולא ינוכה מזכויותיהם, אלא וצדקתם עומדת לעד. הצדקה שלהם תישאר בעינה, ולא יאבדו כלום מזכויותיהם. והקדוש ברוך הוא מבטיח להם ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם. שאם עשיתם דבר לטובת הציבור והדבר לא עלה בידכם, אל תצטערו על כך, שאני מעלה עליכם כאילו עשיתם, שהקדוש ברוך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה, בתנאי שתהיו עוסקים בה לשם שמים.

ט. והשייכות בין זה למה שנאמר אחר כך ענין זה וכל העוסקים עם הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים לנאמר לעיל יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, ללמדנו שאמנם גדולה מעלת התלמיד חכם הנהנה מגיע כפיו. שאינו מתבזה בפני הפרנסים התומכים בו, אבל אי אפשר לעולם בלי חכמים מורי הוראה שכל ימיהם עוסקים בתורה. וזהו שאומר התנא, וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה וגוררת עון. אבל כל העוסקים עם הציבור, היינו חכמים ומורי הוראה שמוכרחים הם להיות עוסקים עם הציבור ולהתפרנס מן הציבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים, ואז זכות אבותם מסייעתם גם בדרך ארץ.

(ברית אבות)

כל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה

י. ויש מפרשים דברי המשנה כך: וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה הכונה למלאכת התורה, כמו שהיה עושה ר' חייא שהרביץ תורה ועשה כל המלאכות להכין הרשתות והצבאים, וכן שאם אדם לומד תורה ואינה מלמדה לאחרים, סופה בטלה (חסדי אבות כפי שהובא במעם לועז דברים ב' תקעא). ומכל מקום אם אתה עסקן לטובת הציבור השתדל להנצל מעון לשון הרע המצוי בשעה שדנים בעניני העיר, ותעסוק לשם שמים ואז יסייע לך הקדוש ברוך הוא להנצל מן החטאים.

(ילקוט מעם לועז, אבות)

יא. יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ (עיין מה שכתבתי בסייעתא דשמיא בבית נתיבות); במה דברים אמורים באדם פשוט. אבל מי שעלה לגדולה ונתמנה פרנס על הציבור אסור במלאכה, כדאמרינן בפ"י יוחסין, אי נמי משכחת לה דעביד בצינעא. והכי צריך למימר אליבא דהר"מ לקמן ע"ד. במשנה א"ת עטרה לקרדום (עיין מה שם בס"ד) ואתי שפיר הא דמסיק וכל העמלים עם הציבור. סמכו ענין לכאן. לומר לך שאף הראשים המתמנים לפקח בצרכי צבור. לא יעסקו כי אם לשם שמים. ולא על מנת לקבל פרס מן הצבור בעד עסקם וטרחם. ואף על פי שבטלים ממלאכת עצמם מחמת עסקי הצבור. כי טרדת הצבור ומשאם וטפולם מרובה. ואי אפשר לאחוז בזה ובה. רצוני לומר לעסוק עמה במלאכה. אם כן מלאכתן מתי נעשית ומה יאכלו אלו העוסקים לשם שמים. לזה אמר שאל ידאגו בשביל פרנסתן. לפי שזכות אבותם מסייעתם וכו'. וללשון ראשון נמי נחא. דכולה בבא. בחדא מילתא מיירי והכי קאמר וכל העוסקים עם הצבור, אף על פי שמתרים הם בקבלת פרס מן הצבור, כי אינם רשאים לעסוק במלאכה מפני כבוד הצבור, וגם כדי שלא יתבטלו מעסקיהם של צבור בשביל מלאכתן, מכל מקום יזהרו שיעשו לשם שמים, ולא תהא כוונתם להתעשר, אלא להחיות נפשם בלבד. ואל יתאוו להרבות הונם ואונם על ידי כך (שאפילו המלך נצטוו בכך) ואף אם הפרס שנוטלים מן הצבור. אינו מגיע לכדי צורך פרנסתם לא יחסרו כל טוב. לפי שזכות אבותם מסייעת לעוסקים לשם שמים לכפול שכרם. כי אין צדקה גדולה מזו. שטורחים עם הצבור לשם שמים. על כן היא עומדת לעד לעולם ולעולמי עד גם לבניהם לדור אחרון.

(לחם שמים)

עונש של פרנס - עושר שבידו לתקן רצון הקדוש ברוך הוא, ומעכב בגלל גאותו

יב. אם תראה פרנס שמתגאה על הציבור, או אדם אחר מפני עושרו, ויש לאל ידו, ורוב ראשי הקהל טובים, וברצונם לתקן רצון הקדוש ברוך הוא, ואין יכולים מפני הבעל גאווה, אז לא יאריך ימים, שנאמר (דברים ז' י') לא יאחר לשונאו, בתחלה כתיב (שם שם) לשונאיו ואחר כך לשונאו, אלא מפיל הבעל גאווה, ואז אין הרמת ראש למסייעים בו ולבוטחים בו. (ספר חסידים סימן תי"ד)

❖ פרק ח ❖

ואתם, מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם (במשנה אבות פ"ב שם)

א. משנתנו באה להגיד הבטחת ה' להעוסקים עם הציבור לשם שמים שכר הרבה כאילו עשאו בכוחם ובעמלם.

ואתם - אם עמלים אתם עם הציבור לשם שמים, כה דבר ה' אליכם: מעלה אני עליכם שכר הרבה, כאילו עשיתם - הכל בכוחכם ובעמלכם.

ויש מפרשים: שפעמים נמנעים העוסקים בצרכי ציבור מעשות איזו מצוה בגלל עסקי הציבור, לכן אמר רבן גמליאל, שלא ידאגו, כי ה' יעלה עליהם שכר כאילו עשו את המצוה הזאת, מאחר שעמלים עם הציבור לשם שמים (רמב"ם). וכן אמרו (ירושלמי ברכות ה'): "העוסק בצרכי ציבור כעוסק בדברי תורה".

פירוש אחר: וכל העמלים עם הציבור - לכופם לדבר מצוה, לצדקה או לפדיון שבויים, יהיו עמלים עמהם לשם שמים, שזכות אבותם - של ציבור מסייעתן - לתת מה שיפסקו עליהם, ואפילו ממון הרבה, וצדקתם - והצדקה שיעשו, עומדת לעד - תעמוד לציבור לעד. ואתם - הכופים את הציבור למצוה זו, מעלה אני עליכם שכר הרבה כאילו עשיתם - את המצוה הזאת מממונכם ממש. (ברטנורא)

ואתם מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם

ב. ואתם מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם. כאלו נעשה הדבר בשבילכם הואיל ועסקתם לשם שמים

ג. נ"א מעלה אני עליכם כאילו עשיתם אפילו אין אתם גומרין את המעשה מעלה אני עליכם כאילו גמרתם אותו.

ד. אני עליכם כו'. הרי ר"ג עצמו כמדבר אל העמלים. כלומר ואתם עמלים. אם טרחתם פעם ראשונה ולא עלה בידכם להועיל לכם כלום. בכל זאת מכל מקום

אל תרפו ידיכם לומר אין לנו שכר מאחר שאיננו ניאותין, ולרוח עמלים. שהרי בוודאי אין הקדוש ברוך הוא מקפח שכרן. אלא מעלה עליכם כאילו עשיתם מעשה ועלה בידכם. שהרי אמרו חכמים מחשבה טובה מצרפה הקדוש ברוך הוא למעשה, בסוף האשה נקנית, ובסדר ויכולו. מהו מעלה עליכם. שמתעלין על ידי צבור. צא ולמד מכל הנביאים שלא חסרו משלהם כלום ונתעלו על ידי ישראל.
(מחזור ויטרי - הר"ר אפרים)

ה. ואתם אמר לעמלים עם הצבור שפעמים שימנעו מעשות מצוה בעת התעסקם בצרכי צבור, ואמר שהשם יתברך יעלה עליהם שכר כאילו עשו המצוה ההיא ואף על פי שלא עשאוה אחר שהתעסק הצבור לשם שמים.
(רמב"ם)

ו. ואתם מעלה אני עליכם שכר כאילו עשיתם. פירוש, הקדוש ברוך הוא אומר, אלו הפרנסים העוסקים עם הציבור ועמלים במלאכתם ונושאים טרחן ואינם יכולים לעסוק בתורה ובמצות בעת שמתעסקים בצרכי ציבור, מעלה אני עליכם כאילו עשיתם המצות שלא נתעסקתם עמהם מפני צרכי ציבור, ונותן אני לכם שכר אותם מצוות שלא נפניתם להם, והתם אמרינן (רב הונא ו) רב חסדא ורבה בר רב הונא הוי יתבי בדינא כולי יומא והוה חלש לבייהו, תנא להו חייא בר רב מדפתי ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב, וכי תעלה על דעתך שמשוה יושב ודן כל היום כולו תורתו אימתי נעשית, אלא לומר לך כל דיינן שדן דין אמת לאמתו אפילו שעה אחת, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא למעשה בראשית, כתיב הכא ויעמוד העם על משה מן הבקר עד הערב וכתוב התם ויהי ערב ויהי בוקר.

(ספר מוסר)

ז. ואתם, המשתדלים בזה בדבר מצוה לשם שמים תדעו שהבורא יתברך לא יאבד שכרם והוא שמור אצלו, אפילו שלא עלה לכם זה בהוצאת ממון יחשב לכם לפני ה' כאלו הוצאתם על זה ממון, כמו שכתוב (ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם), ואמרו (ואתם מעלה אני עליכם וכו') רצה לומר שהמשתדלים עם הצבור אפילו שזכות אבותם, האבות הנכבדים אברהם יצחק ויעקב עליהם השלום עומדת להם, יחשב הבורא יתברך הדבר שעשו עם הצבור לזכותם, הואיל והיתה השתדלותם עם הצבור לשם שמים מבלי להתגדל ולהתגאות (יהיו עוסקים עמהם לשם שמים).

ואם תאמרו עמדנו עם הצבור ולא יכלנו לפעול, יגיעתנו לריק ויאבד (שכרנו) אל תאמרו כן אלא (ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאלו עשיתם) רצה לומר שהבורא יתברך יחשוב לכם כאילו עשיתם עם הצבור ועלה בידכם חפצכם ואפילו לא עשיתם דבר מכיון (שכוונתם) היתה לשם שמים כמו שכתוב ע"ה (סנהדרין קל). רחמנא לבא בעי רצה לומר, העיקר הלב והכוונה הטובה וזהו המבוקש מן האדם.
(הר' דוד הנגיד)

ח. ואתם מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם. רצה לומר שאף על פי שזכות אבותם מסייעתן וצרכיהם נעשין בזכות אבותיהם ולא על ידיכם, אתם העוסקים מעלה אני עליכם שכר כאילו נעשו כל צרכיהם על ידיכם ובזכותכם. כך פירשו הראשונים ז"ל.

ויש לפרש עוד לבל תאמר: מה לי ולצרה הזאת לטרוח בצרכי צבור, ואף כי יעשו צדקה על ידי, להם לבדם מתן השכר כי ממונם הוא, שאין לך לחשוב בדבר זה, כי כפליים תטיב בעבורם מפני שזכות אבותם מסייעתם ותצליחו במעשיהם מאשר תוכל להצליח במעשיך שזכות האבות מרובה. ומעלה אני עליך שכר כאילו עשית משלך את הכל וכאילו מכיסך נתת אשר נתנו הם על ידך, והנך מרויח בטרחה במעשיהם מאשר אם תטריח לעצמך, כי מעשיהם מרובים ממעשיך, ובכל אשר אתה עושה ה' מצליח בידך, שזכות אבותם מסייעתם. לכך העוסק בצרכי צבור מטיב לעצמו הרבה מאד. ובלבד שיתכוין לבו לשמים.

ז. ואמר אחר כך ואתם מעלה אני עליכם כאלו עשיתם, והוא [דרך] משל ספור דבר ה' לאותם העוסקים בצורכי צבור שהוא מעלה עליהם שכר באותם המצווה שפרקו עולם מעליהם כאלו עשאו, אחר שלעסקי צבור נדחו מהם, והוא שאמרו (בשבת דף י' ע"א) כל דיין שדן דין אמת לאמיתו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית רומז שהדיין הוא עומדת המציאות וקיום הישוב והרבה דברים נדחים מפניו והזהיר אחר כך דרך עצה ואמר [הווי זהירין ברשות וכו'].

י. מעלה אני עליכם, רצה לומר, הוא שאומר כן לעמלים ואתם העמלים כיון שטרחתם בשביל צבור ולא עלה בידכם כמו שחשבתם מעלה אני עליכן כאילו עשיתם, והקדוש ברוך הוא מצרף לכם המחשבה כמעשה. ורמב"ם ז"ל פירש, ואתם, הקדוש ברוך הוא אומר כן, ואתם העמלים כיון שהיתה כוונתכם עם הצבור לעסוק עמהם לשם שמים הרי אני מעלה עליכם שכר על המחשבה כאלו עשיתם. (רבינו בחיי)

יא. ומכל מקום אם עסקתם עמהם לשם שמים אף על פי שמשלהם היא מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם, בפרק חלק כל פרנס שמנהיג את הצבור בנחת זוכה ומנהיגם לעולם הבא, שנאמר (ישעיה מט, י) "כי מרחמם ינהגם" כלומר מי שמרחם עליהם בעולם הזה הוא מנהיגם לעולם הבא, וכן אמרו (כ"ז) כל המוסר עצמו על הצבור סופו עולה לגדולה, שנאמר (שמות ה' י"ז) "ויכו שוטרי בני ישראל", ולבסוף נאמר למשה במנוי השופטים (במדבר י"א ט"ז) "אשר ידעת כי הם זקני העם ושוטריו". ד"א, שזכות אבותם מסייעתן לא יאמרו פרנסי הדור מה יועיל העסק הזה לא נוכל לגמור הענין כי קשה הוא, לא כי אלא אתם התעסקו עמהם לשם שמים והדבר נמי בזכות אבותם, ואפילו לא נגמר מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם.

יב. פירוש, לפי שלפעמים בזמן שעוסקים עם הציבור יעברו כמה מצות שלא יוכלו לקיים על כן מבטיחם ואומר ואתם מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם, ורבינו יונה ז"ל פירש שלא יאמרו מנהיגי הצבור מה לנו להכריח את הצבור לתת צדקה והלא להם השכר שנותנים ממונם, לא כי אלא מעלה אני עליכם שכר כאלו עשיתם אתם הצדקה. (הר"י נחמיאש)

יג. ואתם, דבר השם ברוך הוא לנוכח העוסקין, אין לעוסקין אלא טוב הכוונה וטורח ההשתדלות. כאילו עשיתם, כלומר אף על פי שבזכות אבותם וצדקתם הצליחו מעשיכם, אני מעלה עליכם שכר כאילו עשיתם, הואיל ועסקתם לשמי. והרב ז"ל

(רמב"ם) פירש, כי לפעמים נמנעים העוסקים עם הצבור מעשות מצוה בעוד שהם עסוקים בצרכי צבור, ומעלין להם שכר אותה מצוה אף על פי שלא עשו אותה בעבור עסקם עם הצבור. ופליאה דעת ממנו, אין דעתי משגת ליישב פירושו על לשון המשנה, כי אין לשון המשנה סובל זה הפירוש כלל לפי קוצר דעתי, כי לא היה לו לשנות לפי פירושו ז"ל, כי אם "היו עוסקים עמהם לשם שמים ואני מעלה וכו'", ואפילו שנה כן עדיין אנו צריכין למודעי, כי מי זכר לנו שנמנענו מעשות המצוה, ונתינת טעם שזכות אבותם וכו', ואתם, מעכבין עלי להבין פירושו ז"ל. (הר"ב בן שושן)

יד. ואתם, מעלה אני עליכם שכר כאילו עשיתם, חזר לדבר עם העוסקין לא עם הצבור כאילו הקדוש ברוך הוא אומר להם, אף אם לא יכלתם לקרב תועלת הצבור, לא החסרתם כלום משכרם, כי אני אעלה לכם שכר כאילו עשיתם וכאילו נגמרה תועלתם על ידכם. והרמב"ם ז"ל פירש, ואתם מעלה אני עליהם שכר כאילו עשיתם. העוסקים עם הצבור אי אפשר להם לקיים המצוות בעת התעסקם עם הצבור, והקדוש ברוך הוא אומר להם מעלה אני עליכם שכר כאילו עשיתם המצוות.

והרמ"ה ז"ל פירש: אף על פי שצרכי הצבור בזכות אבותם נעשים ולא בזכותם, מעלה אני עליכם כאילו נעשים בזכותכם. ורבינו יונה ז"ל פירש: לבל תאמר מה לי לצרה הזאת לטרוח בצרכי צבור, ואף כי יעשו צדקה על ידי, להם לבדם מתן השכר כי ממונם הוא, כי מעלה אני עליך שכר כאילו משלכם עשיתם וממונכם נתתם, כמו שנאמר (דניאל י"ב) "והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד".

טו. ואם תאמרו, אם כן מה לנו לטרוח בצרכי צבור כיון שאין הדבר נגמר אלא בזכות אבותם, אמר להם, ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאילו עשיתם, שכיון שהתעסקתם עמהם לשם שמים יש לכם שכר בעמלכם על הכוונה הטובה שהיתה לכם בעמלכם.

ויש לפרש זה, לענין העוסק עם הצבור לכוף אותם לתת צדקה לעניים. שלא יאמרו, הרי טרחנו הרבה והשכר הוא להם, כי מממונם נעשו הצדקות וזכות אבותם מסייעתם לעשות המצוה הזאת מנכסיהם וצדקתם עומדת לעד להם לבדם ואין לנו חלק בשכר מצוה זו. על כן אמר, ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה כאילו עשיתם. והם דברי האל יתברך אל העוסקים עם הצבור לשם שמים. והפירוש הראשון הוא יותר נכון, אלא שבתוספתא ממסכת ברכות יש כעין ראייה לפירוש רבינו משה ז"ל, כי שם שנו, א"ר יהודה מהלך היה אחר ר' עקיבא ור' אלעזר בן עזריה והגיע זמן קריאת שמע. כמדומה אני שנתייאשו מלקרות, אלא שהם עסוקים בצורכי צבור. בירושלמי פרק אין עומדין, אמר רבי יהודה העוסק בצורכי צבור כעוסק בתורה. (מגן אבות)

מי שיש בידו למחות ולא מיחה

טז. כתב הרמב"ם בהלכות תשובה (פרק ד') בענין המחטיא את הרבים שאין תשובתו מתקבלת: "ובכלל עון זה, כל שאפשר בידו למחות באחרים בין יחיד בין רבים

ולא מיחה אלא יניחם בכישלונם". וזה לשון המאירי (שבת ד' כ"ט): כל תלמיד חכם שרואה באחד שהוא עושה שלא כהוגן והוא יודע בעצמו שבידו למחות ואינו מוחה גורם תקלה לעולם. וכל שכן בדברים הקרובים לטעות שאדם נעזר (מלשון עזר) אחר כן בעשייתן מצד שכבר עשהו לפניו ולא מיחו. ע"ש כל הענין.

בזכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

תורתו מגן לנו,
היא מאירת עינינו.

ה' לא תשכח מפי זרעו

❖ מומיטב נגוני מירון ❖

❖ ספורי רבי שמעון בר יוחאי ❖

מאת הגה"צ המקובל רבי שלום יהודה גראס שליט"א
נשיא מפעל הזוהר העולמי

❖ מעלת לימוד הזוהר ❖

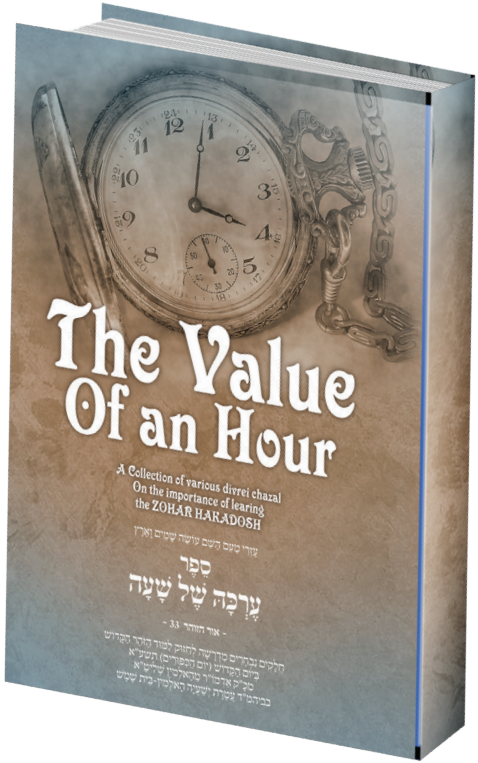
יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי,
נחל לכיש 24/8 עדה"ק בית שמש
טל: 054-8436784

נא לטכפל ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בעולם

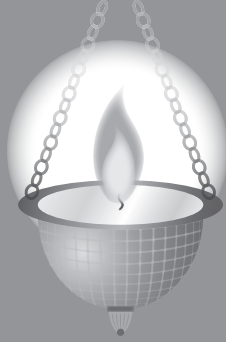

הספר הזה נדפס
להצלחה בריאות
ופרנסה ושלוה בית של:

מאיר נהוראי בן אליס
הילה בת אליס
רוני בן יפה
אליס בת עליה
יהודית בת אליס
סמדר בת אליס
אסתר בת אליס
אלי אליהו בן אליס
אמיל בן מטילדה
מרדכי בן אליס

לעילוי נשמת

עליה סנגס בת סעדה ז"ל

סעדה בת אסתר ז"ל

מאמא אסתר בת חוה ז"ל

לונה בת סעדה ז"ל

סמי בן סעדה ז"ל

אסתר אקוקה בת סעדה ז"ל

רבקה בת רוחמה ז"ל

רוחמה בת חוה ז"ל

מאמא סוליקה ז"ל

מאמא שבזי ז"ל

איישה כהנת בת חוה ז"ל

מרדכי בן אליה ז"ל

משה בן סעדה ז"ל

אברהם בן סעדה ז"ל

חנניה בן רבקה ז"ל

שמעון בן אסתר ז"ל

מרדכי בן אסתר ז"ל

עמרם בן אסתר ז"ל

אליהו בן חוה ז"ל

מזמן אליהו בן חוה ז"ל

מכלוף בן חמו בן חוה ז"ל

יצחק הלוי בן חוה ז"ל

אברהם סנגס בן רחל ז"ל

